Dr. AIDS

Harlan Coben

ORVOSI KRIMI

ROBIN COOK

STÍLUSÁBAN

HARLAN COBEN

Dr. AIDS

CHARTA-Books
Budapest

A fordítás az alábbi kiadvány alapján készült:

Harlan Coben: ***Miracle Cure*** – 1992

British American Publidshinh
19. British American Boulevard
Latham, NY 12110

Copyright © by Harlan Coben
Minden jog fenntartva

Hungarian translation © Szabó Olimpia

Fedél grafika: Osváth Helén
Magyar kiadás: CHARTA Kiadó, Budapest, 1992
Felelős kiadó: Sz. Kiss János
Műszaki felelős: Dobos Tamásné

Nyomás és kötés készült a Zrínyi Nyomdában (92.1344/66-14)
Felelős vezető: Grasselly István vezérigazgató
A kiadványt a Stoffel és társai gondozta.
ISBN 963 7430 05 7

Corkynak
aki a legjobb édesanya a világon!

(A könyvben szereplő nevek, személyek, helyszínek és események az író képzeletének szüleményei. A valósággal való mindennemű sajnálatos egybeesés pusztán a sors műve.)

PROLÓGUS

Péntek, augusztus 30.

Dr. Bruce Grey megpróbált kimérten lépkedni. Lassított az iramon, leküzdve azt a kényszert, hogy végigvágtázzon a Kennedy repülőtér nemzetközi érkezési épületének piszkos folyosóján, el a vámtisztek mellett, ki a párás éjszakai levegőbe. Pillantása ide-oda cikázott. Szinte minden lépés után úgy tett, mintha iszonyatos nyakfájás kínozná, és lopva hátranézett, nem követi-e valaki.

Hagyd abba! Parancsolt rá magára Bruce. *Úgy viselkedsz, mint egy rossz James Bond-utánzat. Az isten szerelmére, hiszen reszketsz, mint egy maláriás beteg. Akkor sem lennél gyanúsabb, ha kiírnád magadra.*

Ellépdelt a futószalagon érkező

csomagok mellett, és udvariasan bólintott az apró, idős hölgy felé, aki a gépen mellette ült. A nőnek egész úton be nem állt a szája, egyfolytában a családjáról locsogott, meg hogy mennyire szeret repülni, és milyen volt a legutóbbi útja a tengerentúlra. Kedves volt, mint egy nagymama, Bruce mégis lecsukta a szemét és alvást színlelt, hogy egy kis nyugalma legyen. De aludni persze nem tudott. És egy ideig még nem is fog.

Lehet, hogy nem is csak egy kedves, idős néni. Lehet, hogy téged követett…

Ideges vállrándítással hessegette el magától a gondolatot. Ez az egész ügy kezd az agyára menni. Először azt hitte, hogy a szakállas követi. Aztán jött a lenyalt hajú, Armani-öltönyös a telefonfülkében. Ja, és ne feledkezzünk meg arról a csinos szőkéről, aki a kijáratnál ácsorgott. Ő is követte.

Most meg az öreg hölgy.

Szedd össze magad. Amire a legkevésbé van most szükséged, az a paranoia. Józan gondolkodás, öreg fiú – ezt vedd elő.

A futószalag mellől a vámtiszthez lépett.

– Az útlevelét, legyen szíves.

Bruce átnyújtotta.

– Nincs csomagja, uram?

Bruce megrázta a fejét.

– Csak ez a táska.

A vámtiszt az útlevélbe nézett, aztán Bruce-ra pillantott.

– Nem nagyon hasonlít erre a fényképre.

Bruce mosolyt próbált erőltetni az arcára, de nem járt sikerrel. A páratartalom szinte elviselhetetlenül magas volt. Inge a hátára tapadt, nyakkendőjét annyira meglazította, hogy majdnem szétnyílt. Homlokán izzadságcseppek gyöngyöztek.

– Én… egy kicsit megváltoztam.

– Egy kicsit? Ezen a képen sötét a

haja, és szakálla van.

– Tudom…

– Most meg egy simára borotvált szőke.

– Mint mondtam, egy kicsit megváltoztam.

Még szerencse, hogy a szemem színét nem látni a képen, mert akkor azt is megkérdeznéd, mitől váltott barnáról kékre.

A vámtiszt kételyei szemmel láthatóan megmaradtak.

– Hivatalos vagy magánúton járt?

– Magánúton.

– Mindig ilyen kevés poggyászt visz magával?

Bruce nyelt egy nagyot és vállat vont.

– Gyűlölök a bőröndökre várni.

A vámtiszt az útlevélből Bruce arcára emelte a tekintetét, majd vissza.

– Megkérhetem, hogy nyissa ki a táskáját?

Reszkető kezeivel Bruce alig tudta

beállítani a számkombinációt. Háromszor is próbálkozott, míg végre kinyílt.

– Tessék.

A vámos szeme résnyire szűkült, ahogy átkutatta a táska tartalmát.

– Mik ezek? – kérdezte.

Bruce lehunyta a szemét, és hangosan zihált.

– Néhány dosszié.

– Azt látom – mondta a vámtiszt. – De mire valók?

– Orvos vagyok – magyarázkodott Bruce elhaló hangon. – Át akartam nézni néhány betegem kartonját, amíg távol voltam.

– Mindig ezt csinálja, amikor szabadságra megy?

– Nem mindig.

– Milyen orvos maga?

– Belgyógyász vagyok a Columbia Presbyterianben – felelte Bruce, de csak az igazság felét. Jobbnak látta, ha arról mélyen hallgat, hogy

epidemiológus, és közegészségüggyel is foglalkozik.

– Értem – válaszolta a vámtiszt. – Nem bánnám, ha az én orvosom is ilyen lelkiismeretes lenne.

Bruce megint mosolyogni próbált. Most sem sikerült.

– És ez a leragasztott borítók?

Bruce körül megfordult a világ.

– Tessék?

– Mi van ebben a barna borítókban?

Közömbös arckifejezést erőltetett magára.

– Ó, csak néhány orvosi jellegű dolog, amit egy kollégámnak küldök – nyögte ki nagy nehezen.

A vámtiszt néhány hosszú másodpercig Bruce elgyötört szemét tanulmányozta.

– Értem – mondta, és lassan visszatette a borítékot a táskába. Amikor végzett a táska többi részével is, visszaadta az útlevelet és aláírta Bruce vámárúnyilatkozatát. – Kifelé

menet ezt adja le annak a hölgynek.

Bruce a táskájáért nyúlt. – Köszönöm.

– Doktor!

Bruce fölnézett.

– Nem ártana, ha megnézetné magát valamelyik kollégájával – mondta a vámos. – Ha nem veszi rossz néven egy laikus véleményét, borzalmasan néz ki.

– Ezt fogom tenni.

Bruce fölkapta a táskáját, és hátrapillantott. Az apró idős hölgy még mindig a csomagját várta. A szakállas és a csinos szőke eltűnt. Az Armani-öltönyös, tagbaszakadt férfi továbbra is a telefonfülkében állt.

Bruce ellépett a vámos asztalától. Jobb keze a táskát szorította; balja az arcát masszírozta. A vámárúnyilatkozatot átnyújtotta a nőnek, majd az üvegezett forgóajtón keresztül kilépett a várócsarnokba. Izgatott arcok tengere fogadta. Az

emberek lábujjhegyre álltak, és a forgóajtó felé bámultak, hogy aztán csalódottan rázzák a fejüket, amikor egy ismeretlen arc tűnt föl.

Bruce határozott léptekkel elment a várakozó barátok és rokonok, névtáblákat magasba emelő, unott arcú sofőrök mellett. Jobbra vette az irányt, a japán Air Lines asztala felé.

– Van egy postaláda a közelben? – kérdezte.

– Arra jobbra – felelte a nő. – Az Air France mellett.

– Köszönöm.

Elsétált egy szemetes mellett, és hanyag mozdulattal belehajította gyűrött beszállókártyáját. Rendkívül élővigyázatosnak tartotta magát azért, hogy álnéven foglalt helyet a járaton – azaz egészen addig, amíg ki nem ért a reptérre, ahol kiderült, hogy nemzetközi jegyet csak azon a néven lehet venni, ami az ember útlevelében szerepei.

Hoppá!

A gépen szerencsére rengeteg hely volt. Kénytelen volt ugyan másik jegyet venni magának, de rájött; mégsem volt olyan elvetélt ötlet, álnéven helyet foglalni. Egészen addig, amíg be nem szállt a gépbe, senki nem tudhatta, melyik járattal megy, mivel a saját neve nem szerepelt a számítógépben. Egyszerűen zseniális megoldás.

Remek! Egyszerűen zseniális vagy!

Na persze. Zseniális. Egy nagy lószart.

Az Air France asztala mellett megtalálta a postaládát. Néhány utas a légitársaság képviselőjével beszélgetett. Ügyet sem vetettek rá. Gyorsan fölmérte a terepet. Az idős hölgy, a szakállas férfi, és a csinos szőke vagy elmentek már, vagy még a vámolásnál tartottak. Az egyetlen „kém”, aki még mindig a közelben ólálkodott, a nagydarab Armani-öltönyös volt, aki most lépett ki a

forgóajtón és sietős léptekkel a kijárat felé tartott.

Bruce megkönnyebbülten felsóhajtott. Most senki nem figyel rá. Visszafordult a postaládához. Benyúlt a táskájába és a leragasztott barna borítékot fürgén becsúsztatta a résen. Életbiztosítása útjára indult.

Na és most?

Arra nem is gondolhatott, hogy hazamenjen. Ha valaki keresi, akkor a legelső hely, ahová elmegy, az az Upper East Side-i lakása. Ezen a késői órán a klinika sem jöhet számításba. Ott is ugyanolyan könnyen elkaphatják.

Ez nekem nem megy. Én csak egy átlagos, szürke kis doki vagyok, aki kijárta az orvosi egyetemet, megnősült, lett egy gyereke, elvált, elvették tőle a gyereket, és most halálra dolgozza magát. Semmi kedvem James Bondot játszani!

De mi más választása maradt? Elmehet a rendőrségre, de ki hinne

neki? Még nincs bizonyítéka. A fenébe is, hiszen még maga sem tudja, mi folyik itt. Mit mondana a rendőrségen?

Ahhoz mit szólnál, hogy: „Segítség! Két embert már meggyilkoltak, és ki tudja, hányan követik még őket, beleértve engem is!”

Talán így van. Talán nem. Kérdés: mit tud biztosan? Válasz: hát nem sokat. Vagyis inkább semmit. Ha a rendőrséghez fordul, azzal csak azt éri el, hogy romba dönti a klinika hírnevét, és azt a rendkívül fontos munkát, amit ott végeznek. Az elmúlt három évet a kutatásnak szentelte, és nem fogja megszerezni azt az örömet az istenverte bigottaknak, hogy tálcán nyújtja át nekik a fegyvert a program hamvába fojtásához. Nem, ezt máshogy kell megoldania.

De hogyan?

Még egyszer körülnézett, nem követi-e valaki. Minden ellenséges kém eltűnt a láthatárról. Nagyszerű! Ez

nagy megkönnyebbülés. Leintett egy sárga taxit és beugrott a hátsó ülésre.

– Hová?

Bruce egy pillanatig gondolkodott, átfuttatta az agyán az összes krimit, amit életében olvasott. Hová menne George Smiley, vagy Travis McGee, esetleg Spenser?

– A Plazába, legyen szíves.

A taxi elindult. Bruce kinézett a hátsó ablakon. Úgy tűnt, egyetlen kocsi sem jön utánuk, ahogy a Van Wycken Manhattan felé tartottak. Bruce hátradőlt, fejét nekitámasztotta az ülésnek. Igyekezett mélyeket lélegezni és lazítani, de továbbra is remegett a félelemtől.

Gondolkodj, az isten verje meg! Most nincs idő szundikálni!

Először is, új álnevet kell kitalálni. Ide-oda járt a tekintete, majd végül megállapodott a taxis engedélyén szereplő néven. Benjamin Johnson. Bruce megfordította a sorrendet. John

Benson. Holnapig így fogják hívni: John Benson. Csak holnapig. Ha addig életben marad, akkor…

Nem mert ennyire előre gondolkodni.

A klinikán mindenki azt hiszi, hogy még mindig Mexikóban, Cancunban nyaral. Senki, az égvilágon senki sem tudja, hogy az egész nyaralás pusztán elterelő hadművelet volt. Tökéletesen eljátszotta a boldog turista szerepét Bevásárolt virágos rövidnadrágokból, a múlt pénteken elrepült Cancunba, bejelentkezett a Cancun Oasis Hotelbe, előre kifizetett egy hetet, és azt mondta a portán, hogy hajót bérel, ezért nem lesz elérhető. Aztán levágta a szakállát, kiszőkítette a haját, kék kontaktlencsét rakott föl. Ő is alig ismerte föl a tükörből visszanéző arcot. Visszament a repülőtérre, távozott Mexikóból, Rex Veneto néven elrepült igazi úticéljára, és nyomozni kezdte szörnyű gyanúját.

A borzalmas igazság azonban

minden képzeletet fölülmúlt.

Az Ötödik sugárúton, a Plaza Hotel előtt a taxi lassított. A Central Park fényei az utca túloldalán pislákoltak. Bruce kifizette a taxist, se több, se kevesebb borravalót nem adott a kelleténél, majd besietett a szálloda előkelő halljába.

Elegáns öltönye ellenére gyanúsan lomposnak érezte magát. Zakója és nadrágja alaposan összegyűrődött. Úgy festett, mintha egy kutya szájából húzták volna ki – anyja aligha tartotta volna elfogadhatónak ezt a megjelenést.

Elindult a recepció felé, amikor valami, amit csak a szeme sarkából látott, megállásra késztette.

Csak képzelődsz! Ez nem ugyanaz a pasas. Lehetetlen.

Érezte, hogy gyorsabban ver a szíve. Megpördült, de sehol sem látta a nagydarab Armani-öltönyöst. Vajon tényleg ugyanazt a férfit látta?

Valószínűleg nem, de inkább nem kockáztat. A hátsó ajtón távozott a szállodából, majd a metró felé vette az útját. Vett egy jegyet, fölszállt az 1-esre a Tizennegyedik utca felé, átszállt az A-ra a Negyvenkettedik utca irányába, majd a 7-esre, a Harmadik sugárúton pedig egy másodperccel azelőtt ugrott ki a kocsiból, hogy az ajtók bezáródtak. Még egy fél óráig ötletszerűen váltogatta a szerelvényeket, minden alkalommal az utolsó pillanatban szállt be vagy ki, míg aztán kikötött az Ötvenhatodik utca és a Nyolcadik sugárút sarkán. „John Benson” aztán ment még néhány háztömbnyit, és bejelentkezett a Days Innbe, ahol Dr. Bruce Grey soha életében meg nem fordult.

Amikor fölment tizenegyedik emeleti szobájába, kulcsra zárta az ajtót és beakasztotta a láncot a helyére.

És most?

Kockázatos vállalkozás lett volna

telefonálni, de úgy döntött, mégis megpróbálkozik vele. Csak néhány percig beszél Harvey-val, aztán lerakja. Fölemelte a kagylót és társa otthoni számát tárcsázta. Harvey a második csengetésre vette föl.

– Halló?

– Harvey, én vagyok az.

– Bruce? – Harvey hangjából meglepetés hallatszott.

– Mi újság Cancunban?

Bruce eleresztette a kérdést a füle mellett.

– Beszélnem kell veled.

– Jézusom, de feldúlt a hangod. Mi a baj?

Bruce lehunyta a szemét.

– Telefonon nem lehet.

– Miről beszélsz? – kérdezte Harvey. – Még mindig…?

– Telefonon nem lehet – ismételte. – Holnap mindent elmondok.

– Holnap? Mi a francról…?

– Ne kérdezz többet. Találkozzunk

holnap reggel hat harminckor.

– Hol?

– A klinikán.

– Jézusom, Bruce, veszélyben vagy? A gyilkosságokról van szó?

– Nem tudok többet mon…

Kattanás.

Bruce megdermedt. Az ajtó felől zaj hallatszott…

– Bruce? – kiabálta Harvey. – Mi van? Mi történt?

Bruce szíve vadul verni kezdett. Szemét egy pillanatra sem vette le az ajtóról.

– Holnap – suttogta. – Holnap mindent megmagyarázok.

– De…

Finoman a helyére tette a kagylót, belefojtva a szót Harvey-ba.

Ne, ezt ne! Ó, istenem, add, hogy csak a képzeletem játsszon velem. Ez nem hiányzik nekem, ez most nagyon nem hiányzik nekem…

Semmi nesz nem hallatszott, és egy

rövid pillanatig Bruce azon gondolkodott, vajon nem csak túlhajszolt agysejtjei képzelték az egészet. Lehet, hogy nem is volt semmilyen zaj. És ha volt is valami, mi abban a furcsa? Az isten szerelmére, elvégre is egy New York-i szállodában van, nem hangszigetelt stúdióban! Talán csak a szobalány volt. Vagy a boy.

Vagy az a nagydarab, lény alt hajú pasas az Armani-öltönyben.

Bruce az ajtó felé lopakodott. Előrecsúsztatta a jobb lábát, aztán utánahúzta a balt. Soha nem volt valami nagy atléta, és a mozgását sem tudta rendesen koordinálni. Jelen pillanatban pontosan olyan látványt nyújtott, mintha valami kicsavarodott foxtrottot járna.

Kattanás.

Szíve a torkában dobogott, lábából minden erő elszállt. Ezúttal semmi kétsége nem volt, honnan jön a

neszezés.

Az ajtó felől.

Sóbálvánnyá dermedve állt. Szívdobogása olyan erősen visszhangzott a dobhártyáján, hogy biztosra vette, mindenki hallja az emeleten.

Kattanás.

Egy rövid, gyors kattanás. Nem matatás, hanem nagyon is jól kivehető kattanás.

Fuss! Fuss, és rejtőzz el!

De hová? Egy szálloda tizenegyedik emeletén, egy apró szobában van. Hova a fenébe fusson, hol bújjon el? Újabb lépést tett az ajtó felé.

Gyorsan kinyitom, üvölteni kezdek, és lerohanok a haliba, mint egy szökött bolond. Vagy akár…

A kopogás olyan hirtelen jött, hogy Bruce kis híján felsikoltott.

– Ki az? – kérdezte valósággal ordítva.

– A törölközőket hoztam – felelte

egy férfihang.

Bruce közelebb lépett az ajtóhoz. Törölközőket, na persze.

– Nincs rájuk szükségem – mondta anélkül, hogy kinyitotta volna az ajtót.

Csend.

– Rendben. Jó éjszakát, uram.

Hallotta, ahogy Mr. Törölköző léptei távolodnak az ajtótól. Hátát nekivetette a falnak, és tovább araszolt az ajtó felé. Egész testében remegett. Az erős légkondicionálás ellenére is izzadság áztatta el az ingét, haja csomókban tapadt a homlokára.

És most?

A kukucskáló! James Bondkám, fess ki a kukucskálón!

Bruce engedelmeskedett a fejében megszólaló hangnak. Lassan megfordult és szemét a kukucskáló nyílására tapasztotta. Semmi. Nada, ahogy a mexikóiak mondanák. Semmi nem volt ott, semmi az ég egy világon. Megpróbált balra nézni, aztán

jobbra…

És akkor föltépték az ajtót.

A lánc úgy szakadt szót, mintha cérnából lett volna. A kilincs belevágódott Bruce csípőjébe. Oldalát égő fájdalom borította el. Ösztönösen odakapott. Ez nagy hiba volt. Az ajtó mögül egy hatalmas ököl indult meg az arca felé. Megpróbálta elkapni a fejét, de a reflexei túlságosan lassúak voltak. Az ököl félelmetes puffanással landolt Bruce orrnyergén, és azonnal darabokra törte a csontokat és a porcot. Patakokban folyt a vér.

Ó, istenem, édes istenem…

Bruce hátratántorodott, és az orrához kapott. A nagydarab, Armani-öltönyös fickó belépett a szobába, és bezárta az ajtót. Hatalmas testét meghazudtoló fürgeséggel és eleganciával mozgott.

– Kérem… – nyögte Bruce, mielőtt egy hatalmas, boxkesztyű méretű kéz befogta a száját és elhallgattatta. A kéz úgy mellesleg belevágott Bruce orrába

is, fölfelé nyomta a szétlapított orrlyukakat, ami elviselhetetlen fájdalmat okozott.

A férfi elmosolyodott, és udvariasan bólintott, mintha éppen most mutatták volna be őket egymásnak egy koktélpartin. Majd egy profi szakszerűségével térdkalácson rúgta az orvost. Bruce egész lába beleremegett. Éles reccsenést hallott, amikor a térde alatti csont eltört. A sikoltást elfojtotta a Bruce szájára minden eddiginél erősebben tapadó tenyér. Aztán az óriás keze csak annyi időre húzódott vissza, amennyi feltétlenül szükséges volt ahhoz, hogy belevágjon Bruce állkapcsába, aminek következtében újabb csont, és jónéhány fog tört el. A férfi belenyúlt Bruce szájába, ujjaival belekapaszkodott a törött állkapocsba, és hirtelen mozdulattal lefelé rántotta. A fájdalom leírhatatlan volt. Bruce érezte, hogy a szájában elszakadnak az ínszalagok.

Ó, istenem, kérlek…

A nagydarab, Armani-öltönyös elengedte zsákmányát, aki úgy zuhant a földre, mint egy krumpliszsák. Bruce körül többször megfordult a világ. Az agyára telepedő lila ködön át látta, hogy a hatalmas férfi az öltönyére fröccsent vért vizsgálgatja. Úgy látszott, bosszantja a folt, ami nem fog kijönni a drága anyagból. Aztán megcsóválta a fejét, az ablakhoz ment és elhúzta a függönyt.

– Szép magas emeletet választott – mondta mintegy mellékesen. – így sokkal egyszerűbb lesz a dolog.

Elfordult az ablaktól. Visszament a földön fetrengő Bruce-hoz. Lehajolt, erősen megragadta Bruce törött lábát, és lágyan a levegőbe emelte. A kín az elviselhetetlenségig fokozódott. Mintha minden mozdulatra tüzes vasat forgattak volna meg benne.

Istenem, könyörgöm, add, hogy elájuljak…

Bruce hirtelen ráébredt, mire készül a férfi. Szerette volna megkérdezni tőle mit akar, fölajánlani neki mindenét, szeretett volna irgalomért esedezni, de sebesült szájából csak bugyborékoló hang tört elő. Csak tehetetlen, könyörgő, rémülettel teli pillantást tudott hóhérja felé küldeni. A vér lecsorgott az arcán, a nyakán lefutva befolyt az inge alá.

Bruce a fájdalom ködén keresztül is látta a férfi szemét. Nem vad, őrült kifejezés ült benne; nem gyűlölettel teli, vérszomjas pillantás volt; nem egy pszichopata gyilkos tekintete. A férfi tökéletesen nyugodt volt. Dolgozik. Unalomig ismert feladatot hajt végre. Közömbös. Érzelmek nélküli.

Ennek a fickónak ez semmit nem jelent, gondolta Bruce. *Megint egy kis munka.*

A férfi benyúlt a zsebébe, és egy tollat meg egy papírlapot dobott a padlóra. Aztán megragadta Bruce

lábát, egyik kezével a sarkánál, a másikkal a lábujjaknál. Bruce azt hitte, menten belehal a fájdalomba. A férfi izmai megfeszültek, végül megszólalt.

– Körbe fogom csavarni a lábát – mondta –, egészen addig, amíg a lábujjai hátrafelé nem állnak, és a törött csont átszúrja a bőrt. – Szünetet tartott, kedvesen elmosolyodott, majd megigazította az ujjait, hogy jobban kezére essen Bruce lába.

– Amint befejezte a búcsúlevelet, abbahagyom. Rendben?

Bruce egészen rövid búcsúlevelet írt.

1

Szombat, szeptember 14.

Sara Lowell a karórájára pillantott. Húsz perc múlva debütál az országos televízióban, harmincmillió ember előtt. Egy órával később eldől a sorsa.

Húsz perc.

Nyelt egyet, lassan fölállt és megigazította a lábán a járógépet. Mellkasa minden lélegzetvételbe beleremegett. Járkálnia kellett, csinálnia kellett valamit, mielőtt megbolondul. A járógép fémpántja hozzáért a bőréhez, csiklandozta. Sara annyi év múltán sem tudta még megszokni ezt a nehézkes szerkezetet. A sántítást, igen. Amióta csak az eszét tudja, mindig sánta volt. Csaknem természetesnek tűnt. Az otromba járógépet viszont a legszívesebben

belehajította volna a folyóba.

Vett egy mély lélegzetet, lazítani próbált, aztán megnézte a sminkjét a tükörben. Az arca enyhén sápadtnak látszott, de ebben nem volt semmi újdonság. Ahogy a sántítást, ezt is megszokta már. Mézszőke haját hátrafésülte gyönyörű, törékeny arcából és hatalmas, babaszerű zöld szeméből. Szája széles volt, ajkai érzékiek, és olyan teltek, hogy már-már duzzadtnak hatottak. Levette fémkeretes szemüvegét és törölgetni kezdte a lencsét. Az egyik producer odajött hozzá.

– Készen vagy, Sara? – kérdezte.

– Én igen – felelte halovány mosoly kíséretében.

– Helyes. Tizenöt perc múlva kezdtek Donalddal.

Sara ránézett a másik műsorvezetőre, Donald Parkőrre. A hatvanéves férfi kétszer olyan idős volt, mint ő, és milliószor

tapasztaltabb. A kezdetektől fogva szerepelt a *News Flash*ben, még azok a fantasztikus Nielsen-értékek és hatalmas profit előtt, amit sem azelőtt, sem azóta nem sikerült elérnie egyetlen más hírműsornak sem. Röviden szólva, Donald Parker legendának számított a televíziós újságírásban.

Mégis, mi a fenét keresek én itt? Kinek hiszem én magam?

Sara századszorra olvasta el az anyagát. A szavak összemosódtak szemel előtt. Megint azon kezdett töprengeni, vajon hogyan jutott ilyen gyorsan ilyen messzire. Agyában végigperegtek az egyetemi évek, rovata a *New York Herald*ban, a kábeltévé, az élőben közvetített viták. Ahogy egyre feljebb jutott a létrán, Sara minden foknál kétségbe vonta, hogy képes lesz még magasabbra jutni. Bosszantotta kollégái féltékeny pusmogása, a kegyetlen hangok, amelyek egyre olyanokat suttogtak a háta mögött, hogy

„Bárcsak az én rokonaim lennének ilyen gazdagok!… Vajon kivel feküdt le?… Attól az átkozott sántaságtól van az egész.”

Pedig nem, az igazság ennél sokkal egyszerűbb volt: a nézők imádták. Még akkor sem tudtak betelni vele, amikor kemény vagy gunyoros hangot ütött meg egyik-másik riportalannyal. Igaz, az ő apja volt az előző egészségügyi miniszter, a férje kosárlabda-sztár, és talán a gyermekkorban elszenvedett fájdalmak, valamint testi szépsége is közrejátszott sikerében. De Sara nem felejtette el, amit első főnöke mondott neki:

– *Ebben a szakmában senki nem élhet meg kizárólag a külsejéből. Az emberekben élni fog az az előítélet, hogy mivel ilyen gyönyörű szőkeség vagy. nem lehetsz túlságosan okos. Tudom, ez igazságtalanság, Sara, de akkor is így van. Nem elég, ha* ugyanolyan*jó vagy, mint a*

konkurencia – jobbnak *kell lenned. Különben megkapod, hogy nincsen semmi abban a szépséges fejedben. Egyszerűen le fognak söpörni, ha nem te vagy a legszuperebb.*

Sara úgy ismételgette ezt, mintha csatakiáltás lenne, mégsem mert előjönni a lövészárokból. A ma esti bemutatkozásában bejátsszák azt a riportot, amelyben Ernest Sanders tiszteletes pénzügyi manipulációit feszegeti. A tiszteletes az alapítója a Szent Hadjáratnak – egy minden hájjal megkent (értsd: undorító!) gazember. Mi több, Sanders tiszteletes abba is beleegyezett, hogy a riport bejátszása után élő interjút adjon, hogy válaszolhasson a vádakra – azzal a feltétellel, ha a *News Flash* kiírja a képernyőre a tiszteletes zöld számát. Sara mindent elkövetett, hogy a riport a lehető legtárgyilagosabb legyen. A tények közlésére szorítkozott, de azért elhintett némi burkolt célzást is.

Mélyen, legbelül, Sara tudta mi a helyzet Ernest Sanders tiszteletessel. Nem tehetett róla, ez volt a véleménye.

Az az ember egy felfuvalkodott hólyag.

A stúdióban zajlott az élet. Technikusok kapcsolókat forgattak, lámpákat igazgattak. Az operatőrök beállították a kamerákat. A súgógépet épp most ellenőrizték: egy sorban nem lehet több három szónál, hogy a nézők ne lássák a műsorvezető szemének mozgását. Rendezők, producerek, gyártásvezetők és kellékesek rohangáltak ide-oda a stúdióban, ami leginkább úgy festett, mint egy hatalmas, plafon nélküli és csupán egyetlen fallal rendelkező nappali, mintha valami óriás letépte volna a többi részét, hogy bekukucskálhasson. Egy Sara számára ismeretlen férfi közeledett futólépésben.

– Tessék, ez a tiéd – mondta, és egy rakás papírlapot nyomott a kezébe.

– Mik ezek? – kérdezte Sara meglepetten.

– Papírok.

– Azt látom, de minek?

A férfi vállat vont.

– Rendezgetni.

– Rendezgetni?

– Na, hát tudod, például amikor bejön a reklámblokk és a kamera vált. Akkor elkezded rendezgetni.

– Igen?

– Attól olyan fontosnak látszol – közölte a férfi, mielőtt elrohant.

Sara megcsóválta a fejét. Van itt még mit tanulni! Észre sem vette, mikor kezdett el dúdolni. Rendszerint csak zuhanyozás vagy vezetés közben énekelt, leginkább egy üvöltő rádiótól kísérve, de időnként, amikor erőt vett rajta az idegesség, nyilvános helyen is énekelt. Méghozzá hangosan. Amikor a Tetovált vámpír" refrénjéhez ért *(„Vámpírok szívják a véred"),* már teli tüdőből fújta és gitározott hozzá a

levegőben. Kezdett belejönni. Amúgy istenigazából.

Egy pillanattal később döbbent rá, hogy mindenki őt bámulja.

A háta mögé rejtette a kezelt, elengedve kitűnően hangolt léggitárját. Az ének abbamaradt. Elmosolyodott, és megrántotta a vállát.

– Jaj… elnézést.

A stáb minden további nélkül folytatta a munkát. Most, hogy nem énekelhetett tovább, megpróbált valami megnyugtató dologra koncentrálni, amivel elterelheti a gondolatait.

Azonnal Michael jutott az eszébe. Eltűnődött, vajon mit csinálhat most. Bizonyára hazafelé kocog az edzésről. Elképzelte mind a százkilencvenhat centijét, ahogy kinyitja az ajtót, nyakában egy fehér törölközővel, izzadsággal átitatott szürke melegítőben. Mindig a leglehetetlenebb sortokat húzta magára – harsány narancssárgát, térdig érő

sárga vagy rózsaszín virágosat, elképesztő szabásúakat. Lassítás nélkül elüget a méregdrága zongora mellett, be a dolgozószobába. Föltesz egy kis Bachot, bekanyarodik a konyha felé, tölt magának egy pohár friss narancslét, és egy hajtásra bedönti a felét. Aztán leroskad a hintaszékbe és beleolvad a muzsikába.

Michael.

Valaki ismét megkocogtatta a vállát.

– Telefon.

Ugyanaz a férfi, aki az előbb a papírokat a kezébe nyomta, most egy hordozható telefont nyújtott felé.

Sara átvette a kagylót.

– Halló?

– Elkezdtél már énekelni?

Sara elmosolyodott. Michael volt az.

– Blue Öyster Cult? – kérdezte a férfi.

– Aha.

– Hadd találjam ki. – Michael egy

pillanatra elgondolkodott. – – Ne félj a Nagy Kaszástól”?

– Nem. – Tetovált vámpír”.

– Jézusom, ez borzalmas. És most éppen mivel foglalkozol?

Sara lehunyta a szemét. Érezte, hogy végre ellazulnak az izmai.

– Semmi különössel. Csak járkálok, várom, hogy kezdjünk.

– Gitároztál már?

– Hová gondolsz? – mondta. – Az isten szerelmére, elvégre is komoly tévériporter vagyok.

– Na persze. Szóval mennyire izgulsz?

– Ami azt illeti, egészen nyugodt vagyok – felelte.

– Hazudós.

– Jól van, halálosan félek. Most boldog vagy?

– Repesek az örömtől – mondta Michael. – De egy valamit ne felejts el.

– Mit?

– Adás előtt mindig félsz. Minél jobban reszketsz, annál nagyobbat alakítasz.

– Gondolod?

– Tudom – mondta. – Annak a szerencsétlen ürgének most egyszerűen befellegzik.

– Tényleg? – kérdezte Sara, és kezdett felderülni az arca.

– Igen, tényleg – mondta Michael. – Most hadd tegyek föl egy gyors kérdést: muszáj ma este elmennünk apád estélyére?

– Hadd adjak rá egy gyors választ: igen.

– Fekete nyakkendő? – tudakolta Michael.

– Megint igen.

– Ezek a nagy társadalmi események rettentően unalmasak tudnak lenni.

– Nekem mondod?

Michael hallgatott.

– És legalább a magamévá tehettek a buli közben?

– Ki tudja? – válaszolta Sara. – Lehet, hogy szerencséd lesz. – Félrehajtotta a fejét és a vállával támasztotta meg a kagylót. – Harvey is jön a partira?

– Útközben beugróm érte.

– Remek. Tudom, hogy nem jön ki az apámmal…

– Úgy érted, az apád nem jön ki vele – javította ki Michael.

– Mindegy. Beszélsz vele ma este?

– Miről?

– Ne játszd a hülyét, Michael – torkolta le Sara. – Aggódom az egészséged miatt.

– Nézd, most, hogy Bruce meghalt, meg azzal a sok problémával a klinikán, Harvey-nek éppen elég baja van. Nem akarom ilyesmivel zaklatni.

– Beszólt már neked Bruce öngyilkosságáról? – kérdezte Sara.

– Egy szót sem – felelte Michael. – Hogy őszinte legyek, komolyan aggódom miatta. Most már ki sem jön a

laborból. Éjjel-nappal dolgozik.

– Harvey mindig is ilyen volt.

– Tudom, de ez most más.

– Adj neki még egy kis időt, Michael. Csak két hét telt el Bruce halála óta.

– Nem csak Bruce-ról van szó.

– Hogy érted ezt?

– Nem tudom. Az az érzésem, valahogy a klinikával kapcsolatos.

– Michael, kérlek, beszólj vele a gyomrodról.

– Sara…

– Beszólj vele ma este… a kedvemért.

– Na jó – egyezett bele Michael vonakodva.

– Megígéred?

– Igen, megígérem. És Sara!

– Mi van?

– Ne kíméld a hátsó felét annak a tiszteletesnek.

– Szeretlek, Michael.

– Én is szeretlek.

Sara egy kezet érzett a vállán.

– Tíz perc.

– Mennem kell – mondta a telefonba.

– Akkor ma este – suttogta Michael. – Amikor is a híres tévésztárt magamévá teszem az ő kislánykori hálószobájában.

– Álmodozz csak.

***

Amikor helyére tette a kagylót, megint éles fájdalom hasított Michael Silverman gyomrába. Előrehajolt, kezét a bordái alá szorította, arca eltorzult. Kisebb-nagyobb megszakításokkal hetek óta fájt a gyomra. Először csupán egyszerű influenzára gyanakodott, de most már nem volt benne olyan biztos. Gyomra az étel puszta gondolatára is háborogni kezdett.

Bach Hetedik szimfóniája lágy

szellőként járta be a szobát. Michael lehunyta a szemét, hogy a zene kellemes masszázsként simogathassa fáradt izmait. Csapattársai kifogyhatatlan leleményességgel ugratták zenei ízlése miatt. Reece Porter, a fekete bőrű center, aki Michaellel együtt a New York Knicks csapatkapitánya volt, élen járt a csúfolódásban.

– Hogy tudsz ilyen szart hallgatni, Mickey? – kérdezte egyszer. – Nincs benne semmi lüktetés, semmi ritmus.

– Tisztában vagyok azzal, hogy Chopin zenéje nem hasonlítható M.C. Hammeréhez – válaszolta Michael –, de próbálj meg nyitott lenni. Csak hallgasd, Reece. Merülj el benne.

Reece elhallgatott és figyelte a zenét.

– Úgy érzem magam, mintha bezártak volna a fogorvoshoz. Hogy képes ez a szar földobni téged egy nagy meccs előtt? Táncolni sem lehet rá.

– Psszt, csak hallgasd.

– Szövege sincs – mondta Reece.

– És a te zajszennyezésednek van? Megérted a szöveget abban a dübörgésben?

Reece nevetett.

– Mickey, te egy tipikus fehér sznob vagy – jelentette ki.

– Köszönöm, de jobban szeretem a hülye seggfej kifejezést.

A jó öreg Reece. Michael egy pohár frissen csavart narancslevet tartott a kezében, de már egyetlen korty gondolatára is hányingere támadt. Tavaly a térde, most meg a gyomra. Érthetetlen. Mindig Michael volt a legegészségesebb sportoló a ligában. Az első tíz szezont egyetlen karcolás nélkül végigjátszotta, aztán valamivel több mint egy évvel ezelőtt ripityára törte a térdét. Nem volt semmi, hogy az ő korában visszajöjjön egy ilyen nagy térdműtét után… a legutolsó dolog, amire most szüksége van, egy rejtélyes

gyomorpanasz.

Letette a poharat, átment a szobán, és beállította a videót. Aztán leállította a lemezjátszót, és bekapcsolta a tévét. Sara perceken belül debütál a *News Flash*ben. Michael visszaült a hintaszékbe. Először a jegygyűrűjét babrálta, majd megdörzsölte az ujját. Próbált megnyugodni, de Sarához hasonlóan ő sem tudott. Semmi ok az aggodalomra, mondogatta magának. Minden szó igaz volt abból, amit Sarának a telefonba mondott. Félelmetes riporter, a legjobb. Rendkívül okos és gyors. Jól felkészült, mégis spontán. Néha egy kicsit okoskodó. Humoros, ha szükség van rá. És szinte mindig olyan, mint egy bulldog.

Michael a saját bőrén tapasztalta, milyen kemény tud lenni Sara, mint riporter. Hat évvel ezelőtt találkoztak, amikor Sarának vele kellett interjút készítenie a *New York Herald*ba, két

nappal a bajnokság döntője előtt. A megbízás szerint nem a sporttal kapcsolatos, hanem személyes jellegűnek kellett lennie; a híres sztár élete a pályán kívül. Michaelnek ez nem tetszett. Semmi kedve nem volt ahhoz, hogy magánélete, főleg a múltja, az újságok címoldalán szerepeljen. Senkinek semmi köze hozzá, mondta Sarának, ízesebb szavakkal is kiegészítve, aztán a nyomaték kedvéért lecsapta a telefont. De Sara Lowellt nem lehetett ilyen könnyen lerázni. Pontosabban szólva, Sara Lowell nem ismerte a kudarcot. Ő akarta azt az interjút. Utánament.

Újabb éles fájdalom zavarta meg az emlékeit.

Michael a gyomrához kapott, és kétrét görnyedt a székben. Csak szorította és várt. A fájdalom lassan alábbhagyott.

Mi a fene lehet ez?

Hátradőlt, tekintete Sara és a saját

fényképére esett, amely a tévé mögött a polcon állt. Bámulta a képet, nézte magát, ahogy Sara fölé magasodik, és karjával átfogja a lány apró derekát. Annyira picinek látszik, olyan fájdalmasan szépnek, olyan végletesen törékenynek. Michael gyakran eltűnődött azon, mi az, amitől Sara olyan ártatlannak, olyan kecsesnek tűnik. Az alakjától nem. Sántasága ellenére Sara hetente háromszor tornázni járt. Teste kicsi, feszes, sportos volt – vagy inkább dinamikus, ez kifejezőbb szó rá. Pokolian szexi. Michael még egyszer megvizsgálta a fényképet, igyekezett tárgyilagos szemmel nézni a feleségére. Néhányan azt mondanák, hogy sápadt porcelánarcának köszönheti a romlatlanság benyomását, pedig igazából nem így van. A szemel, gondolta most Michael, azok a nagy, zöld szemek, amelyekből őszinteség és kedvesség sugárzik, ugyanakkor az is

látszik, hogy tud ravasz és fürkésző is lenni. Olyan szemek, amelyek bizalomra vágynak, és amelyekben meg lehet bízni. El lehet merülni bennük, örökre eltűnni, bennük élni.

És észbontóan szexisek ezek is.

Álmodozásából a telefon csörgése riasztotta föl.

Michael átnyúlt a válla fölött és fölkapta a kagylót.

– Haltó?

– Hello, Michael.

– Hogy s mint, Harvey?

– Megvagyok. Figyelj, Michael, nem akarlak föltartani. Tudom, hogy mindjárt kezdődik a műsor.

– Van még addig néhány percünk. – A háttérből csörömpölés hallatszott. – Mik ezek a zajok? Még mindig a klinikán vagy?

– Ja – felelte Harvey.

– Mikor aludtál utoljára?

– Az anyám vagy talán?

– Csak érdeklődöm – mondta

Michael. – Úgy tudtam, hogy a lakásodra kell érted mennem.

– Nem tudtam innen elszabadulni – magyarázta Harvey. – Az egyik nővért elküldtem a kölcsönzőbe egy szmokingért. Iszonyú sok a meló. Eric meg én egyszerűen nem győzzük. Bruce nélkül.

Harvey elhallgatott.

Egy percig néma csend volt.

– Én még mindig nem értem, Harv – mondta Michael óvatosan, reménykedve, hogy a barátja talán már tud beszélni Bruce öngyilkosságáról.

– Én sem – felelte Harvey kurtán. Aztán hozzátette. – Figyelj, szeretnék kérdezni valamit.

– Ki vele.

– Ott lesz Sara ma este a jótékonyságin?

– Egy kicsit késni fog.

– De ott lesz?

Michael kihallotta a türelmetlenséget ezeréves jóbarátja

hangjából. Csaknem huszonnégy éve ismerte Harvey-t, azóta, hogy egy Dr. Harvey Riker nevű, szakvizsga előtt álló cselédkönyves orvos a gondjaiba vett egy Michael Silverman nevű nyolcéves kisfiút, akit agyrázkódással és törött karral vittek be a Szent Barnabás kórházba.

– Hát persze, hogy ott lesz.

– Jó. Akkor este találkozunk.

Michael megütközve bámult a kagylóra.

– Minden rendben, Harv?

– Tökéletesen – motyogta a másik.

– Akkor meg mi ez a rejtélyes telefon?

– Én csak… semmi. Majd később megmagyarázom. Hánykor jössz értem?

– Kilenc tizenötkor. Eric is jön?

– Nem – felelte Harvey. – Egyikünknek maradnia kell, hogy a boltot vezesse. Most mennem kell, Michael. Várlak kilenc tizenötkor.

Michael hallotta, ahogy kattan a

telefon.

***

Dr. Harvey Riker letette a kagylót. Nagyot sóhajtott, és végigfuttatta ujjait hosszú, loboncos, szürkésbarna sörényén, Albert Einstein és Art Garfunkel frizurájának keresztezésén, ötven évének minden perce meglátszott rajta. Izmai petyhüdtté váltak a mozgás teljes hiányától. Arca az unalomig átlagos volt. Egyébként sem volt egy nagy szám, de Harvey külseje az évek során úgy megsavanyodott, mint egy olcsó Chianti.

Kihúzta a fiókját, töltött magának egy korty whiskyt és egyhajtásra bedobta. Remegett a keze. Félt.

Csak egyetlen dolgot tehetek. Beszélnem kell Sarával. Ez az egyetlen megoldás. És aztán…

Arra jobb nem gondolni.

Megpördült a széken, és a pulton

álló három fényképre nézett. Elvette a jobb oldalit, amely őt ábrázolta, társával és barátjával, Bruce Grey-jel.

Szegény Bruce.

A két nyomozó udvariasan végighallgatta Harvey gyanúit, bólogattak, és jegyzeteltek. Amikor Harvey megpróbálta elmagyarázni, hogy Bruce Grey soha nem követett volna el öngyilkosságot, udvariasan meghallgatták, bólogattak, és jegyzeteltek. Amikor elmondta nekik, hogy Bruce fölhívta aznap este, mielőtt kiugrott a Days Inn tizenegyedik emeleti ablakából, udvariasan meghallgatták, bólogattak, és jegyzeteltek… és arra a következtetésre jutottak, hogy Dr. Bruce Grey öngyilkosságot követett el.

Találtak egy búcsúlevelet a helyszínen, emlékeztették a nyomozók. A grafológus megerősítette, hogy Bruce írta. Az ügyet megnyitották és lezárták.

Megnyitották és lezárták.

A pulton álló második kép Jenniferé volt, aki huszonhat évig volt a felesége, és aki éppen mostanában hagyta el örökre. A harmadik kép Sidney-ről, az öccséről készült, aki három éve halt meg AIDS-ben, ami egy életre megváltoztatta Harvey életét. A fotón Sidney teljesen egészségesnek látszik, napbarnított, enyhén pocakos. Amikor két évvel később meghalt, bőre mészfehéren világított ott, ahol nem borították vörös sebek, és negyven kilónál is kevesebbet nyomott.

Harvey megrázta a fejét. Mindenki elment.

Előredőlt és fölemelte volt felesége fényképét. Tudta, hogy ő ugyanannyira (jobban) hibás tönkrement házasságukért, mint az asszony. Huszonhat év. Huszonhat év házasság, valóra vált és leomlott álmok futottak végig az agyán. Miért? Mi történt? Hol rontotta el? Miért hagyta, hogy

összeomolják az élete? Ujjal gyengéden végigsimítottak a képen. Valóban vádolhatja-e Jennifert azért, mert torkig lett a klinikával, mert nem akarta föláldozni magát egy ügyért?

Az igazság az, hogy vádolja.

– Ez nem egészséges, Harvey. Ennyit dolgozni.

– Jennifer, nem érted, mit akarok én itt véghez vinni?

– Dehogynem, de ez már túlmegy a józan ész határán. Pihenned kell.

De nem tudott.

Tisztában volt azzal, hogy elhivatottsága kezd betegessé válni, de az ő élete olyan jelentéktelennek tűnt, amikor arra gondolt, min dolgozik a klinika. Jennifer tehát elment. Összepakolt és Los Angelesbe költözött a húgához, Susanhoz, Bruce Grey volt feleségéhez. Igen, Harvey és Bruce nemcsak társak és közeli barátok voltak, hanem sógorok is. Keserű mosoly jelent meg a szája sarkában,

ahogy elképzelte a két nővért Kaliforniában. Kedélyesen beszélgetnek. Szinte hallotta, ahogy Jennifer és Susan azon vitatkoznak, melyiküknek jutott csapnivalóbb férj. Valószínűleg Bruce vitte volna el a pálmát, de most, hogy meghalt, a nővérek nyilván szentté avatják.

A dolog lényege az, hogy Harvey egész világa – akár jó, akár rossz –, az, ami itt van. A klinika és az AIDS. A nyolcvanas és a kilencvenes évek fekete pestise. Azóta, hogy látta, miként őrli föl és teszi csontsovánnyá öccsét az AIDS, Harvey ennek a borzalmas vírus elpusztításának, a föld színéről való kiirtásának szentelte az életét. Ahogy Jennifer valószínűleg mindenkinek elpanaszolja, ez a cél egy minden egyebet háttérbe szorító szenvedéllyé vált, olyan szenvedéllyé, amely időnként még magát Harvey-t is rémülettel töltötte el. De messzire jutott ebben a hadjáratban, ő és Bruce

végre igazi haladást értek el, nagy reményekre jogosító fejleményeket, amikor…

Kopogtak az ajtón.

Harvey megfordult a székkel.

– Gyere be, Eric.

Dr. Eric Blake lenyomta a kilincset.

– Honnan tudtad, hogy én vagyok?

– Te vagy az egyetlen, aki kopog. Gyere csak be. Épp most beszéltem a haveroddal.

– Michaellel?

Harvey bólintott. Eric Blake két éve lett Harvey és Bruce csapatának tagja, amikor rájöttek, hogy ketten már nem képesek tartani a frontot a betegek áradatával szemben. Eric kedves srác, gondolta Harvey, csak túl komolyan veszi az életet. Az rendben van, ha az ember komoly, különösen akkor, ha nap mint nap AIDS-es betegekkel foglalkozik, de kell egy bizonyos fokú lazaság, egy kis löket, egy adag őrültség, hogy túlélje a halál és a

szenvedés mindennapos látványát.

Eric ráadásul még külsőre is a komolyság mintaképének látszott. Legjellemzőbb ismertetőjele rendezett, smirgliszerű, vörös haja volt. Ha valaki ránézett, rögtön a *takaros* szó jutott eszébe. Fényesre suvickolt cipők. Kifogástalanul szabott ruházat. Eric nyakkendője mindig vasalt volt, gondosan megkötve, arca frissen borotvált, még negyvennégy órai ügyelet után is.

Harvey nyakkendője ezzel szemben valahol a térde körül fityegett, csakis akkor vette rá magát a borotválkozásra, ha már elviselhetetlenül viszketett a bőre, haja rendbetételéhez pedig minimum egy géppuskára lett volna szükség.

Eric Blake egy New Jersey-i külvárosban, ugyanabban az utcában nőtt föl, mint Michael. Amikor Michael Harvey betege lett, a kis vörös Eric Blake naponta meglátogatta, és addig

maradt, amíg ki nem hajították. Azokban az időkben Harvey túlhajszolt cselédkönyves volt, ennek ellenére az összes szabad idejét Michael társaságában töltötte. Még Jennifer is, az önkéntes nővérke is vonzódott a gyerekhez. Harvey és Jennifer nagyon hamar szinte magánbetegének kezdte tekinteni ezt az ellenállhatatlan, állandó verésektől szenvedő kisfiút.

Teltek-múltak az évek, és Harvey meg Jennifer látta, hogy fejlődik Michael gyerekből tinédzserré, majd érett férfivá. Elmentek a kosármeccseire, hangversenyeire, díjkiosztó ünnepségeire, és úgy tapsoltak sikereinek, mint a büszke szülők, ők vigasztalták a verések, anyja öngyilkossága és mostohaapja eltűnése után. Így utólag visszagondolva Harvey gyakran eltöprengett azon, vajon Michaellel való közeli kapcsolatuk nem nagyította-e föl saját házasságuk legnagyobb problémáját: nem volt

gyerekük.

Lehet. Megpróbálták, de Jennifer soha nem tudta kihordani. Ha sikerült volna, talán minden másképpen alakul.

Kétséges. Nagyon, nagyon kétséges.

Harvey nem tudta, vajon Jennifer továbbra is tartja-e a kapcsolatot Michaellel. Gyanította, hogy igen.

– Elmondtad már Michaelnek… – kezdte Eric.

Harvey heves fejrázással szakította félbe.

– Még nem. Tudni akartam, ott lesz-e Sara ma este a partin.

– És? Ott lesz?

– Igen.

– Mit fogsz neki mondani?

Harvey vállat vont.

– Még nem tudom.

– Ezt egyszerűen nem értem. Hiszen már olyan közel vagyunk…

– Egyáltalán nem vagyunk még olyan közel.

– Nem vagyunk olyan közel? –

ismételte Eric. – Harvey, nézz körül. Egy csomó ember temiattad van még életben.

– A klinika miatt – javította ki Harvey.

– Jó, legyen. Ha nyilvánosságra hozzuk az eredményeket, Jonas Salk mellé kerülünk az orvostörténelemben.

– Engem a jelen jobban aggaszt.

– De hát szükségünk van a nyilvánosságra, hogy elég pénzt szerezzünk a folytatás…

– Ebből elég – szólt közbe Harvey, és az órájára pillantott. – Nézzük át gyorsan a kartonokat és menjünk át a haliba. – Fáradtan elmosolyodott. – Szeretném látni Sara riportját Sanders tiszteletessel.

– Nem kifejezetten az ügy barátja.

– Hát nem – értett egyet Harvey. – Ezzel nem lehet vádolni.

Eric fölemelte a fényképet a pultról.

– Szegény Bruce.

Harvey bólintott, de nem szólt egy

szót sem.

– Remélem, jelent valamit a halála – mondta Eric. – Remélem, hogy Bruce nem hiába halt meg.

Harvey leszegett fejjel elindult az ajtó felé.

– Én is remélem.

***

George Camron levette szürke csíkos Armani öltönyét, a nadrágot gondosan összehajtogatta a vasalás mentén, és vállfára tette. Két héttel korábban kénytelen volt elégetni egy másik Armanit, és ez rendkívül bosszantotta. Micsoda pazarlás! Jobban kell vigyáznia a ruhatárára. A vérfoltos selyemöltönyök nagyon megdobják a költségeket.

George, ez a hatalmas méretű férfi, az élet finomabb dolgait kedvelte. Csak méretre szabott öltönyt hordott.

Csak luxushotelekben lakott. Csak a

legkifinomultabb ízlésű éttermeket látogatta. Hátrasimított haját a világ legdrágább hajszobrászai (nem fodrászai; hajszobrászai) tervezték (nem vágták; tervezték). Odavolt a manikűrért és a pedikűrért.

A szállodai telefonhoz sétált, fölemelte a kagylót, és megnyomta a hetes számot.

– Szobaszolgálat – jelentkezett be egy hang. – Miben állhatunk rendelkezésére, Mr. Thompson?

A Ritzben mindig nevükön szólították a vendégeket. Egy remek szálloda elbűvölő figyelmessége. George ezt igen nagyra értékelte. A Thompson természetesen az éppen aktuális álneve volt.

– Küldjön föl kaviárt, legyen szíves. Iránit, nem oroszt.

– Igen, Mr. Thompson.

– És egy üveg Boningért. 1979-est. Nagyon hidegen.

– Igen, Mr. Thompson.

George letette a telefont és elnyújtózott az óriási ágyon. Milyen messzire jutott a szerény wyomingi kezdetektől, a vietnami katonáskodástól, Thaiföldtől, attól az országtól, amelyet az otthonának nevezett! Most már számtalan elegáns hotelszoba jelenti számára az otthont. A Somerset Maugham-lakosztály a bangkoki Orlentalban. A kikötőre néző, tetőteraszos szobák a Hong Kong-i Peninsulában. A sarki lakosztály a párizsi Crillonban. Az elnöki lakosztály a római Hasslerben.

George megnézte az óráját, távirányítóval bekapcsolta a televíziót, és a Channel 2-re váltott. Néhány perc múlva kezdődik a *News Flash,* Donald Parkerrel és Sara Lowell-lel. George mindenképpen látni akarta a műsort.

Megszólalt a telefon. Fölvette.

– Halló.

– Itt… öööö…

– Tudom, ki beszél – vágott közbe

George.

– Megkapta az utolsó összeget?

– Igen.

– Jó – felelte a hang.

Zaklatottnak tűnt. George ezt rossz jelnek tartotta. Az ideges emberek hajlamosak hibázni.

– Van még valami, amiben segíthetek? – tudakolta.

– Ami azt illeti…

Újabb munka. Kiváló. George-nak sejtelme sem volt, ki a megbízója, de nem is érdekelte. Azt sem tudta, hogy a vonal túlsó végéről beszélő hang saját magának rendeli-e meg a munkát, vagy csak közvetít. Nem is számít. Olyan szakma ez, ahol az ember nem kérdezősködik. George elvégezte a munkát, begyűjtötte a fizetséget, és továbbállt. Kérdések szóba sem jöhettek.

– Hallgatom – mondta.

– A legutóbbi munka, amire megkértem… simán ment? Nem volt

semmilyen probléma?

– Olvasta az újságokat. Magának mi a véleménye?

– Nos, igen, de biztosra akartam menni. Megvannak Dr. Grey aktái?

– Itt vannak nálam – mondta George. – Mikor akarja megkapni őket?

– Hamarosan. Fölvette a kesztyűt és a maszkot, ahogy kértem?

– Igen.

– És semmi más nem történt?

George egy pillanatig elgondolkodott azon, megemlítse-e megbízójának azt a csomagocskát, amit Bruce Grey a repülőtéren postára adott.

De nem, ehhez George-nak semmi köze. Felfogadták, hogy öljön meg egy embert; intézze úgy, hogy öngyilkosságnak látsszék; hozzon el minden aktát vagy papírt, amit nála talál; és ne nyúljon semmilyen pénzhez, személyes tárgyhoz vagy igazolványhoz. Pont. Postára adott

csomagokról nem esett szó.

Leszámítva persze azt, hogy ez az ő saját problémája. Nem lett volna szabad hagynia, hogy Grey föladja azt a csomagot. Hiba volt, George ezzel tisztában volt, de sehogy sem lehetett megakadályozni. Megrázta a fejét. Talán jobban utána kellett volna járnia a dolgoknak, mielőtt elvállalta ezt a munkát. Ezzel az üggyel valami nem stimmel.

– Semmi más – mondta George.

– Biztos benne?

George megköszörülte a torkát. Dr. Bruce Grey jóvoltából a feladat fájdalmasan egyszerűnek bizonyult.

Jobbat kívánni sem lehetett volna, mint hogy egy felső emeleti szobába menjen; George-nak így minden lehetősége adott volt ahhoz, hogy tetszés szerinti eszközökkel fájdalmat okozzon és kikényszerítse a búcsúlevelet. Ugyanis semmilyen előzetes fizikai sérülés nem látszik a

járdán elterülő véres masszán.

– Biztos vagyok benne – felelte George. – És a jövőben nem szeretném önmagamat ismételgetni. Időpocsékolás.

– Elnézést.

– Újabb megbízást kíván ajánlani?

– Igen – mondta a hang. – Szeretném, ha végezne… egy újabb személlyel.

– Hallgatom.

– Van ott magával valaki?

– Nincs.

– Hangokat hallok.

– A televízió – magyarázta George. – Mindjárt kezdődik a *News Flash*. Sara Lowell bemutatkozása.

A vonal túlsó végén beszélő hangból megdöbbenés hallatszott.

– Ezt… ezt most miért mondta?

Furcsa reakció, gondolta George.

– A hangokról kérdezett – válaszolta.

– Persze. – A beszélő megpróbálta

visszanyerni önuralmát, de a hangjában bújkáló feszültséget nem lehetett nem észrevenni. – Szeretném, ha végezne egy másik személlyel is.

– Mikor?

– Ma este.

– Nem hagy túl sok időt. Ez sokba fog kerülni.

– Emiatt ne aggódjon.

– Rendben – mondta George. – Hol?

– Dr. John Lowell házában. Nagy jótékonysági estélyt ad ma este.

George majdnem hangosan fölnevetett. Tekintete visszakanyarodott a tévé képernyőjére. Dr. Lowell. A volt egészségügyi miniszter.

Sara Lowell apja. Ez megmagyarázza a furcsa reakciót. Kíváncsi lett volna, vajon Sara is ott lesz-e az estélyen.

– Ugyanaz a módszer, mint az első kettőnél? – kérdezte George.

– Igen.

George elővette zsebéből vékony tőrét, kipattintotta, és szemügyre vette a hosszú, karcsú pengét. Piszkos munka lesz, szó se róla. Gondolatban végigvette ruhatárának darabjait, majd úgy döntött, hogy azt a zöld Ralph Lauren-inget veszi föl, amit Chicagóban vett. Nyakban úgyis szorít egy kicsit.

2

Ne légy ideges. Ne légy ideges. Ne légy ideges…

– őt másodperc!

A bejelentésre Sara gyomra görcsbe rándult. Egy hosszú pillanatig azt hitte, hogy megint énekelni kezd. Erőszakkal összeszorította a száját, megigazította a szemüvegét és várt.

Minden rendben lesz. Nem fogom kímélni. Nem fogom…

– Négy, három, kettő… – Egy kéz az asztalnál ülő két alak felé mutatott.

– Jó estét. Köszönti önöket Donald Parker…

Kérlek, ne énekelj…

– És Sara Lowell. Önök a *News Flash*t látják.

***

Dr. John Lowell hamptonsi birtoka szédületesen nagy volt. A Tudor-korabeli kúria fenségesen trónolt öt gyönyörű hektár közepén. A kényelem kedvéért volt ott egy zöld teniszpálya, nyitott és fedett úszómedence, három jacuzzi, két kisebb melegvizes medence, egy tágas pihenőház, leszállópálya a helikopternek, és több szoba, mint amivel Lowell bármit is kezdeni tudott volna. A ház a nagyapjáé volt, egy kapitalistáé, aki a liberális beállítottságú szakirodalom szerint a haszonért kifosztotta a területet és lakóit. John apja azonban inkább hagyta a családi vállalkozást és orvos lett. John az ő példáját követte. Semmiben nem szenvedett hiányt, bár az orvosi szakma távolról sem bizonyult olyan jövedelmezőnek, mint a fosztogatás.

Néhány óra múlva a keleti szárny zsúfolásig megtelik a világ

leggazdagabb embereivel, akik mind azzal nyerték el a jelenlét jogát, hogy ezreket adományoztak az Erin Lowell Rákkutató Központnak. Johnnak sokat kell majd mosolyognia és kedveskednie. Ezt pedig szívből utálta. A nyolcvanas évek elején, egészségügyi minisztersége sokat vitatott időszaka alatt John Lowell-re szinte semmi sem ragadt a diplomáciai érzékből vagy a politikai körültekintésből. Elszántan küzdött a rák ellen, letarolva mindent és mindenkit, aki az útjába állt. Harcot hirdetett a dohányosokkal szemben, és az országos televízióban dühödt kirohanásokat intézett ellenük: „*A cigaretta halálos fegyver, ezen nincs mit vitatkozni. Semmiféle szánalmat nem érzek a dohányosok iránt, akik tüdőrákot okoznak maguknak. Nem érdekli őket, hogy másokat is beteggé tesznek az általuk kiokádott füsttel, sőt még az sem, hogy saját*

gyermekeikre hoznak szörnyű betegségeket. Képtelen vagyok megérteni, hogyan tűrhetünk meg magunk körül ilyen önző és önpusztító embereket.”

Ez a felszólalás a döbbenet hullámait indította el az egész országban. A dohányipar lobbizni kezdett, hogy John Lowellt eltávolítsa a miniszteri székből. Nem sikerült nekik, bár mindent megtettek érte. Azon a napon kezdetét vette a harc, és jóllehet John többé már nem volt egészségügyi miniszter, a küzdelmet nem adta föl.

– Szia, Papa.

John Lowell szembefordult idősebbik lányával, Cassandrával. A lányon fürdőköpeny és szandál volt.

– Cassandra, hová mész?

– Gyorsan megmártózom a medencében – felelte.

– A húgod perceken belül adásban lesz. Minden vendég bejön, hogy

megnézze.

Cassandra arcán átsuhant egy árnyék, de John mintha észre sem vette volna.

– Egy perc múlva itt vagyok.

– Inkább gyere be te is a többiekkel és nézzük együtt Sarát.

Lowell most sem figyelt föl a lánya szemében égő lázadó tűzre.

– Úgyis fölveszed a műsort, nem?

– De.

– Akkor még ezerszer megnézhetem a húgomat. Mekkora szerencse.

– Cassandra…

A lány ügyet sem vetett az apjára és kisétált a szobából. Sara. Cassandrát egész életében úgy dongta körül húga neve, mint ezernyi apró madárka. „Sara beteg.” „Kórházba kell vinnünk Sarát.” „Ne játssz olyan durván Sarával.” Az apjának Cassandra soha nem volt olyan csinos, soha olyan aranyos, soha olyan szorgalmas, soha olyan okos, mint Sara.

Az anyja, ő más volt. Erin Lowell ugyanúgy szerette Cassandrát, mint a csinosabb, aranyosabb, szorgalmasabb, kitartóbb, okosabb Sarát. Mennyire hiányzott neki az anyja! Már több mint egy évtizede, de a fájdalom még most is olyan erős, állandó, és időnként mindent elborító.

A hőség ma is tikkasztó volt, ezért a vendégek többsége a medencébe menekült a párás forróság elől. A legtöbben már szedelőzködtek, hogy bemenjenek a házba és tanúi legyenek a gyönyörű Sara bemutatkozásának a *News Flash*ben. A közeledő Cassandrát látva azonban több férfinak is földbe gyökerezett a lába.

Cassandra magas, vad szemű lány volt, hullámos haja sötét, bőre színe mint az olívaolaj. Annyira különbözött Sarától, hogy senki nem sejtette volna, hogy testvérek. Röviden szólva, Cassandra olyan volt, mint a tűz. Égetően tüzes. Veszélyesen tüzes. Ha

Sara szemét leginkább egy nyugodt tóhoz hasonlítják, Cassandráé úgy izzott, mint a szén.

Odaért a medencéhez és lerúgta a szandálját. Halvány mosoly kíséretében a vállára eresztette a fürdőköpenyt, majd kibújt belőle. Az a földre esett, s látható lett csábos egyrészes fürdőruhája, amely alig bírta tartani viselője dús idomait. Cassandra föllépett az ugródeszkára és elindult az eleje felé, nagyon is jól tudva, hogy minden szem követi mozdulatait. Aztán a feje fölé emelte karjait, és beugrott a hűvös vízbe. Úszni kezdett, testét minden karcsapásra előrébb húzta, izmos lábal kecsesen tempóztak. Könnyedén, erőlködés nélkül szelte át a medencét, nyomában alig fodrozódott a víz.

– Mindjárt nyolc óra – szólt ki egy hang a házból. – Kezdődik a *News Flash*.

A nők megindultak a ház felé, a

férfiak viszont nem tudták olyan könnyen kivonni magukat Cassandra varázsa alól. Na igen, igyekeztek közömbösnek látszani persze, de lopva behúzták a pocakjukat vagy az ingükkel próbálták eltakarni a fölösleges zsírpárnákat. Lassan lépkedtek a medence mellett, hogy titkon még egy utolsó pillantást vethessenek a lányra. Cassandra kilépett a vízből és kényelmesen a napozószékek felé indult. Nem fecsérelte arra az idejét, hogy szárazra törölje magát. Benyúlt fürdőköpenye zsebébe, előhúzott belőle egy napszemüveget, föltette, és keresztbe tett lábbal elhelyezkedett az egyik székben. Úgy tűnt, gondtalanul pihen, a napszemüveg mögött azonban szemel nagyon is élénken pásztázták a terepet.

Észrevette a kövérkés Stephen Jenkinst, a hatvankét éves arkansasi szenátort. Stephen – Stevie bácsi, ahogy Cassandra és Sara szólította – a

család régi barátja volt. Együtt járt Amhertsbe John Lowell-lel, a feleségek közösen rendeztek estélyeket, a gyerekek együtt mentek nyári táborokba. És – most őszinték lehetünk – ágyba bújni az Egyesült Államok szenátusa konzervatív kisebbségének vezetőjével egyfajta kihívást jelentett a harmincegynehány éves Cassandra számára. Szexuális szempontból azonban az élmény egyáltalán nem volt nagy szám.

– Hello, Cassandra – szólt oda Jenkins.

– Hello, Stevie bácsi.

Cassandra fontolóra vette, hogy elcsábítja a szenátor jóképű, nőtlen fiát is, de Bradley lehetetlen alak volt. És ami még rosszabb, közeli barátságban állt Sarával. Ahányszor csak találkoztak, órákon keresztül fecserésztek, és tudomást sem vettek Cassandráról. Ha Bradley Sara szeretője lett volna, Cassandra esetleg

komoly megfontolás tárgyává teszi az ötletet. De nem volt a szeretője. Azóta, hogy két évvel ezelőtt összeházasodtak, Sara annyira csak Michaelnek szentelte az életét, hogy az már unalmas volt.

Cassandra napolajat öntött tölcsért formáló tenyerébe, és hozzálátott lábal bekenéséhez. A medence túlsó oldaláról szegény Jenkins szenátor éhes, mohó szemekkel figyelte.

– Stephen? – kiabálta Mrs. Jenkins. – Bradley?

A szenátor bánatosan nézett a hang irányába.

– Egy perc, drágám.

– Mindenki igyekezzen! Elkezdődött a műsor.

A vendégek megszaporázták a lépteiket. Néhány perc múlva már mindenki a házban volt és a tévét nézte. Cassandra hátradőlt és lehunyta szemét. Sara megy az országos tévében. Ki a fenét érdekli?

***

Sara gyomrát jeges kéz szorította össze. Tudta, hogy a szomszéd szobában ül Sanders tiszteletes, várva, hogy interjút készítsen vele. Ez a dörzsölt gazember remekül értett az interjúkhoz. Ha Sanders tiszteletesnek nem volt ínyére egy kérdés, a régi, jól bevált módszerhez folyamodott: elengedte a füle mellett. Még a legravaszabb, legtapasztaltabb riportereket is az őrületbe tudta kergetni.

A Sandersről és a Szent Hadjáratról készült riport legnagyobb részét előzetesen fölvették, így Sara levette a szemüvegét, mély levegőt vett és megpróbált nyugton maradni. Annyiszor végignézte már a filmet, hogy fejből tudta minden szavát. Halkan dudorászott magában és csak fél füllel figyelt a sztorira.

„*Az elmúlt tizenkét év folyamán*

Ernest Sanders tiszteletes, aki korábban számos, a fehérek dominenciájának erősítését célzó csoport tagja volt, néhány tucatnyi tagból létrehozta a Szent Hadjárat néven ismert befolyásos mozgalmat, amely ma már országszerte több ezer tagot számlál. A Sanders által „mély, vallásos értékeknek” és „hagyományos amerikai jogoknak” nevezett eszméket zászlajára tűző Szent Hadjáratot már a kezdet kezdetén is ellentmondások övezték…

…az adóhatóságok megerősítették, hogy tizenkét éve sem Ernest Sanders tiszteletes, sem pedig a felesége, Dixie nem nyújtott be adóbevallást… Sanders tiszteletes napi tízezer dollárt költött magára és néhány fiatal hölgyre a Karib-szigeteken töltött „misszionárius” út során, amelynek végén azonban egyetlen új tagot sem tudott fölmutatni… több millió dollár szőrén-szálán eltűnt a

Szent Hadjáratnak átutalt adományokból… az FBI korrupciós ügyekben nyomoz Sanders tiszteletes és a vezetőség háza táján…

Amikor befejeződött a riport filmre vett része, a kamera ismét Donald Parker ismerős, nyugalmat árasztó arca felé fordult.

– A stúdióban itt ül Sanders tiszteletes – közölte Parker. – jó estét, Sanders tiszteletes.

A képernyőn megjelent Ernest Sanders. Ted Koppel *Nightline*-jához hasonlóan itt is csak nagyon ritkán fordult elő, hogy a vendég a riporterekkel egy szobában üljön. A tiszteletes előtt a képernyőn megjelent egy telefonszám, amelyen a hívás költségeit a hívott fél fizeti.

– Jó estét, Donald. – Sanders hangja kellemesen, nyugodtan csengett. Sara érezte, hogy a kéz szorosabban markolja a gyomrát. A pap világoskék, három részes öltönyt, nyilvánvaló

parókát és egy arany jegygyűrűt viselt. Órát nem. Sem egyéb ékszert. Semmi hivalkodót. Arcáról kedvesség, megbízhatóság sugárzott; egy szeretett nagybácsi, vagy egy barátságos szomszéd arca. Ragyogó mosolya, legnagyobb fegyvere, egy pillanatra sem halványult el.

– Köszönjük, hogy elfogadta a meghívást.

– Én köszönöm, hogy meghívtak, Mr. Parker.

Az első kérdést Donald Parker tette föl.

– Látta a bejátszást, Sanders tiszteletes. Kíván hozzáfűzni valamit?

Sanders arcáról olyan nyugalom áradt, hogy Sara a legszívesebben fölvisított volna.

– Én az Úr szolgálója vagyok – énekelte a tiszteletes enyhén délies kiejtéssel. – Megértem az emberi vágyakat.

– Attól tartok, ezt nem egészen

értem, uram.

– Számomra és az ország istenfélő polgárai számára világos az, ami itt folyik. Nem érzem szükségét annak, hogy a vádaskodásokra válaszolva lealacsonyodjam Miss Lowell szintjére.

– Egyetlen vádpont sem hangzott el, Sanders tiszteletes – vette át a szót Sara, és visszatette az orrára fémkeretes szemüvegét. – Van olyan pontja a riportnak, amellyel vitába szállna?

– Ne legyen olyan csúfondáros, Miss Lowell. Tudom, mi vezérli valójában.

– Micsoda, Sanders tiszteletes?

A tiszteletes elmosolyodott.

– Hogy nevet szerezzen magának. A gyors karrier. Mi másért akarná meghurcolni egy egyszerű igehirdető nevét? Egy olyan emberét, aki az Úr dicsőségét zengi, aki segíti azon kevésbé szerencséseket…

– Sanders tiszteletes – vágott közbe Sara –, az elmúlt évben az ön személyes jövedelmét több mint tizenhárom millió dollárra becsülik, ennek ellenére mégsem fizetett adót. Tud erre magyarázattal szolgálni?

A megjegyzés nem hozta zavarba a tiszteletest.

– Ha nem tévedek, Miss Lowell, az ön családja nem küszködik anyagi gondokkal. Úgy emlékszem, az édesapjának egy meglehetősen tágas, saját háza van. Talán az ő pénzügyeiben is vájkálni kellene?

– Az én apám minden évben bevallja a jövedelmét – válaszolta Sara. – Az én apám minden egyes centtel el tud számolni, ön is meg tudja ezt tenni?

– Természetesen – mondta a tiszteletes ünnepélyesen. – Az ön hazugságai és burkolt célzásai nem tévesztik meg isten választott népét. Sokan próbálták már eltéríteni az

igazakat az Úr útjáról, de a Szent Hadjárat tovább menetel. A Szent Hadjárat nem hagyja, hogy a Sátán győzedelmeskedjék.

– Szólna néhány szót azokról az állítólagos hazugságokról? Tudna egy kicsit konkrétabb lenni?

Sanders ránézett és megrázta a fejét.

– A Sátán szavakat használ, hogy eltorzítsa a jóságot és az igazságot, hogy aztán gonosz színben tüntesse föl előttünk – magyarázta, mint egy tanár, aki egy engedetlen gyermeket oktat ki –, de minket nem tud félrevezetni. Ma olyan társadalomban élünk, amelyet elborít az erkölcstelenség, de mi nem ingunk meg. Hová lettek a családi élet értékel és az etika, Miss Lowell? Az olyan istenfélő emberek, mint a feleségem, Dixie, meg én, többé már nem vagyunk képesek ebben a társadalomban fölnevelni a gyermeinket. A gyermekek kénytelenek olyan világi iskolákba járni, ahonnan

isten kiűzetett, de tárt karokkal fogadják a homoszexuálisokat. Nem azt mondja-e nékünk az Úr… – Bocsásson meg, uram, de a riportban fölvetett témáknál tartottunk.

– Miféle témáknál? Az ön műsora nem a ma Amerikáját foglalkoztató igazi témákról szól. Én az Armageddonról beszélek, Miss Lowell. A Szent Hadjárat tagjai nagyon jól tudják, mi folyik ebben az országban. Ők tudják, hogy Szodoma és Gomora korát éljük, hogy eretnekek és hitetlenek támadják istent. Dixie és jómagam az Úr munkáját végezzük, és ebben ő van a segítségünkre. Jeleket ad nekünk, amelyeket ön nem hajlandó észrevenni.

– A riport az ön pénzügyi…

– Vegyük például azt, amit ön AIDS-vírusnak nevez – szakította félbe Sanders lázasan, szinte sikoltva. – Amit ön új betegségnek, AIDS-nek nevez, az valójában Szodoma és

Gomora utolsó fejezete. Isten egyértelműen a gonoszakat, az erkölcstelen homoszexuálisokat és a pederasztákat sújtja az ő pestisével.

– Sanders tiszteletes…

– Miért olyan nehéz ezt megérteni? – kérdezte lecsöndesedve a tiszteletes, minden eddiginél szélesebb mosollyal, csillogó szemekkel. – A legtöbb amerikai hisz az Úr művében, ahogy az a Bibliában meg van írva. Miért olyan nehéz hát elhinni, hogy a mi korunkban is cselekedhet? Minden további nélkül elfogadjuk az ősi Egyiptomot sújtó csapások tényét. Akkor viszont miért olyan nehéz elfogadni azt, hogy most a modern Amerikában pusztít egy pestis? És jaj azoknak, akik nem figyelnek az Úr szavára! Jaj a vétkezőknek, Miss Lowell, mert nincs menedék a számukra. Ha ön az AIDS-ben nem az elkövetkezendőkre való figyelmeztetést látja, ha az AIDS nem készteti arra, hogy az Urat fogadja el az üdvözülés

és a bűnbánat egyetlen forrásának, akkor semmi nem fog világosságot gyújtani az elméjében. És akkor örökre megpecsételődik a sorsa.

Sara lehunyta a szemét és igyekezett kordában tartani az indulatait. Tudta, hogy ragaszkodnia kellene előzetes elképzeléseihez, hogy hiba lenne eltérni a pénzügyi visszásságok témájától. Mégis inkább az ösztöneire hallgatott.

– És mi a véleménye a többi áldozatról, Sanders tiszteletes? – kérdezte tárgyilagos hangon.

– A többi áldozatról?

– Igen, mi a véleménye az AIDS úgynevezett ártatlan áldozatairól, a halálos betegséggel született csecsemőkről, vagy azokról, akik vérátömlesztés során kapják meg a vírust? Mivel magyarázza azt a tényt, hogy a hemofiliások között ma az AIDS az első számú halálok?

Megint az az undorító, öntelt

mosoly.

– Nem magyarázom meg, Miss Lowell. Én semmit nem magyarázok meg. Ezt megteszi helyettem a Biblia. Olvassa el az Úr szavait és maga is megérti. A Biblia elmondja, hogy Noé idejében sem volt minden élő teremtmény kegyetlen és szívtelen, az Úr azonban mégis csak azokat mentette meg, akik Noé bárkáján voltak. Vagy nézzük Mózes történetét. Miért kellett az ártatlanoknak is elszenvedniük az Egyiptomot sújtó csapásokat? A Biblia egyszerű magyarázattal szolgál, Miss Lowell. Az Úr útjai kifürkészhetetlenek. Kik vagyunk mi, hogy számon kérjük az ő cselekedeteit? Tudom, tudom, ezek elcsépelt szólamok, jelen esetben mégis megállják a helyüket, ön sem tagadhatja, hogy a ragállyal fertőzöttek túlnyomó többsége perverz életmódot űző abnormális ember, és igen, időnként az ártatlanoknak is fizetniük

kell atyafiaik bűneiért. Ezért fordulok mindenkihez azzal a kéréssel, hogy térjenek meg istenhez, hogy bánják meg bűneiket, amíg nem késő. Isten addig nem fogja hagyni, hogy megtalálják a gyógymódot, amíg meg nem szabadítja ezt a bolygót az erkölcstelen…

Ügyes lépés volt, Sara!

A kezére játszott ennek a tökfejnek, hagyta, hogy belelendüljön az ájtatos szónoklásba.

Ideje lelőni.

– Sanders tiszteletes, miért mulasztotta el tizenkét évig az adóbevallást? Ön és a felesége, Dixie, miért nem fizet tizenkét éve egyetlen cent adót sem?

Donald Parker hátradőlt és figyelt. Nem akart közbeszólni. A műsor szerkesztője jelezte, hogy most már a reklámnak kellene jönnie, de Donald leintette.

– Miss Lowell, Ön is olyan jól ismeri a törvényt, mint én. Ez a mi

nagyszerű országunk azon dolgozik, hogy megvédje a vallás szabadságát, szemben azzal, amit néhány kommunista és ateista megpróbál ellene elkövetni. Átmenetileg talán sikerült elérniük, hogy kiűzzék istent az iskolákból és meg nem született gyermekeket gyilkoljanak meg, de a szerencse forgandó…

– Köszönöm, Sanders tiszteletes, de az imént az ön adójáról beszélgettünk. Kérem, próbáljon válaszolni a kérdésre.

– Válaszolok a kérdésére, Miss Lowell. Dixie és én törvénytisztelő állampolgárok vagyunk. Tisztességesen megfizetjük az adókból ránk eső részt.

– Mennyi jövedelemadót fizetett ön az elmúlt évben, Sanders tiszteletes?

– Az egyházak mentesülnek az adófizetés kötelezettsége alól. Ezt hívják az egyház és az állam szétválasztásának. Ön is rá fog jönni, ha elolvassa az Alkotmányt.

Sara megigazította a szemüvegét.

– Olvastam az Alkotmányt, Sanders tiszteletes, de sértődés ne essék uram, Ön nem az egyház. Nem hiszem, hogy ön ezzel azt akarja mondani, hogy az egyházaknak dolgozók szintén mentesüljenek az adófizetési kötelezettség alól, elnézve, hogy a többi keményen dolgozó amerikai állampolgár viselje az ő terheiket is. Vagy tévedek?

A tiszteletes arcán hirtelen megfagyott a mosoly, egy pillanatra lehullott az álarc, és látni engedte a mögötte rejtőző hideg lelket.

– Természetesen nem – mondta végül. – Minden szavamat kiforgatja, hogy elérje a célját, de az igazak tudják ezt. Az ön hazugságai nem fogják letéríteni az igazakat az Úr által kijelölt ösvényről. Megismétlem azt, amit már elmondtam. Én tisztességesen megfizetem az adókból rám eső részt. Ez az egész játék pusztán arra jó, hogy

a szekularisták bemocskolják a nevemet.

Donald Parker szólt közbe.

– Köszönjük, Sanders tiszteletes. A reklám után folytatjuk. Maradjanak velünk.

***

– Dr. Lowell? Beszélhetnék önnel egy percet?

John Lowell bosszúsan fölnézett.

– Nem várhatna addig, amíg véget ér a műsor?

– Most úgyis reklám van – mondta Raymond. Dr. Raymond Markey a washingtoni Egészségügyi és Humánszolgáltatás! Minisztériumban dolgozott. Aprócska ember volt, karjai és lábai túlságosan rövidnek tűntek a testéhez képest. Vastag szemüvege ötszörösére nagyította kicsi, sötét szemeit, amitől mindenki inkább könyvtárosnak nézte volna, nem pedig

orvosdoktornak. Az igazsághoz tartozott, hogy Markey-nak már vajmi kevés köze volt az orvostudományhoz. Helyettes titkári beosztása folytán sokkal többet kellett a politikai küzdőtéren versengenie, mint amire büszke lehetett volna.

John Lowell hatalmas sóhaj kíséretében fölállt és kiment a szobából. A két férfi egymás mellett sétáit végig a hallon. Amikor egyedül maradtak, Lowell megszólalt: – Nos, miről van szó?

Raymond Markey gigantikus szemel úgy pásztázták végig a hallt, mint keresőfények a börtönudvart.

– Itt lesz ma este az estélyen.

Lowell arca vörösbe fordult.

– Micsoda? Nem akarom azt az embert a házamban látni. Azt hittem, ezt világosan megmondtam.

– Így volt.

– Ez most nagyon veszélyes – suttogta Lowell. – Ennek az estélynek

az időzítése, minden.

– Nem számít – mondta Markey. – itt lesz. Gondoltam, jobb, ha tud róla.

Lowell csendesen átkozódott, a keze ökölbe szorult.

– Az az átkozott gazember mindannyiunkat tönkre fog tenni.

***

Ahogy az estély teljes gőzzel beindult, a Cassandrát övező férfiak hiú színészek módjára küzdöttek a pozíciós helyekért. Cassandra azonban, aki már megszokta az ilyen jeleneteket, ügyet sem vetett rájuk. Csupán bájosan, igézően mosolygott, időnként bólintott, de igazából oda sem figyelt, igen, mind rendkívül fontos férfiak voltak. Randall Crane számtalan konglomerátum birtokosának tudhatta magát. A *Fortune* magazin címlapján igen előkelő és komoly ember benyomását keltette. De unalmas volt.

Mindnyájan halálosan unalmasak voltak. Ha ezek a férfiak nem büszkélkedhettek volna elképesztő mennyiségű pénzzel, senki még csak meg sem próbálta volna elhitetni velük, hogy érdekesnek találja öntelt lótrágya-dumájukat.

A jól öltözött szponzorok tömege Sara *News Flash*-beli debütálását tárgyalta. Cassandra szemei föltérképezték a kúria hatalmas báltermét. A csaknem háromszáz vendég többségét ismerte. Hipokriták, gondolta. Mintha nem leszarnák mind a rák elleni küzdelmet. Azért vannak itt, hogy lássák őket, hogy cseverésszenek, hogy pózoljanak. Ha ehhez az kell, hogy egy kis pénzt kiköhögjenek magukból jótékony célokra, hát akkor ez a bebocsáttatás ára. A lényeg az, hogy megmutassák magukat.

Randall Crane zavarta meg a gondolatait.

– Tudod, hogyan érkeztem ide ma

este, Cassandra?

A lány éppen csak feléje villantotta a szemét.

– Nem, Randall. Elmondod?

– Magánhelikopterrel – mondta a férfi büszkén. – Épp most vettem a madarat. Nyolc üléses. Van saját, külön bejáratú pilótám, másodpilótám, és stewardessem.

– Stewardess? – ismételte Cassandra. – Egy helikopteren?

Randall Crane bólintott.

– A Negyvenhetedik utcán lévő felhőkarcolóm tetejéről kevesebb mint egy óra alatt értünk ide.

– El vagyok bűvölve, Randall.

Az idős férfi ragyogott a boldogságtól.

– Nem akarod kipróbálni? El sem hinnéd, milyen gyors.

Cassandra több mint három évvel ezelőtt bújt ágyba Randall Crane-nel. A férfi körülbelül addig bírta tartani a dolgot, ameddig egy tizenöt éves fiú az

első randevúján. Szinte még le sem került róla a nadrág.

– Meg kellene tanulnod egy kicsit lassítani a dolgokat, Randall – jegyezte meg Cassandra gonosz mosoly kíséretében. – Tudod, a sebesség nem mindig olyan jó.

Még Randall elvörösödő arcán mulatott, amikor észrevette Michaelt valahol a terem túlsó végében. Egy sarokban állt azzal a senkiházi orvos barátjával.

Michael eszméletlenül jól nézett ki a szmokingjában, ő volt az egyetlen, aki vette a bátorságot ahhoz, hogy a szokványos fekete helyett mélyvörös virágokkal tarkított csokornyakkendőt és hozzá illő selyemövet vegyen föl. De hát ez Michael. Mindig kilóg a sorból egy kicsit. Cassandra már vagy hat hónapja nem látta, de Michael még mindig fantasztikusan tartotta magát.

Tényleg nagyon különös. Cassandra az évek során Sara összes barátját

ellopta, kezdve az első középiskolai szerelemtől, Eddie Mylestól. Cassandra úgy rendezte meg a csábítást, hogy Sara biztosan rajtakapja őket.

Ami meg is történt.

Sara szemel kerekre nyíltak, amikor látta, hogy Cassandra letolt nadrágos barátja előtt térdel a földön. Arca egészen eltorzult a fájdalomtól. Pedig Eddie csak az első volt a sorban. Cassandra rendszert csinált belőle. Egy új kihívás. Ahányszor csak Sara megkockáztatta, hogy megint megbízzon valakiben, a nővére azonnal rávetette magát az illetőre. Sara sebei minden egyes alkalommal újra fölszakadtak. A bizonytalanság befészkelte magát a lelkébe. Sokkal jobban kezdték zavarni az egészségével kapcsolatos problémák. Elpárolgott az önbizalma. Az irónia lett védekezésének eszköze. Cassandra látta, miként távolodik húga a kinti

világtól. Sara minden idejét a tanulásnak szentelte, egyedül ücsörgött a szobájában és azt a borzalmas heavy metál zenét bömböltette. Végül aztán nem jött több fiú, akit Cassandra elcsábíthatott volna.

De Sara túljárt az eszén. Az a ravasz kis ringyó valahogy mégis kifogta magának a legjobb hapsit.

Michaelt, azt a gazembert. Ezt a kívánatos, gyönyörű gazembert.

Cassandra indulni készült.

– Bocsássanak meg egy pillanatra, uraim.

A férfiak szétváltak előtte, hogy utat nyissanak neki. Cassandra képtelen volt levenni a szemét Michaelről. Hat hónap telt el azóta, hogy utoljára találkoztak. És hat hónap alatt nagyon sok minden megváltozhatott.

Cassandra elindult Michael felé.

***

A stúdió limuzinjának hátsó ülésén Sara nem bírt nyugton maradni. Szeretett volna már lehiggadni a műsor izgalmai után, de sehogy sem ment. Előre-hátra hintázott a puha bőrülésen, agyában szélsebesen kergették egymást a gondolatok.

A Blue Öyster Cuit után a Depeche Mode modernebb zenéjére váltott, mégsem tudott megnyugodni. Az „Istenkáromló pletykák” közepén a limuzin sofőrje föltekerte a kettejüket elválasztó hangszigetelt üveglapot.

Helyes.

Nemsokára találkozik Michaellel. Az ilyen napokban az volt a legjobb, hogy minden egyes részletet újra átéltek kettesben. Sara fölszisszent, lecsatolta a járógépet és masszírozni kezdte a lábát. Ezek a gépek rengetegöt javultak az utóbbi években, azoktól az időktől kezdve, hogy kemény fémsíneket volt kénytelen hordani, amelyek úgy szorították, mint egy satu.

Ez a mostani üvegszálas változat kifejezetten kényelmesnek mondható. Amikor viszont egyfolytában hosszú ideig kellett viselnie, nehézkessé vált és fájdalmasan lüktetett a lába. Szakavatott kézzel dörzsölgette bokáját és lábszárát. Újra megindult a vérkeringése.

Sara koraszülött volt, a kelleténél két hónappal előbb jött a világra, és kezdettől fogva igen sokat betegeskedett. Fertőzések telepedtek meg a tüdejében, gyakran kapott tüdőgyulladást, és egész gyermekkorában szövődményekkel küszködött. A nehéz születés következményeképpen végleges károsodást szenvedett bal lábának egyik idegpályája is. Kislánykorában Sara csak járógéppel és mankókkal tudott mozogni. A mankókra most már nem volt szüksége, de a járógép és néha egy bot továbbra is elengedhetetlen maradt.

Fiatalsága szakadatlan kórházi kezelésekkel, specialistáknál tett látogatásokkal telt el. Megszámlálhatatlanul sok verőfényes nyári nap múlt el úgy, hogy Sara a szobájában ült, ahelyett, hogy a többi gyerekkel odakint játszott volna. Magántanárok jártak hozzá otthon vagy a kórházban, mert annyit hiányzott az iskolából hogy csak így tudott lépést tartani a többiekkel. Kevés barátja volt. Az osztálytársai soha nem viccelődtek, nem játszottak vele, furcsa gyereknek tartották és idegenként kezelték. Sara a tornaórákon sem vehetett részt. A szünetekben a lépcsőn kellett ücsörögnie. A többi gyerek tágra nyílt szemmel bámult rá, szinte féltek a törékeny, sápadt kislánytól, aki mintha a halált hordozta volna egy olyan közösségben, amely még csak a halhatatlanságot ismerte.

Akármennyire is küzdött ellene, Sara mindig más volt; mindig

agyonkényeztették, mindig kilógott a sorból. Mennyire gyűlölte! Ahogy idősebb lett, rájött, hogy az emberek előítéleteit a sántításnál és a járógépnél is sokkal nehezebb megszokni. Valahányszor gyengébb teljesítményt nyújtott az iskolában, a tanárok gyorsan a betegségére hárították a problémát.

– Nem a te hibád, Sara. Ha rendben lenne az egészséged…

Sara viszont minden alkalommal, amikor ezt hallotta, sikítani szeretett volna. Nem akart magyarázatokat hallani, nem akarta igazolni a gyengeségeit – ő szerette volna leküzdeni őket. Ez volt a lényeg. Szeretett volna megszabadulni tőlük.

A sofőr lekanyarodott az útról és elindult a kocsifeljárón. Mindenfelé autók parkoltak – Rolls Royce-ok, Mercedes-ek, a különféle hosszú limuzinok, különleges kormányzati rendszámtáblával ellátott kocsik. A

sofőrök a kocsifeljárón lődörögtek, cigarettáztak vagy egymással beszélgettek. Mások a kocsiban ültek és újságot olvastak.

Amikor a limuzin a házhoz ért, Sara visszacsatolta a járógépet, belekapaszkodott a botjába és a tőle telhető legkecsesebb léptekkel megindult a bejárati ajtó felé.

***

Michael kortyolt még egyet a Perrler-ből. Jóllehet állandó fájdalom hasogatta a gyomrát, Harvey-nak nem tett róla említést. Szándékában állt ugyan, hogy szóba hozza, de Harvey annyira szétszórt volt, hogy Michael inkább úgy döntött, vár még ezzel. Figyelte, ahogy Harvey tekintete idegesen pásztázza a hatalmas táncteremben összesereglett vendégeket. Egész megjelenése, ami egyébként is mindig zilált volt, most

teljes belső kuszaságról árulkodott.

– Jól vagy, Harv?

– Remekül – válaszolta gyorsan Harvey.

– Csak nincs valami baj?

– Nincs… mikorra várható Sara?

Ezt most kérdezte harmadszor.

– Már bármelyik percben itt lehet – mondta Michael. – Mi a francot akarsz tőle?

– Semmit – felelte Harvey feszült mosollyal. – A feleséged meg én viharos viszonyt folytatunk a hátad mögött, ez minden.

– Már megint? Tudod, mennyire utálom, ha lecsapod a kezemről a nőimet, Harv.

Harvey megpaskolta a pocakját és megpróbálta rendbe szedni kusza hajzatát.

– Mit tudok erre mondani? Egyszerűen nem bírok magammal.

Michael megint ivott egy korty vizet.

– Mit tervezel a jövő hétre? –

kérdezte.

– A jövő hétre?

– Akkor lesz a születésnapod, Harv.

– Aha – mondta Harvey –, vagy úgy.

– Az ember csak egyszer ötven éves, öreg fiú. Harvey bedöntötte a maradék Martinit.

– Ne is emlegesd.

– Ötven év – füttyentett Michael. – öt hosszú évtized.

– Szállj le rólam, Michael.

– Fél évszázad. Az arany évforduló. Szinte hihetetlen.

– Rendes haver vagy, Mike. Kösz.

Michael elvigyorodott.

– Ugyan már, Harv. Soha nem voltál jobb színben.

– Na ja, már unom is, hogy úgy kell elzavarni magam mellől a nőket. – Harvey átnézett Michael válla fölött, és észrevette a feléjük közeledő Cassandrát. – Csak nőket kell emlegetni!

– Mi van?

– Sógornő-veszély.

– Hol?

Cassandra megkocogtatta a vállát.

– Hello, Michael.

– Közvetlenül mögötted.

– Kösz.

Michael kelletlenül Cassandra felé fordult.

– Jó estét, Cassandra.

– Régen láttalak, Michael – mondta Cassandra. – Nagyon régen. Hat hónapja, azt hiszem.

– Valahogy úgy. Emlékszel a barátomra, Harvey Rikerre?

– Á, igen. A doki.

Harvey közelebb ldiv>pett.

– Örülök, hogy újra látom, Cassandra.

Cassandra biccentett, de oda sem nézett, mert tekintetét egy pillanatra sem vette le Michael arcáról.

– Na, hogy festek ma este, Michael?

– Jól.

– Jól? – ismételte a lány.

Michael vállat vont.

– Ez nem túl hízelgő – jegyezte meg Cassandra. Michael megint csak megvonta a vállát.

Cassandra a másodperc egy töredékére Harvey-nak szentelte a figyelmét.

– Dr. Riker, maga is egyetért Michael véleményével?

Harvey megköszörülte a torkát.

– Hát, sok szó eszembe jut, Cassandra. A „jól”, az pont nem.

Cassandra csábosan elmosolyodott, és visszafordult Michaelhez. – Michael, beszélhetnénk egy percet?

– Nézd, Cassandra…

– Semmi gond – vágott közbe Harvey. – Úgyis kiürült a poharam.

Mindketten a távozó Harvey után néztek.

A táncterem elülső részében a Dr. Lowell által fölfogadott zenészek éppen végeztek a *Köss egy sárga szalagot* előadásával, és belekezdtek

a z *Érzésekbe*. Az énekes olyan hangokat adott ki magából, mint egy szekrénybe szorult macska.

– Akarsz táncolni? – tudakolta Cassandra.

– Kösz, nem.

– Miért nem?

– Nincs kedvem. Miről akartál beszélni?

– Ne légy olyan udvariatlan, Michael. Mindjárt rátérek. Gondold azt, hogy ez az előjáték. Hallottál már az előjátékról, nem?

– Rémlik, hogy olvastam róla valamit a *Cosmó*ban.

– Nagyszerű. Hogy tetszik a ruhám?

– Isteni. Mit akarsz tőlem?

– Michael…

– Ugye nem akarod megint elölről kezdeni azt a baromságot?

– Miféle baromságot?

– Tudod te azt nagyon jól, Cassandra.

– Tényleg?

– Az isten szereimére, Sara férje vagyok. Tudod, ki az a Sara… szőke, kicsi, fantasztikus, nincs ízlése a zenében, mellesleg a húgod.

– Na és?

Michael a szemeit forgatta kínjában.

– Miért macerálsz állandóan? Miért kell mindig úgy letámadnod, mint egy olcsó kurvának?

Cassandra ránézett.

– Nem helyesled az életvitelemet, ugye, Michael?

– Ez nem az a hely, ahol én bármit is helyeselhetnék vagy elutasíthatnék.

– Akkor mi a véleményed rólam? – kérdezte, és belekortyolt az italába. – De komolyan.

– Az a véleményem, hogy nagyszerű lány vagy – mondta Michael. – Csodálatos vagy, jó a humorod, okos vagy, de amikor így viselkedsz – megvonta a vállát –, akkor hányingerem van tőled.

– Olyan édes vagy. – Cassandra

kinyújtotta a kezét és Michael mellkasán nyugtatta. Aztán rákacsintott, előrehajolt, és egy puszit nyomot az arcára.

– Ezt meg miért kaptam?

Cassandra kacsintott és Michael mögé mutatott.

– Azért.

Michael megfordult. Az ajtóban ott állt Sara és őket nézte.

***

Néhány órával korábban George sikeresen elkötött egy autót és kicserélte a rendszámtáblát. Egy ideig a Lowell-birtok körüli területen cirkált, hogy megismerjen minden lehetséges menekülési útvonalat, mielőtt több kilométerrel odébb leállítja a kocsit egy elhagyott parkolóban. Megkent egy szelet pirítóst libamájpástétommal, és vöröst bort töltött. Nagyon fiatal. Beaulolais-

villages.

Tökéletes kirándulás.

Amikor végzett, kitakarította a kocsit, megnézte az óráját és visszaindult Dr. Lowell kúriája felé. Benyúlt Banán Köztársaságos keki kabátja zsebébe és elővette a tőrt. Hüvelykujjával megnyomta a gombot. A hosszú, karcsú penge halk kattanással ugrott elő.

Nagyon jó.

Visszazárta a pengét és újra a zsebébe csúsztatta. Elég a játékból. Elég a borból és a mókából.

Ideje munkához látni.

3

Harvey Riker újabb pohár martinit vett le a tálcáról. A harmadikat. Vagy a negyediket? Ebben nem volt biztos. Harvey nem tartozott a nagyivók közé, de mostanában azon kapta magát, hogy újkeletű tisztelettel és vágyakozással méregeti az üveget. Annyi minden történt az elmúlt néhány hétben. Miért most? Miért pont most kellett ennek történnie, amikor pedig már olyan közel járnak ahhoz, hogy bekerítsék, sőt, elpusztítsák az AIDS-vírust?

Visszaadta a poharat a pincérnek.

– Még egyet – mondta kurtán.

A pincér habozott, majd elvette a poharat.

– Ez az utolsó, rendben?

Harvey bólintott. A pincérnek igaza van. Ami elég, az elég. Visszafordult a

társaság felé. Michael még mindig Cassandrával társalgott. Barátom, micsoda egy nő! Valósággal süt. Az ember leég, ha csak mellette áll. Vagy inkább napszúrást kap. Igen, ez jobb kifejezés.

És szerinted hány éves, Harvey? Nem gondolod, hogy a lányod lehetne?

Vállat vont. Az még nem baj, ha az ember álmodozik, nem igaz?

Gondolatai azonban gyorsan visszatértek a másik dologhoz. *A* dologhoz. Véraláfutásos szemel végigpásztázták a termet, de Sara még mindig nem bukkant föl.

– Hello, Dr. Riker.

Harvey az ismerős hang irányába fordult.

– Hello, Bradley, hogy van?

Bradley Jenkins, a szenátor fia mosolygott Harvey-ra.

– Köszönöm, sokkal jobban.

– Adódott valami probléma?

Bradley megrázta a fejét.

– Jelen pillanatban nagyszerűen érzem magam. Olyan, mint valami csoda… Csak azt nem tudom, meddig fog tartani.

Harvey a halk beszédű fiatalemberre nézett. Sara évekkel ezelőtt mutatta be őket egymásnak, még jóval azelőtt, hogy Bradley a betege lett volna, vagy akár gyanította volna, hogy AIDS-es.

– Mi sem tudjuk, Bradley – mondta komoly hangon. – Az a fontos, hogy folytassuk a kezelést. Ha a közepén abbahagyjuk, az még magánál a betegségnél is veszélyesebb lehet.

– Őrültség lenne abbahagyni.

– Mikor esedékes a következő látogatás?

Bradley nem tudott válaszolni, mert az apja lépett közéjük.

– Egy szót se többet! – sziszegte Jenkins szenátor Harvey arcába. – jöjjön utánam.

Harvey engedelmeskedett. Követte a

szenátort a hosszú folyosón, egy vagy két méter távolságot tartva kettejük között. Stephen Jenkins megállt az utolsó ajtónál, kinyitotta, végignézett a folyosón, hogy meggyőződjön róla, senki nem figyeli őket, majd intett Harvey-nak, hogy kövesse. Aztán bezárta az ajtót maguk mögött.

Dr. Lowell óriási könyvtárában voltak, kétszintes szobában, amelyet padlótól a magas plafonig vaskos, bőrkötésű könyvek töltöttek meg. A magasabb polcokról egy körbefutó fémrúdra akasztott létra segítségével lehetett levenni a könyveket, egy keskeny híd pedig futópálya módjára szegélyezte körben a falat. A polcok, a padló, a bútor mind sötét színű tölgyfából készültek.

Jenkins szenátor föl-alá járkált.

– Több esze is lehetne annál, hogy a fiammal nyilvános helyen együtt mutatkozzon.

– Csak beszélgettünk –

mentegetődzött Harvey. – Ha nem tévedek, egy estélyen vagyunk. Az ilyen helyeken az emberek beszélgetnek.

– Tudja maga, mi történne akkor, ha kiderülne az igazság Bradley-ről?

Harvey nem válaszolt azonnal.

– Kitörne a béke Közel-Keleten?

– Velem ne jópofáskodjon, Riker.

– Nukleáris armageddon? A *Péntek tizenhárom* sorozat vége?

– Lekötelezettje vagyok, Dr. Riker, de ne legyen erőszakos.

Harvey önérzetesen vágta rá:

– Nem a lekötelezettem.

– Megmentette a fiam életét.

– Azt még nem tudhatjuk biztosan. Majd elválik.

– Az eredmények mindenesetre biztatóak – mondta a szenátor. – Nagyon hálás vagyok.

– Megható.

– Hallottam a társa, Dr. Grey haláláról. Fogadja részvétem.

– Netán hajlandó lenne nyilvánosan is támogatni az ügyet?

A szenátor fanyar mosolyra húzta a száját.

– Nem.

– És arra hajlandó lenne, hogy a Szenátussal több támogatást szavaztasson meg nekünk?

– Tudja, hogy nem tehetem. A sajtó és az ellenfeleim darabokra szednének.

– Azért, mert segít egy halálos betegség elleni küzdelemben?

– Azért, mert a szavazók kemény munkával megkeresett pénzével egy rakás erkölcstelen, fajtalan pedarasztát segítek.

– Olyanokat, mint a fia?

A szenátor lehajtotta a fejét.

– Ez övön aluli ütés volt, Riker. Tisztességtelen. Ha valaha is kitudódik, hogy Bradley… – Elhallgatott.

– Meleg? – fejezte be helyette Harvey. – Ezt a szót kereste? Hát nem

fog. Legalábbis tőlem nem.

– Ez esetben minden tőlem telhetőt el fogok követni a klinika érdekében… természetesen diszkréten. – Jenkins szenátor egy pillanatig elgondolkodva hallgatott. – Mellesleg – folytatta –, ezer más módja vannak, hogy több pénzt szerezzen.

– Mint például?

– Hozza nyilvánosságra az eredményeket.

– Az még túl korai lenne.

– Soha nem túl korai – mondta Jenkins. – Az meg sem fordul a fejében, hogy a sikereinek híre Washingtonba is eljutott? Mit gondol, én honnan szereztem tudomást róla? Semmi egyebet nem kell tennie, mint a sajtóval közölni néhány esetet. Mondjuk a Krutzer-gyerekét vagy Paul Leanderét.

Harvey önkéntelenül is elmosolyodott.

– Na és Bradley? Egy szenátor fia

bizonyára sokkal nagyobb érdeklődést keltene, mint akárhány más, ismeretlen homoszexuális.

– Őt nem használhatja föl!

– Akkor sem, ha több életet lehetne így megmenteni…? Vagy talán a maga fia az egyetlen homoszexuális, akit érdemes megmenteni?

– Bradley-t nem használhatja föl, Riker. Ez az utolsó szavam. Megértette?

– Megértettem, szenátor. Megértem, hogy vannak dolgok, amelyek fontosabbak az emberi életnél… például az újraválasztási kampány.

A szenátor közelebb lépett. Jól megtermett férfi volt, toronyként magasodott a nála alacsonyabb orvos fölé.

– Kezd egy kicsit fárasztani a moralizálása, Riker. Ez ügyben nem számíthat senkire. Kisebb hibákba is belebuktak már emberek.

– Fenyeget?

– Nem, csak figyelmeztetem. Valakinek esetleg eszébe jut, hogy eltapossa – magát, mielőtt túlságosan nagy zavart kelt.

Harvey mereven állta a szenátor tekintetét.

– Összetéveszt valakivel. Engem ez egyáltalán nem érdekel – mondta szárazon. – Ha a klinikám a süllyesztőbe kerül, egy bizonyos jobboldali, szűk látókörű arkansasi szenátor is elsüllyed velem együtt.

Jenkins szenátor megrázta a fejét.

– Maga tényleg ennyire vak, Riker? Még azt sem képes fölfogni, mibe keveredett.

– Akkor mesélje el.

– Ez a maga ügye rendkívül sok ellenséggel dicsekedhet – folytatta Jenkins. – Nem egy olyan ember van, aki szívesen véget vetne a maga kutatásainak. Befolyásos emberek.

– Mint maga?

Jenkins hátralépett és megrázta a

fejét.

– Én csupán a fiam életét szeretném megmenteni – mondta halkan. – Vannak viszont fontos posztokon lévő emberek, akik nem bánnák, ha bezárnák a klinikát… véglegesen.

– Ezzel tisztában vagyok. De a harcot én fogom megnyerni.

Stephen Jenkins szenátor az ajtóhoz ment és kinyitotta.

– Nem – mondta. – Nem hiszem, hogy megnyerheti.

***

Sara Michaelt és Cassandrát bámulta. Keze olyan erővel szorította a bot nyelét, hogy bőre egészen elfehéredett. Elemi erővel tört föl benne a vágy, hogy ugyanazzal a bottal fejbevágja Cassandrát. Egy másodpercre lehunyta a szemét. Tudta, hogy a nővére kezére játszik, tudta, hogy Cassandra csak csapdába akarja

csalni. Ennek ellenére düh- és féltékenységi hullám öntötte el.

Mostanra igazán hozzászokhatott volna Cassandra játékaihoz.

Megköszörülte a torkát, és feléjük indult, amikor valaki útját állta.

– Jó estét, Miss Lowell.

Sara meglepetten fölnézett.

– Jó estét, Sanders tiszteletes.

– Kérem – mondta a tiszteletes azzal a híres mosollyal az arcán –, elrabolhatnék egy percet az idejéből?

Egy üres folyosó irányába vezette a lányt, ahol senki nem láthatta őket.

– Nem is sejtettem, hogy itt lesz – kezdte Sara.

Mi a fenét keres ez itt?

– A Szent Hadjárat hatalmas összegekkel támogatja az ön édesapjának szervezetét – magyarázta Sanders.

– Az édesapja kénytelen volt meghívni a mi szervezetünk egyik képviselőjét is. Mivel jómagam mindig

szerettem volna megismerkedni a híres Dr. Lowell-lel, úgy határoztam, hogy én leszek az a képviselő.

– Értem – felelte Sara.

– Nos, Miss Lowell, jóllehet ön ma este igen elfogultan és tisztességtelenül nyilatkozott a Szent Hadjáratról és arról, amiről mi, istenfélő…

– A riportban nem tettem említést a személyes véleményemről – szakította félbe Sara. – Pénzügyekkel és az adó kérdésével foglalkoztam.

Sanders mosolygott.

– Maga el van telve a saját eszével, ugye, Miss Lowell? Komolyan azt hiszi, hogy ezzel a szánalmas riportjával árthat az én tevékenységemnek? Akkor ön nagyon ostoba. Miközben megpróbál engem tönkretenni, épp az ellenkezőjét éri el.

Sara rátámaszkodott a botjára.

– Sejtelmem sincs, miről beszél, és ha megbocsát… – Megemelte a botot, hogy visszabicegjen az estélyre, de

Sanders keményen megragadta a könyökét.

– A műsor vége óta szakadatlan ömlik hozzánk a pénz, Miss Lowell. Megállás nélkül csöng a telefonunk. A műsor kínálta ingyen reklám…

– Engedjen el, különben sikoltozni kezdek.

Sanders még erősebben szorította a karját.

– Az ellenem intézett támadások fölrázták a híveimet. Az igazak veszélyt szimatolnak, és egy emberként sietnek a segítségemre…

– Csak nincs valami probléma?

Sanders eleresztette Sara karját és a hang irányába fordult. A mosoly azonnal visszatért arcára.

– Ha nem tévedek, Michael Silverman! A kosárlabdás sztár! Nagy rajongója vagyok. Örülök, hogy végre megismerhetem, uram.

Sanders kézfogásra nyújtotta a kezét. Michael szeme szinte lángolt, alig bírta

visszatartani az indulatait. Sara Michael mellé húzódott és megsimogatta a vállát. Michael izmai pattanásig feszültek. Továbbra sem fogadta el a tiszteletes kinyújtott kezét. Néhány másodperccel később Sanders leengedte a karját, mosolyát egy pillanatig felhő árnyékolta be.

– Nos, igen, nagyon kellemes volt önnel beszélgetni – mormogta Sanders –, de most már igazán vissza kell mennem a társasághoz.

– Ó, hát valóban annyira siet? – szegezte neki a kérdést Michael.

Sanders homlokán izzadságcseppek kezdtek gyöngyözni.

– Bizonyára találkozunk még ma este – mondta. – Viszontlátásra, Miss Lowell.

– Viszontlátásra, tiszteletes.

Sanders Michael felé fordult.

– Apropó, Mr. Silverman, a Szent Hadjárat nagy támogatója Izraelnek. Gondoltam, nem árt, ha tud róla.

Michael a távolodó Sanders után nézett.

– Kérek engedélyt, hogy beverhessem a fejét.

– Az engedélyt megtagadom… egyelőre.

– Újabban sosem hagyod, hogy jól érezzem magam – mondta Michael siránkozva, és némileg fölengedett benne a feszültség.

– Sajnálom.

– Még hogy nagy támogatója Izraelnek! Hát nem kedves? Fogadok, hogy a legjobb barátai zsidók.

Sara bólintott.

– Nyilván meg akar téríteni.

– Azt megnézném.

Michael szorosan magához ölelte Sarát.

– Jól vagy? – kérdezte.

– Remekül – felelte Sara. Levette a szemüvegét és megtörölte Michael zsebkendőjével. – Na, és mivel foglalkozott ma este az én vitéz

lovagom?

Michael vállat vont.

– Csak a szokásossal… kisgyerekeket mentett ki a tűzből, harcolt az utcai bűnözés ellen, megküzdött a nővéreddel.

Sara elnevette magát.

– Cassandra hihetetlenül agresszív tud lenni.

– De bennem emberére talál. Ugye, nem bántódtál meg?

– Én? – kérdezte Sara. – Soha. Viszont leküzdhetetlen vágyat éreztem, hogy a botommal fejbe kólintsam.

– Ez a beszéd!

– Feltételezem, hogy bátran visszaverted a rohamot.

Michael a mellkasára tette az öklét.

– Tisztaságom érintetlen maradt.

– Helyes.

– Jut eszembe, nagy voltál ma este.

Sara kérdőn húzta föl a szemöldökét.

– A műsorról beszélek. Nem csoda, hogy Sanders berágott. Darabokra

szedted.

– Ennek ellenére valószínűleg igaza van, Michael. Csak annyit értünk el vele, hogy a hívei fölpaprikázódtak, ráadásul még újakat is szereztünk neki.

– Rövid távon talán igen. De előbb-utóbb a kretének is tanulnak valamit.

– Ezek nem kretének. Egy kissé talán hiszékenyek…

– Mindegy – mondta Michael, és megfogta Sara kezét. – Készen állsz arra, hogy találkozz rajongóid hadával?

– Nem igazán.

– Remek. Akkor kövess, ennivaló kiscicám.

– Hová?

– Még délután említettél valami olyasmit, hogy a magamévá tehettek.

– Igen? Én nem emlékszem.

– Rögtön azután volt, hogy a legszuperebb férfi megtisztelő címével illettél..

– Aha – mondta Sara, miközben

elindultak a lépcső felé. – Most már rémlik valami.

***

– Jenkins szenátor!

Stephen Jenkins a hang irányába fordult. Gondosan megtervezett, szavazatszerző mosolya ismét ott virított ragyogó arcán.

– Üdvözlöm, tiszteletes. Örülök, hogy látom.

Jenkins szenátor és Sanders tiszteletes kezet ráztak.

Sanders az amerikai Dél egyik legbefolyásosabb emberének számított, és ezt a szenátor is nagyon jól tudta. Az elmúlt egy évtized folyamán a klerikális jobboldal kulcsfontosságú szerepet játszott Jenkins szenátor újraválasztási kampányaiban, és senki más nem szállított annyi szavazót, mint Ernest Sanders tiszteletes. Ha Sanders egy oldalra állt valakivel, azt úgy

dicsérte, mintha a próféták egyenes ági leszármazottja lett volna. Ha viszont a másik oldalon állt, nos, akkor még maga a Sátán is kedvezőbb elbírálásban részesült. Jenkins szerencsésnek tudhatta magát, mivel a tiszteletes támogatta. Az ő hívei nélkül a szenátor talán vesztett volna a legutóbbi körben, és az összes szavazatot az a senkiházi liberális vitte volna el, akit a demokraták jelöltek ellene.

– Köszönöm, Stephen. Kellemes a hangulat, nem igaz?

– Ó, igen – válaszolta Jenkins.

A két férfi egyetlen bólintás vagy sokat sejtető összenézés nélkül kisétált a hosszú folyosóra, látó- és hallótávolságon kívül. A mosoly egy csapásra eltűnt az arcukról. Ernest Sanders feszült, megkeményedett arccal Jenkins füléhez hajolt.

– Nem tetszik nekem a ma esti vendéglista – mondta.

– Hogy érti ezt?

– Mi a fenét keres itt Dr. Harvey Riker?

– John lányának közeli barátja – magyarázta Jenkins.

– Ezt nem tartom helyesnek, Stephen. A jelenléte… ez bizonyos fokig őt igazolja, nem gondolod?

A szenátor bólintott, jóllehet valójában nem értett egyet ezzel a kijelentéssel. És azt is tudta, hogy régi barátját, John Lowellt sokkal inkább bosszantja Sanders jelenléte, mint Rikeré. John világosan kifejezésre juttatta, hogy senkinek nem szabad tudnia a televangelistával való kapcsolatáról.

– Nagyon sok dolog történt mostanában – folytatta Sanders. – jobban tesszük, ha mindenre fölkészülünk. Véleményem szerint a jövő héten mindannyiunknak össze kellene gyűlnünk.

– Hol?

– A Bethesdában.

A szenátor ismét bólintott.

– Sokáig lesz a városban, tiszteletes?

– Nem – felelte Sanders. – Holnap délután indulok. Csak az interjúra jöttem föl, meg… hogy is mondjam? – Elgondolkodva hallgatott. – Hogy összetartsam a szent koalíciót.

Jenkins érezte, hogy hátán végigfut a hideg.

– Ezt nem értem.

Sanders egyenesen Stephen Jenkins szemébe nézett.

– Semmi ok az aggodalomra, Stephen – mondta. – Én majd mindenről gondoskodom.

***

Jó néhány órával később Harvey Riker észrevette Sarát, aki egyedül álldogált a bár mellett.

Végre, gondolta, megkönnyebbülten,

itt a lehetőség, hogy négyszemközt beszéljek vele. Az utóbbi tizenöt percben Sara és Bradley Jenkins komoly beszélgetésbe merült. Bradley apja szakította őket félbe, aki odaállt melléjük és elvitte Bradley-t.

Nincsen ebben semmi meglepő. Harvey tudta, hogy Bradley megbízik Sarában. És valószínűleg Jenkins szenátor is.

Sara a botjára támaszkodott és az italát kortyolgatta. Harvey odament hozzá.

– Végre megvagy – kezdte – Egész este téged kerestelek. Gratulálok a műsorhoz.

Sara puszit nyomott az arcára.

– Köszönöm, Harvey. Hogy vagy?

– Jól.

– És a klinika?

Harvey megrántotta a vállát.

– Az is.

– Beszólt már veled Michael?

– Miről?

– A gyomráról.

– Nem – felelte Harvey. – Mi van vele?

Sara összeráncolta a szemöldökét.

– Megölöm azt az embert.

– Mi baja a gyomrával?

– Már több mint egy hete iszonyatos gyomorfájdalmai vannak.

Harvey bólintott.

– Szóval ezért fintorgott egész este.

– Egyszerűen nem hiszek a fülemnek – folytatta Sara.

– Megígérte, hogy beszól veled.

– Ne őt hibáztasd, Sara. Ma este nem voltam igazán jó társaság. Biztos azt gondolta, hogy nem ez a legjobb alkalom.

– Miért, mi a baj?

– Beszélnem kell veled valami fontosról. – Korábbi fogadalma ellenére Harvey jócskán túlteljesítette a négy martinit.

Elvett még egy pohárkával, és mielőtt lenyelte, élvezte a hűvös

folyadék simogatását a szájában. Lehet, hogy eddig egy kicsit spicces volt, most viszont teljesen kitisztult az agya.

– A klinikáról van szó – kezdte lassan, gondolatban minden szót alaposan mérlegelve, mielőtt kimondta volna –, és azt hiszem, Bruce halálához is köze van. – Elhallgatott.

Intett a kezével.

– Sétáljunk egyet.

A franciaajtókon át kiléptek a park pázsitjára.

A vendégek többsége szintén kint tartózkodott, és a zsúfolt bálterem helyett az estély most már a kertben folytatódott. Némán haladtak el az úszómedence, a pihenőház és a teniszpályák mellett.

Sara ahhoz az istállóhoz vezette Harvey-t, ahol apja a lovakat tartotta. Ahogy kinyitotta az istálló ajtaját, megcsapta őket a széna és az állatok szaga. Beléptek. Egy ló fölnyerített.

– Gyönyörű ez a birtok – jegyezte

meg Harvey.

– Igen, az.

Harvey megsimogatta egy hatalmas, szürke ló széles homlokát.

– Sokat lovagolsz? – kérdezte.

Sara megrázta a fejét.

– Cassandra a lovas a családban. Gyerekkoromban az orvosok nem lelkesedtek azért, hogy lóra üljek, így aztán soha nem szoktam rá.

– Aha.

– Szóval elmondod, mi ez az egész?

– Azt fogod hinni, hogy meghibbantam.

– Ebben nem lesz semmi újdonság.

Harvey vigyorgott, majd fürkészőn körülnézett, nincs-e ott rajtuk kívül valaki más is.

– Hát jó – mondta végül lassan –, akkor figyelj. Mint tudod, Bruce és én már csaknem három éve vezetjük a klinikát. Mindent elkövettük, hogy az eredmények titokban maradjanak és minden áron távol tartottuk magunktól a

sajtót.

– Tudom – mondta Sara –, de soha nem értettem, miért. A klinikák és az orvosok általában majd meghalnak a sajtó figyelméért.

– Általában igen. És többek között nekem sincs ellenemre, hogy mosolygós arcomat a tévé képernyőjén lássam. De ez most valami más, Sara, valami nagyon nagy. Először is, a kezelésünk kísérleti jellegű. Ilyen esetekben még a siker leghalványabb látszata is olyan várakozásokat támaszt, amelyeknek lehetetlen megfelelni. Másodszor, csak negyven beteggel dolgozunk, akinek nagy része érthető okokból nem szeretné, ha nyilvánosságra kerülne a betegségük. Az AIDS még mindig olyan súlyos csapásnak számít a társadalomban, ami a legnagyobb előítéletet és diszkriminációt vonja maga után.

– Értem.

– De néhány új tényező is belépett a

játékba.

– Mint például?

– A pénz – felelte Harvey szárazon. – Kezdünk kifogyni belőle és nagy szükségünk lenne még többre. Ha a lakosság nem gyakorol nyomást a központi kormányzatra, hogy növeljék a támogatást, és ha nem kapunk külső adományokat, akkor a klinika már nem húzza sokáig, és… – itt abbahagyta. – És van még valami más is – mondta. – Valami, de meg kell esküdnöd, hogy ezt nem mondod el senkinek.

– Folytasd.

– Esküdj meg.

Sara döbbenten nézett rá.

– Esküszöm.

Harvey nagyot sóhajtott.

– Valószínűleg te is hallottad a pletykák egy részét, Sara. Akármennyire próbáltuk titokban tartani, bizonyos dolgok azért kiszivárogtak. Annak a gyógyszernek a sikerével kezdődött, amit laborban

izolált víruson használtunk. Aztán beadtuk egereknek. Egy idő után a HIV gyakorlatilag minden esetben elpusztult. Ugyanez történt, amikor áttértünk a majmokra.

Sara nyelt egyet.

– Mit akarsz ezzel mondani?

– Egy ilyen dolgot képtelenség sokáig titokban tartani – folytatta –, és, hogy őszinte legyek, mi is úgy éreztük, itt az ideje, hogy napvilágra hozzuk a tényeket… persze, csak apránként.

Sarának nyitva maradt a szája az elképedéstől. Valóban hallott valami ilyesmit rebesgetni, de túlzásnak tartotta ezért oda sem figyelt rá.

– Azt akarod mondani…?

Harvey bólintott.

– Megtaláltuk az ellenszert az AIDS-vírusra. vagy legalábbis egy hatékony kezelést.

– Atya isten.

– Még nem válik be minden esetnél – tette hozzá gyorsan Harvey –, és nem

csodakúra, a szó klasszikus értelmében. Hosszú, gyakran fájdalmas folyamat, de számos esetnél hatalmas eredményeket értünk el.

– De miért kell ezt titokban tartani?

Harvey egy zsebkendővel fölitatta arcáról az izzadságot. Sara még sosem látta ilyen feszültnek.

– Jó kérdés – felelte. – A HIV, vagyis az úgynevezett Human immunodeficiens Vírus nagyon ravasz kis bogár. Nem lehetett biztosan tudni, tényleg gátoljuk-e a hatását, vagy csak rendes volt hozzánk egy ideig és nem működött olyan aktívan. A HIV állandóan változik, mutációkon esik át, sőt, megbújik az emberi sejtekben. Nem ismertük a kezelés igazi, hosszú távú hatásait. Most gondolj bele, Sara, mi történik akkor, ha bejelentjük, hogy gyógymódot találtunk az AIDS-re, aztán meg rájövünk, hogy tévedtünk.

– Az katasztrofális lenne – értett egyet Sara.

– Enyhén szólva. Aztán még az EHM-mel is meg kell küzdenünk.

– Az Egészségügyi és Humánszolgáltatást Minisztériummal? Nekik meg mi közük van ehhez?

– Minden. Hatalmas bürokráciái gépezet, a bürokratáknak pedig minden eszközük megvan ahhoz, hogy csigamenetté lassítsanak valamit. A Közgyógyellátást Szolgálat… na meg az Élelmiszeri és Gyógyszerészeti intézet, a Betegségmegelőzést Központ, az Országos Egészségügyi intézet… ezek mind annak az átkozott EHM-nak a felügyelete alatt állnak.

– Bürokraták bürokraták hátán.

– Pontosan. Ez az egyik oka annak, hogy a kísérleti eredményeket nem az országban tároljuk, hanem olyan helyen, ahol az Egészségügyi és Humánszolgáltatást Minisztériumból az égvilágon senki nem tudná megkaparintani őket, ha éppen ahhoz támadna kedvük.

– Ezt már végképp nem értem.

– Azt tudod, ugye, hogy Vietnamban felcserként szolgáltam?

Sara bólintott.

– Rengeteg időt töltöttem Délkelet-Ázslában. Csendes kis társadalom. Rejtélyes. Senki nem üti bele az orrát a másik dolgába. Bruce és én úgy döntöttünk, hogy az összes laboreredményt – szövetmintákat, vérmintákat, ilyesmiket – Bangkokban tartjuk, ahol nem lehet olyan könnyen hozzájuk férni.

– Hogy megkerüljétek a bürokráciát?

Harvey bólintott.

– Az ÉGyl tevékenysége teljesen jogos és érthető, de például megvan az a rossz szokásuk, hogy évekig tesztelgetik az új gyógyszerek hatásait. Nyilván hallottál azokról a kísérleti jellegű gyógyszerekről, amelyeket a ÉGyl nem engedélyez az AIDS-es betegeknek.

Sara bólintott. – Ezt soha nem értettem igazán.

– A dolog eléggé összetett, de egyetértek veled. Ha az AIDS halálos betegség, mi baj származhat a kísérletezésből, amikor az a szerencsétlen már úgyis halálra van ítélve? Mi a klinikán arra törekszünk, hogy annyi bizonyítékot adjunk a ÉGyl kezébe, amellyel minden fölösleges késedelemnek elejét vehetjük. Közben pedig tovább tesztelhetjük az anyagot, szép csendben, pánik és a sajtó figyelme nélkül.

Sara egy pillanatra elgondolkodott. – De hát nem lehetne titokban megmutatni a kormánynak az eredményeket? Biztosan több támogatást adnának, ha látnák a pozitív fejleményeket?

Harvey elmosolyodott.

– Elfelejted, hogy azok, akik ilyen ügyekben döntenek, politikusok. Te el tudod képzelni azt, hogy egy politikus

befogja a száját, ha egy ilyen horderejű ügyről hall? Ez ki van zárva, Sara. Erről is megpróbálnának lehúzni minden bőrt, a szavazatok reményében.

– Ez jó meglátás.

– És még valami. Nem mindegyik nagykutyának tetszik a mi programunk. Például a te apádnak sem.

– Apám egészen más okból tiltakozik a klinika ellen – jegyezte meg Sara védekezően. – Ha tudná, hogy megtaláltátok az ellenszert…

– Úgy látszik, nem fejeztem ki magam elég világosan – vágott közbe Harvey. – A te apád tisztességes orvos és soha nem vonnám kétségbe azt az elkötelezettséget, amelyet az emberi szenvedés elleni küzdelemben magára vállal. Nem értek egyet az AIDS-ről alkotott nézeteivel, de azzal is tisztában vagyok, hogy ez pusztán a vélemények különbsége, nem pedig az ideológiáé. De vannak mások, Sara… olyan emberek, mint az a gazember

Sanders, meg az agymosott hívei… akik bármire képesek lennének, hogy leállítsák a kutatásokat.

– De számomra még mindig nem világos, hogy mi köze van ennek Bruce halálához. Ha tényleg olyan közel voltatok a célhoz, miért lett öngyilkos?

Harvey lehajtotta a fejét. Véraláfutásos, fáradt szemel a cipőjét bámulták. – Éppen erről van szó.

– Miről?

Harvey a szívószállal babrált a poharában.

– Mondjuk, bizonyítani akarnám, hogy megtaláltuk a gyógymódot az AIDS-re. Mit mutathatnék neked, ami minden kétséget kizáróan igazolná?

– Esettanulmányokat.

Harvey bólintott.

– Másképpen szólva olyan betegeket, akik meggyógyultak, igaz?

– Igaz.

– Bruce, Eric meg én ugyanígy gondoltuk. Kutatásunk legnagyobb

részét maguk a betegek képezik, Sara. Nyilvánvaló, hogy ha tudunk a világnak olyan betegeket mutatni, akik teljesen meggyógyultak… vagyis olyan betegeket, akik már nem HIV pozitívak… akkor megvan az a bizonyíték, amivel alátámaszthatjuk állításainkat.

– Világos.

– A probléma az, hogy a legjobb eseteink közül kettő, Bili Whitherson és Scott Trian, meghaltak.

– AIDS-ben? – kérdezte Sara.

Harvey megrázta a fejét.

– Meggyilkolták őket.

Ez a mondat úgy érte Sarát, mint egy kemény pofon.

– Micsoda?

– Két héten belül mindkettőjüket több késszúrással megölték.

– Erről én semmit nem olvastam az újságokban.

– Ritkán kerül a lapok címoldalára, ha melegeket ölnek meg, Sara.

– Beszéltél a rendőrséggel?

Harvey bólintott.

– Véleményük szerint érdekes egybeesés, semmi több. Kettejükkel kapcsolatban más hasonlóságokra is felhívták a figyelmem: mindketten homoszexuálisok voltak, Greenich Village-ben laktak, barna hajuk volt, satöbbi, satöbbi.

– Lehet, hogy igazuk van – tűnődött Sara. – Lehet, hogy tényleg csak véletlen egybeesés.

– Tudom – ingatta a fejét Harvey. – Először én is erre gondoltam.

– De?

– De most Bruce is meghalt.

– És szerinted az ő öngyilkossága kapcsolatban áll ezekkel?

Harvey nem felelt azonnal, előbb nagyot sóhajtott.

– Szerintem Bruce nem lett öngyilkos, Sara. Szerintem meggyilkolták.

Sara érezte, hogy kiszárad a torka.

– De hogyan lehetséges ez? Hiszen találtak egy búcsúlevelet, nem?

– De.

– És nem Bruce kézírása volt?

– De.

– Akkor meg…

– Fogalmam sincs, hogy csinálták. Ügyes hamisítvány vagy ilyesmi… nem tudom.

Sara arcáról lerítt a megdöbbenés.

– Ezzel azt akarod mondani, hogy Bruce-t kilökték az ablakon?

– Én csak azt akarom mondani, hogy érdemes lenne megvizsgálni a dolgot. Bruce-nak Cancunban kellett volna nyaralnia. Ki repülne haza sebtében a nyaralás elején, hogy öngyilkosságot kövessen el? És még valami.

– Igen?

– Néhány perccel a halála előtt Bruce fölhívott telefonon. Pokolian félt. Azt mondta, hogy négyszemközt akar velem beszélni valamilyen fontos dologról. Biztos vagyok benne, hogy a

gyilkosságokkal kapcsolatban. Csak egy vagy két percet beszéltünk, mert váratlanul letette.

– Azt megmondta, hogy honnan hív?

– Nem.

– Hadd kérdezzek még valamit – folytatta Sara, miközben agyában vadul kergették egymást a gondolatok. – A két meggyilkolt áldozaton kívül van még más olyan beteg is, akinek az esetét be lehetne mutatni?

– Igen. Még legalább négy másik. Tudom, Sara, hogy ez az egész őrültségnek tűnik, és igen, azt is tudom, hogy még ezer ésszerű magyarázat létezik. Lehetett egy pszichopata homofóbiás, aki figyelte a klinikát, hazáig követte Withersont és Triant, aztán megölte őket. Még egy másik beteg is lehet, vagy valaki a személyzet közül. De Sara, ez annyira nagy, annyira fontos! Ha… és elismerem, hogy ez tényleg csak feltételezés… ha valaki a klinikához fűződő kapcsolatuk

miatt ölte meg őket és ez a valaki ugyanezt fogja csinálni a többiekkel is, akkor az azt jelentheti, hogy jelentősen késik a kezelés hatékonyságának bizonyítása. Ez a késés ezrek, sőt, százezrek életébe kerülhet.

– Értem, mire célzol – mondta Sara –, de miért nekem mondod el?

Harvey elmosolyodott, bár az arca továbbra is halálosan fáradtnak látszott.

– Nekem alig van valakim, Sara. Elváltam. Nincsenek gyerekeim. Az egyetlen testvéremet elvitte az AIDS.

Apám évek óta halott, anyám Alzheimeres. Éjjel-nappal dolgozom, ezért nincs túl sok barátom.

Megállt, mintha erőt akarna gyűjteni a folytatáshoz.

– Michael mindig olyan volt, mintha a fiam lenne. Ettől rád meg úgy tekintek, mintha a menyem lennél. Akár tetszik, akár nem, te és Michael vagytok az én családom.

– Tetszik nekünk – mondta Sara gyengéden. Megfogta az orvos kezét. – Másnak is beszéltél már erről?

– El fogom mondani Michaelnek, de előbb veled akartam beszólni. Eric természetesen tudja. Azóta, hogy tavaly a klinikára jött, csodálatosan megértjük egymást. Tökéletesen megbízom benne.

– Örülök, hogy ilyen jól bevált.

– Hát igen, ezek miatt a gyilkossági ügyek miatt mindketten kezdjük kétségbe vonni saját épelméjűségünket. Nem tudjuk biztosan, vajon teljesen begolyóztunk-e vagy csak konspiráló paranoiások lettünk. Ha az ember egy ilyen betegséggel foglalkozik, egy idő után kap egy kis löketet. Segítesz kinyomozni ezt az egész borzalmat?

– Máris nekilátok – felelte Sara. – Van egy barátom a gyilkossági csoportnál, Max Bernstein. Beszélni fogok vele. De van egy másik javaslatom.

– Éspedig?

Sara habozott.

– Hadd csináljak egy riportot a klinikáról.

– Mi?

– Leadjuk a *News Flash*ben. A nyilvánosság miatt a kormány kénytelen lesz tovább finanszírozni a klinikát.

– Nem tudom, Sara – mondta Harvey. – Nem biztos, hogy Washington örülni fog neki.

– És akkor mi van? – kérdezte Sara. – A riport után egész Amerika melléd fog állni. A politikusok nem merik majd bezárni a kórházat.

Harvey leszegte a fejét, és néhány percig nem szólt egy szót sem.

– Harv?

– Titokban tudod tartani a helyszínt és a személyeket? – kérdezte végül. – Névtelen orvosok, névtelen betegek, meg hasonlók? Nem vagyok hajlandó kockára tenni a betegek nyugalmát.

– Emiatt ne aggódj.

Harvey fátyolos, aggódó tekintettel nézett körül.

– Ha szerinted ez beválik…

– Be fog válni – biztatta Sara. – Ahogy az előbb te magad is mondtad, itt az ideje, hogy megtudja a világ.

Harvey bólintott.

– Hát legyen. Csináld meg. – Megrázta a fejét, hogy kitisztuljon. Minden erejével azon volt, hogy vidámnak látsszék. – Most pedig váltsunk témát. Hogy vagy mostanában?

– Ami azt illeti – mondta Sara halvány mosollyal az arcán –, egy kis szívességet szeretnék kérni.

– Hadd halljam. –

– Szeretném, ha keresnél nekem egy megbízható nőgyógyászt.

Most Harvey-n volt a sor, hogy meglepődjék.

– Jézusom, Sara, csak nem vagy…?

Sara megvonta a vállát, és megpróbálta leplezni izgalmát. Annyira

szeretett volna igent mondani, látni Michael arcát, amikor megkapja a teszt pozitív eredményét.

– Jelen pillanatban csak késik.

– Talán érzéketlennek fog tűnni a kérdés, de mi lesz a karriereddel?

– Az nem gond. A szülésig még csinálhatok riportokat, és a tévé különben is szereti, ha egy riportere szülni megy. A tetszést indexek a plafonig ugranak tőle.

– Ott tudsz lenni a Columbia Presbyterianben holnap délelőtt tízkor?

– Igen.

– Nagyszerű. Keresd Dr. Carol Simpsont. Várni fog. – Elhallgatott, aztán komoly hangon folytatta. – Tudom, hogy te és Michael hosszú ideje próbálkoztok már. Megmondtad neki?

Sara megrázta a fejét.

– Előbb megvárom az eredményeket. Nem szeretném fölöslegesen fölkelteni benne a reményt, ha esetleg megint nem

sikerül.

– Nem bánod, ha holnap én is odamegyek?

– Örülnék neki.

– Remek. Akkor ott találkozunk.

– Harvey?

– Igen?

– Ne felejts el Michaellel beszélni a gyomráról. Semmit nem fog mondani, de tényleg erős fájdalmai vannak.

– Most rögtön beszélek vele.

***

George a kocsijában ült, megbújva a Dr. Lowell birtokát szegélyező dús bokrok árnyékában. Ránézett arany Plagetjére.

Kezd késő́re járni. Az estély lassan a vége felé közeledik. A vendégek nagy része már hazament.

Órák óta ült a kocsiban.

Látta, hogy leendő́ áldozata egy csillogó limuzinban fölhajt a

kocsifeljárón.

A szegény pára most éppen a hatalmas kúriában dőzsöl, élvezi a Dóm Perignon pezsgőt és a libamájpástétomot, nagykutyákkal társalog, és közben nem is sejti, hogy néhány óra múlva George kése fölszakítja az artériáit és örökre kioltja az életét.

Elölről-hátulról megvizsgálta a tőr pengéjét. Még a sötétben is fenyegetően csillogott.

Egy limuzin hajtott le a kocsifeljárón és elment mellette. George felnézett. Azonnai felismerte a rendszámot. Az adrenalin emelkedésének ismerős érzése hullámzott rajta végig.

Elfordította a slusszkulcsot és követte a kocsit.

4

Villámgyors indítás, kettő egy ellen.

Michael ezer ilyet látott már pályafutása során, de lehet, hogy százezret.

Figyelte a New York Knlcks egyes számú centerét, egy Jerome Holloway nevű hatalmasra nőtt, cingár fekete srácot, aki elképesztő sebességgel közeledett feléje a labdát pattogtatva.

Jerome balján futott a Knicks második számú centere, Mark Boone, egy szintén óriási fehér srác Brigham Youngból, aki leginkább egy jól megtermett parasztfiúra emlékeztetett. A két kölyök vad elszántsággal rohanta le az öreg veteránt.

Gyertek csak ide papához, gondolta Michael.

Mindenkinél jobban tudta, hogyan

keli ilyen helyzetben védekezni: megzavarni őket – főleg azt, akinél a labda van. A lényeg az, hogy Holloway rosszul passzoljon, vagy addig ne csináljon semmi veszélyeset, amíg Michael csapattársai, vagyis az erősítés meg nem érkezik.

Michael ide-oda ugrált, blokkolta Holloway útját a kosár felé, és fogta a szabad embert, Boone-t. Úgy nézek ki, gondolta, mint aki megőrült. De nem számít – fő, hogy az újoncok megzavarodjanak.

Jerome Holloway egyenesen a kosár felé tartott. Michael az utolsó pillanatban eléje lépett. Jerome fölugrott, szemei kétségbeesetten keresték a túloldalon futó Boone-t.

Amint Holloway lába elhagyta a talajt, befellegzett neki. Hibát követett el. A zöldfülűek tipikus hibáját. Mint az várható volt, a srác pánikba esett, és behúzta a labdát a mellkasához, hogy átadja Boone-nak.

Egy gyerektől lehet ilyen könnyen elvenni a játékát!

Michael becsúszott kettejük közé, készen arra, hogy ellopja az átadást és a ziccerrel megiramodjék a másik palánk felé. Maga sem tudta volna megmondani, hányszor csinált már ilyet életében. Nem egy meccs sorsa dőlt már el ilyen gyors indításokkal. Michael fölugrott, kinyújtott karjával blokkolta az átadást, pontosan akkor, amikor Holloway eldobni készült a labdát.

Holloway azonban visszahúzta a kezét.

Mint kiderült, az átadás mozdulatát és a pánikot csupán beugratásnak szánta. Minthogy Michael közben kilendült az egyensúlyából, nem tehetett mást, mint tehetetlenül figyelte, ahogy a vigyorgó Holloway az alkarjához szorítja a labdát, és a gyűrű felé repül.

Hatalmas erővel vágta bele a

kosárba. A palánk beleremegett az ütközésbe.

Holloway földet ért és Michael felé fordult. Rendületlenül vigyorgott.

– Tudom, tudom – lihegte Michael. – Rám van írva, nem igaz?

Jerome megrántotta a vállát.

– Te mondtad, öregfiú, nem én. Imádok a régi nagy legendák ellen játszani!

– Ez csak játék, kisfiam. Ugyanabban a csapatban vagyunk.

– Knicks mindhalálig. Jut eszembe, jó a gatyád.

– Nem tetszik?

– Rózsaszín meg zöldeskék virágok? Nagyon, baba.

Visszafelé futottak a pályán. Testük verítékben úszott, csillogott az erős fényben. Michaelnek melege volt, fáradt volt; nem igazán érezte magát formában. Gyomorfájása csak tovább rontotta a helyzetet.

Ez lesz a tizenkettedik szezon, amit

Michael a New York Knicksnél tölt. Hollowayhez hasonlóan ő is első számú centerként kezdte. Amikor huszonkét éves korában végzett a Stanfordon, Michael már a ligában töltött első évében szupersztár lett, és elnyerte az óv legjobb újoncának kijáró díjat. Ugyanabban az évben, amikor a Knicks a keleti parti bajnokság utolsó helyéről a második helyre küzdötte föl magát. Az azt követő évben Michael a döntőbe vitte a csapatot, ahol egy hót meccses utolsó fordulóban kikaptak a Phoenix Sunstól.

Két évvel később megkapta első ligabajnok-gyűrűjét. A Knicks kötelékében három ilyen gyűrűt szerzett be, a csapat tízszer lett országos bajnok, és nyolc szezonban ő lopta el a legtöbb átadást és ő adta a legtöbb kosárpasszt.

Nem is olyan rossz egy öregfiútól.

Michael, az univerzális védő, mindent elért, amit csak lehetett. Sokan

tudtak úgy dobni, mint ő, de már kevesebben voltak, akik úgy tudták elhozni a lepattanót; akadtak olyanok, akiknek az övéhez hasonló jó átadásai voltak, de szinte senki nem tudott úgy védeni. Ha ezt mind összeadjuk, megkapjuk azt a játékost, akiről minden csapat álmodik.

– Mi a gond, Michael? Érzed a korod, mi? Csipkedd magad!

Michael az ajkába harapott.

Ezek a kedves szavak a Knicks új edzőjének, Richie Crenshaw-nak a szájából hangzottak el. Richie a Boston Celtics kettes számú centere volt abban az évben, amikor Michaelt leszerződtette a Knicks. Crenshaw aktív játékos korában nem kis versengés folyt kettejük között, de ez a versengés igazán békés volt. A pályán kívül a két férfi mindig remekül kijött egymással. Richie Crenshaw most Michael edzője lett, de továbbra is megmaradt jóbarátnak.

Kapd be, Richie, kiabálta Michael. De csak úgy magában.

Tüdeje lángolt a mellkasában, a torka kiszáradt. Hát hiába, öregszik, a fene egye meg – jóllehet az eddigi tíz szezonban az egészség istenei kivételesen kegyesek voltak hozzá. Semmi sérülés.

Volt ugyan egy vízibalesete néhány évvel ezelőtt, de az nem a pályán történt, következésképp nem számít.

Tíz teljes szezonban csupán két meccset hagyott ki, és azokat is csak enyhe megfázás miatt. Figyelemreméltó, valóban. Hallatlan. Aztán az isteneket nagyon felbosszanthatta valami. A Washington Bulletts elleni mérkőzésen Michael rosszul ért földet, és kicsavarodott a térde. Tetézte a bajt, hogy Big Burt Wesson, a Bullets százhúsz kilós védője is rázuhant Michaelre. Michael lába el sem mozdult a talajról, szilárdan állta a megpróbáltatást. A

térde viszont nem. Rossz irányba hajlott meg – hátrafelé, A stadiont a hatalmas reccsenés hangja és Michael üvöltése töltötte be.

Több mint egy évig szó sem lehetett játékról.

A térdére tett rögzítés óriási volt, és körülbelül annyira kényelmes, mint egy acélnadrág. Hónapokig csak sántikálva tudott járni, és közben hallgathatta Sara ugratását.

– Ne utánozd a bicegésemet! Ez igazán nem szép.

– Remek. Úgy látszik, egy komikát vettem feleségül.

– Alakíthatnánk egy komikus-csoportot – csipkelődött Sara. – Na, mit szólsz hozzá? A „Marionettbábok”. Esetien botorkálásunk láttán mindenki dőlne a nevetéstől. Olyan mókásak lennénk!

– Borzalmas. Rettenetes. Még véletlenül sem vicces. Elég volt.

– Még hogy nem vicces? Akkor

tánccsoport leszünk. Először a bal oldaladra ugrálok. Aztán a jobbra A tangó közben kicserélhetnénk a járógépeinket.

– Elég! Segítség! Rendőrség! Lője le valaki!

Mindketten tisztában voltak azzal, hogy Michael talán soha többé nem játszhat; fölkészültek rá. Michael nem volt olyan ostoba, hogy azt higgye, kosaras pályafutása örökké fog tartani. A republikánus párt komolyan fontolgatta, hogy visszavonulása után kongresszusi képviselőnek jelölik majd. Michael azonban nem akart visszavonulni. Még nem. Egy teljes, fájdalmas évig gyakorolt azzal a gyógytornásszal, akit Harvey talált neki, és végül rendbehozta a térdét.

Most éppen a Knicks szezon előtti edzőtáborában igyekezett formába lendülni. A térdével már semmi baja nem volt, de a változatosság kedvéért a gyomra rendetlenkedett.

Tegnap este megígérte Harvey-nak, hogy még három óra előtt beugrik a klinikára egy teljes kivizsgálásra. Harvey csinál néhány vizsgálatot, és ha szerencséje van, kiderül, hogy csak valami enyhe fertőzés, ad neki néhány antibiotikumot és elengedi.

Harvey! Atya isten, mi folyik itt? Michael és Sara alig aludtak valamit tegnap éjjel. Hazamentek a partiról, egy kupac estélyi ruhába gabalyodva megint szeretkeztek, aztán levetkőztek és megtárgyalták a Harvey-ügyet. Ha igaz az, amit Harvey este mondott, ha tényleg megtalálták az AIDS-vírus gyógyszerét…

Michael észrevette, hogy a pálya túloldala üres. Átfutott a jobb oldalra, közben a faliórára pillantott. Tíz óra. Még egy óra, és mehet Harvey-hoz. A Klinikára. Nagy K-val.

Nem mondhatni, hogy repesett volna az örömtől. Talán gyerekesnek hangzik, de attól a helytől a hideg futkározott a

hátán. Nem tudni, vajon a betegségtől való félelme, vagy jól fejlett homofóbiája miatt volt, de a látogatás gondolata félelemmel töltötte el. Halálos félelemmel.

Michael őszintén szólva nem tudta hová tenni a melegeket. Igen, hitt abban, hogy a homoszexuálisok ugyanolyan emberek, mint bárki más; magánéletük csak rájuk tartozik, és a szexuális preferenciák miatti előítélet helytelen dolog. Nem kételkedett abban, hogy Sanders és mentálisan alultáplált hívei tébolyodott és veszélyes banda.

Mindezek ellenére Michael időnként maga is eleresztett egy-egy rosszindulatú viccet, a nőiesen viselkedőket pedig egyszerűen csak „kis buziknak” titulálta, ós távol tartotta magát a „köcsögöktől". Jól emlékezett még arra, amikor az egyik csapattársa, Tim Hiller, aki jó barátja és látszólag nagy szoknyavadász volt,

azzal a bejelentéssel lepte meg a sportvilágot, hogy ő is meleg. Michael kiállt mellette, támogatta, megvédte, ugyanakkor azonban el is távolodott tőle. Nem omlott össze a barátságuk; Michael csak hagyta, hogy szép lassan véget érjen. Nem szívesen gondolt erre.

A pályán közben Reece Porter kapta meg a labdát, akit Michael a legjobb barátjának tartott. Michael mellett ő volt az egyetlen Knick, aki elmúlt harminc éves. Reece kiszúrta Michaelt és átpasszolta neki a labdát.

– Gyerünk, Mikey! – kiabálta Reece.

Michael ragyogó cselt mutatott be az újonc Holloway előtt, elviharzott a sóbálvánnyá meredt védők között és lágyan a kosár felé küldte a labdát. Amíg a labda ívét csodálta, Jerome Holloway repült be a látóterébe. A kis zöldfülű a tenyerével belevágott a narancssárga foltba, amitől az kiszállt a pályáról, be a nézőtér ülései közé.

Tiszta blokkolás.

Az újonc szája ismét arra a tenyérbe mászó vigyorra húzódott.

Michael fölemelte a kezét.

– Ne is mondd! Megint a pofámra van írva, mi?

Holloway még boldogabban vigyorgott.

– Ott virít a homlokodon, öregfiú.

Valaki hangosan fölnevetett. Reece Porter volt az.

– Te meg mi a francot röhögsz?

Reece alig bírt magával.

– Öregfiú – nyögte ki nagy nehezen két nevetőgörcs között.

– Te ezt csak úgy hagyod, Mikey?

Michael Holloway feié fordult.

– Keresd elő azt a labdát, kisfiam, és indulj meg előttem.

– Egy egy ellen? – kérdezte a srác hitetlenkedve.

– Eltaláltad.

– Úgy otthagylak, hogy egy hét múlva sem érsz utol.

Michael elvigyorodott.

– Persze. Na nyomás, kisfiam!

Jerome Holloway elkapta a labdát. Kettőt pattintott, és elindult Michael felé. Két méternyire hagyta maga mögött, amikor észrevette, hogy időközben valahol elvesztette a labdát.

– Mi a…?

Holloway még idejében fordult meg, hogy lássa, amint Michael kecsesen kosárra dob. Most Michaelen volt a mosolygás sora.

Jerome Holloway elnevette magát.

– Tudom, tudom. A pofámra van írva, mi?

Reece a térdét csapkodta és úgy ugrált, mintha ötöse lett volna a lottón.

– Jó nagy betűkkel, fiacskám. Olyan pofát vágtál, mint aki kísértetet lát.

– Lehetséges – bólogatott Holloway. – Tudod, mit mondok én neked, Michael? Azért egész ügyes öregfiú vagy te. Ahogy így elnézem, még rengeteget tanulhatok tőled.

Öregfiú! Michael nagyot sóhajtott.

– Kösz, Jerome.

Sípszót hallottak.

– Öt perc szünet – kiabálta Crenshaw edző. – igyatok valamit, aztán mindenki ötvenszer kosárra dob.

A játékosok megindultak a vízcsap felé – mindenki, kivéve Michaelt. Ott maradt, ahol volt, előrehajolt és a térdére támaszkodott. Richie Crenshaw odasétált hozzá.

– Voltál már jobb színben is, Michael.

Michael továbbra is mélyeket lélegzett.

– Kösz, hogy így aggódsz miattam, Richie.

– Miért, nincs igazam? Vagy jobb lenne, ha hazudnék neked?

– Egy kicsit talán igen.

– A térdeddel van baj?

Michael megrázta a fejét.

– Akkor meg mi a gond?

– Én… – Nem tudta folytatni. Izzó

fájdalom hasított a hasába. Kiáltás szakadt föl a torkából, és térdre rogyott.

– Michael!

Ez Jerome Holloway volt. A fiú az aggodalomtól tágra nyílt szemekkel vágtatott vissza pályára. Reece Porter szorosan a nyomában.

– Mikey – kérdezte Reece, miközben letérdelt mellé – mi van?

Michael nem válaszolt. A padlóra zuhant, és fájdalmasan vonaglott. Úgy érezte, mintha valaki tüzes karmokkal kaparászná a hasfalát.

– Hívjátok a mentőket! – üvöltötte Reece. – Gyorsan!

***

Dr. Carol Simpson bekísérte Sarát az Atchley Pavilion várószobájába. A Columbia Presbyterian főépülete mellett meghúzódó Atchley Pavilion adott otthont a központban dolgozó

legtöbb orvos magánrendelőjének. Amikor Harvey tavaly végigkalauzolta Michaelt és Sarát a Columbia Presbyterian Orvostudományi Központban, Sarát lenyűgözte a komplexum mérete, hírnevéről már nem is beszélve. A Babaklinika, a jól ismert gyermek-kórház, a Harkness Pavilion, ahol a magánbetegek feküdtek. A Neurológiai intézet és a Pszichiátriai intézet, mindkettő saját épületben, a maguk szakterületén világszerte a legjobbnak számított, aztán a Harkness Szemklinika, a New York Ortopédiai intézet, a Sloane Kórház, a Squier Urológiai Klinika, a Vanderbilt Klinika, és a Milstein Kórház masszív, nemrégiben befejezett épülete.

És ez a brilliáns orvosi agyközpont a Broadway-tól nyugatra, a spanyol Harlemben, a Százhatvanötödik és a Százhatvannyolcadik utca között működött.

Egy, vagy két utcányira nyugatra és északra volt a Columbia College diákszállása, amely szintén az ország egyik legnevesebb és legszínvonalasabb orvosi egyetemének számított.

További öt utcával északra azonban az Hood Wright Park terpeszkedett, amely az egyik legelső crack „központtal” szerzett nevet magának, és ahol a járókelők végignézhették, vagy akár részt vállalhattak a kábítószerkereskedelemben. Ahogy Harvey félig tréfásan megjegyezte, a kórházhoz való közelsége miatt igen alkalmas hely a túladagolásra.

Az orvostudományi központ egyik legújabb és legkisebb része a Százhatvannegyedik utca mellett volt, szinte láthatatlanul megbújva. Kívülről senki nem gyanította volna, hogy a lerobbant építményben gyógyító és kísérleti munka folyik. Az epidemiológiai kutatások e helyszínét,

amelyet Harvey Riker bátyja után Sidney Pavilionnak neveztek el, teljes titoktartás és szigorú biztonsági intézkedések övezték. Dr. Harvey Riker vagy Dr. Eric Blake engedélye nélkül egy teremtett lélek sem léphetett be az épületbe. A személyzet és a betegek számát a lehető legminimálisabbra csökkentették, és mindnyájukat személyesen Riker és a néhai Dr. Bruce Grey válogatta ki különös gonddal. A központ igazgatótanácsa szinte soha, vagy csak igen ritkán nyilatkozott az új részről nyilvánosság előtt.

Dr. Simpson hellyel kínálta Sarát, majd egy ablakhoz ment és az ott várakozó nővérnek adta a Sara vérét tartalmazó kémcsövet.

– Vigye a laborba. Csináljanak rajta egy béta-HCG-t.

– Igen, doktornő.

– Béta-HCG? – kérdezte Sara.

– A terhességi teszt álneve –

magyarázta Carol Simpson. – Ml, orvosok szeretünk kódszavakat használni, hogy rajtunk kívül senki ne értsen belőle egy kukkot sem. Ettől sokkal intelligensebbnek hatunk, nem gondolja?

Sarának tetszett Carol Simpson. Sok kollégájától eltérően nem volt sem fontoskodó, sem félelmet keltő. Laza stílusa megnyugtatóan hatott Sarára.

– Ha maga mondja… – válaszolta Sara.

– Végtére is tennünk kell valamit, amivel igazolhatjuk az egyetemen, meg a szakvizsgák előtt eltöltött rengeteg évet… leszámítva azt, hogy az orvosi engedéllyel tilosban parkolhatunk a Macy's előtt.

– Maga szokott?

– Csak árleszállítások alkalmával.

Még legalább negyven beteg ücsörgött a várószobában. Időnként lopva fölpillantottak a magazinjukból, alig várva, hogy az orvosuk a nevüket

szólítsa.

– Csörögjön oda hozzám ma délután – mondta Carol.

– Addigra meglesznek az eredmények.

– Csodálatos – mondta Sara.

– És próbáljon meg nem aggódni. Tudom, hogy izgatott, de igyekezzen nem gondolni rá túl sokat. Csinálja azt, amit én szoktam, ha el akarom terelni a figyelmemet valamiről: vásárolgasson, amíg össze nem esik.

– Üdvözletem, hölgyeim.

Sara és Carol megfordultak, és észrevették a feléjük közeledő Harvey-t. Egész lényéből sugárzik a kimerültség, gondolta Sara. Harvey feje enyhén oldalra billent, mintha szunyókálna, háta púposán hajlott előre.

– Hello, Harvey – mondta Dr. Simpson.

– Hello, Carol. Hogy van az én kedvenc betegem?

– Remekül. Néhány óra múlva megtudjuk az eredményt.

Dr. Simpson a várószobában üldögélő többi nő felé fordult.

– Mrs. Golden?

Egy jókora pocakú nő kapta föl a fejét.

– Itt vagyok.

– Maga a következő versenyző.

Harvey és Sara elköszöntek Carol Simpsontól, és a lift felé indultak.

– Jó kezekben vagy – mondta Harvey. – Lehet, hogy Carol Simpson még fiatal, de máris őt tartják az ország egyik legjobb nőgyógyászának.

– Egészen megkedveltem.

– Figyelj, Sara, amit tegnap este mondtam…

– Igen?

– Hát, így napvilágnál a konspirációs elméleteim egy kicsit idétlennek tűnnek. Még ne vedd úgy, hogy igent mondtam, rendben?

– Jó, egyelőre nem. Tényleg

megtaláltátok az ellenszert?

– Néhány esetben… talán a legtöbb esetben igen. Ahogy tegnap este is mondtam, még csak kísérleti fázisban van és nem vált be mindenkinél, de…

Megszólalt Harvey csipogója. Az orvos a folyadékkristályos kijelzőn megjelenő számokra nézett.

– A fenébe.

– Mi az?

De Harvey már a nővérasztal felé száguldott, és fölkapott egy telefont.

– Ez a szám azt jelenti, hogy életveszélyes eset. – Tárcsázott. Az első csöngésre fölvették. – itt Dr. Riker. – Szünet. – Mi? Mikor? – Újabb szünet. – Azonnal ott vagyok. – Letette a kagylót.

– Michael. Egy perce hozta be mentő.

***

A holttest a csomagtartóban hevert.

George indított. Tegnap este a csomagtartóban heverő test még telve volt élettel. Voltak álmai, reményei, céljai, vágyai. Ahogy a legtöbb ember, valószínűleg ő is csak boldog szeretett volna lenni, megtalálni a helyét a világban. Nyilván egész élete küzdelemből állt, megpróbálta a tőle telhető legjobbat nyújtani, megragadni az élet kevés boldog pillanatát és legyőzni a tömérdek nehézséget. Most pedig halott.

Halott. Egy hulla. Semmi.

Mostantól nem több, mint bomlásnak indult szövet, amely csak az orvostanhallgatók számára hasznos, és amelyet csak a gyászoló család magasztal. Miért jelent olyan sokat az embereknek egy másik ember üres burka, a maszk? tűnődött George. Miért tekintenek a haszontalan húsra úgy, mintha valami pótolhatatlan érték lenne? Vajon az emberi természethez tartozik-e, hogy csak a külső álarcot

látja és nem akar tudomást venni a lélekről? Vagy talán túl keményen ítéli meg embertársait? Az embernek talán csak arra van szüksége, hogy belekapaszkodjon valami megfoghatóba, amikor szembesül a végső megfoghatatlannal.

Mélyenszántó gondolatok, George. Nagyon mélyen.

Kuncogni kezdett és rágyújtott egy cigarettára.

Dr. Lowell tegnap esti mulatsága után George követte a hosszú, ezüstszínű limuzint, amíg az áldozat ki nem szállt belőle a lakása előtt.

Tökéletes.

Igazi profihoz illőn George már előre föltérképezte az épületet és a környező terepet. Tudta, hogy áldozata a 3A jelű lakásban lakik. Tudta, hogy nincs portás. Az utca túloldalán leállította a kocsit és bement a házba. A lift helyett a lépcsőt választotta, és megállt egy ajtó előtt, amelyen a kopott

„3A” jelzés díszelgett.

George elgondolkodott azon, vajon annyi pénz birtokában az áldozata miért egy ilyen nyomortanyán lakik. Költözhetett volna bárhová – az Ötödik sugárútra, a Central Park Westre, a San Remo Buildingbe, a Dakotába, akárhová.

George megvonta a vállát, és abbahagyta a töprengést. Semmi köze hozzá.

Ujjaival a zsebében kotorászott, majd elővett egy aprócska szerszámot. Kétszer megkattintotta a zárban, pontosan úgy, ahogy Dr. Bruce Grey szobájának ajtaján a Days Innben.

Ez alkalommal azonban ügyelt arra, hogy ne csapjon semmilyen zajt. A meglepetés ereje, amint azt George már oly régen megtanulta, mindig óriási helyzeti előnyt jelent. Bruce Grey sejtett valamit, ezért egy egyszerű kopogtatásra nem sietett volna oda gyanútlanul az ajtóhoz. Bruce Grey

fölkészült a támadásra és éberen figyelt. De hogy egyetlen rövid pillanat alatt rátörjék az ajtót, amikor biztonságban érezte magát, amikor azt hitte, elég erős az ajtó és senki nem áll mögötte, arra igazán nem számított. És George-nak csak ez kellett.

Ez az áldozat viszont nem gyanakodott. Grey-től eltérően ő nem is sejtette, hogy a folyosóról a halál közelít feléje. George-nak csak kopogtatnia kellett.

Miután használhatatlanná tette a zárat, zsebébe csúsztatta az aprócska kis szerszámot és bekopogott.

Kiszólt egy hang.

– Azonnal!

George hallotta, hogy az áldozat az ajtóhoz jön. Elgondolkodott, vajon lesz-e annyira ostoba, hogy kinyitja anélkül, hogy előbb megkérdezné, ki az. De a hang ismét megszólalt.

– Ki az?

George tudta, hogy a férfi most

közvetlenül az ajtó mögött áll, és valószínűleg előrehajol, hogy kilessen a kukucskálón. George habozás nélkül teljes súlyával az ajtónak vetette magát. A kemény falap rázuhant a mögötte álló férfira, és a szoba túlsó felébe a padlóra röpítette.

George gyorsan cselekedett. Bezárta az ajtót és ráugrott a zsákmányra. Keze megmarkolta a férfi nyakát és szorítani kezdte. Gyors, fulladozó hang hallatszott, majd csend. A férfi küszködött, hadonászott a karjával, rugdosott, de ütései vadak és pontatlanok voltak. Egyáltalán nem zavarták George-ot.

Egészen közel hajolt az áldozat arcához, de közben nem lazított a szorításon.

– Egyetlen esélye van arra, hogy életben hagyjam – mondta George hátborzongatóan monoton hangon, mintha előre betanult szöveget ismételne. – Mindent úgy csinál, ahogy

mondok. Ha bármilyen trükkel próbálkozik, abban a pillanatban meghal. Világos?

A férfi szeme tágra nyílt az oxigénhiánytól és a hatalmas adag félelemtől. Nagy nehezen sikerült bólintania.

– Helyes. Elengedem. Ha kiabál, vagy megpróbál elszökni, olyan fájdalmat fog megismerni, amilyet nagyon kevesek éreztek még ebben az életben.

Azzal elengedte. A férfi ide-oda kapkodta a fejét, fájdalmasan fetrengett a földön.

George csak állt és unottan figyelte a férfi agóniáját.

– Most pedig lemegyünk a kocsimhoz – közölte, amikor úgy vélte, hogy az áldozat megérti a hozzá intézett szavakat. – Mint két jóbarát. Kérdés nélkül engedelmeskedjen, és akkor nem esik bántódása.

A férfi bólintott. Feltétel nélküli

engedelmessége nagyban megkönnyítette a dolgot. Ha George kénytelen lett volna ott megölni, akkor föl kellett volna takarítania a vért, eltűntetni a nyomokat, és ami a legrosszabb, feltűnés nélkül a kocsihoz vonszolni a testet. Az sokkal bonyolultabb lett volna.

Átmentek az utca túloldalára. George kinyitotta a csomagtartót.

– Befelé.

– De…

George megragadta a férfi kezét, megszorította, és azonnal eltört két csontot. Szabad kezével befogta a férfi száját, hogy elfojtsa a sikoltását. Aztán fogást váltott a sérült kézen, még jobban megszorította, hogy a törött csontok egymáshoz érjenek és elszakítsák az ínszalagokat. A férfi arca elfehéredett.

– Mondtam, hogy egyetlen kérdést sem akarok hallani. Most már emlékezni fog rá?

A férfi gyorsan bólintott és bemászott a csomagtartóba. George tudta, hogy azt szeretné megkérdezni, lesz-e elég levegő a csomagtartóban, ha rázárja a tetejét, de nem meri. Tapasztalta a fájdalmat. A fájdalom, ahogy azt George megtanulta, nagyobb fenyegetés lehet, mint a halál.

Végignézett az utcán. Három alak fordult be a sarkon és feléjük tartott. Eléggé el voltak ázva; mindhárman bizonytalan léptekkel tapogatóztak előre, és egyfolytában egymásnak ütköztek. Lezárta a csomagtartót és elhajtott.

Megtalálta azt az elhagyatott utat, amelyet már korábban is használt hasonló célra.

Leállította a kocsit és elővette a kést a kesztyűtartóból. A telefonon kapott utasításnak megfelelően fölhúzta a kesztyűt és az orvosi maszkot.

Úgy érezte magát, mint egy nagy operációra készülő orvos.

– Szikét! – mondta hangosan. Jót nevetett saját humorán.

Kiszállt a kocsiból és a csomagtartóhoz ment. A munkának ez volt az a része, amit a legizgalmasabbnak talált. Mindig arra gondolt, vajon mi járhat az áldozat fejében. Egy kicsivel korábban a világ még teljesen normális volt, átlagos, látszólag biztonságosnak tűnt. Váratlanul azonban megfenyegették, bántalmazták, bezárták egy csomagtartóba. Többé nem volt beleszólása abba, ami vele történik.

Vajon mi járhat a fejében?

Nem töprengett rajta sokáig. Tudta, hogy végső soron nem is ez számít. George-nak csak az elvégzett munka volt fontos.

Amikor kinyitotta a csomagtartó tetejét, a férfi egy csapdába esett állat tekintetével nézett föl rá.

– De… de… mi…?

George mutatóujját maszkkal borított

szájához emelte.

– Psszt!

Benyúlt a csomagtartóba és megragadta a férfi fejét, hogy ne tudja mozgatni.

Aztán fogta a kést és hideg pengéjének végét a férfi orra alá szorította, közvetlenül az orrlyukak alá. A nyelet leengedte a szájig, szinte érintette az ajkakat, és elkezdte tolni a pengét fölfelé. Az áthatolt a vékony szöveteken, átvágta a porcokat, és bejutott az agyba. Sugárban ömlött a vér. A test görcsösen rángott, de a halál azonnal beállt. A férfi tágra nyílt, értetlen tekintettel meredt George szemébe.

Kihúzta a kést és ahogy az előző két munkánál, vagy hússzor beledöfte az élettelen testbe. Nedves, recsegő hang kísérte akkurátus mozdulatait. Arcán egyetlen izom sem rándult.

Mindent elborított a vér.

George tudta, hogy a testet éjszakára

a csomagtartóban kell hagynia. Másnap majd kirakja a megfelelő helyen.

A másik két esetnél nem számított, megtalálják-e a tetemeket, de a hang a telefonban most külön utasította, hogy ezt hagyja a Fekete Mágia nevű meleg bár mögötti sikátorban, Greenwich Village-ben. Az ilyen helyeken éjszakánként mindenféle furcsa dolgok történnek. Tele vannak emberekkel. Ezért jobbnak látta, ha nappal szabadul meg a rakománytól, amikor kihalt a terep.

Másnap reggel csodálatos, álomtalan alvás után frissen ébredt. Visszahajtott a városba és megállt a Fekete Mágia bár mögött.

Lepusztult egy környék, gondolta.

A bangkoki Patpong Streetre emlékeztette. Patpong, Bangkok híres piroslámpás negyede a heteroszexuálisok paradicsoma volt, de mindenki ismerte azt a területet néhány utcányira északra, amely

kizárólag a melegeknek nyújtott szolgáltatásokat. Pattayában pedig, a kedvelt Thai tengerparti üdülővárosban, nem messze Bangkoktól, egy egész utcát megtöltöttek azok a kisfiúk, akik kérdés és habozás nélkül álltak a férfi kuncsaftok rendelkezésére.

Undorító, gondolta George.

Leállította a motort és kiszállt. Végignézett a sikátoron. Senki. A bár hátsó bejárata mellett tömött műanyag szemeteszsákok tucatjai sorakoztak. Hátsó bejárat, mosolygott George. Stílusos.

Egy utolsó fürkésző pillantás után kirángatta a tetemet a csomagtartóból, ledobta a szemeteszsákok mellé, visszaszállt a kocsiba és elhajtott. Három utcányit mehetett, amikor a visszapillantó tükörbe nézett.

A fene egye meg!

Már megint hogy áll a haja!

5

Sara csak bicegve tudta követni Harvey-t, aki őrült tempóban viharzott az ambulancia felé. Tíz méternyire a bejárattól csaknem belerohant Eric Blake-be, aki ugyanabba az irányba fordult ki az egyik folyosóról.

– Neked is csipogtak? – kérdezte Eric.

Harvey bólintott. A két férfi lassítás nélkül verekedte át magát az ajtón, be a várószobába Azonnal észrevették Reece Portért.

Harvey ért oda elsőnek.

– Mi történt?

– Fogalmam sincs. Mikey egyszer csak a gyomrához kapott és összeesett. Bent van.

– Gyere, Eric.

A két orvos eltűnt a *Tilos a belépés!*

feliratú ajtó mögött, ahol a biztonság kedvéért még egy őr is állt. Egy kis idő elteltével Sara is megérkezett.

Reece ránézett, meglepve, hogy máris a kórházban látja.

– Mit keresel te itt?

Sara elengedte a kérdést a füle mellett.

– Mi történt? Hol van?

– Az ambulancia orvosa már vele van. Most ment be Harvey és Eric.

– Hogy történt?

– Nem tudom. A szokásos edzés ment, ugrattuk egymást, meg ilyesmi. Szünetet tartottunk, és egy perccel később…

– És egy perccel később?

– Mikey lerogyott a földre és a gyomrát fogta. Kihívtuk a mentőt, én meg eljöttem vele. Úgy tűnt, útközben csökkent a fájdalom. Amikor ideértünk, szóltam a nővérnek, hogy hívja Ericet meg Harvey-t.

– Eszméleténél van?

– Igen, magánál van. Fogadok, hogy valami ételmérgezés vagy valami… attól a kínai kajától lehetett, amit egyfolytában zabái. És most válaszolj a kérdésemre: mit keresel te itt?

– Orvosnál voltam, itt a szomszédban.

– Csak nincs valami bajod?

Hangjából őszinte aggodalom hallatszott. Sara hallotta, hogy a háttérben gyerekek suttognak: „Nézd, Mama, az ott Reece Porter!” Reece kétméteres termete körülbelül átlagosnak számított a ligában, viszont bárhol máshol azonnal feltűnt. Magassága mindig vonzotta a csodálkozó tekinteteket.

– Jól vagyok – válaszolta Sara, és megölelte a fiút. – Reece, köszönöm, hogy elkísérted.

Reece megrántotta a vállát.

– A barátom – mondta tömören. – És ne aggódj nagyon Mikey miatt. Ez az ember szerencsés csillagzat alatt

született. Emlékszel, hogy halálra voltunk rémülve legutóbb, amikor egy kórházban találkoztunk? Az a sok vér, meg minden?

Persze, hogy emlékezett.

Minden évben, amikor véget ért a szezon, Michael és ő együtt mentek nyaralni Reece-szel és eurázsiai feleségével, Kureennel. Öt évvel ezelőtt, amikor Michael és Sara már komolyan együtt jártak, négyen kibéreltek egy kis hajót Floridában, aztán bejárták a környéket a Bahamákig. Az előző kosárlabdaszezon különösen hosszúra nyúlt, de végül a Knicks elkeseredett, hét meccses csatában elverte a Seattle Supersonicsot. Mind a négyen alig várták már, hogy elmeneküljenek a világ, a rajongók és a sajtó elől.

Az út harmadik napján Michael és Reece korán fölkeltek, béreltek egy „sofőrös” motorcsónakot és elmentek vízisíelni. A srác berúgott és a

csónakot nekivezette egy sziklának, a kötélbe kapaszkodó Michaellel együtt. Michaelt súlyos sérüléssel szállították be egy helyi kórházba, ahol három hétig nyomta az ágyat.

– Emlékszem – mondta Sara halkan.

– Mikey viszont, ahogy az egyik újonc mondaná, kemény gyerek. Rendbe fog jönni.

Sara megpróbált vigasztalást találni Reece szavaiban, de valahol mélyen valami egyre csak azt súgta neki, hogy nem fog rendbe jönni, hogy többé soha semmi nem fog rendbe jönni.

***

– Mi a helyzet? – kérdezte Harvey.

A fiatal cselédkönyves orvos, akin a John Richardson névkártya lógott, fölnézett és gyors szakszerűséggel előadta a tényállást.

– Még nem tudjuk. Erős hasi fájdalmai vannak. A fizikális

vizsgálatból az tűnik ki, hogy a máj a jobb bordaív alatt négy centiméterre tapintható. Nyomásra fokozottan érzékeny.

– Én úgy mondanám, hogy baromira fáj – nyögte Michael a vizsgálóasztalról.

– Életjelek?

– Stabilak.

Harvey közelebb lépett Michaelhez.

– Jó színben vagy, haver.

– Pedig marha szarul érzem magam, főnök.

– Csak vicceltem. Marha szarul nézel ki.

Michael kipréselt magából valami nevetésfélét.

– Itt mocorog bennem az egész liga. Hogy vagy, Eric?

– Remekül. Szóljak Dr. Sagarelnek, Harv?

Harvey bólintott.

– Mindjárt visszajövök, Mike – mondta Eric.

– Itt foglak várni. – Michael megint Harvey-hoz fordult. – Ki az a Dr. Saragel?

– Gastroenterológus.

– Hát persze. Tudhattam volna.

– Jézusom, Michael, milyen nadrág van rajtad? Egyszerűen förtelmes… még a te mércéddel is.

– Idejövök orvoshoz. Erre kapok egy divatkritikust.

Harvey megtapogatta a máj tájékát.

– Fáj?

– Pokolian.

Harvey kiegyenesedett és a cselédkönyveshez fordult.

– Elvégeztette már a vérvizsgálatot?

– Igen.

– Csináltasson egy üreshasi röntgenfelvételt.

– Szükség lesz egy alaposabb anamnézisra is – mondta Richardson. – Lehet, hogy evett valamit…

– Nem. Hetek óta vannak fájdalmai. És a bőre is besárgult.

Eric jött vissza a szobába.

– Úgy fél óra múlva itt lesz Dr. Saragel.

– Michael – kérdezte Harvey –, nem vettél észre valami szokatlant mostanában a vizeletedben?

– Valamelyik nap egy fogaskereket találtam benne.

– Megszakadok a röhögéstől! És most válaszolj a kérdésre.

Harvey látta, hogy Michael szemében félelem csillog.

– Nem tudom. Talán egy kicsit sötétebb a színe.

Az orvosok összenéztek.

– Mi az? – kérdezte Michael. – Mi bajom van?

– Még nem tudjuk. Eric, csináltass egy májfunkciót. Meg egy Epstein-Barrt és egy cytomegalovírust is.

– Már itt sem vagyok.

– És most emberi nyelven? – kérdezte Michael.

– Minden jel hepatitisre utal –

magyarázta Harvey. – Eric és Dr. Richardson levisznek röntgenre. Később visszajövök.

***

Dr. Raymond Markey, az Egészségügyi és Humán-szolgáltatási Minisztérium helyettes egészségügyi államtitkára az ablakon keresztül a Maryland állambeli Bethesda központjának buja zöld növényzetét bámulta. Neki úgy tűnt, hogy az Országos Egészségügyi, Központ leginkább egy európai fürdőváros és egy katonai bázis keresztezésére hasonlít. Sarki irodájából a vadon kilométerekre látszott kiterjedni. De Markey sokat tudott. Tudta például, hogy nagyfőnöke, az Egyesült Államok elnöke körülbelül tizenöt kilométernyire van tőle, és ezekben a percekben lát hozzá szokásos villásreggelijéhez, amelyet hetente

egyszer az alelnök társaságában költ el. A két férfi majdnem minden hétfőn összejött egy könnyű villásreggelire és egy komoly beszélgetésre. Raymond maga is részt vett néhány ilyen reggelin.

Sem a beszélgetés, sem az étel nem bűvölte el különösebben.

Nagyot sóhajtott, levette a szemüvegét és dörzsölgetni kezdte a szemét. Hihetetlenül rövidlátó volt. Ha szemüveg nélkül nézte a tájat, a világ egy óriási absztrakt festménnyé változott. A színek egymásba olvadtak, és kaleidoszkópszerűen mozogtak.

Visszatette a szemüveget, elfordult a megnyugtató panorámától és az asztalán fekvő két jelentésre nézett. Az elsőn a „Bizalmas!” felirat állt, és számtalan pecsét védte, hogy Markey biztosan tudja, senki nem nyitotta ki a csomagot őelőtte. A borítékot emellett különleges kezelésnek is alávetették, hogy a fény felé tartva se lehessen

elolvasni. Bármilyen feszegetés maradandó nyomokat hagyott. Ennyi óvintézkedés talán túlságosan soknak tűnhet, de néha minden elővigyázatosságra szükség volt.

A második borítókon a „Sidney Pavilion, Columbia Presbyterian Orvostudományi Központ, New York” szöveg állt. Ezt is szigorú, bár az előbbinél valamivel enyhébb biztonsági eszközök védték.

Az Egészségügyi és Humánszolgáltatási Minisztérium helyettes egészségügyi államtitkára – hosszú és semmitmondó cím, gondolta Markey. De nagy hatalom. Az ő hivatala felügyelte az Amerikai Közgyógyellátás! Szolgálatot, irányított olyan intézményeket, mint az Élelmiszeri és Gyógyszerészeti intézet, a Betegségmegelőző Központ, és az Országos Egészségügyi intézet – következésképpen aligha nevezhető jelentéktelen vagy névleges

pozíciónak.

Markey a papírvágóért nyúlt és fölszakította a szigorúan bizalmas borítékokat. Aztán egymás mellé tette a jelentéseket. A szokványos jelentést Dr. Harvey Riker írta, és most első alkalommal hiányzott róla Dr. Bruce Grey aláírása. Nagy kár. Ami a bizalmas jelentést illeti… nos, jobb nem is gondolni a forrására. A szerző nevének hangos kiejtése káros lehet az egészségre. Sőt, végzetes.

Markey átfutotta a jelentéseket, kereste a kiugró eltéréseket. Egyet azonnal kiszúrt.

A betegek száma.

Riker jelentése szerint negyvenegy beteget kezelnek, akik közül az elmúlt hetekben kettőt meggyilkoltak. Riker stílusa tárgyszerű volt, nem vont le következtetéseket, de nem tett említést arról a furcsa véletlenről, hogy mindkét beteg több késszúrásba halt bele, egymáshoz igen közeli

időpontban. Markey-nak az is föltűnt, hogy Riker Grey halálával kapcsolatban soha nem az öngyilkosság szót használta, hanem azt, hogy „sokk”, vagy „értelmetlen halár.

Különös szóhasználat, vélte Markey.

Ismét szemügyre vette a jelentéseket. A „Bizalmas” feliratú akta világosan közölte, hogy eredetileg negyvenkét beteg volt, nem pedig negyvenegy. Honnan az eltérés? tűnődött Markey. Az föl sem merülhet, hogy egyszerű összeadási hiba. Ilyen szituációban senki nem követ el hibát. Ennek az eltérésnek nyilván van valamilyen oka. Csak rá kell jönnie, hogy micsoda.

Markey visszalapozott a bizalmas jelentés elejére. Mérget vett volna rá, hogy Harvey Rikernél keresendő az eltérés oka. Jól ismerte Rikert és nem bízott benne. Sok-sok évvel azelőtt, amikor Raymond Markey New Jersey-ben személyzeti igazgatóként dolgozott a Szent Barnabás kórházban,

találkozott egy Harvey Riker nevű törekvő, fiatal cselédkönyves orvossal. Riker már akkoriban is gyűlölte a szabályokat és előírásokat. Most pedig, hogy ezek a szabályok és előírások a kormánytól érkeznek, Riker nyilván még nagyobb késztetést érez, hogy megszegje őket. Az az ember észbontóan tehetséges, de szemernyi fegyelem sincs benne. Figyelni kell rá. Méghozzá nagyon alaposan.

Aha, meg is van. A második oldalon.

A bizalmas jelentés második oldalán sorakozott a Sidney Pavilion személyzetének és betegeinek neve. Markey lapozni kezdett Riker jelentésében, hogy megtalálja a beteglistát. Megszámolta. Igen, a bizalmas jelentésben negyvenkettő. Az orvos jelentésében negyvenegy. Vajon melyik név hiányzik Dr. Riker listájáról?

Nem volt nehéz megtalálni. Azt a

nevet akár alá is lehetett volna húzni.

Raymond reszkető kézzel nyúlt az asztala mögött álló telefon után. Az irodai telefonban valószínűleg poloska van, privát vonalát azonban naponta leellenőrizte. Nem lehet elég óvatosnak lenni. Tárcsázott. A vonal túlsó végén a harmadik csengetésre vették föl a kagylót.

– Igen?

– Megkaptam a bizalmas jelentést. Ma reggel érkezett.

– És?

Markey nyelt egyet.

– Még nem volt időm alaposan átnézni, de azt hiszem, gyorsan kell lépnünk. Nagyon közel járnak.

– Akkor küldenünk kellene valakit Bangkokba. Mikor kapok belőle egy példányt?

– Még ma postázom.

– Helyes.

– Van még valami más is.

– Igen?

– Dr. Riker titokban egy fontos beteget kezel – mondta Markey. – A jelentésből kihagyta a nevét.

– Ki az?

– Bradley Jenkins. A szenátor…

– Tudom, ki az. – Rövid szünet következett, – Ez nagyon sok mindent megmagyaráz, Raymond.

– Tudom – felelte Markey.

– Minél előbb látni akarom azt a jelentést.

– Azonnal elküldöm. Holnap reggel az asztalán lesz.

– Köszönöm, Raymond. Viszlát.

– Viszlát, Sanders tiszteletes.

***

Sara a botjába kapaszkodva Michael szobája felé botorkált. Annyi minden történt egyszerre! Michael betegsége, a terhesség lehetősége, és ez az érthetetlen rejtély Harvey klinikáján. Két beteget meggyilkoltak. Véletlen

egybeesés? Lehet, de Sara nem hitt benne. Alkalomadtán föl kell hívnia Max Bernsteint. Ő talán tud valamit.

Befordult a sarkon és benyitott Michael szobájába. Fájt a lába, és inkább valamilyen csatolt mankónak érezte, mint eleven húsnak és csontnak. Michael fölnézett az ágyából. Fölcsillant a szeme, amikor meglátta. Sara az ágyhoz sántikált és gyengéd csókot lehelt férje arcára.

– Jobban vagy? – kérdezte.

– Sokkal – felelte Michael.

– Halálra rémisztettél. Fölhívtam apámat. Hamarosan itt lesz.

– Sara – kezdte Michael –, mit kerestél a kórházban?

Sara habozott.

– Nem akartam addig szólni, amíg nem biztos.

Michael fölült, és nyugtalan hangon kérdezte.

– Biztos? Micsoda? Csak nem vagy beteg?

Sara megrázta a fejét. Michael aggódó tekintetének láttán melegséget érzett a szíve körül.

– Tudsz róla, hogy a nők havonta egyszer menstruálnak?

– Úgy nagyjából – felelte Michael. – Hetedikben biológia órán egészen jól elmagyarázták.

Sara kuncogni kezdett, de az aggodalom még mindig nem tűnt el Michael arcáról.

– Az enyém hat hete késik.

Michael szemel tágra nyíltak.

– Terhes vagy?

– Még nem tudom. Néhány óra múlva lesz meg a laboreredmény.

– Istenem, Sara, miért nem szóltál? –

Sara leült mellé az ágyra és megfogta a kezét.

– Nem akartam reményeket ébreszteni, hátha megint nem lesz semmi. Olyan rossz látni a csalódottságodat…

– Elfordult, de Michael gyengéden

maga felé húzta az arcát.

– Sara, szeretlek. Ha nem lehet gyerekünk, az sem változtat rajta.

Sara Michael mellkasára hajtotta a fejét.

– Komolyan mondod?

Michael elnevette magát.

– Igen, komolyan mondom.

– Egy citromot vettél feleségül.

– Igen, de egy marha szexis kis citromot.

– Kéjenc. Állítólag beteg vagy.

– Időnként azért lehet egy-két ledér gondolatom. Az orvos szerint jót tesz.

– Érdekes, én semmi ilyesmit nem hallottam tőle.

– Akkor mit hallottál?

– Valami olyat, hogy besárgult a bőröd és esetleg hepatitised van.

– Na és, igaz ez? Sárga a bőröm?

Sara szemügyre vette.

– Úgy nézel ki, mint egy Ticonderoga ceruza.

– Kösz.

– De nagyon helyes kis ceruza.

Rövid kopogtatás hallatszott az ajtón, aztán Sara apjának feje jelent meg a nyílásban.

– Zavarok?

– Gyere csak be! – kiáltotta Michael. – Minden orvosra szükségem van, aki csak él és mozog.

John Lowell belépett a szobába. Átlagos magasságú, elképesztően jóképű férfi volt. Szabályos vonalban elválasztott, dús ősz hajával maga volt a megtestesült méltóság. Az arcán helyes kis gödrök képződtek, amikor mosolygott, de az ember leginkább a szemeire figyelt föl – a szemekre, amelyek ugyanolyan ragyogó zöldek voltak, mint Saráé. Átvágott a szobán, megcsókolta Sarát és kezet rázott Michaellal.

– Attól tartok, ez nem egészen az én szakterületem. Ki vizsgált meg?

– Harvey meg Eric… emlékszel a barátomra, Eric Blake-re?

– Hogyne. Hallom, együtt dolgozik Dr. Rikerrel a… a klinikán.

A klinika említésére árnyék suhant át John Lowell arcán. Sara és Michael egyaránt észrevette. Michael úgy döntött, hogy nem vesz róla tudomást; Sara azonban lecsapott rá.

– Igen – mondta Sara. – A klinika szenzációs eredményeket ér el.

– Ez igazán örvendetes – felelte az apja olyan hangsúllyal, amely félreérthetetlenül jelezte, hogy a továbbiakban nem kíván a klinikáról társalogni. – Na és, Michael, mi a baj?

– Még nincsenek meg a laboreredmények, de szerintük hepatitis.

– Melyik specialistát javasolja Harvey?

– Doctor Sagarelt.

John helyeslően bólintott.

– Kiváló koponya. Sagareire hallgass, Michael, ne a két epidemiológus barátodra.

Sara fölcsattant.

– Nagyon jól tudod, hogy Harvey Riker kivételes tehetség, az egyik legjobb a szakterületén.

– Ebben teljesen egyetértünk…

– A klinika pedig óriási áttörés küszöbén áll az AIDS ellen folytatott háborúban.

– Örömmel hallom – mondta John különösebb lelkesedés nélkül. – Minél hamarabb, annál jobb. Máshol is szükség van arra a pénzre.

– Hogy mondhatsz ilyet?

– Ne kezdjük el megint, jó? – mondta az apja. – Ez egyszerű gazdasági kérdés.

– Gazdasági? – ismételte döbbenten Sara. – Fontosabbak az anyagiak, mint az emberek élete?

– Nagyon kérlek, ne gyere ezzel az álszent, leegyszerűsítő érvvel – válaszolta az apja kimérten. – Nem fogok bedőlni neki, mivel magam is eleget prédikáltam a szenátusi

albizottságokban. A dolog lényege az, hogy csupán X mennyiségű összeg mehet az egészségügybe és az orvosi kutatásokra. X mennyiség. Pont. Valamennyit megkap a Szív Egyesület, valamennyit az én Rákközpontom, aztán a musculáris dystrophia, a reumatikus arthritis, az idősgondozás, meg a többi. Mindannyian versenyben vagyunk a támogatásért. Most meg jön az AIDS, és gigászi, hogy azt ne mondjam, aránytalanul nagy szeletet hasít le a tortából.

– Úgy állítod be, mintha valamilyen verseny lenne – jegyezte meg Sara. – A könyörület…

– Ilyen a világ – szakította félbe az apja. – Nem lehet figyelmen kívül hagyni a gazdaság realitásait. Tény, hogy az AIDS-re költött mindent dollárt más szervezetektől vonják el.

– Tévedés – közölte egy hang. John Lowell megfordult. Harvey Riker állt az ajtóban. – Az AIDS-kutatásokra

általában külön adománygyűjtést szerveznek – folytatta Harvey.

– Néha igen – felelte Lowell –, de Liz Tayior meg a barátai ezzel az erővel a Szív Egyesületnek és a Rákközpontnak is tarthatnának jótékonysági esteket. És hadd kérdezzem meg, Dr. Riker, ki a legnagyobb finanszírozója a klinikának itt a kórházban?

Harvey hallgatott.

– A szövetségi kormány és a kórházi tanács.

– És hová menne az a pénz, ha nem a klinikának adnák? Vagy a rák, vagy az arthritis, vagy a szívbetegségek gyógyítására, oda. Sokan fognak meghalni AIDS-ben, de hány ezerrel többen rákban vagy szívbetegségben? Ártatlan áldozatok, akik nem folytatnak önpusztító, erkölcstelen életmódot…

– Ez remek – vágott közbe Harvey. – Mintha Sanders tiszteletest hallanám.

Lowell szikrázó szemekkel lépett

közelebb.

– Nem ismerem személyesen Sanderst, de ne merészeljen még egyszer ahhoz a pénzéhes disznóhoz hasonlítani. Megértette? És ne játssza a naiv tudóst. Nagyon jól tudja, hogy a kutatásban kénytelenek vagyunk fontossági sorrendet fölállítani. Ha ezt tagadja, akkor realitásokat tagad. Némelyik betegség elsőbbséget élvez másokkal szemben.

– Az AIDS ezek szerint nem elég fontos?

– Ez a betegség csaknem száz százalékosan megelőzhető, Dr. Riker. Elmondható ugyanez a rákról? A szívbetegségről? Az arthritisről? Ezért szavaztam a klinika támogatása ellen az igazgatótanácsban. Ártatlan emberek halnak meg szörnyűséges módon, olyan emberek, akik nem fajtalankodnak idegenekkel ócska bárok mögött és nem szúrnak magukba méreggel teli fecskendőket. Emberek, akik nem

vesznek részt elképesztő orgiákban… maga nem buta ember, Dr. Riker. Tudja, hogy a homoszexuális közösség ügyet sem vetett a figyelmeztető jelekre. Tarolt közöttük az Epstein-Barr. A homoszexuális közösség ijesztően nagy százalékát fertőzte meg a citomegalovírus és egy rakás egyéb vírus, de ők továbbra is ragaszkodnak feslett életmódjukhoz.

– A promiszkultást tehát halállal kellene büntetni? – vágott vissza Harvey. – Ezt akarja mondani? Akkor sok heteroszexuálisnak is résen kell lennie.

– Én egyszerűen csak azt mondom: figyelmeztették őket. Bárkit, aki vad szexuális viselkedésük ellen szólt, bárkit, aki óvatosságra intette őket, bigottnak és homofóbiásnak bélyegeztek. Mégis, mit vártak azután, hogy az egész homoszexuális közösséget évekig össze-vissza fertőzték a vírusok?

– Ez nevetséges!

– Igen? Nem ezek az emberek a felelősek saját nárcisztikus és veszélyes cselekedeteikért? Nem lehet, hogy maguknak keresték a bajt?

– Apa!

Harvey hangja hidegen csengett.

– A halált soha nem keresték, Dr. Lowell. Akármennyire is szeretné, ettől a betegségtől nem lehet úgy megszabadulni, hogy nem veszünk tudomást a létezéséről. Nem valami olyasmiről beszélünk, ami állatokat, furcsa teremtményeket vagy valamiféle alsóbbrendű fajt sújt. Élő, lélegző emberi lények ezrei halnak borzalmas halált az AIDS miatt.

– Ezt én is tudom – mondta Lowell –, és isten látja a lelkem, őszintén remélem, hogy ezek a fiúk meggyógyulnak. De az AIDS-re költött pénz összege felháborítóan nagy, ha azt vesszük, hogy önmérséklettel elejét lehetne venni a terjedésének.

Harvey megrázta a fejét.

– Nagyon téved, Dr. Lowell… még akkor is, ha pénzügyi szempontból nézzük a dolgot. Tudja azt, mennyibe fog kerülni nekünk az AIDS, ha nem találjuk meg az ellenszerét? Van fogalma arról, mekkora költséggel jár az AIDS-es betegek kezelése? Minden szociális és orvosi program finanszírozása lehetetlenné fog válni. Egész városok mennek majd csődbe a kezelés költségei miatt.

– A számlákat fizessék a betegek – felelte Lowell. – Vannak fontosabb dolgok. Az igazgatótanács máshol is el tudja költeni azt a pénzt. – Elcsuklott a hangja, és Sara tudta, mi következik most. Lehunyta a szemét és várt. – Végignéztem, hogy öli meg a rák a feleségemet – folytatta John Lowell. – Végignéztem, hogy falja föl az én Erinem testét… – itt elhallgatott, lehajtotta a fejét és elkínzott arccal bámulta a földet.

– Csodálatra méltó az a kitartás és odaadás, amellyel a munkáját végzi, Dr. Lowell – mondta Harvey. – Én viszont nem nézhettem végig, hogyan hal meg a bátyám. Sidney egyedül szenvedett, miközben a sebek és a fertőzések behálózták és elpusztították a testét. Kitagadta a saját családja… és én sem voltam kivétel. Ezeknek a fiatal embereknek nagy része… húszas, harmincas éveikben járó fiúk… úgy hal meg, mint egy leprás. Ha ez a betegség a lakosság bármelyik más szegmentjét sújtaná, a kormány már régen habozás nélkül lépett volna, és rengeteg pénzzel. De mindenki azt hitte, hogy ez csak „buzibetegség, és ki a fene aggódik néhány buzi miatt?

– Önuralmat kellett volna tanúsítaniuk.

Harvey megrázta a fejét.

– Ne játssza az isten szerepét, Dr. Lowell. Egyetértek ugyan a dohányzás elleni dühödt kirohanásaival, de meg

kell kérdeznem, hol húzzuk meg a határt? A soványak előbbre valók a kövéreknél? Azok, akik nem figyeltek a koleszterinszintjükre, maguknak keresték a bajt, megérdemelték a szívrohamot? Hol húzza meg a határt, Dr. Lowell? És kinek van joga isten szerepében tetszelegni?

John Lowell kinyitotta a száját, hogy folytassa a vitát, aztán becsukta. Arcára mély barázdákat rajzolt a fáradtság.

– Szomorú tény, hogy a források korlátozottak. Ez azt jelenti, hogy kemény döntéseket kell hozni.

– És ki fogja meghozni ezeket a döntéseket, Dr. Lowell?

John legyintett, mintegy elhessegetve a kérdést.

Hangja idegesen, bizonytalanul csengett.

– Ebből elég – mondta végül. – Michael állapotáról szeretnék hallani.

***

Max „Tikkes” Bernstein rendőrhadnagy utálta New Yorkot nyáron. Ez a hőség nem embernek való. Nem mintha Max tudott volna valami jobbat. Manhattanben született és nőtt föl, Manhattanben tanult a New York-i egyetemen, Manhattanben lakott Lennyvel, Manhattanben volt nyomozó. Gyllkossági csoport. Munkában nincs hiány, ha az ember olyan helyen gyilkosságis, mint Manhattan, de nyáron a hőség egyszerűen mindenkinek az agyára megy.

Max leparkolta jelzés nélküli Chevy Caprice járőrkocsiját (jelzés nélküli, a francot – mintha egy bűnöző nem látná első ránézésre, hogy zsarué), és elindult a szalagkordon felé. Még véletlenül sem festett úgy, mint egy gyilkossági nyomozó. Túl fiatal volt, túl hosszú és göndör volt a haja, bajusza túl dús, az orra és az arca épp

egy picit túl hosszú és keskeny. Ami azt illeti, inkább úgy nézett ki, mint akinek pizzákat kéne kihordania, nem pedig gyilkosokat hajkurászni.

Odament az épület mellé, amelynek ajtaja fölött a „Fekete Mágia Bár és Grill” felirat állt. A régi szép, szabadabb időkben Max már járt a Fekete Mágiában. Hogy őszinték legyünk, nem is egyszer. Mindig titokban. Mindig álnéven.

Megvillantotta jelvényét néhány egyenruha előtt és folytatta útját a sikátorban. Willie Monticelli őrmester jött elé.

– Hogy, s mint vagyunk ma, Tikkes? – kérdezte Willie.

Bernsteint nem különösebben zavarta a beceneve.

Először is nem volt tikkje. Az igaz, hogy állandóan izgett-mozgott, hadonászott, tövig rágta a körmeit, mindent babrálni kezdett, ami a keze ügyébe akadt, egy percig sem bírt egy

helyben állni vagy ülni. Meg is szokta tőle kérdezni mindenki, mikor hagyta abba a dohányzást.

De tikk, az nem volt.

– Addig jól voltam, amíg ide nem hívtak – válaszolta.

– Mintha egy kicsit fölszedtél volna, Willie.

Monticelli megpaskolta a pocakját.

– Jó lenne már találkozni valakivel, aki nem ezzel a fogyókúrás őrülettel jön.

– Ne is törődj vele. – Bernstein elővette a ceruzáját, bedugta a szájába és rágcsálni kezdte, pedig már így is olyan volt, mint egy agyonhasznált játékkutya. – Mi a pálya?

– A szemetes találta meg fél órája. Megnézed?

Max bólintott és keményebben harapott a ceruzára, mert érezte, hogy máris felfordult a gyomra. Ki nem állhatta ezt a részt.

– Muszáj. Ezért kapom a nagy

zsozsót.

– Igen, ez látszik is a csodaautódon.

Wilile a szemétkupac tetején fekvő mozdulatlan alakhoz sétált. Lehúzta róla a lepedőt. Max legyűrte hányingerét, majd közelebb hajolt és szemügyre vette azt a véres halmot, ami valamikor élő ember volt.

– Jézusom.

– A Melegvágó visszatért – jegyezte meg Willie. – Ugyanaz a modus operandi, mint az első kettőnél.

– Egyetlen figyelemreméltó különbséggel – motyogta Max alig hallhatóan. – És ne hívd így, Willie. A sajtó azonnal le fog csapni rá.

– Ettől függetlenül is lecsapnak rá.

– Az első két áldozatra oda se lestek – jegyezte meg Max.

– Na, erre majd fognak.

– Miből gondolod?

– Tudod, ki ez?

Bernstein először a szétszabdalt arcra nézett, aztán Wlilie-re.

– A saját édesanyja sem ismerné föl.

– Ezt nem fogod csípni.

– Soha nem csípem.

– A jogosítványa szerint Bradley Jenkinsnek hívják. Leellenőriztem. Az apja…

– Tudom, szenátor. – Max lehunyta a szemét és elfordult. Simogatni kezdte a bajuszát.

– Szóval. Bradley a Tizenkettedik utcán lakik. Az apjának meg az anyjának van egy háza a Hamptonsban. Jó, mi? Arkansasi szenátor, aki Long islandra jár nyaralni?

– Jenkins szenátor azóta északkeleten lakik, amióta csak az eszét tudja – magyarázta Max. – Kétlem, hogy öt napot egyfolytában Arkansasban töltött volna, leszámítva persze a választási kampányokat.

– Honnan tudsz róla ennyit?

Max többször végigfuttatta a kezét sűrű, sötét, göndör haján.

– Először is, ő a szenátusi kisebbség

vezetője. Másodszor, néhanapján azért olvasok újságot.

– És harmadszor?

– Bradley jó barátja Sara Lowellnek. Egyszer találkoztam is vele.

– Aha – mondta Willie. – Hát ez szomorú. Gondolod, hogy Sara foglalkozna a dologgal? Nem ártana, ha egyszer a sajtó kivételesen mellénk állna.

– Kétlem.

– Na ja, most már nem fecsérli ránk az idejét. Nagymenő lett. Láttad tegnap este a tévében?

Max bólintott, sietősen járkált föl-alá, de egyik irányba sem jutott messzebbre két méternél.

– Itt van a kocsidban a mai *Herald*?

– Ja. Miért?

– Hozd ide. Mutatok valamit.

Willie elment az újságért és odaadta Bernsteinnek. Bernstein szinte kitépte a kezéből, és sebesen lapozni kezdte,

több helyen el is szakította.

– Hé, Tikkes, lassabban!

– Itt van…

– Mi van itt? – tudakolta Willie.

Bernstein továbbra is az újságot szaggatta, miközben vadul rágta a ceruzát.

– Olvastad a társasági oldalt?

– Egy frászt. Nem olvasom azt a szart. A meccseket viszont megnéztem.

– Az sokat fog segíteni – mondta Max. Továbbhajtott még néhány oldalt. Jobb lába pedig türelmetlen ütemet vert a járdán.

– Bingó! – szólalt meg végül. – Ezt nézd meg.

Willie átkukucskált Max válla fölött. Egész oldalt betöltő fotók mutatták azokat a jól öltözött embereket, akik előző este részt vettek Dr. John Lowell jótékonysági estélyén. Max a jobb felső sarokban lévő képre mutatott. – itt.

– Te jószagú úristen – suttogta

Willie.

Az szöveg a következő volt:

Sara Lowell diadalmas News Flash*beli debütálása után jóképű férjével, a Knicks szupersztárjával, Michael Silvermannel (jobbra) és Stephen Jenkins szenátor fess fiával, Bradley-vel (balra)*.

– *Ő* az! – kiáltotta Willie a fényképre mutatva. – Ez Bradley Jenkins.

– Talált.

– Most már nem hasonlít rá annyira. Talán egy kicsit a füle.

– Nagyon vicces.

– Istenem, de utálom ezeket a nagy ügyeket – sóhajtotta Willie. – A polgármester tíz percenként fog telefonálni. Mindenki ránk száll majd.

– Akkor jobb, ha máris hozzákezdünk. Nézz körül a környéken. Kérdezd ki az ittenieket.

– Rendben. Valaki biztosan látott vagy hallott valamit… kiabálást,

dulakodás zaját vagy ilyesmit.

Bernstein a fejét csóválta. – Szerintem nem itt ölték meg.

– Hogy-hogy?

– Nézd meg a holttestet – folytatta Bernstein. – Bradley Jenkins tegnap óta halott, igaz?

– Úgy tűnik.

– Éjszakánként viszont a sikátor tele van a Fekete Mágia patronálóival.

– Patronálók. Újabban így hívják őket?

Bernstein halvány mosollyal fogadta a megjegyzést.

Ó, Willie, ha tudnád…

– Ha itt ölték volna meg, akkor látták volna. Másrészt pedig csak a test véres, a környéke nem. Ha itt szurkálták volna össze egymilliószor, az egész sikátor vérben úszna. Nem, szerintem Jenkinst valahol máshol intézték el, és csak azután hozták ide. Ebben különbözik a módszer. Most utaztatták egy kicsit.

Willie követte fiatal hadnagyát, és közben úgy forgatta a fejét jobbra-balra, mintha teniszmeccset nézne.

– És mi értelme volt, Tikkes? Ezer olyan hely van, ahol kisebb kockázat nélkül megszabadulhattak volna tőle. Miért hozták ide?

– Sejtelmem sincs.

– Kinyomozzam, hogy Bradley meleg volt-e?

Max érezte, hogy hamarosan erős fejfájás vesz erőt rajta, ezért ujjaival masszírozni kezdte a halántékát. Egy neves, konzervatív szenátor fiának millió sebből vérző testét egy meleg bár mögött találják… nincs az az Aszpirin, ami ezen segítene.

– Nem, hagyd csak – mondta Bernstein. – A személyes infót majd Sarától beszerzem.

– Add át neki részvétemet.

– Meglesz. A labor menjen végig a sikátor minden centiméterén, és hallgassátok ki az egész környéket.

Kérdezzétek meg mindenkitől, nem láttak-e valami szokatlant tegnap éjjel vagy ma reggel.

– Rendben. Ja, és még valami.

– Micsoda?

– Sok szerencsét a sajtóhoz, azokhoz a hiénákhoz. Egyszer csak majd azt vesszük észre, hogy a környék összes dilinyósa vallomást tesz vagy utánozni kezdi ezt az állatot.

Max bólintott és összeszorította a fogát. A szájában lógó ceruza kettétört, és majdnem elvágta az ínyét.

Ez a hét nem lesz egy leányálom!

6

– Hogy érzed magad? – kérdezte Sara huszadszorra Michaeltől.

– Jól – felelte. – Ha még egyszer megkérded, visítok.

– Csak aggódom miattad.

– Akkor tedd magad hasznossá – mondta Michael.

– Mit csináljak?

– Például zárd be az ajtót és vetkőzz le.

– Jól beugrottam, mi?

Michael bólintott.

Mögöttük megszólalt egy női hang.

– Hello, Sara.

Mindketten az ajtó felé fordultak, ahol Dr. Carol Simpson állt. Michael ágya mellől, egy kis CD-lejátszóból Chopin d-moll concertója hallatszott. Hihetetlen, de pont Reece volt az, aki

elment érte a Knicks Madison Square Garden-i öltözőjébe és behozta a kórházba, mondván, hogy „Én ugyan falra másznék ettől a nyivákolástól, de hátha az öreg Mikey-nak pont ez kell.”

– Michael – szólalt meg Sara –, ez Dr. Simpson, a nőgyógyász, akiről beszéltem.

– Örülök, hogy megismerhetem, Michael – mondta Carol Simpson.

– Üdvözlőm, doktornő.

– Hallottam, hogy behozták – folytatta Dr. Simpson. – Hogy érzi magát?

– Köszönöm, már jobban – felelte udvariasan Michael.

– Nagyszerű – mondta az orvos. – Mivel tudtam, hogy mindketten itt vannak, gondoltam, átjövök, hogy személyesen közölhessem a hírt.

Michael felült. Teljesen kiszáradt a szája. Nyelvével próbálta megnedvesíteni, de az is csontszáraz volt az izgalomtól.

– Hírt?

– Igen. Sara tesztjének eredményét.

– És? – kérdezte Sara.

Carol Simpson kinyújtotta a karját.

– Gratulálok. Állapotos.

Sara a szájához kapta a kezét.

– Biztos?

– Teljesen. Körülbelül két hónapos.

Sara Michaelhez fordult.

– Hallottad ezt, kincsem?

Michael csak bólintott, mert nem jött szó a szájára.

– Ne haragudjon, doktornő – nyögte ki nagy nehezen.

– Csak olyan…

– Semmi szükség a mentegetőzésre. Jólesik nézni, hogy örülnek.

Sara átkarolta Michaelt, és szorosan magához húzta.

– Nos – mondta Dr. Simpson –, mennem kell. Sara, szeretném ha holnap délelőtt benézne hozzám. Rendben?

– Igen.

Michael kibontakozott az ölelésből.

– Köszönöm, doktornő.

– Vigyázzon magára, Michael. És még egyszer, gratulálok.

Azzal magukra hagyta őket.

Michael elmosolyodott.

– Hamarosan Maminak foglak szólítani?

Sara bólintott.

– Én meg téged Papának.

– Még az ágyban is?

– Nem. Ott továbbra is szólíthatlak a neveden.

– Drága kis csikómnak?

– Na persze.

– Istenem, nem tudom elhinni. Szülők leszünk, Sara! Te, én, meg a kicsi, az három.

Csókolóztak.

– Szeretlek, Michael.

– Én is szeretlek – mondta, és megsimogatta felesége egyelőre még lapos hasát. – Mindkettőtöket.

Amikor megint csókolóztak egy sort,

megszólalt a telefon. Michael bosszúsan a kagylóért nyúlt, és beleszólt. Rövid szünet után átadta Sarának.

– Téged keresnek – mondta.

– Ki az?

Michael vállat vont.

– Nem tudom.

Sara a füléhez illesztette a kagylót. Egy orrhangú nőt hallott.

– Kérem, tartsa a vonalat, kapcsolom a hívót.

Egyet csörgött, mielőtt fölvették.

– Sara?

– Max?

– Nahát, téged aztán nem könnyű megtalálni! Egy egész órámba került, amíg rád akadtam. Hogy vagy mostanában?

– Soha nem voltam még ilyen jól.

– Ezt örömmel hallom.

Sara szinte látta maga előtt, ahogy beszéd közben Bernstein hadnagy a körmét rágja.

– Nem pusztán udvariasságból hívtál, igaz, Max?

– Nem.

– Szóval, miről van szó?

Max Bernstein nagyot sóhajtott.

– Bradley Jenkinst meggyilkolták. Azonnal beszélnem kell veled.

***

Fél órával később, a kórház büféjének egy csendes zugában találkoztak. Gyors üdvözlés után Max rögtön a lényegre tért: – Minden, ami itt elhangzik, szigorúan bizalmas, rendben?

– Rendben.

– Hadd kérdezzek akkor máris valamit.

– Hallgatlak – mondta Sara.

– Homoszexuális volt Bradley Jenkins?

– Igen.

Max erre a válaszra számított.

Bólintott, mire mozgásba lendült göndör, sötét haja. Friss ceruzát tett a szájába és rágni kezdte. Aztán jobb lábát átvetette a balon, beletúrt a fürtjeibe, visszarakta a lábát a padlóra, aztán bal lábát tette a jobbra.

Bernstein harminckét éves volt, de jó öt évvel fiatalabbnak látszott. Sara tudta, hogy a rendőrség – következésképpen az egész világ – talányos egyéniségnek tartja Tikkes Bernsteint. Jóllehet ő volt a gyilkossági csoport első számú nyomozója, utálta a veszélyt. Utált fegyvert hordani magával, és soha nem is használta még szolgálat közben. Nem volt kimondottan jó verekedő, nem tartotta magát különösebben bátornak, és amikor csak lehetett, tartózkodott az erőszaktól.

Amit azonban rettenetesen szeretett, az a rejtélyek megfejtése volt – minél nagyobb rejtélyé, annál jobb. És nagyon jól ment neki. Szédületesen jól.

Senki nem tudta pontosan, hogy csinálja, Bernstein azonban rendelkezett azzal a ritka képességgel, hogy addig nyüzsögjön, fészkelődjön, piszmogjon, amíg meg nem találja a választ.

– Most én következem – mondta Sara. – Mi történt Bradley-vel és miért akartad tudni, hogy meleg volt-e?

– Ez két kérdés.

– Max…

– Csak a humor kedvéért mondtam – felelte Bernstein.

– Ma reggel egy meleg bár mögött találtuk meg a holttestét, a Village-ben.

– Jézusom.

– Még nincs meg a boncolás eredménye, de az biztosnak látszik, hogy több késszúrásba halt bele. Szerintünk… Sara, csak nincs valami bajod?

Sara szemel elkerekedtek, arca megdöbbentően sápadt lett.

– Voltak más gyilkosságok is? –

nyögte.

– Ezt miért kérded?

– Ne játssz velem, Max.

– Lehet, hogy sorozatgyilkosról van szó – mondta. – Az első két eset nyomozásában nem vettem részt, de őket is ugyanilyen rettenetes módon ölték meg. Gyanítjuk, hogy ugyanaz a személy követte el mindhárom gyilkosságot.

– És miért kérdezted, hogy Bradley meleg volt-e?

– Mert a másik két áldozat az volt. Lehet, hogy a gyilkos a meleg közösségre utazik. És most én következem. Honnan tudtad, hogy több áldozat is van?

– Ha jól tudom, ismered Dr. Harvey Rikert – kezdte Sara.

– Igen.

– Azt is tudod, hogy ő vezeti az itteni AIDS-klinikát.

Bernstein vállat vont.

– És?

– Az első két áldozat… hogy is hívják őket?

– Bili Whitherson és Scott Trian.

– Ez az. Annak a válogatott csoportnak voltak a tagjai, akiket itt a klinikán kezeltek AIDS-szel. Nyilván benne van az aktájukban.

Bernstein lába reszketni kezdett.

– Hogy őszinte legyek, még nem volt időm alaposan átnézni. Egy órája kaptam meg az ügyet.

– Szóval, Harvey beszélt róluk tegnap este. Innen tudom.

– Akkor a következő kérdés magától adódik… Bradley-t is itt kezelték?

Sara a szájához emelte a kávéscsészét és ivott egy kortyot.

– Nem tudom – mondta. – Ezt Harvey-tól kell megkérdezned.

– Hogyhogy nem tudod?

– Úgy, ahogy mondtam.

– AIDS-es volt Bradley?

– Senki más nem tudhat róla – mondta Sara.

– Nem fog.

– A válasz: igen.

– Kezelték?

– Igen, de azt nem tudom, hol. Titokban tartották, és nem akarták, hogy Bradley elmondja nekem.

– Miért?

– Természetesen tudod, ki az apja.

– Persze.

– A szenátor majdnem megölte Bradley-t, amikor rájött, hogy tudok az AIDS-dologról. Bradley apja halálosan félt, hogy nyilvánosságra kerül.

– Mert az betett volna a karrierjének.

– Pontosan. Ezért inkább nem is beszéltünk róla.

– Értem. – Max elhallgatott, fölnézett a plafonra, és megvakarta nyakát. – Ha Dr. Riker kezelte Bradley-t, azt biztosan említette volna neked.

– Az ki van zárva. A klinikát mély

titoktartás övezi. Egyetlen itt kezelt betegnek sem tudom a nevét.

– Érdekes. – Max egy pillanatig a távolba révedt, közben a keze már elindult, hogy ezúttal az arcát dörzsölgesse. – És miért beszélt neked tegnap Dr. Riker a két gyilkosságról?

Sara tétovázott.

– Azt hiszem, jobb, ha ezt Harvey-tól kérdezed meg.

– Sara, ugye most nem szeded elő azt a baromságot, hogy „nem fedhetem föl a forrásomat”?

– Attól tartok, hogy egyelőre kénytelen vagyok. De beszélj Harvey-val. Ő úgyis jobban föl tud világosítani, mint én.

Max megrántotta a vállát.

– Hát jó. Akkor keressük meg.

***

Miután átengedték őket két biztonsági ellenőrzőponton, Max és

Sara az irodájában találta meg Harvey-t. Kivörösödött, fáradt szemekkel nézett föl rájuk az asztalát elborító papírhalmazból.

– Mi a gond? – kérdezte.

– Harvey, emlékszel Bernstein hadnagyra?

– Hogyne. Hello, hadnagy.

– Hogy van, doki?

– Kösz, megvagyok – felelte Harvey. – Sara, épp most jövök Michaeltől. Ahogy gyanítottuk, a hasi ultrahang azt mutatta ki, hogy duzzadt a mája.

– Az mit jelent? – kérdezte Sara.

– Sok mindent jelenthet, de Dr. Sagarel, Eric és én továbbra is egyetértünk abban, hogy valószínűleg hepatitis. A vérvizsgálat eredményére még egy-két napot várni kell. Jelenleg annyi látszik biztosnak, hogy néhány hétig bent kell maradnia, aztán legalább egy hónapos ágynyugalomra lesz szüksége.

– És a kosárlabda?

– Ebben a szezonban szó sem lehet róla, Sara. Arra van némi esély, hogy az újrajátszásokban beállhat.

– Ő tudja?

– Megmondtam neki. Egy kicsit furcsán reagált.

– Mit értesz ezen?

– Igazából nem is nagyon bántotta. Beszámolt a terhességeddel kapcsolatos hírről. Csak erről beszélt.

– Terhesség? – szólt közbe Max. – Ezt nekem nem is mondtad.

– Nem jutott rá idő.

– Gratulálok – mondta Max.

– Köszönöm. Harvey, Bernstein hadnagy szeretne veled beszélni.

Harvey fölállt és az asztal elé lépett.

– Arról, amiről tegnap este beszéltünk?

– Elképzelhető – vetette közbe Max, és megpróbált igen ravasznak hatni, amiből az lett, hogy olyan benyomást keltett, mint egy rossz színész

valamelyik ezer éves krimiben. Soha nem ment neki a keményfiú szerep. – Van egy Bradley Jenkins nevű betege?

Harvey arcán a zavar és a bosszúság elegye tükröződött.

– Ennek meg mi köze van bármihez is?

Bernstein megköszörülte a torkát.

– Van valami akadálya annak, hogy válaszoljon a kérdésre?

– Ami azt illeti, van. – Harvey tekintete Sarára siklott.

– Mi folyik itt?

Sara Maxra nézett, aki bólintott.

– Bradley Jenkinst ma reggel holtan találták – mondta.

– Micsoda?

– Megölték. Több késszúrással – vette át a szót Bernstein. – Gyanítjuk, hogy a halála kapcsolatban áll a klinika másik két betegének, egy bizonyos Bili Whithersonnak és Scott Triannek a meggyilkolásával.

– Jézus Mária!

– Most már válaszol a kérdésre? Kezelték Bradley Jenkinst a klinikán?

Harvey visszatántorgott a székéhez. Lerítt róla, hogy ez már több, mint amit el bír viselni. Leült és a tenyerébe hajtotta a fejét.

– Sara – kérdezte néhány perc múlva –, bízhatok benne?

– Igen.

Harvey szeme Bernstein pillantását kereste, de a hadnagy éppen ide-oda táncolt a szűk kis irodában.

– Esküdjön meg, hogy a sajtó nem fogja megtudni.

– Esküszöm.

– Igen, Bradley Jenkins a betegem volt… nagyon bizalmas beteg.

– Mióta állt Bradley kezelés alatt?

– Nem régóta. Úgy négy hónapja lehet.

– És a másik kettő… Whitherson és Trian?

– Ők mindketten szinte kezdettől fogva itt voltak.

– Az mennyi időt jelent?

– Több mint két évet.

Max bólintott. Elővett egy noteszt és végre arra használta a ceruzát, hogy írjon vele.

– Beszámolna nekem a Miss Lowell-lel folytatott tegnap esti beszélgetésről?

Harvey Sarára nézett.

– Megbízhatsz benne – nyugtatta meg Sara.

Harvey végül elmondta Maxnak a gyanúját, hogy szerinte a gyilkosságok valamiképpen kapcsolatban állnak a klinikával. Aztán elmagyarázta, hogy közel, fájdalmasan közel járnak ahhoz, hogy megtalálják az AIDS gyógyszerét.

Max élénken bólogatott, oldalakat teleírt jegyzetekkel, és közbeszólás nélkül figyelt.

Amikor Harvey befejezte, Bernstein megszólalt.

– Azt mondta, „mi” közel járunk. Ki az a „mi”?

– Legfőképpen jómagam és néhai partnerem, Dr. Bruce Grey… és a csapat egyik új tagja, Dr. Eric Blake.

– Blake Michael barátja, ugye?

– Igen – válaszolta Sara.

Max szeme összeszűkült a kemény koncentrálástól.

– Dr. Bruce Grey… nem ő az, aki néhány hete kirepült egy szálloda ablakából?

Harvey Sarára pillantott, majd bólintott.

– Érdekes – mondta Max ismét. – És mire véli az öngyilkosságát, Dr. Riker?

– Nem vélem semmire – felelte Harvey. – Úgy tűnik, Bruce öngyilkos lett. Legalábbis ehhez ragaszkodik a rendőrség. Amit Sarának ezzel kapcsolatban még elmondtam, az nyilván az agyonfáradt agyam és hiperaktív fantáziám vad kitalációja. Őrültség.

Max az asztal előtt álló székhez lépett és leült.

– Szeretem az őrültséget.

***

Cassandra lábujjhegyen osont le a lépcsőn. Egy kicsit még mindig másnapos volt a tegnap esti mulatságtól, de fejfájása ezúttal korántsem volt olyan elviselhetetlen, mint máskor. Megpróbálta egymásba illeszteni az előző este emlékfoszlányait. Emlékezett valami könnyed beszélgetésre Michaellel. Halványan az is rémlett, hogy Jenkins szenátorral bujálkodott a pihenőházban. Derengett valami olyan is, hogy túlságosan sokat ivott.

Az a rész azonban, amelyre megdöbbentő tisztasággal emlékezett, az estély vége felé történt.

Cassandra a bár felé vette az útját, hogy lefekvés előtt megigyon még valamit. Amíg arra várt, hogy a pincér megtöltse a poharát, beszédbe

elegyedett egy férfival, aki szintén nem állt már valami biztosan a lábán. Tudta, ki a férfi, találkozott is vele néhányszor, de soha nem szentelt neki sok figyelmet (Jobban mondva semennyit). De senki más nem volt kéznél, és egyébként is kivételesen jóságos hangulatban érezte magát.

Amikor a vendégek egy órával később kezdtek hazafelé szállingózni, Cassandra azon vette észre magát, hogy még mindig ugyanazzal a férfival beszélget.

Beszélget. Nem flörtöl, nem vadászik, nem rá vadásznak, nincs szó kefélésről. Egyszerűen csak beszélget. Ezek szerint súlyosan leihatta magát. Normális, józanabb körülmények között egy fél másodpercet sem vesztegetett volna arra a pofára.

Viszont ez a férfi tökéletes úriember volt. Figyelt rá, figyelt arra, amit ő mond. Ó, hány olyan férfit látott már, aki érdeklődést színlelt, csak hogy

belenyúlhasson a bugyijába, de valahogy érezte, hogy ezt a fickót *tényleg* az érdekli, amit mond neki.

Különös.

Még különösebb, hogy amikor a végén Cassandra megkérdezte tőle, nem lenne-e kedve fölmenni vele a szobájába, a férfi azt válaszolta:

– Ma este nem.

– Miért nem? – kérdezte Cassandra.

A férfi megcsóválta a fejét és mosolygott.

– Ilyen csak a filmekben van, nem? A csúnyácska férfi és a bombanő szerepet cserél. Nekem is furcsa, amit mondani fogok, de kimondom… nem akarok egy lenni a sok közül.

– Tessék?

– Tudom, tudom. Én sem gondolom komolyan. Nézze, Cassandra, odaadnám a jobb karom, ha egy éjszakát magával tölthetnék.

– Akkor meg?

A férfi vállat vont, és tehetetlenül

széttárta a karját.

– Ha most fölmegyek magával, akkor ennyi volt. De ha visszautasítom, talán fölkeltem az érdeklődését. Talán folytatni akarja majd… bár szerintem amint kijózanodik, úgy fog visszagondolni erre a beszélgetésre, mint valami rémálomra.

Cassandra elmosolyodott.

– Most elárulta a stratégiáját, Harvey.

– Hát, igen, az ilyesmi soha nem ment nekem, és egy kicsit ki is estem a gyakorlatból… úgy huszonhat éve. Tegye meg magának azt a szívességet, Cassandra, hogy óvakodik tőlem. Én csak bajt hoznék magára.

– Látja, ezzel tényleg fölkeltette az érdeklődésemet.

– Nincs ebben semmi érdekes – folytatta Harvey. – Egyszerűen munkamániás vagyok, aki minden percét egy kórházban tölti a spanyol Harlemben. Nekem nincs időm a

társasági életre. Ez csodás este volt, nagyszerű kikapcsolódás, de ideje, hogy visszatérjek a földre.

– Szeretném, ha meggondolná magát.

Harvey ütögetni kezdte a fejét, mintha megpróbálná kitisztítani.

– Ugye, csak álmodom? – kérdezte. – Ez az egész beszélgetés egy álom.

– Lehet. Holnap valószínűleg megtudjuk.

És tessék, most holnap van és valamilyen különös oknál fogva Cassandra szeretett volna újra találkozni Harvey-val. Egy probléma van csak – egész reggel azon töprengett, mi legyen a következő lépés, de semmi okosat nem tudott kisütni. Várja meg, amíg Harvey telefonál? És ha nem telefonál? És ha már ott tartunk, hogy valaki kijön a gyakorlatból – évek óta nem fordult elő, hogy Cassandra kétségbe vonta volna, vagy akár érdekelte volna, hogy egy férfi fölhívja-e vagy sem.

A megoldás önmagától adódott, amikor az apja hazajött.

– Merre jártál? – kérdezte Cassandra.

– A Columbia Presbyterlanben – felelte John Lowell szórakozottan. – Michaelt bevitte a mentő.

– Jól van?

– Azt hiszem, igen. A barátainál van.

– Harvey Rikernél?

Az apja bólintott.

– Szerintük hepatitis.

– Meglátogatom.

– Menj csak. Mikor indulsz?

– Tíz perc múlva – felelte Cassandra.

– Nagyon helyes. Nemsokára találkozóm van valakivel, és senkit nem szeretnék itt látni, amikor megérkezik. Megértetted?

De ez több mint egy órája volt, ezért osont Cassandra lábujjhegyen. Apja találkozói mindig is ilyenek voltak. Titkosak. Dührohamot kapna, ha

rájönne, hogy még mindig otthon van. Cassandra nesztelenül óvakodott a garázs felé. Ahogy elment apja dolgozószobája mellett, hallotta a vastag tölgyfaajtón keresztül kiszűrődő hangokat. Az apja nagyon mérges volt.

– A pokolba is, nem lett volna szabad idejönnie – üvöltötte John Lowell.

– Nyugalom – mondta egy másik hang, amit Cassandra nem tudott hova tenni. – Azt mondta, senki nincs itthon.

– Nem számít. Nem akarom a házamban látni.

– Ne aggodalmaskodjon annyit. Lássunk inkább munkához.

Ki a fene…? Cassandra agya lázasan dolgozott, miközben elhúzódott az ajtótól. Annyira ismerős ez a hang! Valahol már hallotta, ebben biztos volt. De hol? És kinek a hangja?

Körülbelül egy kilométernyire volt már, egy piros közlekedési lámpánál, amikor eszébe jutott.

7

– Amit Dr. Grey búcsúlevelében találtam – kezdte Robert Swinster grafológus –, az elég kevés.

Max Bernstein hadnagy bólintott.

– Tudom. Ez mindent megmagyarázhat.

– Például mit?

– Majd később – mondta Max. – Millió dolgom van.

– Értem a célzást. Már itt sem vagyok.

Max kezet rázott Swinsterrel és megveregette a hátát.

– Még egyszer köszi, Bob. Igazán hálás vagyok. Robert Swinster éppen elindult Bernstein asztalától, amikor Sara odabicegett.

– Szia, Max.

A férfi rámosolygott.

– Örülök, hogy ilyen hamar ideértél. Foglalj helyet. Sara vizsgálódva nézte a férfit és az asztalát. Nem hiányoztak a szokásos jelek: a véraláfutásos szemek, a csipkés szélűre rágott körmök, a homlokon végigfutó barázdák, a ceruzát babráló ujjak, az egész asztalt elborító kifacsart gemkapcsok, a borostás arcot dörzsölgető kéz.

Max és az emberei két napja nyomoztak a fiatal Bradley Jenkins ügyében. A „Melegvágó” mostanra igencsak fölkapott téma lett. Jenkins szenátor elmenekült a világ elől és nem volt hajlandó nyilatkozni a sajtónak a fia halála körül felröppent pletykákkal kapcsolatban. A Szenátus szóvivője szakadatlanul ugyanazt a szöveget darálta: a gyilkosságot minden kétséget kizáróan bizonyos felforgató csoportok követték el, akik meg akarják hurcolni a szenátor jó hírét és tönkre akarják tenni a magánéletét.

Max tegnap hallgatta ki Jenkins szenátort, fia temetése után. Bernstein a gyilkossági csoportnál eltöltött évek alatt számtalanszor tanúja lehetett annak, mennyire meg tudja változtatni egy ilyen tragédia még a legerősebb embert is, ennek ellenére megdöbbentette a szenátor külseje. Bőre hamuszürkére fakult, üres, értetlen tekintettel meredt a világba, vállal előreestek; egész lényéből a legyőzöttség sugárzott. Max kérdéseire halk, megtört hangon válaszolgatott, de semmi olyat nem tudott mondani, ami segített volna a gyilkos kézre kerítésében.

– Ki volt ez? – kérdezte Sara.

– Robert Swinster – felelte Max –, egy grafológus. Újra megvizsgálta Bruce Grey búcsúlevelét.

– Talált valamit?

Az asztalon megszólalt a telefon. Max fölemelt ujjával jelezte Sarának, hogy várjon, és fölvette a kagylót.

– Igen?

– Megint a *Daily News* van az ötösön. Az ABC-TV a nyolcason.

– Egyelőre nem nyilatkozom a sajtónak – jelentette ki mérgesen. Lecsapta a kagylót. – Átkozott riporterek – mormogta. – Az agyamra mennek.

– Nyugi, nyugi.

– Mindenki arról siránkozik, mennyire nem végezzük a munkánkat. Hogy a pokolba csináljunk valamit, ha a sajtó egyfolytában a nyakunkba liheg? Egy csapat keselyű… a jelenlevők természetesen kivételek. Tudod, mi a véleményem? Szerintem a sajtó abban reménykedik, hogy ez a pszichopata megint akcióba lép. Perverz disznók.

– Foglalkozási ártalom – válaszolta Sara.

– Tudom – mondta Max –, de ennél az ügynél elképesztően nagy a nyomás. Valamelyik nap a sajtókonferencián

úgy éreztem magam, mint a kiéhezett dobermannok elé vetett friss hús. És ez még nem minden. A polgármester abban az ájtatos stílusában óránként választ követel. Az összes meleg aktivista veri az ajtót, hogy a fasiszta rendőrség nem törődik a homoszexuálisokkal. Csak ma legalább egy tucat hamis vallomás jött be. Hirtelen mindenki rájött, hogy ő a Melegvágó. – Nagyot sóhajtott. – Á, le van szarva. Hogy van Michael?

– Már jobban. Most van bent nála a csapat.

– Helyes. Ezt az ügyet sürgősen meg kell beszélnem veled.

– Jön az agytorna?

Max bólintott és fáradtan elmosolyodott. Évekkel ezelőtt Sara kulcsfontosságú szerepet játszott abban, hogy Max elkapja azt a gyilkost, aki egy hét alatt négy rendőrt nyírt ki. Max akkor rájött, mekkora segítséget jelent neki, ha egy intelligens emberrel

megvitathatja a dolgokat, és Saránál okosabbat keresve sem találhatott volna. Nagyon gyakran előfordult, hogy hülyeségeket mondtak egymásnak, hülye ötletekkel álltak elő, sőt, egymást is lehülyézték, de a végén ezek az irracionális gondolatok elvegyültek a racionális tényekkel, és elvezettek a megoldáshoz.

– Nehezebb neked ez az ügy, mint a többi? – kérdezte Sara.

– Milyen értelemben?

– Tudod, milyen értelemben.

Max idegesen elmosolyodott, és körülnézett, nincs-e valaki hallótávolságon belül. – Érdekes hír lenne belőle, mi? A köcsög detektív a Melegvágó nyomában.

Sara nem szólt semmit.

– Sara, még mindig te vagy az egyetlen, aki tudja… leszámítva Lennyt meg az anyámat. – Nyelt egyet. Ádámcsutkája jól láthatóan ugrált. – Nem tudom, mit mondjak. Tudod mi

lenne velem, ha itt bent rájönnének?

– El tudom képzelni.

– Mindent elveszítenék, örülhetnék, ha a helyszínelők cuccait cipelhetném.

– Előttem nem kell magyarázkodnod, Max.

Bernstein bólintott, és szégyenlősen bámulta a padlót.

– Apropó, Lenny üdvözöl.

– Hogy van?

Max megrántotta a vállát.

– Egy házisárkány, de én szeretem.

– Az a lényeg, hogy boldog vagy.

– Mintha anyámat hallanám. Rátérhetünk végre az ügyre?

– Térjünk – mondta Sara. – Mi találtál eddig?

– Nem sokat. Találtunk egy alkoholistát, aki látta, amikor Bradley testét kora reggel kilökték a Fekete Mágia mögött. Megtaláltuk azt a kocsit is, amit a gyilkos akkor vezetett. Körülbelül ennyit.

– Folytasd csak.

– Ez a szeszkazán, bizonyos Mr. Louis Bluwell éppen néhány üveg gint próbált kialudni a szemeteszsákok alatt, amikor meghallotta a kocsit és látott belőle kiszállni egy férfit… ő „Nagy Szörnynek” nevezte, aki aztán ledobta a hullát a zsákok közé. Mr. Bluwell azt mondta, hogy a kocsi egy lerobbant zöld Chevy volt. A Riverside Drive-on, a Száznegyvenötödik utca környékén találtunk is egy elhagyott kocsit, amire ráillett a leírás. A csomagtartó alján rendes mennyiségű, úgy négy liter vér volt szétfolyva. Az áldozató. A kocsit előző este lopták el.

– Talált még valamit a labor a kocsiban?

– Az áldozat ujjlenyomatait. Néhány hajszálat… az áldozatét.

– Értem – mondta Sara. – Mi van még?

– Mr. Bluwell szerint a kocsit vezető férfi hatalmas volt… akkora,

mint egy hegy, sötét hajú. Az arcát nem látta.

– És te mit hozol ki mindebből?

Bernstein hátradőlt, összetette a kezét, orrát mutatóujjainak hegyére támasztotta. Lábait fölpakolta az asztalra.

– Nagyon érdekesnek találom – jegyezte meg.

– Hogyhogy? – kérdezte Sara.

– Egyszerűen semmi értelme.

– Minek?

– Na, itt segíts, Sara. Mi az, amit eddig tudunk? Először is, mindhárom áldozat homoszexuális volt. Másodszor, mindhárom áldozatot ugyanazon az AIDS-klinikán kezelték. Harmadszor, mindhárommal több késszúrással végeztek, három hét leforgása alatt.

– Tehát?

– Tehát nézzük meg külön-külön mindegyiket. – Max hirtelen fölült, kinyitotta a noteszát és olvasni kezdett.

– Első áldozat: Mr. Scott Trian. Triant a Christopher Street 8G alatti lakásában az ágyához kötözve találták meg. Huszonhét szúrást számoltak meg a testén. A gyilkos levágta Trian bal fülét, mindkét hüvelykujját, és a bal mellbimbóját… valószínűleg akkor, amikor még élt. És ki is herélte.

– Hihetetlen – suttogta Sara.

Max bólintott.

– Az még hihetetlenebb, hogy sikerült eltitkolnunk a sajtó elől a csonkítást és a kínzást.

– Ez nem fog sokáig tartani – vélte Sara. – Valakinek előbb-utóbb eljár a szája.

– Nagyon valószínű, de addig legalább ezzel le lehet buktatni a hamis vallomásokat. Amikor a fiúk a részletek után érdeklődtek, egyetlen Melegvágó sem említette a csonkítást vagy a kínzást. Csak arról beszéltek, amiről az újságban olvastak. De már megint elkalandoztunk. Vegyük a

második áldozatot.

Bernstein megnyálazta mutatóujját és lapozott.

– Második áldozat: Mr. William Whitherson. Whitherson barátja, egy bizonyos Stuart Lebrinski leugrott az Upper West Side-i lakásukból vásárolni. Amikor egy órával később hazament, Whitherson halott volt. Huszonhárom késszúrás. Nem látszott jele kínzásnak, és csonkítás sem volt.

– Nem jutott rá idő – vélekedett Sara. – A barát csak egy órára ment el.

– Lehet – mondta Max. – De a dolgok most kezdenek érdekessé válni. Harmadik áldozat: Mr. Bradley Jenkins.

– Max megint lapozott néhányat, mielőtt folytatta. – Az apád estélye után egy sofőr vitte haza kocsin. Kitette a ház előtt. Az egyik szomszéd állítása szerint néhány perccel később Jenkins kijött az épületből, egy másik férfi társaságában, aki a szomszéd szerint

„Iszonyú nagydarab” volt.

– Nyilván ugyanaz a férfi, akit a szeszkazán látott.

– Igen, ez logikusnak tűnik – helyeselt Max. – Szóval, aztán már csak azt tudjuk, hogy Jenkins holtan fekszik a Fekete Mágia Bár és Grill mögött. A bár több patronálója fölismerte Jenkinst a fényképről, de mindannyian esküsznek rá, hogy egész este nem látták.

– Nem csoda. Elég sokáig ott maradt az estélyen.

– Még valami… Bradley ajtaján a zárat megpiszkálták.

– A nagydarab fickó ezek szerint betört hozzá – mondta Sara. – Nem tudom, mit találsz ebben olyan érthetetlennek.

Max letette a noteszát.

– Próbáid összerakni a dolgokat, Sara. Először is, Bradley Jenkins hazamegy a buliból. Aztán valami tagbaszakadt ürge megpiszkálja a zárat

és betör hozzá. Igen, eddig rendben is van. Tudsz követni?

– Igen.

– Annak alapján, amit Jenkins lakásában láttunk, a dulakodás… ha volt ilyen egyáltalán, nagyon rövid ideig tartott. Aztán Bradley és a gyilkos elhagyják a lakást és együtt elhajtanak. A csomagtartóban talált vér mennyiségéből arra következtethetünk, hogy Bradley-t akkor ölték meg, amikor a csomagtartóban feküdt. Nincs csonkítás, de mint a másik két esetnél, körülbelül két tucat szúrásnyom van az arcán, a mellkasán, és a nemi tájékon. A gyilkos éjszakára a kocsiban hagyja a holttestet. Másnap reggel fölébred és kirakja a meleg bár mögött.

– Lehet, hogy Bradley ismerte a pasit – mondta Sara.

– Várj, ezt visszaszívom. Ha ismerték volna egymást, akkor nem kellett volna a zárral vacakolni.

Max elvigyorodott.

– Már készültem, hogy kiröhögjelek a tévedésért.

– Bocs’, hogy lelőttem a poént.

– Majd legközelebb. De nem jutott eszedbe egy még fontosabb dolog!

– Mégpedig?

– Miért vitte el a gyilkos Bradley-t a lakásból? Gondolj csak bele. Triant és Whithersont a lakásukban ölték meg, nem? A gyilkos megvárta, amíg egyedül vannak, elvégezte a dolgát, aztán lelépett. Bradley-vel viszont másképp csinálta. Vette magának a fáradságot, hogy elvigye a lakásból. Ez azt jelenti, hogy egy: a gyilkosnak lopnia kellett egy autót. Kettő: fennállt a veszélye annak, hogy meglátják, amikor kijön a lakásból, és amikor a Fekete Mágia mögött megszabadul a holttesttől. Miért? Miért nem úgy ölte meg, mint a másik kettőt, és kész? És miért vitte a hullát a meleg bár mögé?

Sara egy pillanatig gondolkodott.

– Értem, mire gondolsz. Nézd, Max,

tudom, hogy meg fog ütni a guta, de már nem várhatok sokáig. Egy szót sem fogok szólni Trian megcsonkításáról, azt viszont el kell mondanom a riportban, milyen kapcsolatban állt a három áldozat az AIDS-klinikával.

– Sara…

– Hamarosan valaki úgyis ki fogja ásni, Bradley apja meg ennél jobban már nem fog szenvedni. – Sara megmarkolta a botját. – És ami még fontosabb, Harvey elhatározta, hogy nyilvánosságra hozza a klinika sikereit. Szüksége van pénzre. Lesz egy egy órás riport a *News Flash*ben a klinika AIDS-kutatásainak eredményeiről…

Max füttyentett.

– Ez aztán a nagy fogás – mondta. – Ebből még Pulitzer is lehet, Sara. Nem venném a szívemre, ha lemaradnál róla.

– Ez nem volt fair, Max.

– Tudom. Megint éledezik a sajtó iránti ellenszenvem. Bocs’.

– Nem érdekes. – Sara csak nézte, hogy Max az ujját kezdi rágni… nem a körmét, az ujját. – Max, szerinted nem fontos a klinikával való kapcsolat?

– Dehogynem – felelte, és kivette az ujját a szájából, majd ugyanazzal a kezével megdörzsölte az arcát. – Az embereim mindenkit lenyomoznak, akinek köze van hozzá.

– Ez az egésznek a lényege, nem? – kérdezte Sara. – Vagyis hogy mindenki azt hiszi, ez a pszichopata a melegekre utazik, pedig lehet, hogy igazából az AIDS-betegek érdeklik, pontosabban szólva Harvey klinikájának betegei.

– Lehetséges.

– És ahhoz mit szólsz, hogy Harvey szerint valaki megpróbálja szabotálni a klinikát?

Bernstein fölpattant, és apró, szűk körökben járkálni kezdett.

– Elképzelhető, de eléggé valószínűtlen. Harvey szerint a klinikán kívül senki… sem az ÉGYI,

sem te, sem más nem tudta, milyen közei járnak a gyógyszer megtalálásához. Persze, keringtek pletykák, de az emberek általában nem szabotálnak pletykákat.

– Ebben nem egészen értek egyet veled – mondta Sara. – Mindketten láttunk már arra ezer példát, hogy az emberek bedőlnek sokkal kevésbé megalapozott pletykáknak is.

– Ez jogos, de akkor nézzük más szemszögből. Tegyük föl, hogy valaki tönkre akarja tenni Harvey és Bruce munkáját. Miért kellene ahhoz ennyi embert ilyen rettenetes módon megölni? Miért nem égeti porig a klinikát? Vagy miért nem öl…? – Nem fejezte be a mondatot.

– Miért nem öl?

Max nyelt egyet.

– Azt akartam mondani: Miért nem öli meg az orvosokat.

Hosszú csend következett.

– Max, mit mondott a grafológus?

– A levelet Bruce Grey írta. Nem hamisítvány.

– És az feltétlenül azt jelenti, hogy öngyilkos lett?

Bernstein hallgatott, keze közben idegesen babrálta az állát.

– Nem feltétlenül – kezdte. – Minthogy a búcsúlevelet Grey írta, nem vonták kétségbe az öngyilkosság tényét. Az ügyet lezárták.

– És most?

– Annyi minden nem egyezik, Sara. Lenyomoztam Grey-t. Boldog volt, normális, semmi jele depressziónak vagy elmebetegségnek.

– De ha azt a levelet Bruce írta…

– Az rendben van, de *hogyan* írta azt a levelet?

– Nem értem.

– Tudod, vettem magamnak a bátorságot, hogy a grafológussal újra megvizsgáltassam azt a levelet. De most más részleteket keresett.

– Például?

– Swinster egyrészt hangsúlyozta, hogy a kézírás szokatlanul bizonytalan. A szavak és a betűk egymásba futnak. Semmi kétség, Grey írta őket… a betűk formája és vezetése ezt vitathatatlanná teszi, de a normális kézírása nem ilyen volt. Sietett, feszült volt, vagy valami hasonló.

– És nem ilyen állapotban van az ember öngyilkosság előtt?

– Nem igazán. A kézírás általában lassú, egyenletes, viszonylag normális. Grey mindig nagyon szépen írt… még akkor is, ha csak lefirkantott valamit. A búcsúlevél kuszasága egyáltalán nem volt jellemző rá. Lehet… hangsúlyozom: *lehet,* hogy erőszakkal kényszerítették rá.

Sara tágra nyílt szemekkel előrehajolt. Gondolkodás nélkül ömlöttek belőle a szavak.

– Tehát azt akarod mondani, hogy Bruce-t esetleg erőszakkal vették rá a búcsúlevél megírására – mondta

csaknem kiabálva. – Lehet, hogy valaki pisztolyt szorított a fejéhez.

– Nyugodj meg, Sara. Ezt még nem tudjuk.

– De ha így áll a helyzet, akkor Harvey komoly veszélyben forog.

Bernstein megrázta a fejét.

– Ne csinálj a bolhából elefántot. Ezer más magyarázata lehet. Akár olyan egyszerű is, hogy Bruce Grey annyira fázott írás közben, hogy reszketett a keze. Vagy az is lehet, hogy nyugtalanította az a gondolat, hogy nemsokára ki kell ugrania az ablakon.

– Ezt te sem mondod komolyan.

Max zsebre vágta a kulcscsomóját.

– De jól hangzik, nem?

– Hová mész?

– A Days Innbe. Megnézem Grey szobáját.

– Hahó, Mikey. Hogy vagy, öreg fiú?

Michael fölnézett és elmosolyodott. Reece és Jerome tódult be a szobába

fél tucat Knicks kíséretében.

– Nálatok rondább égimeszelőket még életemben nem láttam.

– Azt lesd meg, mit hoztunk neked! – mondta Jerome, és a magasba emelt egy barna papírzacskót.

– Mi az? – tudakolta Michael.

– Szar a kórházi kaja, mi? – folytatta Jerome.

– Az nem kifejezés – felelte Michael. – Még csak két napja eszem, de már kezdek tőle a falra mászni.

– És – tette hozzá Reece –, minden gyerek tudja, mennyire bírják a zsidók a keleti kaját…

– Csak nem…?

– De, de… – szakította félbe Reece. – Meglepetés a Hunan Empire-ból.

– Fiúk, azt hiszem, imádlak benneteket.

– Na, nehogy elérzékenyülj itt nekünk, haver!

– Igyekszem visszatartani a könnyeimet.

– Na és hogy vagy, Mikey?

– Jól.

– Mikor jössz vissza?

– A következő szezonig már valószínűleg nem.

– A francba!

– Nekem mondod? De fiúk, találjátok ki, mi a nagy hír! Hallgattak.

– Reece már elköpte – szólalt meg végül Jerome. – Papa leszel. Gratulálok, öreg fiú.

Kezet ráztak.

– Kösz.

A többi játékos is az ágy körül tolongott, hogy gratuláljanak.

– Hó, öregfiú, hogy fogsz engem tanítani egy kórházi ágyból? – kérdezte Jerome.

– Majd régi meccs-filmeket nézel – javasolta Reece.

– Hogy lásd, milyen volt Mikey virágkorában.

– Már akkor is voltak tévékamerák? – kérdezte komoly képpel Jerome.

Reece elnevette magát.

– Te meg mi a francot röhögsz? – kérdezte Michael. – Csak egy évvel vagy fiatalabb nálam.

– Tudom. Ezért szeretném, ha visszajönnél. Nem akarok én lenni az új „öregfiú”.

– Ezért majd még számolunk. Különben hogy megy az edzés?

– Hiányzol, Mikey – mondta Reece.

– Ezt örömmel hallom.

– Na ja… – tette hozzá Jerome. – Hiányzik, hogy nem tudom ellopni az átadásodat, és belevigyorogni a megrökönyödött képedbe.

– Na, ide azzal a kajával, Jerome, mielőtt a doki meglátja.

– Késő.

A New York Knicks hatalmas termetű fial egy emberként fordultak a hang irányába. Az ajtófélfának dőlve ott állt Harvey.

– Hello, Harv – mondta Reece.

– Hogy szolgál a kedves egészséged,

Reece?

– Elmegy.

– Megkérhetnélek téged meg a seregedet, hogy egy percre hagyjatok egyedül Michaellal?

– Hát persze.

– Nagyszerű – mondta Harvey. – Szóltam az egyik nővérnek, hogy vigyen át benneteket a pediátriára. Van ott néhány srác, akiket jobb kedvre tudnátok deríteni.

– Ezer örömmel – felelte Reece. – Gyerünk, fiúk. Indulás.

Michael csapattársai elköszöntek és távoztak. Harvey becsukta utánuk az ajtót.

– Na, mi a helyzet? – kérdezte Michael.

– Most kaptuk meg a vérvizsgálat eredményét – kezdte Harvey. – HBV-pozitív vagy.

– Vagyis?

– Hepatitis.

– Erre számítottál, nem?

– Igen is, meg nem is.

– Ezt fejtsd ki bővebben, por favor.

– Hogy őszinte legyek, ez egy kicsit furcsa.

– Hogy érted ezt?

Harvey közelebb lépett.

– Hepatitis B-d van, nem pedig hepatitis A.

– És az rossz?

– A hepatitis B-s betegek kilencven százaléka három-négy hónapon belül teljesen rendbejön. Egy kis szerencsével, és sok edzéssel akár a szezon végére és az újrajátszásokra már ismét formába lendülhetsz.

– Nagyszerű.

– Viszont szeretnénk elvégezni még néhány tesztet – mondta Harvey –, közte egy T-sejt- és egy HIV-tesztet.

Michael fölült. Tekintete Harvey-ét kereste.

– HIV-tesztet? Az nem…?

– De igen – szakította félbe Harvey. – Ez a teszt azt mutatja ki, van-e

benned AIDS-vírus.

– És ez minek kell?

– Csak elővigyázatosságból – folytatta Harvey. – Biztosak vagyunk benne, hogy nincs AIDS-ed vagy valami hasonló. Nem vagy homoszexuális, nem lősz magadba kábítószert, ami azt jelenti, hogy majdnem nullával egyenlő az esélye.

– Akkor meg?

– Megbeszéltük Érieké. Konzultáltunk Dr. Sagarellel, a gastroenterológussal is. A lényeg az, hogy senki nem érti, hogy szerezted be a hepatitis B-t.

– Valami romlott hallal?

– Te a hepatitis A-ra gondolsz – folytatta Harvey. – A hepatitis B vérátömlesztés, nyál, sperma, meg hasonlók útján terjed. Tudom, hogy a legszívesebben lekevernél nekem érte egy nagyot, de meg kell kérdeznem. Nagyon fontos, hogy az igazat válaszold.

– Ki vele:

– Tudom, hogy szereted Sarát, de nem volt házasságon kívüli kapcsolatod? Bármilyen. Valami kis félrelépés az egyik vidéki meccsen, ilyesmi?

– Nem – felelte Michael. – Soha.

Harvey bólintott.

– Normális esetben eszünkbe sem jutna a HIV-teszt, de amikor Eric átnézte a kartonodat, látta, hogy a vízisís baleseted után vérátömlesztést kaptái a Bahamákon.

– Az évekkel ezelőtt volt.

– Tudom. Ha mostanában történt volna, nem is aggódnék miatta. Most már van olyan technológia, amivel szűrik a leadott vért, és nagyon kicsi az esélye annak, hogy a beteg HIV-vel fertőzött vért kap. De akkor ez a teszt még nem létezett.

– Szóval azt mondod…

– Semmit nem mondok. Nézd, Michael, a klinika miatt Eric meg én

egyfolytában csak a HIV-re tudunk gondolni. Nem vagy AIDS-es, ebben szinte teljesen biztos vagyok. Normális körülmények között nem is szóltam volna neked, csak megcsinálom a tesztet.

– És miért nem csináltad? A többi tesztről nem beszéltél ennyit.

– Azért, mert a törvény megköveteli, hogy aláírj egy nyilatkozatot. Ennyi az egész.

– És Dr. Sagarel ebben egyetértett veled meg Erickel?

Harvey arcát egy pillanatra megbántottság felhőzte be.

– Igen, Michael. Egyetértett.

– Harv – kezdte Michael –, nem a te hozzáértésedet akartam kétségbe vonni…

Harvey legyintett.

– Nem érdekes, Michael. Jól tetted, hogy megkérdezted.

– És akkor most mi van?

– Szeretném a véredet ontani, ha

nem bánod.

Michael vállat vont, de a szemében továbbra is ott bujkált a félelem.

– Ti vagytok az orvosok.

– Így igaz – mondta Harvey. – Add ide a karod.

– Válassz egy eret, akármelyiket.

Harvey beleszúrta a tűt a duzzadó kék vonalba.

– Hidd el, Michael, ez puszta formalitás.

– Remélem, igazad van.

Harvey végzett a vérvétellel és kihúzta a tűt.

– Igazam van – mondta. Az ajtóhoz ment, kinyitotta, és kilépett a folyosóra. – Janice?

Janice Matley, leghűségesebb és legmegbízhatóbb ápolónője, mintha csak Harvey utasítását várta volna, az ajtónál várakozott. Harvey a másik klinikáról hozta át Janice-t, mert senki másban nem volt hajlandó megbízni.

– Igen, doktor úr?

Harvey a kezébe nyomta a kémcsövet.

– Ezt csak Ericnek vagy Winstonnak adja oda. Senki másnak. Ha egyikük sincs ott, várjon.

A nővér bólintott és távozott. Harvey visszament Michael szobájába.

– Mikor fogod megtudni az eredményt? – kérdezte Michael.

– Egy hót múlva – válaszolta Harvey. – Most pedig, légy szíves és ne viselkedj úgy, mint egy öregasszony! Semmi okod attól félni, hogy hepatitisen kívül bármi egyebed is van.

***

Mr. Philip Adams, a Days Inn igazgatóhelyettese kinyitotta az ajtót.

– Tessék, ez az – mondta. – Az 1118-as szoba.

– A fene egye meg! – szisszent föl Bernstein hadnagy.

– Valami baj van?

Max kivette szájából az ujját.

– Beszakadt a körmöm. Megőrjít.

Philip Adams elképedve nézte, ahogy a rendőrhadnagy a fogai segítségévei szabadítja meg magát a bosszantó problémától.

– Parancsol még valamit?

– Lakott itt valaki az öngyilkosság óta?

– Ami azt illeti, az üzlet nem megy mostanában valami fényesen, így ide nem küldtünk senkit.

– Takarítottak a szobában az eset óta?

– Ó, természetesen.

– Tudja, ki takarította ki?

– Az a takarítónő ma szabadnapos.

– Mikor lesz itt legközelebb?

– Holnap reggel.

– Kérje meg, hogy azonnal hívjon föl, amint bejön!

– Ez csak természetes, hadnagy, de miért nyomoznak megint ebben az

ügyben? Az öngyilkosság óta már több mint két hét telt el.

– Maradt még néhány elvarratlan szál – magyarázta Bernstein. – És megnézné, ki volt szolgálatban az öngyilkosság estéjén?

– Hector adta ki a szobát Dr. Greynek – mondta Adams. – A rendőrség már kihallgatta.

– Mikor lesz benn Hector?

– Most itt van.

– Akkor majd küldje föl, kérem.

– Semmi akadálya.

– Végeztek itt valamilyen javítást az eset óta?

Adams az öklébe köhintett.

– Természetesen kicseréltettük a törött ablakot, amin kiugrott.

– Semmi más?

Az igazgatóhelyettes egy pillanatig gondolkodott.

– Nem, nem tudok róla.

– Rendben van. Köszönöm.

– Itt a kulcs, hadnagy.

– Majd leadom, ha elmegyek.

– Köszönöm.

Amikor egyedül maradt, Bernstein körkörös alakzatban bejárta a szobát, hogy azonosulni tudjon a környezettel. Aztán becsukta a szemét, és megpróbálta a néhai doktor helyébe képzelni magát. Elképzelte, ahogy Dr. Bruce Qrey bejelentkezik a szállodába, lifttel fölmegy a tizenegyedik emeletre, kinyitja az ajtót és belép a szobába. Max lelki szemel előtt megjelent Dr. Qrey, amint megpróbálja kinyitni az ablakot, és rájön, hogy az be van szögezve. Mit csinált ezután? Nyilván elhatározta, hogy nekifutásból ugrik ki rajta. Max elképzelte, ahogy lendületet vesz, nekifut, ráveti magát az üvegre, ami apró darabokra törik és több helyen megvágja. Nem kimondottan jó módszer. Túl körülményes. És fájdalmas… nem lehetett nagy élvezet az üveggel együtt kirepülni.

Itt valami nem stimmel, Tikkes.

Bólintott. Miért itt? Miért ugrott? Miért az üvegen keresztül? Ez nem jön össze. Az az ember óriási jelentőségű fölfedezés küszöbén állt. Már hét éve elvált, volt egy fia, akit alig látott, imádott olvasni, imádott dolgozni, többé-kevésbé otthonülő típus volt. Harvey Riker és több barátja szerint Qrey ritkán utazott, és csak háromszor hagyta el az országot: legutóbbi útja a mexikói Cancunba (öngyilkosság előtt nyaralni ment?) és néhány évvel ezelőtt két látogatás Bangkokba, ahol a klinika a bizalmas labormintákat és a tesztek eredményeit tartotta. Max megtudta, hogy Harvey és Bruce paranoid módon féltek a hírek kiszivárgásától, a szabotázstól, a kormány beavatkozásától, meg hasonlóktól – ezért döntöttek úgy, hogy a fontosabb dolgokat jó messze, Bangkokban tárolják. Akkoriban ez megalapozatlan félelemnek tűnhetett, most viszont…

Bernstein megakadt a gondolat

közepén, amikor meglátta.

Tekintete szinte ráfagyott az ajtó bal oldalán lévő falra. Elkerekedett szemmel, lassan átvágott a szobán és megvizsgálta a záróláncot, amely két különálló darabban lógott le a falról és az ajtóról. Az acéllánc kettészakadt. Max előrehajolt, hogy jobban lásson. Ijedtében hatalmasat ugrott, amikor valaki kopogtatott az ajtón.

– Ki az? – kérdezte.

– Hector Rodrigez – mondta egy hang spanyol akcentussal. – Mr. Adams szólt, hogy beszélni akar velem.

Bernstein ajtót nyitott.

– Jöjjön be!

A vékony, sötét bőrű férfi belépett a szobába. Szállodaportási egyenruhát viselt, keskeny bajusza pedig olyan volt, mintha ceruzával rajzolták volna az orra alá.

– Mr. Adams azt mondja, hogy az öngyilkossággal kapcsolatban lennének

kérdései.

– Hector, észrevette ezt már valaki?

Hector szemügyre vette a láncot.

– Nem hinném. Az öngyilkosság óta senki nem lakott ebben a szobában.

– Gyakori jelenség errefelé a törött ajtólánc?

– Nem, uram, nem gyakori. Azonnal kicseréltetem.

Bernstein azon tűnődött, vajon a lánc már akkor is törött volt-e, amikor Grey bejött a szobába. Valami azt súgta neki, hogy nem.

– Emlékszik Dr. Grey-re?

– Nem nagyon – válaszolta Hector. – Néhány perccel azután, hogy bejelentkezett, kiugrott az ablakon. Nem tölthetett itt a szobában öt percnél hosszabb időt.

– Mire emlékszik vele kapcsolatban?

– Nagyon szőke volt a haja…

– Nem a külsejére gondolok. Mit csinált? Hogyan viselkedett?

– Hogyan viselkedett?

– Igen. Például, szomorúnak látszott?

– Nem, nem volt szomorú. Inkább ideges. Úgy izzadt, mint egy ló.

– Értem… – Bernstein hirtelen fölemelte a kezét. – Na várjon csak. Azt mondta, hogy Dr. Grey-nek szőke volt a haja?

– Nagyon szőke.

Max szemel fönnakadtak a meglepetéstől. Kinyitotta az aktáját és megnézte Bruce Grey egyik nem túl régi fényképét. A képen lévő férfinak fekete haja volt.

– Ez az a férfi, aki aznap este bejelentkezett?

Hector jó tíz másodpercig tanulmányozta a képet.

– Nem állítanám biztosan. Egész máshogy nézett ki. Nem volt szakálla, és, ahogy az előbb mondtam, szőke volt a haja.

Bernstein kinyitott egy borítékot.

Rendszerint nem nézegette szívesen a rendőrségi fotókat, mert nem kedvelte különösebben a véres húsdarabok látványát, de most úgy érezte, meg kell néznie őket. Átlapozott néhány papírt, amíg rá nem akadt az első csillogó fényképre. Nem maradt annyi arc, hogy a szakáll létezését meg lehetett volna állapítani, viszont a vastag vérfoltokon keresztül is egyértelműen látszott, hogy a halottnak szőke volt a haja. Ahogy Hector mondta, nagyon szőke.

Max az aktával együtt a szemét is becsukta. Mire volt jó Grey külsejének hirtelen elváltoztatása? Az új hajviselet és egy gyors borotválkozás enyhén szólva elég bizarr ötlet egy öngyilkosság előtt.

– Mit mondott Dr. Grey, amikor bejelentkezett?

Hector fölnézett a plafonra és az emlékezetében kutatott.

– Semmi különöset. Csak annyit mondott, hogy kivesz egy szobát. Én

megkérdeztem, „Hány éjszaka lesz, uram?”, mire ő azt felelte, hogy „Egy”.

– Ennyi?

– Megkérdeztem: „Csekkel fizet, vagy készpénzzel?”, ő meg azt mondta: „Készpénzzel”. Utána odaadtam neki a kulcsot, és elment.

– Semmi más?

– Semmi.

– Biztos benne?

Hector gondolkodott egy kicsit.

– Ez volt minden.

– Volt valami különleges kérése a szobával kapcsolatban?

– Nem.

– Nem akarta, hogy a szoba egy bizonyos emeleten legyen?

Hector megrázta a fejét.

– Szerintem a szoba számát sem nézte meg, csak a liftben.

Bernstein mellkasán jeges félelem száguldott végig. Ujja visszakerült a szájába, de a bőrön kívül semmi más rágcsálnivalót nem talált rajta. Ez az

egész ügy kezd zavarossá és bonyolulttá válni; túlságosan zavarossá és túlságosan bonyolulttá. Bruce Greynek nem volt különleges kívánsága. Nem panorámás szobát kért, vagy a lifthez közelit, vagy a ritka nemdohányzó szobák valamelyikét. Nem ragaszkodott franciaágyas szobához, vagy egy kétágyashoz. És ami a legfontosabb, Bruce Grey nem olyan szobát kért, amelyik felső emeleten van. Felőle akár földszinti szobát is kaphatott volna.

– Segíthetek még valamiben, hadnagy?

– Nem, egyelőre ez minden.

Hector Rodrigez megfordult, hogy távozzék, aztán mégis megállt.

– Láttam a nevét a *Herald*ban. Remélem, elkapja azt a gazembert, mielőtt másnak is letépi a mogyoróit.

Max fölkapta a fejét.

– Mit mondott?

– Hogy levágja valakinek az izéjét.

Tiszta agyrém, nem, hadnagy?

– Ezt meg honnan hallotta?

– Az esti kiadásban olvastam. Az első oldalon. Miféle ember az, aki ilyet művel? Ez a város tele van bolondokkal.

Max a jobb kezével megint megdörzsölte az arcát és a szemét. A sajtó. A polgármester. A meleg aktivisták.

Segítség!

8

George-ot a telefon csörgése riasztotta fel álmából. Mint mindig, most is villámgyorsan fölébredt. A második csöngés előtt már fölkapta a kagylót.

– Halló.

– Olvasta a ma reggeli lapokat?

George felült és az órájára nézett. A hang a vonal túlsó végén most egészen másképp csengett – továbbra is feszültség, zaklatottság hallatszott ki belőle, de volt benne valami más is. Félelem. Talán még düh is.

– Nem – válaszolta George. – Kellett volna?

– A *Herald* szerint a „Melegvágó” megkínozta és kasztrálta Scott Triant, mielőtt végzett volna vele.

– Feldúltnak tűnik.

– Gyorsan, szenvedés nélkül kellett volna meghalniuk, a fenébe is! Egy szóval sem említettem kínzást vagy csonkítást…

– Ha elégedetlen a munkámmal…

– Elégedetlen? Maga egy őrült. Azt hittem, egy profival kötök szerződést, pedig maga egy istenverte pszichopata.

– Követtem az utasításait – mondta George. – A csonkítás csak meggyorsítja a dolgot. Anyagi szempontból van rá szükség.

A vonal túlsó végén döbbent csend volt.

George folytatta:

– Feltételezhetően azt is olvasta, hogy Jenkinsszel minden simán ment. Pontosan oda vittem a holttestet, ahová kívánta.

– Őt… őt is megcsonkította?

– Az első szúrástól meghalt. Akárcsak Whitherson.

– Biztos benne?

– Ne kelljen mindent kétszer

mondanom!

– Akkor ígérje meg, hogy a többieket nem fogja bántani!

George majdnem elmosolyodott.

– Én csak az ítéletvégrehajtó vagyok, aki meghúzza a ravaszt vagy megszorítja a kötelet. De maga… maga a bíró és az esküdtszék. Maga mondta ki a halálos ítéletüket.

– Nem – mondta a hang lassan. – Nem én.

Ismét csend. Aztán a hang megszólalt.

– Ígérje meg, George! Ígérje meg, hogy másokat nem fog fölöslegesen megkínozni.

George hallgatott.

– Rendben van. De biztosíthatom róla, hogy a körülményeknek megfelelően jártam el.

Hatalmas sóhajtás hallatszott, majd a hang folytatta:

– A helyzet most már egészen más. Óvatosabbnak kell lennie. A rendőrség

fokozott ellenőrzésbe kezd.

– És mit ellenőriznek? – kérdezte George. – Nem kísérgethetnek minden egyes manhattani buzit… hacsak nincs szó valami másról is.

– Valami másról? Nem értem.

– Szerintem érti – mondta George. – Nézze, engem nem érdekel, kicsoda maga. Nem érdekel, hogy miért vannak útjában ezek az emberek. Ez nem tartozik rám. Azt viszont tudnom kell, mire gyanakszik a rendőrség. Tudnom kell, milyen kapcsolat van az áldozatok között, hogy tisztességesen fölkészülhessek. Különben hiba csúszhat a kivitelezésbe.

Csend.

– Feltételezem – folytatta George –, hogy a homoszexualitáson kívül más kapcsolat is van az áldozatok között.

– Egy AIDS-klinika betegei voltak – mondta a hang.

– Ez megmagyarázza, miért kellett kesztyűt és maszkot fölvennem.

– Igen.

– És Dr. Grey a klinikán dolgozott?

– Igen.

– Szóval a helyzet a következőképpen fest: Trian, Whitherson és Jenkins a Bruce Grey által vezetett klinika AIDS-es betegei voltak?

– Igen.

– És ezt a rendőrség is tudja?

– Többé-kevésbé. De ha nem, rá fognak jönni.

– Tehát elképzelhető, hogy újra előveszik Grey öngyilkosságát?

– Elképzelhető.

George egy pillanatra elgondolkodott.

– Van egy ötletem, de az pénzbe fog kerülni.

– Hallgatom.

– Kinyírok néhány találomra kiválasztott buzit…

– Nem!

– Hallgasson végig! Megölök

néhány buzit, akik nem AIDS-esek, vagy azok, de nem kezelik őket azon klinikán. Ez majd félrevezeti a zsarukat. Azt fogják hinni, hogy egy ámokfutó buzigyűlölővel van dolguk.

– Nem!

– Akkor a soron következőket másképp nyírom ki. Balesetnek, vagy ami még jobb, öngyilkosságnak fog látszani. Ha ezek a pasik AIDS-esek és fél lábbal már amúgy is a sírban állnak, az öngyilkosság nem fog szemet szúrni.

– A rendőrségnek igen. Ezt soha nem úszná meg.

– Érdemes megpróbálni.

– Nem. Azt akarom, hogy mindaddig ugyanazt a módszert használja, amíg nem szólok.

George vállat vont.

– A maga pénze.

– És ne felejtse el… csak azoknak szabad meghalni, akiket én mondok.

– Nem meghalni – mondta George.

– Tessék?

– Ők nem egyszerűen „meghalnak” – folytatta George.

– Meggyilkolják őket.

***

– Mindennap itt szoktál enni? – kérdezte Sara.

– Nem – felelte Eric Blake. Mindketten odébbtolták a tálcájukat a kórház önkiszolgáló étterminek pultján. A helyiség zsúfolásig tömve volt orvosokkal, ápolónőkkel, laboránsokkal. Mindenki fehér köpenyt vagy kék kórházi ruhát viselt, elején a következő felirattal: „A Columbia Presbyterian Orvostudományi Központ tulajdona – a központ területéről kivinni tilos!” Kivétel nélkül mindenki kimerültnek látszott; a férfiakon több napos borosta, a nők szeme alatt sötét árnyékok. Negyven órás műszak képes ilyet művelni az emberrel. Sara

megnézte a kórházi pizzát és a homlokát ráncolta.

– Te Eric?

– Igen?

– Szerinted a mozzarella zöld?

– Még ez az egyik legjobb falat az étlapon.

– Azt hiszem, inkább kihagyom.

– Rendelhetek kínait is, ha akarod.

Sara a fejét rázta.

– Michael megölne. Két napja nem evett kínait, és máris jelentkeznek az elvonási tünetek.

– Mindig is szerette a kínai kaját.

A hátsó részben, ahol viszonylagos nyugalom uralkodott, találtak egy szabad asztalt.

– Hogy van Michael? – kérdezte Eric. – Ma még nem volt időm benézni hozzá.

– Nagyjából ugyanúgy – válaszolta Sara. – Most éppen alszik. Nem tudom, Eric… nekem nagyon nem tetszik az állapota.

– Rendbe fog jönni. – Eric óvatosan kinyitotta a tejesdobozt. Körülöttük mindenki egyenesen a dobozból ivott, Eric viszont kitöltötte a tartalmát egy pohárba és úgy emelte a szájához. – Csak egy kicsit furcsa, hogy itt van. Olyan, mint egy rossz deja vu.

– Mire gondolsz?

– A gyerekkorunk jut róla eszembe – mondta. – Amikor a mostohaapja összeverte.

Sara szeme megrebbent. – Nem sokat beszél róla.

– Tudom. Nem is hibáztatom érte. Nehéz idők voltak azok, Sara. Jobb elfelejteni őket.

Sara lassan bólintott. Elképzelte Michaelt tehetetlen kisgyerekként, amint egy kórházi ágyban fekszik. Fájdalommal vegyes düh rohanta meg. Eszébe jutott az az öt évvel ezelőtti nap, amikor először hallott Michael múltjáról, néhány órával azelőtt, hogy először találkozott vele.

Csinálj egy riportot Michael Silvermannel – mondta Larry Simmons, a *New York Herald* felelős szerkesztője.

– A kosarassal? – kérdezte Sara.

– Aha.

– Miért? A kosárlabda nem igazán az én területem.

– Nem a meccsekről akarok hallani, hanem Michael Silvermanről, az emberről. Nézd, most vannak a ligadöntők és mindenki Silverman tehetségéről áradozik. De honnan jött? Hogyan lett ebből a New Jersey-i zsidó srácból ilyen fantasztikus játékos?

– És ezt még soha senki nem írta meg?

– Többen megpróbálták. Elő is ástak néhány részletet Silverman tragikus múltjáról.

– Tragikus múltjáról?

– Minden benne van a dossziéjában. De ne olvasd el előre. Azt akarom,

hogy egyenesen Silvermanhez menj.

– És eddig miért nem írtak róla?

– Mert Silverman nem hajlandó a magánéletéről beszélni. Ha egy csont nélküli kosárról vagy egy ügyes indításról kérdezed, olyan költői magasságokba szárnyal, mint Proust. De ha a gyerekkoráról érdeklődsz, megnémul.

– Akkor meg mit vársz tőlem?

– Vedd rá, hogy beszéljen. Tudd meg, milyen ember. Légy vele őszinte és nyitott. Ha ez nem jön be, vess be valamilyen trükköt.

Sara fölnevetett.

– És ha az sem jön be, akkor vágjam fejbe a botommal.

– Ez a beszéd.

Fél órával később fölhívta Michael lakását. – Mr. Silverman?

– Igen.

– Sara Lowell vagyok. A *New York Herald*nak dolgozom.

– A, igen – mondta Michael. –

Olvastam néhány cikkét, Miss Lowell. Tetszett az az expozé, amit a múlt hónapban a lakásügyi bizottságról írt. Hatásos kis anyag.

– Köszönöm.

– Miben segíthetek?

Sara enyhén meglepődött. Egy vademberre számított, aki gyanakvással tekint a sajtóra. Ez a férfi viszont nagyon udvarias volt. Mi több, segítőkész.

– Szeretnék önnel egy riportot készíteni, akkor és ott, ahol önnek megfelel.

– Értem. Átnyergelt a sportrovathoz, Miss Lowell?

– Nem mondhatnám.

– Akkor miféle riportra gondol?

– Ó, nem is tudom. Csak úgy általánosságban, hogy milyen Michael Silverman élete, amikor nem kosarazik. Mi a hobbija, mi érdekli. Hogy a rajongói jobban megismerjék.

– Ez eléggé unalmasnak hangzik.

– Én nem hiszem – mondta Sara. – Úgy hallom, Ön nagyon érdekes ember.

– Tehát – folytatta Michael –, könnyed riportot szeretne arról, mennyire imádok színházba járni, nyulakat gyűjteni, alsónadrágban kertészkedni, meg hasonlókról?

– Nagyjából igen.

– Feltételezem, Miss Lowell, hallotta már, hogy a magánéletemmel kapcsolatban nem adok interjút.

– Hallottam ilyesmit, igen.

– És ezek után egyetlen személyes jellegű kérdést sem fog föltenni? Nem fog kérdezősködni a szerelmi életemről vagy a gyerekkoromról?

– Bármikor megtagadhatja a választ.

Michael jóízűen kuncogott. – Miss Lowell, elfelejti, hogy olvasom a rovatát. Maga nem beszél mellé. Alaposan körbejárja a témát és a végén mindig magának van igaza.

– Mr. Silverman, ennek a cikknek semmi…

– Magyarázzon meg nekem valamit – szakította félbe Michael. – Miért nem képesek maguk újságírók felfogni, hogy a magánéletemhez senkinek semmi köze? Miért nem tudnak csak arról tudósítani, ami a pályán történik és engem békén hagyni?

– A közönség többre kíváncsi.

– Hogy őszinte legyek, nem érdekel, mire kíváncsi a közönség. Hogy lehet az, hogy egy újságíró életét soha nem teregetik ki a címoldalon? Hogy lehet az, hogy még egyetlen cikket sem olvastam arról, vajon maga hogyan vesztette el a szüzességét, Miss Lowell, vagy arról, hogy mit csinált azon a hétvégi bulin, amikor túl sokat ivott?

– Rám senki nem kíváncsi, Mr. Silverman.

– Marhaság. Rám se kíváncsi senki, csak ha kosarat dobok.

– Tévedés.

– Nézze, semmi kedvem ahhoz, hogy

ezen a héten én legyek a pletykarovat szenzációja, érti? Hagyjon békén. És miért kerülgetett, mint macska a forró kását? Miért nem tudta egyből őszintén megmondani, hogy valójában mit akar?

Sara habozott. – Mert akkor nyilván rögtön letette volna.

– Maga egy próféta. Viszlát, Miss Lowell.

Sara hallotta, hogy a férfi lecsapja a kagylót.

– Pukkadjon meg, Mr. Silverman!

Ennyit arról, milyen kedves fickó. Fölállt, és az ajtó felé indult.

– Hová mész? – szólt utána Larry Simmons.

– Silverman lakására.

– Beleegyezett a riportba?

– Nem. Lecsapta.

– És?

– A trükk nem jött be. Talán meggyőzőbb leszek, ha a botomat szétverem a fején.

– Mielőtt odamész – mondta Larry

–, azért mégiscsak olvasd el az aktáját! – Azzal átadott neki egy barna borítékot.

Az anyag rövid, de velős volt. Egészen pontosan egy oldal. Sara átfutotta a szöveget.

– Ez egész egyszerűen hihetetlen – mormolta.

– Tudtam, hogy érdekesnek fogod találni.

Sara hangosan olvasni kezdett.

– New Jersey államban, Newarkban született a Beth Israel kórházban. Ötéves korában apja, Samuel Silverman autóbalesetben meghalt. Anyja, Estelle Silverman egy évvel később feleségül ment Martin Johnsonhoz. Hat és kilenc éves kora között Michael nyolcszor került kórházba. A híresztelések szerint sérüléseit apja ütlegei okozták. Több csontja eltört, háromszor szenvedett agyrázkódást. Amikor Michael tízéves volt, anyja homlokon lőtte magát. A

holttestet Michael találta meg. Testvérei nincsenek. Anyja öngyilkossága után mostohaapja magára hagyta. Az egyetlen élő hozzátartozó az apai nagymama, Sadie Silverman volt, aki Michaelre tizenkilenc éves koráig viselt gondot… – Sara fölnézett. – jézusom, Larry, te erre az emberre akarsz engem rászabadítani?

– Ebből eddig még semmi nem jelent meg nyomtatásban, mert a részletek túlságosan vázlatosak. Olvasd tovább.

Sara szeme megtalálta a helyet, ahol az előbb abbahagyta.

– Michael ösztöndíjat kapott Stanfordba, kosárlabdázott és zongorázott. – Megint abbahagyta az olvasást. – Ez a pasi zongorázik?

Larry bólintott. – Ez eléggé közismert.

– Stanfordban négy évig egyfolytában válogatott… közkedvelt a

szebbik nem körében…

– Ez az évezred legfinomabb megfogalmazása – vetette közbe Larry. – Ez az ember ügy váltogatja a nőit, mint más a zokniját. – Elmosolyodott. – Nehogy téged is behálózzon.

– Úgy váltogatja a nőket, mint a zokniját? Nagy a kísértés, de nem igazán az esetem.

– Senki nem a te eseted – jegyezte meg Larry.

– Ezzel meg mit akarsz mondani?

– Azt, hogy soha nem jársz senkivel.

– Túlságosan elfoglalt vagyok. Leköt a munkám.

– Ürügy.

– Na jó. Most éppen senki nem érdekel.

– Nézd, Sara, hatvanhét éves vagyok, van hét unokám, negyvennégy éve boldog házasságban élek.

– És?

– Kénytelen vagy mást keresni. Én foglalt vagyok.

Sara elmosolyodott. – A francba. Rájött.

– És ne ítélkezz olyan gyorsan Silverman fölött – tette még hozzá. – Nézd meg a múltját. Te hajlandó lennél szóba állni az emberekkel, ha ilyen múltad lenne?

Sara az asztalra tette a dossziét.

– Ez az egész sztori kezd olyan lenni, mint egy olcsó, szenzációhajhász pletyka – közölte.

Larry vállat vont.

– Az attól függ, hogy írod meg. Tény, hogy Michael Silverman hatalmas sztár. Mi, zsidók, azért szeretjük, mert csak kevesen vagyunk jók a sportban. Az utolsó zsidó sportolóért, aki ennyire híres volt, Sandy Koufaxig kell visszamenni.

– Hová akarsz kilyukadni, Larry?

– Ennek a sztorinak fontos üzenete van. Itt egy férfi, aki hihetetlen akadályokat küzdött le, hogy végül a világ egyik legjobb kosarasa legyen.

És tökéletes szerepmodell lenne a fiataloknak.

– Tegyük föl, hogy nem akar szerepmodell lenni.

– Az baj. Silverman nagy fogás, Sara, nagyon nagy. A sztori egy kicsit szenzációhajhász… és akkor mi van? Te újságíró vagy, ez meg egy baromi jó sztori.

– Jó, jó. Értem. Már itt sem vagyok.

– Sara?

Sara összerezzent. – Ne haragudj, Eric.

– Ne mentegetőzz! Tudom, mennyi minden történt mostanában, de egyvalamit ne felejts el… Michael összes problémája a múltjában gyökerezik. Most gyereketek lesz, és Michael soha életében nem volt ilyen boldog.

Sara mosolyogni próbáit, de nem járt sok sikerrel. Érezte, hogy Michael megpróbáltatásai még nem értek véget, a múltbeli fájdalmak még mindig elég

erősek ahhoz, hogy átnyúljanak a jelenbe és fájdalmat okozzanak neki…

– Csatlakozhatom a társasághoz?

– Hello, Max – mondta Sara. – Max, ismered Eric Blake-et, ugye?

– Azt hiszem, találkoztunk már – felelte Bernstein. – Hogy van, doktor?

– Köszönöm, kiválóan – válaszolta Eric, és szinte ugyanabban a pillanatban megszólalt a csipogója. – Nagyon sajnálom, de mennem keli.

– Súlyos eset? – kérdezte Max.

– Nem. Csak eljött a vizit ideje.

Max vadul megvakarta az arcát, mintha bolhás lenne.

– Föltehetek egy gyors kérdést, mielőtt elmegy?

Eric megállt.

– Persze.

– Mikor látta utoljára élve Dr. Grey-t?

Eric egy pillanatig gondolkodott.

– Azon a napon, amikor elutazott Cancunba.

– Ugyanúgy nézett ki, mint korábban?

– Ugyanúgy? Ezt nem értem.

– Úgy értem, sötét színű volt a haja, és szakállas volt?

– Igen – vágta rá Eric gondolkodás nélkül. – Miért kérdi?

– Csak úgy. Köszönöm a türelmét, Eric.

– Bármikor, hadnagy. Később még találkozunk, Sara.

– Szia, Eric.

Eric Blake a tálcáján takaros kupacba rendezte a szemetet. Amikor az ablakhoz vitte, ő volt az egyetlen, aki vette a fáradságot, hogy a külön gyűjtőbe tegye az evőeszközöket.

Sara Maxhoz fordult.

– Ma már háromszor hívtalak.

– Bocs'. Rengeteg dolgom volt.

– Sok bajod van az újságokban megjelent kasztrálás-ügy miatt?

Max szinte az egész testével vonta meg a vállát.

– Semmi olyan, amit egy gránátvetővel és könnygázzal ne tudnék elintézni.

– El tudom képzelni. Na jó, mit tudtál meg?

Bernstein előrehajolt, jobb könyökét az asztalra támasztotta, bal karját a szék támlája mögé lógatta.

– Először is, Bruce Grey-nek szőke haja volt, és nem volt szakálla, amikor állítólag kiugrott az ablakon. Ezen kívül színes kontaktlencsét viselt, hogy elváltoztassa a szeme színét. Több barátját megkérdeztem, még azt a sofőrt is, aki kivitte a repülőtérre. Bruce-nak egyértelműen sötét haja és szakálla volt, amikor elrepült New Yorkból.

Sara bólintott.

– Hogy a te szavaiddal éljek, ez érdekes.

– Enyhén szólva. De van még több is. – Sebtében beszámolt a Hector Rodrigezzel folytatott beszélgetésről.

Sara döbbenten, szó nélkül hallgatta.

– Grey tehát nem lett öngyilkos – állapította meg, amikor Max befejezte.

– Meggyilkolták, Sara. Ebben biztos vagyok.

– És valaki azt akarta, hogy öngyilkosságnak látsszék – tette hozzá Sara.

– Úgy tűnik – válaszolta Max.

– Hmmm. Bruce meggyilkolásának kapcsolatban kell lennie a többivel. Egyetértesz?

– Egyetértek.

– De miért akarta a gyilkos, hogy Bruce halála öngyilkosságnak tűnjön, amikor a másik három esetben meg sem próbálta eltüntetni a gyilkosságra utaló jeleket?

– Sejtelmem sincs – mondta Max. Fölállt, valamilyen okból megkerülte az asztalt, majd visszaült a helyére.

– Max.

– Mi van?

– Megint a hajaddal játszol.

Bernstein fölnézett a jobb kezére. Középső ujján, mint egy csavarón, hajtincsek tekeregtek. Kiszabadította az ujját és az asztalra tette a kezét.

– Így spórolom meg a dauert – magyarázta mosolyogva.

– Mit tudtál még meg?

Max megint előrehajolt.

– Ma délelőtt végignéztem a Grey szobájában talált személyes holmikat. Minden ott volt… pénztárca, személyi, hitelkártyák, táska, váltás ruha… még az útlevél is.

– És?

– Az útlevélben nem volt mexikói pecsét.

– Ez nem olyan rejtélyes. Mexikóba nem keli útlevél. Csak az állampolgárságod keli igazolni.

– Akkor meg minek vitte magával?

Sara megrántotta a vállát.

– Mit találtál még az útlevélben?

– Az az érdekes, hogy mit nem – mondta. – ismered azokat az oldalakat,

ahová a határőrök bepecsételik, hogy melyik országban jártál?

– Igen.

– Az egyik ilyen oldalt szépen kivágták Grey útleveléből. Ha nem nézed meg alaposan, soha nem veszed észre.

Sara fölbámult a plafonra.

– Szóval a gyilkos el akarta tűntetni azt, ami azon az oldalon volt. Lehet, hogy Bruce nem is ment Mexikóba. Lehet, hogy valahová máshová ment, és a gyilkos nem akarta, hogy más is megtudja.

– Én is pontosan így gondolom. Fel is hívtam Cancunban az Oasis hotelt.

– Bejelentkezett?

– Igen. –

Sara várta, hogy Max folytassa, de az csak ült és vigyorgott. – Max, ne csináld ezt! Mi történt?

– Fölhívtam azt a régi ismerősödet a vámnál.

– Don Scharfot?

– Pontosan. Tudom, hogy előbb veled kellett volna beszélnem, de szorított az idő. Na mindegy, emlékezett rám abból az esetből, amit néhány éve együtt csináltunk. Tudod, amikor az ürge lelépett Puerto Ricóba.

– Mit tudtál meg?

– Hát, eltartott egy ideig, amíg kiderítették, hová ment Bruce.

– És?

– És Bruce először Cancunba ment. De másnap már el is repült Mexikóból.

– Na, és hová?

Max vigyorgott.

– Bangkokba.

***

– Semmi kétség, Eric – mondta Winston O'Connor, a Sidney Pavilion vezető laboránsa a maga alabamai kiejtésével. O'Connor a kezdet kezdetétől a klinikán dolgozott, és azóta nem ott Délen, hogy a Columbia

egyetemre kezdett járni. Az pedig tizennyolc éve volt. Az évek ennek ellenére nem enyhítettek erős déli kiejtésén. – Nézd meg még egyszer a Western blot eredményét. Egyértelmű.

Eric nyelt egyet és a fotóért nyújtotta a kezét. A falióra, az a zajos típus, amit az iskolákban látni, hajnali 5:10-et mutatott. Mikor is jött be a klinikára? Eric gyors osztást-szorzást végzett. Negyven órával ezelőtt, iszonyatosan álmos volt, de hirtelen kitisztult a feje.

Megnézte a fényképet és egy percig nem szólt egy szót sem. Tudta, mit jelent, de azért csak bámult rá, mintha az erős koncentrálástól a fotón lévő sávok elmozdulhatnának.

– Hadd nézzem meg az ELISA-tesztet.

Winston felsóhajtott.

– Már kétszer megnézted.

– Akkor most harmadszor is megnézem. Biztos, hogy jó mintát használtál?

Winston furcsán nézett rá.

– Hülyéskedsz?

– Csak a biztonság kedvéért kérdem.

– Itt álltái mellettem, amikor csináltam – mondta Winston. – ilyen ügyekben nem szoktam hibát csinálni. És te sem.

Eric lehajtotta a fejét.

– Tudom. Ne haragudj!

Winston átvágott a szobán és kinyitotta egy hűtőszekrényhez hasonló valami ajtaját. Benyúlt és előhúzott egy üveglapot.

– Tessék. És itt van az optikai sűrűség digitális eredménye is.

– Add ide a T-sejt vizsgálatot is.

– Megint?

Eric bólintott.

– Nesze – mondta Winston egy kicsivel később. – Mi a francot keresel, Eric?

Eric nem válaszolt. Még legalább tízszer megnézte az összes teszt és vizsgálat eredményét. Valahonnan a

háttérből hallotta, ahogy Winston csendesen átkozódik és sóhajtozik, valahányszor Eric ismét elkérte ugyanazt a dolgot.

– Az isten áldjon meg – rivallt rá végül Winston –, hányszor akarod még megnézni? A dolog egyértelmű. Ezzel a teszttel soha nem csináltunk még hibát… soha.

– Ez lehetetlen – motyogta Eric. – Ez egyszerűen lehetetlen.

– Ezer pozitív HIV-tesztet láttunk már – folytatta Winston. – Miért kell most ezt az egyet ennyiszer leellenőrizni? Ezen a fickón kétszer is lefuttattam az ELISÁt meg a Westernt. Az eredményhez nem férhet semmi kétség.

Eric úgy lépett oda az egyik székhez, mintha fejbe vágták volna. Lassan fölemelte a kagylót és tárcsázott.

– Kit hívsz? – kérdezte Winston.

Eric hangja mintha nagyon távolról jött volna.

– Harvey-t.

– Addig elrakom a holmit.

– Ne – mondta Eric. – Harvey is látni akarja majd.

– De hiszen mi már…

– Nekünk nem fogja elhinni – mondta Eric. – A saját szemével keli látnia.

9

Harvey begombolta az ingét és a rendetlen ágy felé mosolygott. Ha Jennifer most látná…

– Még mindig nem tudom elhinni, hogy itt vagy – mondta.

Cassandra hátradőlt az ágyon és nyújtózott egyet. Csupán egyetlen vékony, fehér lepedő takarta a testét.

– Miért nem? Ez már a negyedik nap, Harv.

– Örülsz?

– A mennyországban érzem magam – felelte Cassandra. És igaz is volt. Az első csóktól megrészegült. Különös, de már a férfi puszta gondolatára is bizseregni kezdett valami a szíve körűi.

– Semmi panasz? – kérdezte Harvey.

– Csak egy – válaszolta a lány. –

Nem tetszik az időbeosztásod.

– Én figyelmeztettelek.

– Igen, na de hogy csak két óra jusson egy éjszakára…?

– Sajnálom.

– Nem a te hibád – mondta Cassandra. – Ettől legalább jobban tudom értékelni az én tizenkettőmet az ügynökségnél.

Harvey kotorászni kezdett a ruhákkal teleszórt padlón. Az egyik sarokban talált egy nadrágot és magára rángatta.

– Mikor mész a légitársasághoz?

– Holnap. Northeastern Air. Azzal a jóképű marketing igazgatójukkal találkozom. Nem vagy féltékeny?

– Lenne rá okom?

Cassandra ránézett.

– Nem.

– Helyes – mondta Harvey ostoba vigyorral az arcán.

– Nagyon bírlak.

Cassandra fölnevetett.

– Micsoda egy iv hrzelgős pasas

vagy!

Harvey vállat vont.

– Csak kijöttem a gyakorlatból – mondta – Na és milyen reklámszlogent találtál ki?

Cassandra elgondolkodott.

– „Szánunk rendelkezésére”.

– Ez már foglalt.

– Akkor ahhoz mit szólsz, hogy „Legfőbb erényünk a kényelem, a gyorsaság, a pontosság”.

– Jaj ne!

– „Candy vagyok, repülj velem”?

– Erre bukhatnak, ha kivillantod a dekoltázsodat.

– Nem gond – mondta Cassandra. – Dekoltázs-szakos voltam az egyetemen.

– Azt elhiszem. – Harvey talált egy piros nyakkendőt a papucsába gyűrve. – Két napig valószínűleg nem jövök vissza.

– Úgyis haza keli mennem. Kezdek kifogyni a ruhákból.

– Itt hagyod fényűző kis palotámat?

Cassandra körülnézett Harvey Százötvennyolcadik utcai rendetlen, egyszobás egérlyukában. Gunyoros mosoly jelent meg az arcán.

– Na jó – ismerte be Harvey. – Nem egy Versailles.

– Nem embernek való hely.

– Ami igaz, az igaz. Ráférne egy kis takarítás.

– Inkább egy bulldózer.

– Halálosan el vagy kényeztetve.

Cassandra elmosolyodott.

– Mi tagadás… – Fölült, a párnát a feje mögé tűrte. – Harv, igaz, amit mondanak? Tényleg megtaláltátok a gyógyszert az AIDS-re?

– Nem igazán gyógyszer – felelte Harvey, miközben megkötötte, majd meglazította a nyakkendőjét. – inkább kezelés.

– Egy nagyon jó barátom AIDS-ben halt meg – mondta lassan Cassandra. – Együtt dolgoztunk a Dunbar Straussnál. Istenem, annyira jó fej volt, annyi jó

ötlete volt! Többször meglátogattam a kórházban, de a végén már olyan fájdalmai voltak, hogy senkit nem engedett be magához.

Harvey bólintott.

– Ronda egy betegség ez, Cassandra.

– És milyen az a kezelés?

Harvey abbahagyta a készülődést.

– Komolyan érdekel?

– Igen.

Harvey leült az ágy szélére és megfogta a lány kezét.

– Az AIDS – kezdte –, vagyis az Akvirált Immuno-Deficiens Szindróma, magyarul: szerzett immunhiányos tünetcsoport, önmagában vagy önmagától még nem halálos. Az AIDS-vírus, amit HIV-nek neveznek, az immunrendszert támadja meg. Annyira legyengíti az immunrendszert, hogy a beteg sokkal könnyebben megkap mindenféle betegséget és fertőzést. Ezek a betegségek vagy fertőzések végül halálos kimenetelűvé válhatnak.

Eddig érted?

– Azt hiszem, igen – mondta Cassandra. – Tehát az AIDS-vírus azt a falat rombolja le, ami a betegségektől véd minket.

– Pontosan. Az, hogy a HIV hogyan pusztítja el az immunrendszert, egy kicsit bonyolult, de megpróbálom érthetően elmagyarázni.

– Hallgatlak.

– A HIV rákapcsolódik azokra a sejtekre, amit T-sejteknek nevezünk. Aztán behatol a sejtekbe és elpusztítja őket. Érted?

Cassandra bólintott.

– A sejtnek azt a részét, ahová a HIV kapcsolódik, T-receptornak hívjuk. A HIV tehát körülnéz, és megtetszenek neki a T-receptorok. Aztán rákapcsolódik a receptorokra és elkezd gyilkolni.

– Világos – mondta Cassandra.

– A klinikán előállítottunk egy igen erős, addiktív szert, amit SR1-nek

neveztünk el… SR, Sidney Riker, a bátyám után. Az SR1-nek sok és kellemetlen mellékhatása lehet, ráadásul egyre nagyobb adagban kell a betegnek bevenni.

– Mit csinál az SR1? – kérdezte Cassandra.

Harvey megszorította a lány kezét.

– Ez megint csak bonyolult, ezért mellőzöm az orvosi zsargont. Az emberi szervezetben az SR1 nagyon hasonlít a T-receptorokhoz, vagyis az AIDS vírus az ál-T-receptorokhoz kötődik.

– Értem – mondta Cassandra –, a HIV tehát az SR1-hez kapcsolódik, az ál T-receptorhoz, nem pedig az igazihoz.

– Igen, valami ilyesmiről van szó. Olyan, mintha az SR1 álruhába bújt volna és T-receptornak adná ki magát. A HIV bedől a trükknek, hozzá kapcsolódik…

– És akkor az SR1 megöli a HIV-et.

Harvey megrázta a fejét.

– Jó lenne. Egy napon talán majd ilyen gyorsan fog menni minden, de jelenleg ettől még nagyon messze vagyunk.

– Akkor most hogy van ez?

– Miután a HIV rákapcsolódik a SR1 T-receptoraira, megküzdenek egymással. Úgy képzeld el, mintha kötélhúzó verseny kezdődne az immunrendszeren belül. A HIV először nagyon fölbátorodik. Eleinte az SR1 tulajdonképp aktiválja a vírust, segíti a működését. Újabb, egyre nagyobb dózist adunk be, és egyszer csak a szer felülkerekedik a víruson. Az AIDS hatása egy ideig stagnál. Végül hosszú, gyötrelmes harc után a HIV elpusztul.

– Az SR1 nyeri a kötélhúzást.

Harvey bólintott.

– Igen, így gondoljuk. Több betegünk van, akik HIV-pozitívból HIV-negatívok lettek.

– Ez csodálatos!

– A problémák nyilvánvalóak. Az SR1 veszélyes és addiktív jellegű, de ezzel együtt is csak az immunrendszert tudjuk megmenteni. Ha a betegség eljutott az AIDS előrehaladott fázisába… azaz ha az illető komolyan megfertőződött valamelyik betegséggel, amit az AIDS miatt kap, akkor az SR1 már nem sokat segít. Az SR1 csak a HIV-et tudja megállítani. Nem gyógyítja például a Kaposi-szarkómát, vagy a többi, AIDS-szel összefüggő betegséget. Következésképpen a korai szakaszban keli elkapnunk a vírust, mielőtt újabb fertőzések lépnek föl. És persze további kutatásokra van szükség. Még nagyon az elején járunk.

Cassandra eltűnődött.

– Szerintem megkapjátok a pénzt, ha Sara megcsinálja azt a riportot.

– Remélem.

– Hogy-hogy reméled? Ha nyilvánosságra kerülnek az

eredmények, mindenki támogatni fogja a klinikát… még az apám is.

Harvey belebújt a cipőjébe és fölállt.

– Na, arra befizetek.

– Majd meglátod, hogy így lesz. Mellétek fog állni.

– Lehet – mondta Harvey különösebb meggyőződés nélkül, csak a békesség kedvéért. – De én nem elsősorban tőle tartok.

– Hanem kitől?

– A veszélyes demagógoktól, akik fiatal emberek halálából csinálnak üzletet. Mint például Sanders tiszteletes…

– Szerinted kész lenne szabotálni a klinikát?

– Nem lepne meg.

Cassandra hasra fordult, közben kivillant csípőjének hosszú, lágy íve.

– Valamelyik nap ott volt apámnál.

Harvey megperdült.

– Sanders tiszteletes?

– Aha.

– Apád nekem azt mondta, hogy nem ismeri személyesen Sanderst.

– A dolgozószobájában beszélgettek az estélyt követő délelőtt. Vitatkoztak.

– Miről vitatkoztak?

– Azt nem tudom.

– Cassandra, ez nagyon fontos!

Cassandra megpróbált visszaemlékezni.

– Apám mintha azt mondta volna neki, hogy nem akarja a házában látni.

– És mit mondott erre Sanders?

– Valami olyat, hogy ne idegeskedjen. Emlékszem, Sanders nagyon magabiztos volt. A hangja teljesen nyugodt volt, apám viszont üvöltött. Aztán Sanders még azt is mondta, hogy lássunk munkához”.

Harvey ereiben megfagyott a vér.

– Jézusom!

– Csak ennyit hallottam. Utána eljöttem otthonról.

– Biztos, hogy…

Megszólalt a telefon. Egy másodpercig egyikük sem mozdult, csak egymásra meredtek. Aztán Harvey a telefonhoz lépett.

– Halló.

Eric izgatott hangja hallatszott.

– Gyere gyorsan a laborba, Harv. Igyekezz!

– Mi baj van?

– Michael! Istenem, Michael!

***

Michael megnyomta a gombot és nyomva tartotta. Az ágy lassú zúgással megmozdult, és ülő helyzetbe emelkedett. Michael köhintett kettőt az öklébe, majd rámosolygott Sarára.

– Na gyerünk – mondta Sara. – Igyál egy kortyot!

Michael a szájához emelte a papírpoharat és ivott.

– Milyen a narancslé? – kérdezte Sara.

– Mint a mosogatólé – válaszolta Michael. – Hány óra?

– Reggel hót. Jól aludtál?

– Nem igazán – felelte. – Utálok külön ágyban aludni.

– Én is – mondta Sara –, pedig az én ágyam csak egy méterre van a tiédtől.

– Annál rosszabb. Olyan, mintha már látnám a Grál kelyhet, de nem érném el.

– Nagyon költői.

– Hogy kevésbé költőien fejezzem ki magam: kívánlak.

– Én is téged – mondta Sara. – Amikor kikászálódsz az ágyból, kilóg az a formás kis hátsó feled az ing alól. Megőrjít.

– Tudom. Direkt csinálom. – Eltolta magától a narancslét és fölnézett. – Na és, alakul a sztori Harvey klinikájáról?

– Ma kezdjük fölvenni az interjúkat. Rengeteg munka lesz, úgyhogy nem tudok majd olyan gyakran benézni.

– Nagyon helyes. Legalább lesz egy

kis nyugalmam.

– Azért ne örülj annyira! Délben és este mindenképpen itt leszek. Éjszaka pedig abban az ágyban fogok aludni.

Michael magához rántotta, és csókolózni kezdtek.

– Nem tudok megszabadulni tőled, mi?

– Soha.

Megint csókolóztak egy sort.

Mögöttük kinyílt az ajtó. Sara megfordult. Harvey és Eric lépett be. Komor pillantásukba elviselhetetlen fájdalom vegyült, amikor meglátták az ölelkező Michaelt és Sarát. Sara alaposan megnézte az arcukat, fejtartásukat, zsebre dugott kezüket. És tudta. Nem kellett kérdeznie semmit, tudta. Vége. Mindennek vége. Vadul magához ölelte Michaelt, érezte, hogy izmai megfeszülnek. Sikoltozni szeretett volna.

Harvey közelebb lépett és becsukta az ajtót.

– Beszélnünk keli – mondta.

10

Jennifer Riker a nap felé fordította az arcát, és élvezte a meleg sugarak simogatását. Elment egy kirakat mellett, megállt, kettőt visszalépett, és szemügyre vette a tükörképét. Ez a negyven, lassan ötven óv, gondolta, nem tett jót a külsejének. Valamikori formás alakja terebélyesedni kezdett. A szeme körüli apró vonalkák kifejlett (nincs értelme tagadni) ráncokká mélyültek. A nyakán úgyszintén. Körülbelül egymilliomodik alkalommal tűnődött el azon, vajon helyesen cselekedett-e, vagy mint arra annyian figyelmeztették, csöbörből vödörbe esett.

Egy pillanatig elgondolkodott rajta, majd beismerte, hogy igazából nem volt más választása. Ha Harvey-val

marad, az azt jelenti, hogy elhervad a tévé előtt, miközben tökéletesen értéktelennek érzi magát. Ha megmarad a házasság kötelékében, játszhatta volna a kötelességtudó feleség szerepét egy olyan férfi oldalán, aki egy ügynek szenteli az életét, és feltételezi, hogy körülötte mindenki ugyanezt teszi. Jennifernek már attól kisebbségi érzése támadt, ha a kimerült Harvey-ra nézett, na persze csak azon ritka estéken, amikor az hajlandó volt hazajönni a klinikáról. Ebből ki kellett lépnie.

Így hát elköltözött. Elmenekült, mielőtt növekvő depressziója teljesen összeroppantotta volna, összepakolt és Los Angelesbe ment, ahol most húgával, Susannal és kis unokaöccsével, Tommyval ott (nagyon is boldogan). Házasságuk huszonhat éve alatt Jennifer ritkán mozdult ki a keleti partról, soha nem járt Kaliforniában, és még Chicagóig sem merészkedett el. Harvey meg ő sznob

északkeletiek voltak, abban a szent meggyőződésben éltek, hogy az egész országban egyedül az eredeti tizenhárom állam határain belül virágzik a kulturális élet.

Los Angelesnek viszont két előnye volt New Yorkkal szemben, bár ezek nyilvánvalóak voltak. Egy: a kellemesebb klíma: kettő: a kényelmesebb élet. Jennifer kimondottan élvezte a nyugodt kaliforniai életstílust, különösen az elmúlt néhány év idegeskedései után. Susannal remekül kijött, bizonyos értelemben mintha újraélték volna gyermekkorukat. Jennifer és Susan mindig közei álltak egymáshoz, már kislánykorukban is a legjobb barátnők voltak. Ahogy idősebbek lettek, a két testvér elhatározta, hogy mindig egymás közeiében fognak lakni. Elsőnek Jennifer ment férjhez (aki két évvel volt idősebb Susannái) egy Harvey Riker nevű orvoshoz. Mintha

attól félt volna, hogy lemarad, Susan másfél évvel később gyorsan hozzáment egy másik orvoshoz, Bruce Grey-hez. Harvey és Bruce hamar megbarátkoztak egymással, aztán a munkájukban is társak lettek, miközben Jennifer és Susan szinte elválaszthatatlanok voltak egymástól. Minden tökéletesnek látszott egészen addig, mígnem egy apró probléma kikezdte mennyei boldogságukat.

Bruce és Susan kezdtek elhidegülni egymástól.

A haldokló házasság megmentésére irányuló néhány sikertelen kísérlet után Susan otthagyta Bruce-t, és hétéves fiával, Tommyval Los Angeles-be költözött. Jennifer és Harvey döbbenten értesült az eseményről. Megijedted, társtalannak érezték magukat, és házasságuk folyamán először kérdőjelezték meg saját boldogságukat és vették nagyító alá saját kapcsolatukat. Attól kezdve már

csak idő kérdése volt az egész.

Jennifer lehunyta a szemét és fölsóhajtott. Elővette a kulcsát, kinyitotta az ajtót és belépett a lakásba. Szinte azon nyomban megszólalt a telefon.

– Halló?

– Mrs. Susan Grey?

– Nem, ő jelen pillanatban nincs itthon. Kivel beszélek?

– Ön Mrs. Jennifer Riker?

– Igen.

– Jó napot, Mrs. Riker. Terence Lebrock vagyok.

– Á, maga Bruce végrendeletének végrehajtója.

– Úgy van. Csak tudatni akartam, hogy tegnap expressz föladtam önöknek a postafiók kulcsát. Ma biztosan megérkezik.

– A postafiók kulcsát? Ezt nem egészen értem.

– Dr. Grey-nek volt egy postafiókja a Los Angeles-i főpostán. Jó lenne, ha

valaki még ma kiürítené. Lehet, hogy fontos papírok vannak benne.

Jennifer eltűnődött. Furcsa. Brucenak postafiókja volt Los Angelesben. Persze lehet, hogy még akkor bérelte, amikor két évig az UCLA kutatási tanszékén dolgozott, de miért tartotta meg? Jennifer vállat vont. Nyilván Bruce kényszeres természetének újabb példája.

– Ne aggódjon, Mr. Lebrock. Még ma megnézem.

***

A csend elviselhetetlenné vált. Betöltötte a szobát, terjedt, egyre nagyobb és nagyobb lett, mígnem Sara úgy érezte, rájuk dőlnek a faiak. Először nem akarták elhinni. Hogy lehet ez? Michael soha nem kísérletezett a homoszexualitással. Soha nem fecskendezett be magának kábítószert. Nem volt hemofiliás,

akinek állandó vérátömlesztésre lett volna szüksége. Hat éve csak Sarával volt szexuális kapcsolata. Akárhogy is nézzük, Michaelnek egészséges harminckét éves férfinak kellene lennie.

Csakhogy nem egészséges. Egy kórházi ágyban fekszik hepatitis B-vel, most pedig kiderült, hogy a HIV-tesztje pozitív. T-sejtjeinek száma veszélyesen alacsony, és az orvosok csak azt a következtetést tudták levonni, hogy Michael a vízisís baleset után fertőzött vért kapott a Bahamákon.

AIDS-es.

Sara ránézett. Jóképű arcán semmilyen érzelem nem látszott, ami borzalmasan furcsán hatott egy olyan szenvedélyes embernél, mint Michael, aki soha egyetlen gondolatát vagy érzelmét nem titkolta el. Sarának eszébe jutott az a nap, amikor először látta ezt az arcot, amikor először beszólt vele személyesen.

„Kicsapódott az ajtó, és Beethoven No. 32. c-moll szonátájának hangjai hallatszottak a szobából.

– Tessék – mondta Michael. Meglepően jóképű volt, természetesen magas, széles vállú. A nyakában törölköző lógott, kezében egy pohár sárga ital, valószínűleg narancslé. Hajszálainak végén izzadságcseppek csillogtak. A törölköző csücskével megtörölte homlokát.

Sara idegesen kapaszkodott a botjába. Már kézfogásra akarta nyújtani a kezét, amikor rájött, hogy izzad a tenyere. Mézszőke haja hátul volt összefogva, és így még hangsúlyosabbá váltak kiugró arccsontjai.

– Jó napot. Sara Lowell vagyok.

Michael meglepetten bámult rá.

– Maga Sara Lowell?

– Meglepettnek tűnik.

– Az vagyok – mondta. – Nem ilyennek képzeltem.

– Milyennek képzelt?

Michael vállat vont.

– Valahogy házsártosabbnak, azt hiszem.

– ’Házsártosabbnak’?

– Igen. Göndör, fekete haj. Cigaretta. Írógép. Fekete ruha. Vaskosabb alkat.

– Sajnálom, ha csalódást okoztam.

– Arról szó sincs – mondta Michael. – Mit keres itt, Miss Lowell?

– Sara.

– Sara.

Sara tüsszentett egyet.

– Egészségére – mondta Michael.

– Köszönöm.

– Megfázott?

Sara bólintott.

– Mit tehetek magáért, Sara?

– Nos – kezdte Sara –, szeretnék bemenni, hogy föltegyek néhány kérdést.

– Hmmm. Ez a jelenet enyhén ismerősnek tűnik. Magának nincs deja vu-érzése, Sara? Csak nekem?

– Az attól függ.

– Mitől?

– Hogy becsapja-e az ajtót az orrom előtt, ahogy a telefont lecsapta.

Michael elmosolyodott.

– Frappáns.

– Bemehetek?

– Először kérdeznék valamit – mondta. Úgy csinált, mintha a zsebéből elővenne egy ceruzát és egy kis noteszba jegyzetelne. – Mire való a bot?

– Tessék?

– Hallotta – folytatta Michael komoly, riporteri hangon. – Bottal jár és valamilyen szerkezetet visel a lábán. Mi történt magával?

– Szerepet cserélünk, Mr. Silverman?

– Michael. Kérem, feleljen a kérdésre.

– Koraszülött voltam, és megsérült egy ideg a lábamban.

– Zavarta ez gyerekkorában?

– Nem volt jó érzés – mondta Sara halkan. Fölemelte a fejét, és meglátta Michael kedves, szinte

megnyugtató arckifejezését. Nagyszerű riporter lenne belőle, gondolta, leszámítva azt, hogy vibrált közöttük valami feszültség, amely viszont nem is volt olyan kellemetlen.

– Tehát koraszülött volt – folytatta Michael. – Adódott esetleg egyéb komplikáció is?

– Csak lassan a testtel – válaszolta Sara. – Én következem. Mikor kezdett kosárlabdázni?

– Nem tudom. Hat vagy hét éves lehettem.

– Maga is olyan gyerek volt, aki állandóan kosarazott, aki szinte a pályán élt?

– Ott volt a legjobb – felelte.

– Hogy érti?

Michael nem válaszolt.

– Milyen egyéb komplikáció adódott még, Sara?

– Légúti fertőzések – vágta rá Sara sietve. – És mikor kezdett zongorázni?

– Nyolcéves koromban.

– A szülei járatták zongoratanárhoz?

Michael szája humortalan mosolyra húzódott.

– Nem.

– Akkor ki…

– Azt hiszem, jobb, ha elmegy – mondta.

– Váltsunk témát!

– Nem.

– Csak azt akartam kérdezni…

– Tudom, mit akart kérdezni – szakította félbe Michael. – Miért olyan nehéz ezt fölfogni? Nem akarom a magánéletemet kiteregetni. Pont.

– Csak a zongoratanárának a nevét szerettem volna megtudni – mondta Sara. – Azt hittem, hálás

neki.

– Menjen a fenébe, Sara. A ’Váltsunk témát’-szöveg csak annyit jelent, hogy más irányból akar támadni. Azt hiszi, ha eleget macerái, végül megkapja, amit akar… nem érdekes, milyen áron.

– És milyen áron, Michael? A maga története reményt adna azoknak a gyerekeknek, akiket a szüleik elhagytak…

– Jézusom, milyen mélyre hajlandó süllyedni ezért a cikkért?

– Ne legyen olyan beképzelt – felelte Sara. – Minden cikket megírok, amivel megbíznak.

– Nincs magában semmi jóérzés?

Sarának ökölbe szorul a keze.

– Kíméljen meg a hegyi beszédtől. Mi, újságírók nagyszerűek vagyunk, amíg azzal etetjük a világot, milyen csodálatos ember ez a Michael Silverman. Mi vagyunk a legjobb haverok, ha vállon veregetjük és segítünk még több pénzt kaszálni. De jaj nekünk, ha kritizálni merünk, ha mélyebbre ásunk…

– A magánéletemhez senkinek semmi köze!

– Fél, hogy rossz képet festek magáról? Fél, hogy nem a Szupermen szerepében tüntetem föl?

A férfi megpróbált uralkodni az indulatain.

– Viszlát, Sara – mondta fojtottan. – Erre nekem semmi szükségem.

– Csak rajta. Csapja be előttem az ajtót. Visszajövök még.

– Nem – mondta Michael. – Nem fog visszajönni.

– Majd meglátjuk.

Michael becsapta az ajtót, éppen akkor, amikor Sara egy újabbat tüsszentett. Lélegzete akadozott a megfázástól. Zihálni kezdett, minden levegővételért fájdalmasan megküzdött. Elfordult az ajtótól és kibicegett a házból.

– Ez a pasi egy hatalmas seggfej.

Otthon újra elolvasta a dossziét. Ahogy a szavak elvonultak a szeme előtt, haragja csökkent, majd elpárolgott. Valóban hibáztathatja-e azért, hogy ennyire védi a magánéletét? Twist Olivérnak is különb gyerekkora lehetett. Sara hátradőlt, összefonta ujjait a feje mögött, és megint tüsszentett egyet. Továbbra is nehezen lélegzett, rosszabb volt, mint eddig. Megpróbált nem figyelni rá, de a helyzet egyre nyilvánvalóbbá vált. Pánikba esett, de tudta, mit kell tennie. A telefonért nyúlt és fölhívta az apját.

Másnap reggel az orvosok megerősítették Sara diagnózisát.

– Tüdőgyulladás – mondta John a lányának a kórházi ágy mellett. Könnyek csillogtak a szemében. – Két év alatt ez már a harmadik, Sara.

– Tudom – mondta.

– Nem lenne szabad annyit dolgoznod.

Sara az apjára nézett, de nem szólt semmit.

– Jól érzed magad? – kérdezte John Lowell.

– Igen – válaszolta Sara. – Meddig kell itt maradnom?

– Az orvosok sem tudják, drágáin. Veled maradok egy kicsit, ha akarod.

Sara bólintott.

– Nagyon szeretném.

John Lowell este kilenckor távozott lánya betegágya mellől. Sara nem akarta, hogy elmenjen. Bután hangzik, de utált éjszaka egyedül lenni a kórházban. Annyi kórházban eltöltött idő után is félt behunyni a szemét, hátha valaki vagy valami rámászik. Mindig ügy érezte magát, mint valami filmhős, akinek egyedül kell töltenie az éjszakát egy kísértetjárta házban. A kórház hangjaitól félt, a hangoktól, amelyek félelmetesen visszhangzottak az éjszaka csendjében és nyugalmában: a folyosóra csapódó léptek süketítő zajától; az életmentő gépek állandó sípolásától és gurgulázásától; az időnként fölszakadó nyögésektől; a halálfélelem sikolyaitól; a kerekek nyikorgásától; a sírástól.

Magányában Sara bekapcsolta walkmanjét és énekelni kezdte a *Police* egyik számát. Amikor már kiabált *('Ne állj… ne állj… ne állj olyan közel hozzám!'),* a nővér bejött, megrovóan ránézett, és csendre intette.

– Bocsánat.

Levette füléről a hallgatót és bekapcsolta a televíziót. Azonnal megszólalt egy sportriporter hangja:

– Ügyes testesei Michael Silvermantől. Micsoda játékos, Tóm!

– Az nem kifejezés, Brent. Huszonkét pont, tíz lepattanó, kilenc átadás. Istenien játszik ez a fiú.

– És a Seattle most időt kér. A bajnokság negyedik játszmájában az állás: New York-Sonics, 87:85. Néhány perc múlva visszatérünk a New York-i Madison Square Garden tornacsarnokába.

Addig reklám…

Sara ugyan nem lelkesedett különösebben a sportokért, mégis végignézte a meccs hátralévő részét. A Knicks öt ponttal győzött. A bajnokság Seattle-ben folytatódik két újabb meccsel, aztán megint New Yorkban, Tia szükség lesz még egy hetedik, döntő mérkőzésre. Az est fénypontjainak bejátszása alatt a sportriporterek annyi klisét szórtak magukból, amennyi csak eszükbe jutott. Utána még vagy egy óráig riportok mentek, rengeteg játékossal és edzővel.

– Engem keres?

Sara gyorsan az ajtó felé fordult. – Ki…?

Az árnyékból Michael lépett elő. Haja még vizes volt a meccs utáni zuhanyozástól.

– Miss Nancy Levin – közölte egyszerűen.

– Tessék?

– A zongoratanárom felől érdeklődött. Miss Nancy Levin. Ő volt a zenetanár a Burnet Hill-i általános iskolában.

Sara nyelt egyet, mivel fogalma sem volt, mit mondjon.

– Már vége van a látogatásnak.

– Tudom – mondta Michael. – Megígértem a biztonsági őrnek, hogy hozok neki két jegyet a legközelebbi meccsre, ha másfelé néz. A hírnév egyik előnye. Nem bánja, ha leülök?

Sara megpróbált valamit kinyögni, de csak a fejét tudta megrázni.

– Kösz – mondta Michael. – Odatelefonáltam ma az irodájába, és a szerkesztője mondta, hogy

tüdőgyulladása van. Hallom, gyakran megkapja.

Sara megvonta a vállát.

– Szóval, arra gondoltam, meglátogatom. Remélem, nem tartom föl.

– Egyáltalán nem – válaszolta Sara, amikor végre visszanyerte a hangját –, de nem a csapattal kéne ünnepelnie?

– Addig nincs ünneplés, amíg négy meccset meg nem nyerünk. Eddig csak kettő van.

– És nem akarnak interjút csinálni magával a meccs után?

Michael mosolyogva bólintott.

– De mint az maga is nagyon jól tudja, nem igazán szeretem az interjúkat.

– Még a győztes meccsek után sem?

– Na jó, azokat igen.

– És?

– Szerettem volna meglátogatni.

Sara elfordult Michael állhatatos pillantásától. Erőt akart gyűjteni ahhoz, hogy megint ránézzen.

– Mit jelent magának ez a bajnokság, Michael?

– Maga mindig ennyit kérdez?

– Foglalkozási ártalom.

– Hát, hogy is mondjam? Mindent. El sem tudom mondani, hányszor álmodtam arról, hogy én dobom be a győztes kosarat a bajnokságon. Ez a nagy álmom gyerekkorom óta. Kielégíti a válasz?

Igen.

– Na és, hogy érzi magát?

Jól – válaszolta Sara.

– Fáradt?

Nem.

– Akar beszélgetni? – kérdezte Michael.

Sara bólintott.

– Egy feltétellel – mondta Michael. – Minden köztünk marad. Most csak beszélgetünk. Semmit nem használhat föl belőle. Ígérje meg!

– Megígérem.

Michael fölállt és járkálni kezdett.

– Mit tud rólam?

– Az anyag ott van az éjjeliszekrényen – mondta Sara. – Olvassa el.

Michael fölemelte a dossziét és kinyitotta. Sara látta, a fájdalmat a szemében, ahogy végigfutotta az oldalakat.

– Igaz, ami le van írva? – kérdezte.

– Igen.

– Minden?

– Igen.

Végigbeszélgették a következő órát. Aztán bejött az ápolónő, egy jól megtermett fekete asszonyság, aki nem volt a kosárlabda rajongója, meglátta Michaelt Sara szobájában, ráripakodott, hogy már rég vége a látogatási időnek és kihajította. A Knicks és a Supersonics felváltva nyerték a következő két meccset, így mindkét csapatnak három-három győzelme lett. Következett tehát a hetedik meccs a New York-i Madison Square Gardenben. A hetedik meccs… misztikus szavak a sportrajongók fülének. A huszonnégy csapat mindegyike nyolcvankét rendes meccset és négy kör újrajátszást csinál végig a szezonban, aztán jön a végső mérkőzés, amelyik

eldönti a bajnokság sorsát. Sara a kórházi ágyból figyelte a meccset. Azon kapta magát, hogy vadul szurkol a Knicksnek, leginkább is Michaelnek. Három másodperc volt vissza, a Seattle 102:101-re vezetett, amikor Michael kapta meg a labdát. Sara szíve a torkában dobogott, ahogy Michael végigfutott a pályán és a Seattle két méter húszas centerjének kinyújtott karja fölött a kosár felé küldte a labdát. Megszólalt a mérkőzés végét jelző síp. A labda kettőt pattant a kosár szélén, nekiütődött a palánknak, majd két pontot jelentve beleesett a hálóba. A játék véget ért.

New York Knicks 103, Seattle Supersonics 102.

New York City felbolydult. Michael csapattársai, élükön Reece Porterrel, megrohanták Michaelt. A Madison Square Garden tébolyult ünneplésbe kezdett. Sara örömujjongásban tört ki, kezei vadul csapkodták az ágyat.

Megcsinálta! Sikerült neki!

– Juhhééé! – kiabálta Sara.

Ugyanaz a nővér dugta be a fejét az ajtó nyílásán.

– Miss Lowell…

– Elnézést.

Végignézte, ahogy mindenki fejére pezsgőt locsoltak, a bajnokság megnyerésének örömteli, ritka pillanatait. A Knicks játékosai és edzői kiabáltak, nevettek, egymást ölelgették a felnőttkor egyik olyan kivételes percében, amikor nem szégyen, nem gyengeség a kendőzetlen boldogság. Sara Michael arcat kereste az ünneplő tömegben, de túlságosan

nagy volt a zűrzavar. A riporterek több Knicket is mikrofonvégre kaptak, mindenki Michael dicsőségét zengte, de az est hősét senki nem találta. Egy kis idő elteltével Sara lépéseket hallott a folyosóról.

– Hello – szólalt meg Michael.

– Maga meg mit keres itt? – kérdezte Sara ingerülten.

Michael arcán megbántottság látszott.

– Mit keres itt? – ismételte Sara, ezúttal valamivel kedvesebb hangon. – Élete legnagyobb pillanatát kellene ünnepelnie, nem? Akkor meg mit keres itt?

Michael szemében könnyek csillogtak.

– Nem tudom – mondta.

– Mit akar tőlem? Azt mondta, hogy minden igaz, ami abban a dossziéban le van írva, tehát tudom, hogy ezer nő közül válogathat…

– Sara…

– Akkor meg mit akar tőlem?

Michael lehajtotta a fejét.

– Miért ilyen dühös?

Sara elhallgatott. Saját magát is meglepte a reakciója. Miért kiabál ezzel a férfival? Miért érzi magát mindig olyan furcsán, amikor együtt vannak… mitől van az a szárnyaló, mégis felkavaró érzés? Miért ez a dühödt kirohanás, amikor, ha őszinte akart lenni, örült a férfinak?

– Csak olyan zavarodott vagyok, Michael. Nem értem, mi történik velem.

Michael közelebb lépett.

– Én sem, Sara.

– Miért jött ide ma este, Michael? Miért nem ünnepel a többiekkel együtt?

– Nem tudom – felelte. – Én… magával szeretnék lenni, ennyi az egész.

És most AIDS-es.

AIDS. A szó mérgező páraként lengte be a szobát. Sara érezte, hogy könnyek tolulnak a szemébe és megint sírni kezdett.

– Semmi baj – suttogta Michael. – Minden rendbe fog jönni.

Michael nem sírt, amikor két órával ezelőtt Harvey és Eric közölte vele a hírt, de valahogy éppen ez az érzéketlenség volt a legborzasztóbb az egészben. A teste remegett, de csak bámult maga elé, elveszetten, zavarodottan, gondterhelten. Mire gondolsz most? tűnődött Sara. Mit érzel és miért nem osztod meg velem?

Harvey és Eric még mindig a szobában voltak. Eric az ablak mellett ült és a Százhatvannyolcadik utca türelmetlen forgalmát bámulta. Harvey

föl-alá járkált.

– Az igazságot akarom hallani – szólalt meg végre Michael, és keze nekifeszült Saráénak. – Meg tudtok gyógyítani vagy nem?

Harvey megállt és Michael felé fordult. Tekintete egy pillanatra találkozott Ericével, mielőtt megállapodott volna Michael arcán.

– Meg fogjuk próbálni. Hiszünk abban, hogy lehetséges.

– Akkor lássunk hozzá.

Harvey bólintott.

– Még ma átviszünk a klinikára.

– Még ma? – kérdezte Sara. – Nem várhat…

– Nem – felelte Harvey. – Nem várhat. Minél korábban kezdjük a kezelést, annál jobb. Mindkettőtöket figyelmeztetlek, hogy ez a kezelés nem lesz egy szép dolog. Függőségbe kerülsz az SR1-el, a mellékhatások fájdalmasak és kellemetlenek lesznek. Egy ideig kábítós leszel, Michael. Úgy

fogod érezni, hogy belehalsz, ha nem kapod meg az adagodat. És úgy is lesz.

A szoba lágyan ismét belesüppedt a csöndbe.

– Most már menjetek – mondta Michael. – Biztos ezer dolgotok van.

Harvey intett Ericnek, azzal mindketten elindultak kifelé. Amikor Harvey kinyitotta az ajtót, még visszafordult Michaelhez.

– Gondolkozz azon, amit korábban mondtam, rendben? Sok jót tehetsz vele.

Michael bólintott. Amint a két orvos kitette a lábát a szobából, Sara megint átölelte Michaelt, akinek az érintésre megfeszült a teste, hidegen és keményen… mint egy hulláé.

– Michael?

– Ne haragudj – mondta. Tekintete ide-oda járt a szobában, tárgyról tárgyra siklott, mintha a gyors menekülés útját keresné. Sara Michael mellkasára hajtotta a fejét, és nagyon

sokáig így maradtak. Az egyetlen hang, amit Sara hallott, Michael egyenletes légzése volt; feje a férje mellkasával együtt emelkedett és süllyedt.

Végül Michael megszólalt.

– Menj te is, Sara – mondta. – Meg kell csinálnod a riportot.

– Nem megyek sehová.

– Menned kell – mondta Michael. – Az a riport nagyon fontos.

– Majd Donald Parker megcsinálja.

Michael megrázta a fejét.

– Neked kell megcsinálnod.

– A pokolba azzal a riporttal, Michael. Veled akarok maradni.

Michael tíz percig nem szólt semmit. Csendben maradt, a szája szélét rágta.

– Sara, nem akarom, hogy ezt végigcsináld.

– Nincs más választásod – mondta Sara. – És ne játszd nekem a bátor mártírt, Michael. Nem fogsz meghalni. Nem fogsz itthagyni engem meg a kicsit.

Michael szomorúan elmosolyodott és megsimogatta Sara hasát.

– Gondolnunk kell a kis trónörökösre.

– Na látod.

– Sara?

– Igen?

– Gondolkodtam a dolgon az elmúlt néhány órában – mondta. – És nyilvánosságra akarom hozni.

– Mi?

– Igazuk van…

– Semmit sem kellett volna mondaniuk – mondta Sara. – Még nem vagy felkészülve az ilyen döntésekre. Most még túl sebezhető vagy.

Michael megint elmosolyodott, kedvesen, szomorúan.

– Mi értelme annak, hogy halogassuk az elkerülhetetlent? Tudod, hogy nincs más választásunk.

Sara torkát úgy fonta körül a félelem, mint egy hideg sál.

– Kérlek, Michael, gondold át még

egyszer. Nem szabad így eldobni…

– Eldobni? Mit? – kérdezte. – Vége van, Sara. Nincs mit eldobni. Soha nem hagytam, hogy a gyerekkori szenvedéseimről írj, és az nagyon önző dolog volt.

– Michael…

– Ne, hagyd, hogy befejezzem. Tényleg furcsa, Sara. Amikor Harvey közölte a teszt eredményét, félelmetesen kitisztult az agyam. Az egészet alaposan átgondoltam. Harvey még Eric nem mondtak túl sokat, de én tudom, mire gondolnak. Azt akarják, hogy bejelentsem a nyilvánosság előtt.

– Adj magadnak még egy kis időt – mondta Sara. – Csak most tudtad meg. Nagyon sok mindent mérlegelni kell. Gondolj a diszkriminációra. Az emberek meg fognak gyűlölni. A liga azt fogja mondani, hogy túlságosan veszélyes vagy ahhoz, hogy még egyszer pályára lépj, akkor is, ha a vírus nem aktiválódik.

– És akkor mi van? Figyelj, én nem vagyok egy bátor ember. Lehet, hogy akkor, évekkel ezelőtt igazad volt. Lehet, hogy a gyerekkorom története segített volna az embereknek, hogy megértsék a gyerekek szenvedéseit, de… nem is tudom… egyszerűen nem bírtam volna még egyszer átélni. Nem volt hozzá elég erőm.

– Nem baj – mondta Sara. – Nem a te hibád.

– De Sara, ez nagyon nagy ügy, nagyon fontos. Nem ülhetek megint ölbe tett kézzel. Ezt szerintem Harvey is tudja. Tudja, mit jelent ez a gyógyszer az embereknek, és semmi egyéb nem érdekli. Hallottad, mit mondott. Azóta, hogy Rock Hudson meghalt, az én esetem lenne a legnagyobb hatással az emberekre. Túl nagy a felelősség, nem bújhatok ki alóla.

Sara csak ölelte, szorosan lezárt szemekkel.

– Tehát csináld meg ezt a riportot, Sara. És szeretném, ha holnap délelőttre megszerveznél egy sajtókonferenciát.

– Ha tényleg ezt akarod – mondta Sara vontatottan –, akkor megcsináljuk. De most ne beszéljünk erről, Michael. Most csak szoríts magadhoz.

***

Jennifer Riker benyomta a Los Angeles-i főpostára vezető ajtót. Szinte mellbevágta a légkondicionálás. Szegény Bruce, gondolta. Sok tekintetben olyan nagyszerű ember volt. Mint férj, gyalázatos, az igaz, de néhány férfi egyszerűen nem alkalmas a házasságra. Miért csinálta? Mi lehetett olyan szörnyű, hogy Bruce inkább véget vetett az életének?

A tragédia mindannyiukat megviselte, különösen a kis Tommyt. Nem meglepő, hogy Bruce fia az anyját

hibáztatta apja öngyilkosságáért.

– Te ölted meg! – üvöltötte Tommy Susannak. – Te vagy az oka, hogy apa meghalt!

Susan pedig hiába próbálta meggyőzni, belül ő is lelkiismeretfurdalást érzett; egyre azon emésztette magát, hogy ő is bűnös Bruce halálában. Jennifer napról napra látta, hogy az önvád mély ráncokat vág húga szép arcába. Éjszakánként nem tudott aludni. Alig evett. A helyzet odáig fajult, hogy Jennifer fölvetette, nem kellene-e pszichiáterhez fordulniuk segítségért.

De Susan végül másképp döntött. Szerinte neki és Tommynak csak arra van szükségük, hogy egy időre elvonuljanak a világtól, és majd meglátják, hogy a magány újra összekovácsolja-e őket és meg tudnak-e békélni Bruce halálával. Két napja mentek el egy Sacramento melletti csendes kis helyre, ahol nincs se

telefon, se bármi más külső zavaró tényező.

Jennifer az információs pulthoz lépett.

– Meg tudná mondani, merre találom az 1738-as postafiókot?

– A sarkon túl balra.

– Köszönöm.

Néhány perccel később megtalálta a számot, behelyezte a kulcsot a zárba és kinyitotta a szekrénykét. Dugig tele volt reklámanyaggal és prospektusokkal. Jennifer elhessegette a fölkavarodott porszemcséket, és elkezdte átpakolni a postát a szekrénykéből a táskájába. Az egyik borítókon Ed McMahon fényképe díszelgett, és arról tájékoztatta Bruce-t, hogy nyerhet 100.000 dollárt. A bélyegző szerint a levelet tavaly adták föl. Milyen kár. Lehet, hogy Bruce meggazdagodott, és még csak nem is tudott róla.

Volt még rengeteg számlakivonat kinézetű boríték, hét évvel ezelőtti

bélyegzővel, sőt, még néhány orvosi folyóirat is, szintén hét évvel ezelőttről. Semmi érdekes. Semmi friss.

Jennifer csak rakodott, rakodott, amikor egy nagy alakú, vaskos barna boríték akadt a kezébe. Amikor meglátta rajta az ismerős kézírást, eltűnődött. Megpróbált rájönni, ki küldhette, de sehogy sem jutott az eszébe. Lehúnyta a szemét, maga elé képzelte a gondosan megformált betűket, és igyekezett az emlékezetébe idézni, hol is látta már őket korábban. Aztán rájött. Hát persze. Bruce kézírása. Ezeket a szépen rajzolt betűket nem lehet eltéveszteni.

Jennifer megfordította a borítékot és szemügyre vette a bélyegzőt. Amikor nagy nehezen végre kisilabizálta a dátumot, majdnem összerogytak a lábal. Ez év augusztus 30. Kiszáradt a torka. Augusztus 30! Bruce augusztus 30-án halt meg. Ezt a borítékot néhány

órával a halála előtt adhatta föl. De ami még ennél is furcsább: a csomagot magának címezte.

Miért adott föl magának Bruce egy csomagot az öngyilkossága előtt?

Jennifer gyorsan bedobta a borítékot a táskájába, mintha félt volna továbbra is a kezében tartani. Aztán befejezte a szekrény kiürítését, és elindult a kijárat felé.

Majd később fölbontja a borítékot.

11

Harvey érezte, hogy hamarosan kínzó fejfájás fog rátörni. Hajnali kettő körül járhatott az idő, a Sidney Pavilion épületében csend honolt, mindenki aludt. Harvey lassan végigment az elsötétített, üres folyosón, ahol a halványan pislákoló neonok távoli láncfűrészek hangjához hasonlóan zúgtak. Kinyitogatta az ajtókat – mindegyik a maga egyéni módján nyikorgott –, és benézett alvó betegeihez. Ellenőrizte az infúziót, a kórlapot, a gyógyszerezést.

Bement az emelet utolsó szobájába, ahol Klei Davis és Ricky Martino feküdt. Mindkét férfi mélyen aludt. A klinika negyven-egynehány betegét két csoportra osztották: a bentfekvőkre, akik a Sidney Pavilionban voltak

elhelyezve; és a járóbetegekre, akik majdnem minden nap bejöttek kezelésre. A két csoport tagjai általában három, vagy négy hetenként váltották egymást, hogy egy adott éjszaka ne legyen több huszonöt betegnél a klinikán. Jelenleg majdnem harminc beteg feküdt bent. A legtöbbnek saját szobája volt, de a férőhelyek korlátozott száma miatt néhányukat közös teremben kellett elhelyezni.

A bentfekvők ellátása csak ritkán ment pontosan a terv szerint, mivel minden betegnek másra volt szüksége. Vegyük például Davist és Martinót. Kiel Davis homoszexuális, aki tíz éve költözött Indianából New Yorkba, ós az elmúlt tizennyolc hónap csaknem kétharmad részét a klinikán töltötte. Martino viszont, a bronxi intravénás kábítószeres, mindent együttvéve csak valami hat hónapot feküdt bent.

Harvey átnézte a kórlapjukat, és

közben hallgatta egyenletes szuszogásukat. Bezárta az ajtót maga mögött, elindult a lépcső felé, és fölkocogott a harmadik emeletre – ez volt a napi torna. A megerőltetéstől fújtatva kapkodta a levegőt.

Nem vagyok formában, gondolta. *Ezentúl nem járok lifttel, mindenhová gyalog megyek.*

Harvey azonban tudta, hogy a mellkasába szúró fájdalom nem elsősorban rossz fizikai állapotának következménye. Homlokának izmai megduzzadtak, nyomták az érzékeny idegvégződéseket. Izgalomhoz hasonló érzés szorította össze a gyomrát.

Félt.

Megállt a 317-es szobába nyíló külső ajtó előtt. Az emeleten ez volt az egyetlen szoba, ahol csak egy beteg feküdt. Benyitott, és belesett a résen. A beteg végre elaludt, ami ebben az esetben nem ment könnyen. Gyógyszerekre volt szükség. Erős

gyógyszerekre. Hosszas győzködés után végül sikerült rábeszélnie Michaelt, hogy bevegyen néhány erős altatót.

Hatottak. Ami azt illeti, egy dühöngő rinocéroszt is kiütöttek volna.

Az ablakon keresztül hosszú árnyékok vetődtek be, összezáródni készülő gigászi ujjakhoz hasonlóan töltötték be a szobát. Sara egy széken ült Michael ágya mellett, kezét Michaelén nyugtatta. Harvey még a halovány fényben is látta Sara arcán az aggodalom mély ráncait. Remegett a szája, mintha fázna, szemel nedvesen csillogtak. Nem vett tudomást Harvey jelenlétéről, bár nyilván hallotta az ajtó nyílását. Továbbra is alvó férjét nézte. Harvey nem tudta, vajon ennyire elmerült-e a gondolataiban, vagy csak nem akarja észrevenni őt.

Valószínűleg mindkettőből egy kicsi.

Harvey ismét az ágyon fekvő alakra nézett. Abban bíztak, hogy Sara HIV-

tesztje negatív lesz. Alig egy hónapja már csináltatott egy tesztet az AIDS-szűrésről készült riportja kapcsán, és az akkor negatív volt. A vírus ugyan sok évig is rejtve maradhat, ez mégis bíztató hír nekik és a születendő gyermeknek.

Harvey elfordult a szívfacsaró látványtól és behúzta az ajtót. Tudta, hogy Sara most a poklok legmélyét járja meg, még Michaelnál is többet szenved. Félreállni, és tehetetlenül figyelni a szeretett lény kínlódását gyakran sokkal nehezebb, mint egyszerűen „csak” elviselni a fizikai fájdalmat. Harvey azt kívánta, bárcsak helyet cserélhetne Michaellel, hogy neki kelljen elviselnie ezt a hatalmas megterhelést. De ez persze lehetetlen.

Akármilyen kegyetlennek is tűnik, Michael és Sara egyedül lesznek kénytelenek végigmenni a megpróbáltatások során. Az azonban még ennél is kegyetlenebb, és Harvey

ezzel tisztában volt, hogy ő pontosan látja a Michael helyzetéből adódó lehetséges pozitív hatásokat. Amikor általában az AIDS-betegek és a klinika előnyeit vette számításba… a reményt, az anyagi támogatást, a közvélemény nyomását… abban reménykedett, hogy Michael nyilvánosságra hozza a betegségét. Rettenetesnek tűnhet, gondolta Harvey, de Michael diagnózisa hosszú távon ezrek életét menthetné meg. Michael annyit tehetne az AIDS ügyéért, mint amennyit Rock Hudson vagy Ryan White óta senki sem… megdöbbenteni az embereket, megértetni az AIDS valóságos veszélyét, megváltoztatni ezrek, talán milliók véleményét.

Ezért haragudott rá Sara. Harvey igazából nem mondott nekik sokat, de az üggyel kapcsolatos érzelmei napnál világosabbak voltak mindannyiuk számára.

– Michael olyan lehetőség birtokába

jutott, amely mindannyiukét fölülmúlta. Ritka az ilyen alkalom. Nem vonhatja ki magát a felelősség alól, hogy jót cselekedjen az emberiséggel. És ezzel Sara is tisztában van. Szíve legmélyén nagyon jól tudja, hogy ennek meg kell lennie. Csak most túlságosan nagy a fájdalom, és nem látja azt, ami pedig egyértelmű. És ez teljesen érthető. Most nem a világ baja érdekli. Most csak Michael számít. Öt akarja védeni.

De ez egy idő után el fog múlni. Megemésztik a fájdalmat, és racionálisan, nyugodtan tudnak majd mérlegelni. De ma este még nem. Ma este hadd maradjanak kettesben, hogy elgondolkodjanak a jövőn. Ezrek életének megmentése várhat még egy napot.

Harvey a klinika laboratóriuma felé indult.

Mindenfelé tökéletes csend honolt. Csak két hangot hallott: cipőinek csosszanását a hűvös keramitlapokon

és…

…és a labor ajtaja mögül kiszűrődő neszezést.

Földbe gyökerezett a lába. Winston és Eric három órával ezelőtt lepecsételtek minden anyagot és kulcsra zárták az ajtót. Senki másnak nem volt kulcsa. És most elvileg senkinek nem lenne szabad ott lennie.

Csak semmi pánik. Lehet, hogy valamelyikük visszajött még egy kicsit dolgozni. Nem ez lenne az első eset.

Igen, ez könnyen elképzelhető. Harvey közelebb lopakodott. Az ajtó ablakain összehúzták a függönyt, úgyhogy nem látott be rajtuk. Fülét a falapra tapasztotta. Hideg volt. Hallgatózott. Semmi. A laborban csend volt. Lehunyta a szemét, és igyekezett elkapni a legapróbb zajt is.

A neszezés újra kezdődött.

Nyugi, semmi probléma. Biztos csak Winston vagy Eric. Lenyomom a kilincset, kinyitom az ajtót és…

Most már iszonyatosan fájt a feje; a dobolás a homlokában szinte hallhatóvá vált. Harvey a kilincs felé nyúlt, ráfonta az ujjait és lenyomta. Az ajtó kulcsra volt zárva. Jeges borzongás futott végig a hátán. Elrántotta kezét a kilincsről. A labor ajtaját soha nem zárták kulcsra, ha volt benn valaki. Soha. Megpróbált belesni a helyiségbe azon a keskeny résen, ahol a sötétítő nem fedte el az ablakot, amikor rájött valamire, amitől görcsbe rándult a gyomra. Félelmét igazolandó lenézett a földre.

Bent nem égett a villany.

Sem a függöny rése alatt, sem az ajtó alatt nem szűrődött ki fény. A laborban nem ég a villany.

Miféle tudós az, aki a sötétben is tud dolgozni?

Macskaszeme van? Vagy infravörös szemüvege?

Izzadság gyöngyözött a homlokán.

Lehet, hogy még sincs semmi.

Lehet, hogy…

Micsoda?

Nem tudott válaszolni, nem tudta leküzdeni a növekvő pánikot. Keze saját elhatározásából benyúlt a zsebébe a labor kulcsáért. Kivette, és a zár felé közelítette. Az ajtó mögül egy fiók csapódása hallatszott. Harvey vett egy nagy levegőt, beillesztette a kulcsot a zárba, majd föltépte az ajtót.

A helyiség sötét volt, a folyosóról beszűrődő halovány neonfény mindent sejtelmes szürkeségbe vont. Harvey mintha mozgást látott volna szeme sarkából. Odafordult, de nem volt ott semmi. Nyilván képzelete játszott vele. Vakon oldalra nyújtotta kezét, kitapogatta a villanykapcsolót és fölkattintotta. Hirtelen fényár öntötte el a labort.

Első ránézésre semmi szokatlant nem vett észre. A laborban tisztaság és rend uralkodott. A mikroszkópokat műanyag tok védte. A kémcsöveken ott

volt a pecsét. Csak egyetlen dolog tűnt föl, amitől Harvey-nak tágra nyíltak a szemel. Hirtelen teljesen megfeledkezett az óvatosságról és a kimerültségről. Elillant a félelme, hogy a veszélyes betolakodó még a laborban van, és búvóhelyén várja, hogy rátámadhasson. Harvey előrelépett, és csak annak a valaminek a biztonságára tudott gondolni, ami a labor túlsó végén a feltört zár mögött rejtőzött.

Hiba volt.

Minden előzetes figyelmeztetés nélkül egy súlyos tárgy csapódott a nyakának. Előrebukott. Éles fájdalom, majd tompa zsibbadás hullámzott végig a koponyáján. Harvey mindkét kezével a fejéhez kapott, miközben teste derékban kicsavarodott és a földre zuhant. Lecsukódtak a szemel.

***

Jennifer evett valami könnyűt

vacsorára és megnézte a legújabb Woody Allen-filmet a CinePlexben, ahol szerinte mindig több vetítővászon volt, mint néző. Valamivel éjfél után ért haza. A postafiók tartalmával teletömött táskát a kanapéra dobta, és lerogyott mellé. Egy ideig semmi egyebet nem csinált, csak a táskára festett Sabena World Airways lobogót bámulta. Visszagondolt a tíz évvel ezelőtti időkre… tíz éve annak, hogy ő meg Harvey a Sabenával Brüsszelbe repültek, hogy elkezdjék Belgiumon, Franciaországon és Hollandián átvezető odüsszeájukat. Első osztályon. Pezsgő és kaviár. Micsoda fenséges utazás volt! Az volt az utolsó nyaralás, amire Harvey-t el lehetett csábítani.

De igazából nem érezte jól magát. A pihenés, a városnézés, a gasztronómiai kirándulások, az előkelő szállodák… ezek egyszerűen nem neki valók.

Az a sült bolond.

A keserűség beszél belőlem,

gondolta Jennifer. De minden oka megvolt rá. Szerette Harvey-t. Még most is szereti. De az az ember nem tudja, hogy keli élni. Igaz, ami igaz, tudott jókedvű és látszólag gondtalan lenni, és semmiképpen sem lehetett könyvmolynak nevezni, de teljesen lekötötte a munkája. A világ megmentése. Igen, egy álmodozóhoz ment feleségül, és ez eleinte nagyszerű volt. Romantikus. De egy idő múltán megviselte. Az elveszettség érzése kikezdte az élethez való kedvét, és aztán nem maradt semmi más, csak az önsajnálat.

Az a sült bolond.

Bruce Grey is megszállottja volt a munkájának, de legalább azt megértette, hogy mindennek van határa. Közel sem volt olyan naiv és makacs, mint Harvey. Bruce tisztában volt a helyzettel. Tudta, hogy ők ketten nem vethetnek véget az emberiség szenvedéseinek, legfeljebb

könnyíthetnek rajta. Ennél többet senkitől nem lehet elvárni. Bruce-nak ez elég volt. Harvey-nak viszont nem…

Jennifer fölriadt az álmodozásból. A barna boríték! Amit Bruce föladott magának aznap, amikor meghalt. Még ki sem bontotta. Fölkapta Sabenás táskáját és beletúrt a borítékok tengerébe. Nem tartott sokáig megtalálni a kérdéses csomagot. Mind közül az volt a legvastagabb és legnehezebb. Kihúzta és az ölébe fektette. Bruce saját kezével írta rá a nevét és címét. Milyen különös.

Jennifer megkereste a papírvágót és fölnyitotta a borítékot. Számtalan papírlap, műanyag dobozka és kórlapoknak látszó kartotékok hullottak ki belőle, mint szétszakadt zacskóból a cukorka.

Nagyot sóhajtott és olvasni kezdett.

***

– ÚÚÚÚ!

– Harvey?

– A fejem – nyöszörögte Harvey.

– Harvey, hallasz engem? – kérdezte Sara.

Harvey résnyire kinyitotta szemét. A szokatlanul erősnek tűnő fény fájdalmasan beleszúrt pupillájába. Visszacsukta szemét, kezét pajzsként föléje emelte és újra próbálkozott.

– Harvey?

– Igen, Sara, hallak. Hol vagyok?

– Még mindig a klinikán.

– Meddig voltam eszméletlen?

– Egy órája találtam rád – válaszolta Sara.

Harvey előtt két arc homályos körvonalai kezdtek kibontakozni. Az egyik gyönyörű, a másik sovány, bajuszos, középen hosszú orral.

– Bernstein hadnagy?

Max bólintott.

– Sara fölhívott. Jól van?

– Igen, jól.

– El tudja mondani, mi történt?

Harvey megpróbálta összeszedni a gondolatait.

– A labor – kezdte lassan. – Valaki volt a laborban.

– Láttam valakit a folyosón futni, de csak hátulról – mondta Sara.

– Akárki is volt az – nyögte Harvey –, leütött.

– Kezdjük az elején, rendben? – javasolta Bernstein, és elővett egy noteszt meg egy ceruzát. – Mondja el szép sorjában az egészet.

Harvey akadozva előadta mi történt azután, hogy zajt hallott a laborból, egészen addig, míg valaki fejbe vágta. Amikor a végére ért, Bernstein hadnagy abbahagyta a járkálást és megkérdezte:

– És mit keresett az illető? Mi volt olyan fontos, hogy elfeledkezett az óvatosságról?

– A privát dossziéim.

– A micsodák?

– A privát dossziéim. Itt tartom őket elzárva.

– Nem az irodájában?

– Nem. A labor zárja és biztonsági berendezései elvileg sokkal jobbak, mint az irodáé. És azok az információk, amiket a privát dossziékban tárolok, általában a laborvizsgálatokhoz kapcsolódnak. A privát dossziékat mindannyian a laborban tartjuk.

Bernstein meredten bámulta a noteszát.

– Azt mondja, „privát” dossziék. Mit ért ezen?

– Személyes jellegű információkat tartalmaznak… ha úgy tetszik, szakmai titkokat.

– Miféle titkokat?

– Különböző dolgokat. A kísérletek eredményeit, meg ilyesmiket.

– Milyen kísérletekre gondol?

Harvey visszafeküdt.

– Magánjellegűekre – válaszolta. –

Tudja, az nagyon hasznos, ha az ember szoros kapcsolatban áll a többi kutatóval és megbeszélik az eredményeket, kétségtelen. De néha arra is szükség van, hogy nélkülük dolgozzon… egyedül, mindenféle külső befolyás és tanács nélkül. Gyakran így lehet a legjobban haladni. Ezt mi megértettük és tiszteletben tartottuk egymás ilyen jellegű munkált.

– Ki az a „mi”?

– Bruce, Eric és én.

Bernstein bólintott, megkerülte Harvey ágyát, majd megállapodott ott, ahonnan elindult.

– Bruce Grey-nek is voltak privát dossziéi?

– Persze.

– Átnézte már őket a halála óta?

– Igen.

– Talált bennük valami meglepőt?

Harvey habozott.

– Nem igazán.

– Hogy érti azt, hogy nem igazán?

– Úgy, hogy nem tett semmi egetrengető fölfedezést, vagy ilyesmit. Bruce nem volt túl jó az önálló kutatásban… – Elhallgatott. – Lehet, hogy nincs jelentősége.

Bernstein leült és az ágy fölé hajolt.

– Folytassa.

– Több fontos dosszié hiányzott.

– Miféle dosszié?

– A betegeké. Triané és Whithersoné, hogy csak kettőt említsek.

– És Bradley Jenkinsé?

– Az megvan.

Max megint fölállt, az ajtóhoz ment, és babrálta egy kicsit a kilincset.

– Szeretném, ha összeállítaná a hiányzó dossziék teljes listáját. Ezen kívül én is átnézném Grey összes papírját, amint lehetséges.

Harvey bólintott.

– Sejtettem, hogy ez lesz. De tegyen meg nekem egy szívességet, hadnagy. Ne engedje, hogy magán kívül bárki más beleolvasson. Azok az

információk bizalmasak, és maradjanak is azok.

– Valamit nem értek – szólt közbe Sara. – Miért van az, hogy a közönséges betegek kartonjai egy helyre vannak elzárva a privát dossziékkal?

– Itt nincsenek közönséges betegek – magyarázta Harvey. – Minden bizalmas. Nevek helyett kódokat használunk, hogy senki… sem a laboránsok, sem az ápolónők, sem az egyéb személyzet ne tudja a betegek nevét. Sőt, általában a betegeket is elkülönítjük egymástól. Soha nem látják egymást és nem is találkoznak, a szobatársakat leszámítva.

– Ismerte egymást Whitherson, Trian vagy Jenkins? – kérdezte Bernstein.

– Nem.

– És mi van akkor, ha látogatójuk érkezik? – kérdezte Sara. – Nem találkoznak az emeleten lévő többi beteggel?

Harvey megrázta a fejét.

– Ez az egész hely részekre van osztva. Az első emeleten vannak az irodák és azok a szobák, ahol a látogatókat fogadni lehet. Tolókocsin külön szobába visszük a beteget, így a látogatók soha nem teszik be a lábukat a betegek szobájába, amelyek a második emeleten vannak.

– Mint valami börtön – jegyezte meg Max.

– Hasonló a helyzet – bólogatott Harvey. – A lényeg az, hogy a látogatók soha nem mennek föl a második emeletre.

Bernstein egy bolhás kutyához hasonlóan vakarta meg a fülét.

– Na, akkor vegyük át még egyszer. Az első emeleten vannak az irodák és a látogatószobák. A másodikon fekszenek a betegek. A harmadikon van a labor.

Harvey Sarára pillantott.

– A harmadikon tartjuk a szigorúan

bizalmas betegeket is – mondta. – Normális körülmények között csak egyet vagy kettőt.

– Bradley Jenkins is ilyen betegnek számított.

– Igen.

– Érdekes. – Max a szájába dugta a ceruzát és a plafonra meredt. – Ez a rejtélyes behatoló tehát a betegek nevét akarta megtudni, vagy egy bizonyos beteg diagnózisát.

Harvey felült.

– Lehetséges – mondta, és átvetette a lábát az ágy szélén.

– Hová megy?

– Meg kell néznem a dossziéimat.

– Várjon egy kicsit – mondta Max az ujjait pattingatva. – Van olyan beteg, akit mostanában fektettek be? Van most itt olyan valaki, akinek a kilétét titokban akarták tartani?

Harvey megmerevedett.

– Elmondhatod neki – mondta Sara.

– Mit mondhat el?

Sara válaszolt.

– Ma áthozták ide Michaelt. AIDS-es.

***

Nem messze onnan, ahol Sara, Max és Harvey beszélgettek, Janice Matiey, a Sidney Pavilion legmegbízhatóbb ápolónője, abban a pillanatban megérezte a bajt, hogy benyitott az ajtón. Biztos volt benne. Volt valami az ágyon fekvő alak mozdulatlanságában, abban, ahogy a takaró a test köré tekeredett, ahogy a fej tehetetlenül lelógott a párnáról.

Tudta.

Janice Matley nagydarab, ötven fölötti fekete nő volt. Csaknem harminc éve ápolónőként dolgozott, ebből az utolsó tízet Dr. Riker és Dr. Grey mellett.

Megdöbbentette Dr. Grey öngyilkossága, teljesen összetörte.

Milyen aranyos ember volt szegénykém! És milyen nagyszerű orvos, ő és Dr. Riker kiváló munkatársak voltak, tökéletesen kiegészítették egymást. Dr. Grey volt a szív, a csapatjátékos, aki értett a betegek nyelvén, aki minden egyes betegért aggódott. Dr. Riker volt az agy, a vezér, a hajtóerő, aki megtette, amit meg kellett tenni és nem foglalkozott a következményekkel.

És Dr. Eric Blake? Őt Janice nem tudta hová tenni.

Egy kicsit furcsa az az ember, ő is szenvedélyesen dolgozik, Dr. Rikerhez hasonlóan ő is minden idejét a klinikán tölti, de valahogy mégis távolságtartó, zárkózott. Ó, mindent megtesz a betegekért, és Janice tudta, hogy a világ végére is követné Dr. Rikert, de valahogy olyan… olyan érzéketlennek tűnik. Lehet, hogy ez igazságtalanság vele szemben. Pusztán azért, mert Janice nem tud megbarátkozni vele,

még nem feltétlenül rossz ember. Tisztességes, kitűnő orvos, okos. A betegei és a kollégái nagyon tisztelik. Egyszerűen csak nem… csak nem olyan barátságos, ez minden.

Janice egy sokat tapasztalt nővér üres arckifejezésével közeledett a beteghez. Nagyon rossz előérzete volt. Odaért az ágyhoz és fölkattintotta az olvasólámpát. Lábal elgyengültek. A beteg szemel üresen és értetlenül néztek át rajta. Hideg ajkai enyhén szétnyíltak, karjai olyan fagyosak voltak, mint egy vén fa ágai, amelyek már nem képesek hajlani, csak törni.

Janice futni kezdett az ajtó felé.

***

Max rámeredt Sarára. – Michael AIDS-es?

Sara bólintott.

A férfi lerogyott egy székbe.

– Sara, nem tudom, mit mondjak.

– Meg fog gyógyulni – mondta Sara határozottan.

Max bólintott, fogalma sem volt, mit mondjon.

– Ki tud erről?

– Rajtunk kívül – felelte Harvey – csak Eric, és talán az egyik nővér.

– Talán?

– Nagy az esélye annak, hogy a nővér fölismeri.

– Ki az a nővér?

– Janice Matley-nek hívják.

– Megbízik benne?

– Tökéletesen.

Max a fejét csóválta.

– Nincs az a biztonsági őrizet, amin ez ki ne szivárogna.

– Tudjuk – mondta Sara. – Michael összehívott egy sajtókonferenciát holnap estére. Élőben megy majd a *News Flash*ben.

Bernstein szeme apró résnyire szűkült.

– Azt akarod mondani, hogy Michael

kiáll a világ elé és bejelenti, hogy AIDS-es?

Sara bólintott.

– És te pedig megcsinálod a riportot az SR1-ről?

– Nem én – igazította ki Sara. – Ehhez én most már túl közei vagyok. Donald Parker csinálja.

– És miről fog beszélni Donald Parker? – kérdezte Max. – Az AIDS-gyógyszerről? A Melegvágóról? Jenkins szenátor fiáról? Hogy itt kezelték a klinikán?

– Mindenről – felelte Sara.

Max kivette a ceruzát a szájából és füttyentett egyet.

– Ez aztán hatalmas sztori lesz. Már úgyis a Melegvágóról beszél az egész ország. Képzelem, mi lesz akkor, ha kiderül, hogy a gyilkosságok azzal a klinikával állnak kapcsolatban, amelyik fölfedezte az AIDS gyógyszerét! Aztán ehhez jön még az, hogy Michael Silverman AIDS-es, és

ugyanazon a klinikán kezelik. – Bernstein megint megrázta a fejét.. – Ezt senki nem fogja elhinni.

Egy ideig egyikük sem szólt semmit.

– Oké – mondta Max –, vegyük át megint a tényállást, doki. Azt mondja, hogy a labor ajtaja kulcsra volt zárva, amikor be akart menni, igaz?

– Igaz.

– Kinek van hozzá kulcsa magán kívül?

– Ericnek és Winston O'Connornak, a vezető laboránsnak.

– És tud ez az O'Connor Michaelről?

– Nem – válaszolta Harvey. – Winston nem ismeri egyik beteg nevét sem. Ahogy mondtam, a vizsgálati anyagok kódolva vannak. A laborosok soha nem találkoznak nevekkel, csak számokkal. Magyarul Winston O'Connor látja a teszt eredményét, de fogalma sincs, melyik betegről van szó. Sőt, a kódokat hetente változtatjuk,

hogy ne lehessen őket lenyomozni.

– Maga aztán óvatos ember, Dr. Riker.

– Már-már paranoiás, nem?

Bernstein éppen válaszolni készült, amikor kiabálást hallottak. Janice Matley dugta be fejét az ajtón.

– Dr. Riker, jöjjön gyorsan! – sikoltotta Janice, bár tudta, hogy már késő.

– Mi történt?

– Kék kód! Leállt az egyik beteg szíve!

12

Jennifer Riker átnézte a csomag tartalmát. Nem sokat tudott kisütni belőle. Először is, ott voltak a dossziék. Orvosfeleség lévén Jennifer rengeteg ilyet látott már életében, de ezek sokkal homályosabbak voltak, mint az ilyenek általában. Nem szerepeltek konkrétumok – leginkább csak Bruce benyomásai és a betegekkel kapcsolatos gondolatai. Szinte naplószerűen. Jennifer elolvasta a legfelső dosszié címkéjére gyöngybetűkkel fölírt nevet: Trian, Scott. Kinyitotta az első oldalnál, ahol egy csomó szám sorakozott:

1/9 897a83
1/16 084C33
1/23 995d42
1/30 774C09

2/06 786m60

További két teljes oldalon folytatódott így. Jennifer a konyhába ment és leakasztotta a falról a naptárat. Sejtette, hogy 1/9 január 9-et jelent, 1/16 január 16-ot, és így tovább. Megnézte a naptárat. Január 9. hétfőre esett, mint ahogy a többi dátum is. Bruce valamilyen oknál fogva minden hétfőhöz odaírt egy ötjegyű számot, de a harmadik és a negyedik szám között szerepelt egy betű is.

Miért?

Vállat vont és tovább olvasott. Nem sokat értett belőle – tele volt orvosi szakszavakkal –, de az elején ráakadt valamire, ami nagyon is világos volt a számára.

> HIV-pozitív. T-sejt szám nagyon alacsony. Kaposi-szarkóma jelei.

Maga a szó nem állt ott, de Jennifer

tudta, mire utal Bruce: AIDS. Ami azt illeti, ez a kifejezés sehol nem fordult elő az iratokban, mintha magát a mozaikszót is kerülni kellene, suttogva beszélni róla, mindig könnyen kiradírozható ceruzával írni.

AIDS.

Jennifer folytatta az olvasást. Néhány oldallal később az egyik bekezdésben megint talált valamit, ami megállásra késztette. Bruce kézírása itt szinte ragyogott, szárnyalt, tükrözve azt a hangulatot, amelyben írás közben lehetett. Jennifer a saját bőrén tapasztalta, mennyire meg tudja változtatni a kutatás az embert, látta a hullámhegyeket és hullámvölgyeket, a kudarcokat, amelyek depressziót okoztak és az áttöréseket, amelyek az üdvözülést jelentették.

Jó hír. Úgy látszik, Trian kezd jobban lenni. Javulása feltűnően hasonlít azokhoz az

állatkísérletekhez, amelyek annyira sikeresnek bizonyultak. Ugrálni szeretnék az örömtől. Az SR1 megszedte a maga vámját, de Trian most először látszik teljesen egészségesnek. Pusztán remisszió, vagy valami sokkal több?

Aztán tíz hónappal később:

Végre készen vagyunk. Harvey és én holnap megtudjuk. El sem tudom hinni. Mind a ketten olyan izgatottak vagyunk, hogy egyfolytában veszekszünk egymással, meg mindenki mással is, aki a közelünkbe kerül. Szegény Eric. Harvey valami semmiségért majdnem leharapta a fejét.

Meg is bánta utána, mint mindig, ha kifogy a béketűrésből. Aztán megpróbálta azzal helyrehozni a dolgot, hogy többször is megdicsérte Ericet.

Nem tudom Harvey-t hibáztatni azért, mert egy kicsit ideges. Megvan. Erre vártunk.

Miről beszél Bruce? Mire vártak? Jennifer megnézte a dátumot. Kilenc hónappal ezelőtt írta. Annyi minden történt vele az elmúlt kilenc hónapban – otthagyta Harvey-t, Kaliforniába költözött –, de amikor Jennifer elolvasta, mi történt a következő napon, rájött, milyen jelentéktelenek az ő életében bekövetkezett változások. Bruce szavalnak hatására végigpergette magában a saját életét, és hónapok óta most először érezte, milyen üres és

kietlen az ő világa. – Jézus Mária – szólalt meg hangosan. – Ez nem lehet.

Nyelt egyet és újraolvasta az oldalt, hátha félreértett valamit.

Nem szégyellem kimondani, hogy könnyek csorognak végig az arcomon, amikor ezt írom. Szédületes erejű érzelmek rohannak meg. Ez több, mint amit el bírok viselni. Ez több, mint amit valaha is reméltem. De nagyon előreszaladtam, ezért kezdem az elején. Az utókor kedvéért igyekszem a lehető legpontosabban fogalmazni.

Harvey és én a saját szemünkkel akartuk látni Trian eredményeit. Ez végtére is nem olyan dolog, aminél az ember megvárja, hogy a laborosok leadják a jelentést. Olyan visszafogott

rohanással lépkedtünk a labor felé, mint a besózott iskolásgyerekek, akik a tanár éberen figyelő tekintetétől kísérve mennek ki szünetre. Winston meglepetten nézett ránk. Megkérdezte, mit keresünk a laborban. Mondtam neki, hogy a 443t90 eredményeit szeretnénk látni. Minek ez a nagy rohanás? kérdezte Winston. Harvey egy kicsit fölpaprikázódott, ami a körülmények ismeretében teljesen érthető volt, és rászólt, hogy adja már oda a dossziét. Winston odaadta.

Ahhoz túlságosan idegesek voltunk, hogy a laborban nyissuk ki, így előadtuk a „csak semmi sietség” című számot és elindultunk az én irodámba.

Útközben Janice megállított minket, hogy valamit megkérdezzen, de szó nélkül elsöpörtünk mellette. Úgy nézett ránk, mintha eszünket vesztettük volna. Beviharzottunk az irodámba és bezártuk az ajtót. Harvey a kezembe nyomta a dossziét. Én nem merem megnézni, mondta.

Kinyitottam. Trian HIV-negatív. T-sejt száma majdnem normális volt. Nekem a torkomban dobogott a szívem, Harvey pedig mozdulni sem tudott. Azt hiszem, jókora sokk érte. Behívtuk Ericet és közöltük vele a hírt. Ő meg én ugrálni meg éljenezni kezdtünk, mint valami világbajnokok, de Harvey nem mozdult. Csak állt és nézett a semmibe. Mi

bajod van? kérdeztem. Hiszen megcsináltuk!

Harvey megrázta a fejét. Csak lassan a testtel, mondta. Még rengeteg tennivalónk van.

De hát nézd meg az eredményeket, makacskodtam. HIV-negatív.

Harvey: igen, de meddig? Bíztató, de honnan tudhatnánk biztosan? Újra meg kell vizsgálni.

Én: De pont ez kell ahhoz, hogy megint beinduljanak a dolgok. Szükségünk van erre az eredményre, erre a seggberúgásra. Tuti, hogy ezek után a KÉSZ több pénzt fog adni. Föl fogják emelni az ellátmányunkat.

Harvey: Minden az időzítésen múlik.

Én: Az mit jelent?

Harvey: Azt jelenti, hogy csendben maradunk. El tudod képzelni azt a felzúdulást, amit egy ilyen bejelentés kiváltana? A sajtót, az állandó figyelmet? Elveszítenénk a névtelenségünket.

Eric nem szólt semmit.

Harvey: Nem, barátaim, egyelőre senkinek nem beszélünk róla. Apró részleteket fölfedünk ugyan – amennyi elég az érdeklődés és a támogatás fönntartásához –, de nem annyit, hogy bárki is megsejtsen valamit. Közben pedig figyelünk arra, hogy mindent dokumentáljunk. Pénteken küldd el a mintát Bangkokba!

Jennifer nem hitt a szemének. HIV-

negatív? Valakiből, aki HIV-pozitív volt, HIV-negatívot csináltak! A döbbenettől mozdulni sem tudott.

Gyógyítani tudják az AIDS-t.

Ez valószínűleg túlzott optimizmus, de a bizonyíték ott feküdt előtte. Megcsinálták. Valahogy megtalálták az AIDS-vírus ellenszerét. És Harvey erről soha nem beszélt neki.

Ez az egész annyira hihetetlen. Egészen elgyengült az elképesztő felismeréstől. Letette a dossziét és behunyta a szemét. Csak pihentetni akarta néhány percig, mielőtt folytatja az olvasást, de erőt vett rajta a kimerültség. Álom és ébrenlét határán lebegett, majd hátracsuklott a feje. Valahol mélyen a tudatában egyetlen kérdés motoszkált, miközben mély álomba merült:

miért lett öngyilkos Bruce azután, hogy ezt a csomagot postára adta?

***

Ralph Edmund, a megyei halottkém, eltolta a hordágyat Max mellett. Ralph valóban úgy festett, mint egy halottkém – hogy pontosak legyünk, mint egy temetkezési vállalkozó. Sárgás bőr, magas, karcsú alkat, vékony szálú fekete haj, hosszú ujjak. Viszont soha nem öltözött úgy, mint egy temetkezési vállalkozó. Rikító színeket hordott és hivalkodó aranyékszereket aggatott magára. A viselkedése sem hasonlított egy temetkezési vállalkozóéhoz. Ralphban tomboltak az érzelmek, hangos volt és elképesztően faragatlanul tudott viselkedni. Ráadásul rendelkezett azzal a bájos szokással is, hogy dohány rágott, valamint ott és akkor köpködte a feketés-sárga levet, ahol és amikor jónak látta.

– Azonnal meg kell csinálni a boncolást – suttogta Max a halottkémnek.

– Ezért hívtál ide személyesen engem? – kérdezte Ralph.

Max bólintott. – Mindent nézz meg.

– Rendben – felelte Ralph, miközben egy vastag dohánycsomót tologatott a szájában. – Majd valamikor délután megcsinálom.

– Most. Most rögtön. És szedd ki belőle az összes vért, amennyit csak lehet. Csináld meg rajta az összes létező vizsgálatot.

– Például?

– Majd később megbeszéljük.

– Hé, Tikkes, mi a francnak suttogsz? Nem fog fölébredni. Ha-ha!

– Marha jó. Derítsd ki, mitől halt meg. – Max elfordult és odament Harvey-hoz. Az orvos sápadtnak és kimerültnek látszott. – Hol van Martino szobatársa?

– Kiel Davis? Átvitettem egy másik szobába. Nyugtatókat kapott.

– Beszélni akarok vele.

– Később – mondta Harvey.

Megrázta a fejét. – istenem, nem tudom elhinni.

– Mit olyan nehéz elhinni? – kérdezte Max, miközben a noteszában lapozgatott. – Nincs látható sérülés, vér, szúrás, lőtt seb, dulakodás nyoma. Az áldozatot egy AIDS-klinikán kezelték, tehát feltételezhetően nem örvendett jó egészségnek. Minden jel természetes halálra utal, nem igaz?

Harvey nem válaszolt azonnal.

– Ricky Martino nem volt egy angyal – mondta végül. – intravénás kábítószeres volt. Gimnazistáknak árulta a drogokat.

– Ez most nem érdekes. Mennyire volt beteg?

– Ami azt illeti – felelte Harvey – Martino meggyógyult.

– Nem volt AIDS-es?

– Már nem. Az utolsó tesztje szerint HIV-negatív volt. Persze még kapott kezelést, de jó úton járt a teljes gyógyulás felé.

– Érdekes – jegyezte meg Max.

– Hogy őszinte legyek – folytatta Harvey –, én nem lelkesedtem Martino kezeléséért.

– Miért nem?

– Mert nem volt jó alany. Egyrészt heroinista volt.

– Akkor miért kezeltétek? – kérdezte Sara. – Annyi az önként jelentkező, aki bármit hajlandó kipróbálni, és mégis Martinot választottátok?

– Teljes keresztmetszetet akartunk a betegekből… nem csak meleg férfiakat. Ezért Bruce behozta Martinőt. Bruce kedvelte. Hitt benne.

– És te nem? – folytatta Sara.

Harvey vállat vont.

– Az intravénás narkósok, úgy, ahogy vannak, elég mocskos társaság. Bevallom, nem rajongok a kezelésükért… nem erkölcsi okokból, hanem mert megbízhatatlan adatforrások. Mint minden szenvedélybeteg. Ráadásul a

legtöbbjük már eleve beteg attól, hogy egész életükben roncsolták a testüket, ami már önmagában is erősen csökkenti a kezelés hatékonyságát.

– Akkor maga szerint mitől halt meg, Doktor? – kérdezte Max.

– Nem tudom. – Harvey elhallgatott, hogy összeszedje a gondolatait. – Egész egyszerűen nem értem. Alig egy órája voltam bent nála.

– Mielőtt fejbe vágták?

– Közvetlenül előtte.

– És Martino akkor még jól volt?

– Lélegzett, ha erre gondol. Nézze, nem Martino volt a legegészségesebb ember a földön, de semmi olyan baja nem volt, ami ilyen akut halálhoz vezethetett volna. És hogy valaki még be is tört a laborba… furcsa egybeesés.

Max keresztbe fonta a karját a mellkasán, arca egészen eltorzult az erőltetett gondolkodástól.

– Ha Martinót meggyilkolták, akkor

az az egészet új megvilágításba helyezi.

– Hogy érti ezt? – kérdezte Harvey.

– Egyrészt új modus operandi – válaszolta Bernstein.

– Nincs késszúrás – helyeselt Sara.

– De mi a helyzet Bruce-szal? – mondta Harvey. – őt sem szúrták le.

Bernstein lassan bólintott, és járkálni kezdett.

– Csak lassacskán, öt ember halott, négy beteg, egy orvos. Hármat – Triant, Whithersont és Jenkinst – leszúrtak, hasonló, ámbár nem ugyanolyan körülmények között.

– Ezt mind tudjuk – mondta Harvey türelmetlenül.

– Hallgasson végig, jó? Mi közös van a három betegben?

– Melegek voltak – kezdte Sara –, és mindhármukat ugyanazon az AIDS-klinikán kezelték.

– Most vegyük föl a listára Mártinot, feltételezve, hogy őt is megölték.

– Akkor viszont elfelejthetjük a homofóbiás gyilkost – jegyezte meg Harvey. – Martino heteroszexuális volt.

– Megszólalt a csipogója. – A fenébe is, mennem kell.

– Később még szeretnék beszélni magával – mondta Max. – És a meggyilkolt áldozatok aktáit is látni szeretném.

Harvey bólintott, majd távozott. Bernstein abbahagyta a járkálást és gyengéden Sarára nézett.

– Biztosan halálosan fáradt vagy. Miért nem alszol egy kicsit?

– Semmi bajom.

– Sara…

– Ne kezdd megint, Max! A siránkozás meg a búslakodás nem segít. Valamivel el kell terelnem a figyelmemet.

Max megértően bólogatott.

– Akkor jó. Hol tartottunk?

– Riccardo Martinonál.

– Igen. Vegyük be az egyenletbe, és akkor mi a közös bennük?

– Két dolog – felelte Sara. – Az AIDS és a klinika. Ahogy Harvey mondta, elfelejthetjük a meleg kapcsolatot, mivel Martino heteroszexuális volt.

– Rendben, most nézzük Dr. Bruce Grey-t. Vegyük egy kalap alá Whithersonnal, Triannal, Jenkinsszel és Martinoval. Most mi a közös nevező?

– Csak egyetlen dolog – felelte Sara. – A klinika. Valaki azokat veszi célba, akik kapcsolatban állnak a Sidney Pavilionnal.

Max nem feleit rögtön. A távolba meredt, lassan ingatta a fejét, fogai egy újabb körmöt kerestek, amit lerághatnának.

– Itt valami hiányzik – szólalt meg végül –, valami nagy dolog.

– Micsoda?

– Dögöljek meg, ha tudom.

– Szerinted valaki a klinikát akarja szabotálni?

– Lehet.

Sara az ajtó fölötti órára nézett.

– Most vissza kell mennem Michaelhez. Nemsokára fölébred.

– Én meg átnézem Dr. Riker dossziéit.

– Rendben. Majd később megkereslek.

– Sara? Mondhatok valamit?

– Igen?

– Ezt most úgy mondom, mint barát, nem mint rendőr.

– Hallgatlak.

– Michaellal kapcsolatban elfojtod a dolgot. Hamarosan vissza fog ütni.

Sara már az ajtóban állt.

– Tudom, Max. Koszi.

***

Hallotta a víz csobogását.

– Ne, ne, kérem…

– Pofa be, te rohadt kölyök!

A hétéves Michael fölnézett, szemében páni félelem ült. Mostohaapja a kád fölé hajolt. Kigombolt kék melós inge alól, amelynek mellényzsebére pirossal hímezték rá a Marty nevet, kilátszott viseltes fehér pólója. Marty arcát eltorzította a féktelen düh és gyűlölet. Lehelete szesztől és dohányszagtól bűzlött.

– Gyere ide, Michael!

– Kérem…

– Ha nem jössz ide most rögtön… – Nem fejezte be a mondatot, de Michael el tudta képzelni, mi következne.

Michael megpróbált elfutni, de lábai odaragadtak a linóleumhoz. Nem tudott megmozdulni. Marty kinyújtotta a kezét és hajánál fogva megragadta Michaelt. Odarángatta a kádhoz, aztán lenyomta fejét a víz alá.

– Fogsz még rendetlenkedni a szobámban? – üvöltötte Marty.

Michael nem tudott válaszolni. Nem tudott lélegezni. Ide-oda rángatta a fejét, kétségbeesetten kapkodott levegő után. De nem volt. A víz belefolyt a torkába, és fulladozni kezdett.

Marty szorítása nem engedett. Még erősebben markolta a haját.

– Nem hallom, fiacskám. Fogsz még rendetlenkedni a szobámban?

Michael fejében fokozódott a nyomás. Úgy érezte, menten szétrobban a tüdeje. Hallotta a víz csobogását…

Michael fölült az ágyban. Patakzott róla a verejték.

Csak álom volt.

Körülnézett, szinte várva, hogy a sötét szoba egyik sarkából Marty arca néz vissza rá. De mostohapja nem volt ott. Michael egyedül volt, a klinikán. Az AIDS-klinikán. AIDS-es. A folyosó felől vízcsobogást hallott. Valaki mosogat. Vagy mosakszik. Semmi ok a félelemre.

Átvetette a lábát az ágy szélén és fölállt. Az álomtól még mindig reszketett a teste, de legalább még nem érzi az SR1 mellékhatásait. Karjaival átfogta testét és az ablakhoz lépett. Kinézett. Nem túl épületes látvány. Egy koszos sikátor. Szemét mindenfelé. Két hajléktalan kártyázik. Fölborított kukák. Csirkecsonton rágódó macskák. Az egyetlen dolog, ami az épületen belüli higiéniai körülményekről árulkodott, az a meglepően tiszta, fehér teherautó volt, amelynek oldalán az

„Amerikai Szemétszállítási Tröszt – Kórházi Hulladékszállítás” felirat állt. Michael csak bámult ki az ablakon.

Összefüggéstelen gondolatok és az érzések viharzottak át az agyán. Olyan sebességgel jöttek és tűntek el, hogy képtelen volt összerakni őket, mintha egy száguldó autó rendszámát igyekezett volna leolvasni. Megpróbálta lassítani őket, de nem ment. Csak foszlányokat tudott elkapni. Végül egyetlen szó világosodott meg, amely minden egyebet elhomályosított.

Sara.

Furcsa, de Michael nem félt a háláitól. Az sokkal nagyobb rémülettel töltötte el, hogy itt kell hagynia Sarát. Egyedül. A kicsivel. A jövőnek most már volt értelme. Felelősséget érzett. Sarával akart maradni, meg a kicsivel. Miért most kellett ennek megtörténnie? Miért kellett neki megmutatni azt, amit úgyis elvesznek tőle?

Elég az önsajnálatból, Michael!

Nincs erre semmi szükség.

Az esti sajtókonferenciára gondolt, a *News Flash*ben. Mit fog majd mondani? Szinte hallotta az újságírók csúfondáros kérdéseit.

– Mindig meleg volt?… A felesége tudta?… És a csapattársai?… Hány barátja volt?…

Istenem, mit csináljak? kérdezte magától. *Én mindig csak téged akartalak védelmezni. És most, most itt vagyunk a közepében. Bárcsak megkímélhetnélek tőle. Bárcsak elfelejthetném, bárcsak megmásíthatnám az igazságot. De nem tudom. Miért kellene neked is végigszenvedned ezt? Az egyik énem szeretne elküldeni, megkímélni attól, hogy végigjárd velem ezt az istenverte kálváriát.*

Michael azonban tudta, hogy soha nem küldheti el. Sara soha nem egyezne bele. És azt is tudta, hogy fordított helyzetben ő sem hagyná

magát elküldeni. Meg sem fordulna a fejében. Sara ott akar vele lenni, és bármilyen önző dolognak is tűnt, Michael is azt akarta, hogy ott legyen vele. Nélküle nem élné túl.

Csak ne félne ilyen rettenetesen.

– Michael?

Megfordult. Sara állt az ajtóban. Olyan gyönyörű, olyan pokolian, fájdalmasan gyönyörű… Érezte, hogy könnyek szöknek a szemébe, de visszatartotta őket.

– Szeretlek – mondta.

Sara az ablakhoz bicegett és megölelte.

Michael lehunyta a szemét és magához szorította.

– Le fogjuk győzni, ugye?

Sara fölemelte a fejét és ránézett. Halvány mosoly jelent meg a szája sarkában.

– Meg fogsz gyógyulni – mondta eltökélten.

Aztán megint odabújt hozzá, és

nagyon szerette volna elhinni a saját szavait.

***

Másnap reggel Bernstein hadnagy a laborban talált rá Dr. Harvey Rikerre, aki éppen a privát dossziékat vizsgálgatta.

– Hiányzik valami? – kérdezte a hadnagy.

Harvey megrázta a fejét.

– De valaki turkált közöttük. Az egyik nincs a helyén.

– Michaelé?

– Igen. Beszórt a halottkémmel?

Bernstein bólintott. Jobb kezének ujjal fantasztikus alakzatokba csavargattak egy gemkapcsot.

– Ciánt találtak. Valaki befecskendezte a jobb karjába.

– Tehát gyilkosság volt.

– Úgy tűnik.

Harvey nagyot sóhajtott. –

Kihallgatta már Klei Davist?

– Igen. Semmit nem látott. Semmit nem hallott. Semmit nem tud.

Harvey válaszolni készült, amikor Winston O'Connor lépett be az ajtón.

– Jó reggelt, Harvey.

– Hello, Winston. Win, ez itt Bernstein hadnagy.

Winston O'Connor kézfogásra nyújtotta a kezét.

– Örvendek. Nem fiatal egy kicsit ahhoz, hogy hadnagy legyen?

Bernstein eleresztette füle mellett az unalomig ismert kérdést és a férfit tanulmányozta. Negyvenes, erős déli akcentus, őszbe hajló szőke haj, átlagos magasság, nyílt mosoly.

– Maga a vezető laboráns?

– Úgy van – nyekeregte Winston. – Mi szól fújta errefelé, hadnagy?

– Tegnap hajnalban valaki betört a laborba – mondta Bernstein, de Martinoról szándékosan nem szólt.

– Maga viccel! Betörtek? Pont ide?

És mit vittek el?

– Semmit – felelte Max. – Dr. Riker meglepte őket.

– Jól vagy, Harvey?

– Kiválóan.

– Hol volt tegnap hajnali három körül? – kérdezte Max.

Winston arcán meglepetés látszott.

– Gyanúsított vagyok?

– Senki nem gyanúsított. Csak szeretnék rájönni, mi történt.

– Egész éjszaka otthon voltam.

– Egyedül ól?

– Igen.

– Tudja valaki igazolni, hogy otthon volt?

– Mi a fenéért kellene ezt bárkinek is igazolnia?

– Kérem, feleljen a kérdésre!

– Nem. Nem szoktam tanúkat hívni, amikor a saját lakásomban vagyok.

– Tegnap mikor ment el innen?

– Éjfél körül.

– Maga hagyta el utolsónak a labort?

– Nem – mondta Winston egy oktávval magasabb hangon. – Eric Blake még itt volt.

– Egyedül?

– Igen. Elzártam a kísérleti anyagokat, ahogy minden este, ő meg itt maradt. – Winston a hadnagy pillantását kereste, de Bernstein ide-oda kapkodta tekintetét, és nem hagyta, hogy a másik a szemébe nézzen. – Lemehetek meginni egy kávét, hadnagy, vagy az anyám leánykori nevére is kíváncsi?

– Menjen. – Winston megfordult és kiviharzott a laborból.

– Elég ingerült volt – jegyezte meg Bernstein.

– Nagyon rendes ember – védte Harvey. – Sokat dolgozik.

– Mióta ismeri?

– Tizenöt éve.

– Mióta ól New Yorkban?

– Nem is tudom. Talán húsz éve.

Max az arcát simogatta. – Érdekes.

– Micsoda?

– Semmi. Lenne néhány kérdésem magához is, ha nem bánja.

– Csak kérdezzen nyugodtan.

Bernstein megkezdte a szokásos járkálást. Beszéd közben még véletlenül sem nézett Harveyra.

– Hány bizalmas jellegű beteget kezel?

– Nálunk mindenki bizalmas beteg.

– Az rendben van, de mennyi a „nagyon” bizalmas, akit elkülönítenek a többiektől, ott a folyosó végén a mögött az ajtó mögött, amelyiknek nincs ablaka?

– Jelenleg csak Michael van ott. Akkor jött annak a szobának az ötlete, amikor Bradley Jenkinst kezdtük kezelni.

– Hogyan ismerte meg Jenkinst?

Harvey folytatta a dossziék szortírozását.

– Az apján keresztül.

– És hogy ismerte meg az apját?

– Bejött hozzám egy nap. Azt mondta, hogy szeretne többet megtudni a munkánkról. Én természetesen egy szavát sem hittem el. Stephen Jenkins szenátor nem az az ember, akit a mi ügyünk elkötelezett hívének lehetne nevezni. Egy idő után kibökte, hogy a pletykák szerint gyógyítani tudjuk az AIDS-t. Tagadtam, és mondtam, hogy még nagyon az elején tartunk. De csak nem tágított. Akkor hozta szóba a fiát.

– Bevallotta, hogy Bradley AIDS-es?

– Igen. Rettenetesen el volt keseredve. Az az ember egy kicsit fanatikus, de most a beteg, haldokló fiáról volt szó. Megígérte, hogy diszkréten segíteni fogja a klinikát, ha Bradley-t beveszem.

– És bevette.

Harvey bólintott, aztán rájött, hogy Bernstein nem néz rá.

– Igazából nem hittem, hogy segíteni fog. Inkább abban reménykedtem, hogy

nem fog ártani.

– Jenkins rengeteget kockáztatott, amikor megbízott magában.

– Mi más választása volt? Meg akarta menteni a fia életét. Különleges biztonsági intézkedéseket dolgoztunk ki, mint Michaelnél… titkos bejárat az alagsorból, meg ilyesmi.

– Magát leszámítva ki tudja még az itteni betegek nevét?

– Ez a legfurcsább az egészben. Gyakorlatilag senki. Bruce tudta. Eric is tud néhányat, de nem mindet. És…

– Itt elhallgatott.

– És még ki? – kérdezte újra Max.

– Dr. Raymond Markey.

– Az kicsoda?

– Az Egészségügyi és Humánszolgáltatási Minisztérium helyettes államtitkára. Közvetlenül neki küldjük a jelentéseket.

– Megbízik benne?

– Nem nagyon. Mindig inkább politikusnak tartottam, semmint

orvosnak.

– És azt tudta, hogy Bradley Jenkinst kezelték?

– Nem. Ezt eltitkoltuk előle.

– Azt hogy csinálta?

– Hazudtam.

– Hogy?

Harvey vállat vont.

– Bradley nevét egyszerűen kihagytam arról a beteglistáról, amit Markey-nak küldtem.

– És Markey soha nem kérdezett rá?

– Nem.

– Azt tudja, hogy megtalálták a gyógyszert?

hagy Igen is, meg nem is. Csak annyit köziünk vele, amennyi elég ahhoz, hogy ne állíthassa le a pénzt.

– És ő csak úgy hisz magának?

Harvey elmosolyodott.

– Nem hinném. De mindig cáfolhatatlan bizonyítékokkal támasztjuk alá a kérelmünket. Egy jó kutató mindig figyel arra, hogy ne

vádolhassák az eredmények kozmetikázásával. Egy ilyen klinikát, mint a miénk, már maga az a vád romba dönthetne, hogy meghamisítjuk az adatokat. Ezért vezettük be azt a rendszert, hogy minden egyes esettel legalább két orvos foglalkozik… külön-külön. Ez kiküszöböli a tévedés lehetőségét.

– Ez nem egészen világos.

– Vegyük például a vérvizsgálatokat.

– A vérvizsgálatokat?

– A vérvételt, a teszteket. Ha először én vizsgáltam meg a beteget, akkor a kezelés későbbi szakaszában Bruce vagy Eric csinálja a teszteket, és fordítva. Mondok egy példát. Három évvel ezelőtt Teddy Krutzerről én állapítottam meg, hogy AIDS-es. Később, amikor megnéztük, hogy Krutzer tényleg HIV-negatív lett-e, Bruce vett tőle vért. Vagy egy másik példa. Scott Triant, az első meggyilkolt

áldozatot Bruce Grey diagnosztizálta AIDS-szel négy évvel ezelőtt, tehát…

– Tehát később vagy maga, vagy Eric tesztelte, hogy meggyógyult-e vagy sem.

– Pontosan. Ezzel a módszerrel elejét vehetjük minden olyan hamis vádnak, amellyel akadályozhatnák a munkát.

Max megcsóválta a fejét.

– Ez az ügy egyre bonyolultabb és bonyolultabb.

– Nem olyan bonyolult – mondta Harvey.

– Nem?

– Szerintem elég egyszerű.

– Avasson be engem is!

Harvey abbahagyta az iratrendezést és fölnézett.

– Valaki megpróbálja tönkretenni a klinikát. Valaki hírét vette a felfedezésünknek, és nem akarja, hogy tudassuk a világgal. Én kezdettől fogva gyanítottam. Ezért ragaszkodom a

rotációs módszerhez.

– De…

– Nézze, hadnagy, Sarának már mondtam. Ha be akarnám bizonyítani, hogy gyógyítani tudom az AIDS-t, mi lenne a legmeggyőzőbb érv, amit föl tudnék mutatni? Gyógyult betegek, nem igaz? Ha elteszik láb alól a gyógyult betegeket, csak kórlapjaim, diagramjaim, tesztjeim meg dossziéim maradnak, amikkel nem megyek semmire. Mindent elölről kellene kezdenem. A vakcina éveket késne.

– Ez logikusan hangzik – jegyezte meg Bernstein anélkül, hogy lassított volna járkálása iramán. – De hadd kérdezzek valamit. Hány gyógyult beteg van még életben?

– Három.

– Három gyógyult beteg van még életben – ismételte Max. – Akkor pedig mind a háromnak védelemre van szüksége. Biztonságos helyre kell vinni őket, ahol senki nem érheti őket utol.

– Egyetértek – mondta Harvey.

– Akkor van egy javaslatom, doktor, ami nem fog tetszeni magának. Elviszem őket innen.

– Ezt nem értem.

– Ha ez a konspiráció tényleg akkora, ahogy gyanítja, akkor bárki benne lehet. Már eddig is elmentek a legvégsőkig, most nyilván nem fognak megállni. Véleményem szerint az a legbiztonságosabb, ha senki, még maga sem tudja, hol vannak. Minél kevesebbet tudunk, annál kevesebb információ szivároghat ki.

– Komolyan azt gondolja, hogy…

– öt embert már meggyilkoltak – szakította félbe Bernstein.

– De ezek a betegek állandó orvosi felügyeletet igényeinek.

– Ismerek egy orvost, aki abból él, hogy zárva tartja a száját. Maga megmondja neki, mit csináljon, és ő megcsinálja. Ha magának személyesen kell látnia őket, akkor én majd

odaviszem. De bekötöm a szemét.

Harvey bólintott. – Rendben. Ez ésszerűen hangzik. De adja a szavát, hogy az én külön engedélyem nélkül senki nem fog hozzájuk nyúlni. Ha a maga orvosa rossz gyógyszert ad nekik, vagy fölösleges vizsgálatokat végez…

– Nem fog, erre a szavamat adom. És szeretném átnézni a négy áldozat aktáját.

– Természetesen, hadnagy, de hadd kérdezzek valamit.

– Tessék.

– Ha ez a konspiráció tényleg olyan nagy, honnan tudjam, hogy maga nincs benne?

Bernstein abbahagyta a futkározást, fölnézett, és egyik hajtincsét a középső ujja köré tekerte.

– Érdekes kérdés – felelte. Aztán kisétált az ajtón.

***

Jennifer Riker a díványon ébredt. Körülötte szanaszét hevert a boríték tartalma. Majd később átnézem, gondolta. Lezuhanyozott, felöltözött, töltött magának egy tálka Triple-Brant, a korpapelyhek legújabbikát, ami a állítólag a ráktól kezdve a szájzárig mindent meggyógyít. Olyan íze volt, mint a fakéregnek. A húga, Susan veszi ezeket az őrületes bioélelmiszereket. Amikor hazajön a boltból, lelkendezve rákezdi, hogy „Most vettem egy (tetszőlegesen behelyettesítendő), és képzeld, a barátnőm (tetszőlegesen behelyettesítendő) esküszik rá. hogy ettől száz százalékkal (tetszőlegesen behelyettesítendő) fogod érezni magad”.

Fölsóhajtott, fogta a tálkát, kiment a dolgozószobába és letelepedett a díványra. Ránézett a tegnap elkezdett dossziéra. Hihetetlen. Megcsinálták. Harvey és Bradley megtalálta az AIDS ellenszerét! Egy HIV-pozitívból HIV-

negatívat csináltak!

Jennifer fölemelte Scott Trian aktáját és megkereste azt a részt, ahol tegnap abbahagyta az olvasást. Végigfutotta az oldalt, itt van. Ahol Trianről kiderül, hogy HIV-negatív. Jennifer folytatta. Trian állapota szépen javult, de azért nem volt problémamentes. Bruce megjegyezte:

> Vannak időszakok, amikor Scott annyira legyengül az SR1-injekcióktól, hogy aggódom miatta. Harvey-val tegnap beszéltünk erről. Mindketten egyetértünk abban, hogy valamiképpen csökkenteni kell a mellékhatásokat.

De az alternatíva – belehalni az AIDS-be – sokkal rosszabb, mint amin Trian most keresztülmegy.

A dosszié nem tartogatott több

meglepő fölfedezést, azt tárgyalta, miképp reagál Trian szervezete az SR1-re. Bruce utolsó megjegyzése a következő volt:

DNS? A vs. B.

Ez meg mit jelent? Jennifer vállat vont, letette a dossziét és elővett egy másikat. Whitherson, William. Az ő dossziéja szinte ugyanolyan volt, mint Triané. Whitherson is HIV-negatív lett, de nála egyéb problémák is adódtak:

> Bill családja szörnyen viselkedik. Az apja nem hajlandó beszélni vele, az anyja meg a férje és a fia között őrlődik, nem mer bejönni Bilihez, hátha a férje ezt árulásnak tartaná. Seggfejek, mind a ketten. Az a furcsa az egészben, hogy Bili mégis őrülten szereti a

> szüleit. Állandóan hívogatja őket. Hallom, hogy könyörög nekik a telefonban, olyan szégyenlős, megtört hangon. „De hát nem értitek?
>
> Meg fogok halni!” Ennek ellenére semmi.

És megint ugyanaz az rejtélyes utolsó sor:

DNS? A vs. B.

A következő Krutzer, Theodore volt. Az ő esete is nagyon hasonlított a többiekéhez, néhány figyelemreméltó különbséggel:

> Whitherson családjától eltérően Teddyé egyszerűen hihetetlenül rendes. Az apja meg az anyja nemcsak hogy elfogadják fiuk homoszexualitásának tényét,

de még bátorítják is. Az apja hétvégenként meghívja magukhoz Teddy barátját. Együtt mennek horgászni.

Aztán később:

Újabb gyógyult beteg. Túl szép ahhoz, hogy igaz legyen. Krutzer betegsége soha nem volt akut, egy hepatitisnél és néhány bőrkiütésnél semmi súlyosabb. És most meggyógyult. Harvey tett ma egy javaslatot, ami szerintem helytálló. A Harvey, Eric meg köztem lefolyó beszélgetés valahogy így hangzott:

Harvey: Minden Krutzerral kapcsolatos tesztet te csinálsz, Bruce. Csak te foglalkozhatsz ezzel az esettel! A laborban is te

futtatod le a tesztet.

Eric: Miért?

Harvey: Független kutatás. Ha minden esettel más foglalkozik, akkor egy embert nem lehet az eredmények meghamisításával vádolni. Javaslom, hogy ebbe az egybe vond be Markey-t is.

Én: jó, majd fölhívom. De nem hinném, hogy érdekelné.

Harvey: De legalább elmondhatjuk, hogy fölajánlottuk neki a lehetőséget.

Eric: Számomra nem világos, mi értelme van ennek. Nincs arra időnk, hogy a laborban pepecseljünk.

Harvey: Ez nagyon-nagyon fontos, Eric.

Nem szabad támadható

pontokat hagynunk a kutatásban.

A többi dosszié is hasonló szöveget tartalmazott, persze az esetek egyéni, csak rájuk jellemző fordulataival. Nincs ebben semmi meglepő. Az viszont furcsa, hogy mindegyik ugyanazzal a különös megjegyzéssel zárult:

DNS? A vs. B.

Jennifer már nyúlt az utolsó dossziéért, amikor eszébe jutottak az apró műanyag dobozkák. Kirakta a díványra és végignézte őket. Kívülről mindegyikre ráragasztották egy beteg nevét. Jennifer fölnyitotta a Trian, Scott" jelzésűt. Két, A és B címkével ellátott kémcső feküdt benne.

Mi a…?

Kihúzta a piciny kémcsöveket – inkább ampulláknak látszottak – a

habszivacs tartóból. Vér. Vérminták voltak. Megnézte a többi dobozt is. Mindegyik egyforma volt. Kívül állt a beteg neve, belül két, A-val és B-vel jelzett kémcső, vérrel megtöltve. Minek?

Aztán észrevette a kis fehér borítékot.

Beesett a dívány alá, és csak a sarka látszott ki. Jennifer lehajolt és fölvette. Egyszerű fehér boríték. Nincs rajta sem a feladó neve, sem más jelzés. Bármelyik trafikban kapható ilyen. Az elejére Bruce Susan nevét írta. Jennifer megfordította a borítékot. Amikor elolvasta, mit írt Bruce a ragasztásra, kihagyott a szívverése. Apró, nyomtatott betűkkel ez állt rajta:

FELBONTANDÓ HALÁLOM ESETÉN.

***

– Segíthetek?

Max Bernstein fölnézett és meglátta Sarát.

– Aha,, gyere be! Hol van Michael?

– Kezelik – felelte Sara. – Ezek a betegek aktái?

Max friss ceruzával a szájában bólintott.

– Ez az ügy egyre kuszább és elképesztőbb.

Sara leült. – Hallgatlak.

– Figyelj – kezdte Max. – itt van az összes áldozat dossziéja. Kezdjük Triannel. Ő volt az egyik legelső beteg, majdnem három évvel ezelőtt vették föl. Körülbelül akkor került ide Whitherson is. Meg Martino is, az intravénás narkós.

– És Bradley?

– Éppen ez az. Bradley a kakukktojás. Egy éve sem volt még itt. A kezelés közepén tartott. Szépen haladt, de még nem volt HIV-negatív. Nem illik a képbe. Elmondta Harvey,

miről beszéltünk?

– Igen.

– Azt is elmondta, hogy szerinte valaki tönkre akarja tenni a klinikát?

Sara bólintott. – Michael is hihetőnek találja, meg én is.

– Szerintem is az, csak túl sok benne a kérdőjel. Vegyük például Bradley Jenkinst. Tegyük föl, hogy valakik el akarják tenni láb alól a gyógyult AIDS-betegeket – illetve a bizonyítékot, hogy Harvey szavaival éljek. Akkor miért ölték meg Bradley Jenkinst? Ő új beteg volt a klinikán. És miért vitték a hulláját a meleg bár mögé? És még valami. Ha komoly károkat akarok okozni a helynek és nem zavar, hogy közben néhány embert ki kell nyírni, akkor minek apróznám el a dolgot? Miért ne szabadulnék meg a probléma gyökerétől? Leégethetném a Paviliont. Megölhetném Harveyt és Ericet, a dossziéikat meg eltüntetném.

– Értem, mire gondolsz.

– Nem tudom, Sara, de itt valami nem stimmel. Miért kellett ilyen feltűnő módon megölni az áldozatokat?

– Pszichopata gyilkos.

– Egy pszichopata, aki megbolygatja egy kórház legbensőbb szentélyét? Nem hiszem.

– Lehet, hogy csak a figyelmet akarta elterelni. Hogy mindenki azt higgye, csak a meleg közösségre utazik – vélte Sara.

– És mi célból?

– Az első két áldozat borzalmas módon megölt homoszexuális volt – magyarázta Sara. – Várható volt, hogy a sajtó ráharap. Ezt a gyilkos is tudta. Meg azt is, hogy a gyilkosságokat mindenki rögtön egy pszichopata homofóbiás művének fogja betudni. Eleinte senki nem is ásott ennél mélyebbre. A világ a Melegvágót kereste, azt a férfit, aki találomra kiválasztott homoszexuálisokat öl meg, nem pedig a számító hóhért, aki egy

titokban dolgozó klinika betegeit akarja eltenni az útból.

– Csakhogy a sajtó addig nem nagyon kapkodott a sztori után, amíg…

– Amíg meg nem ölték egy híres szenátor fiát – fejezte be Sara. – Ez megmagyarázza, miért kellett meghalnia Bradley-nek. Ez aztán már komolyan fölkeltette a sajtó érdeklődését. Végre mindenki a Melegvágóra figyelt.

Max elgondolkodva masszírozta az arcát.

– Értem, hová akarsz kilyukadni, de még így sem smakkol. Miért vitte a gyilkos Bradley testét a meleg bár mögé?

– Így mindenki megtudta, hogy meleg volt – mondta Sara. – A gyilkos azt a benyomást akarja kelteni, hogy ő a Melegvágó, aki rettegésben tartja a meleg közösséget. Trian és Whitherson tudvalévőén homoszexuálisok voltak. Bradley szexuális preferenciája

viszont hétpecsétes titoknak számított. Mi a legjobb módszer az igazság fölfedésére? Kitenni Bradley testét a Village-ben egy meleg bár mögött.

– Na jó – mondta Bernstein –, ez is egy megközelítés. Nem biztos, hogy elfogadom, de menjünk tovább.

– Nekem sem tetszik igazán – bólogatott Sara. – Hadd próbálkozzam valami mással. Lehet, hogy a gyilkos végig csak Bradley-re utazott?

– Hogy érted ezt?

– Lehet, hogy csak azért ölte meg Triant és Whithersont, hogy homofóbiás gyilkosnak higgyék, pedig az igazi célpont végig Bradley volt? Lehet, valaki Jenkins szenátort akarta tönkretenni azzal…

– Felejtsd el. Már én is gondoltam erre. Semmi értelme. Akkor miért ölte meg Ricky Martinot? Miért tört be a laborba? És a klinikával való kapcsolat? Tartsuk véletlen egybeesésnek? És mi van Grey

állítólagos ön-gyilkosságával…?

– Elég, igazad van – vágott közbe Sara. – Világos. Felejtsd el, amit mondtam.

– Bocs. – Bernstein egymásra tette a dossziékat és eltolta őket. – izgulsz az esti sajtókonferencia miatt?

– Borzalmasan. De még jobban félek a betegségtől.

Max bólintott. – Michael erős férfi, Sara. Harvey meg fogja gyógyítani.

***

Harvey Riker fölvette a privát vonal telefonját.

– Halló?

– Szia, édesem – mondta Cassandra. – Szeretném letépni a ruhádat.

– Sajnálom, hölgyem. Rossz számot hívott.

– Annál jobb – felelte a lány.

– Hogy ment a tárgyalás a Northeastern Airnél?

– Még nincs vége. Neked milyen volt a napod?

Harvey fontolóra vette, beszámoljon-e Michael állapotáról Cassandrának, de aztán elvetette az ötletet. Nem az ő dolga.

– Nem túl jól. Tegnap éjszaka meghalt egy betegünk. Úgy tűnik, megölték.

– Egy újabbat?

– Igen.

Cassandra tétovázott.

– Tényleg azt hiszed, hogy Sanders tiszteletesnek köze van hozzá?

– El tudnám képzelni róla.

– És az apámról?

Harvey alaposan megfontolta a szavakat, mielőtt kimondta őket. – Furcsának tartom, hogy ugyanazon a napon, amikor apád kijelentette, hogy nem ismeri Sanderst személyesen, a dolgozószobájában vitatkoztak. Miért hazudott? Mit akart eltitkolni?

Mielőtt Cassandra válaszolhatott

volna, megszólalt Harvey csipogója.

– Várj egy kicsit, Cassandra. – Megnyomta az intercom gombját. – Tessék.

– Doktor Riker?

– Igen – felelte Harvey.

– A hetes vonalon keresik.

– Éppen a másik vonalon beszélek valakivel. Fontos?

Rövid szünet következett.

– Dr. Raymond Markey van a vonalban.

Harvey megrémült. Az egészségügy és humánszolgáltatás helyettes államtitkára csak akkor telefonált, ha rossz hírt akart közölni.

– Várjon egy pillanatig. – Megnyomott egy gombot. – Visszahívlak, Cassandra. – Aztán újabb gombnyomás következett. – Dr. Markey?

– Üdvözlöm, Dr. Riker. Hogy van?

– Nem túl jól.

– Sajnálattal hallom.

– Tegnap éjszaka meghalt egy újabb betegünk. Lehet, hogy meggyilkolták.

– Meggyilkolták? – ismételte Markey. – Atya isten, Riker, az összesen mennyi?

Harvey még idejében észbekapott, mielőtt kiejtette volna a száján a négyes számot.

– Öööö, három.

– Hogy hívják a legutolsó áldozatot?

– Martino.

– Martino, Martino… á, itt van. Riccardo Martino? Intravénás kábítószerélvező?

– Ő az.

– Lássuk csak. A másik kettő Trian és Whitherson volt. Mindkettő meleg. Több késszúrás. Martinonál is ugyanez a helyzet?

– Nem.

– Akkor hogy halt meg?

– Ciánt fecskendeztek belé.

– Istenem, ez borzasztó. Rettenetes.

– Igen, az. Kezdek komolyan

aggódni a többi beteg biztonságáért.

– Nos, igen, én nem aggódnék annyira. Biztosra veszem, hogy az egész nem több szörnyű, de véletlen egybeesésnél.

Szörnyű, de véletlen egybeesés?

– Már megbocsásson, uram, három beteget öltek meg ugyanarról a klinikáról.

– Valóban, de egy fontos momentumról megfeledkezik: Bradley Jenkinsről, a szenátor fiáról, szintén több késszúrással gyilkolták meg. A rendőrség szerint ugyanaz az ember ölte meg, aki Triant és Whithersont… ez az úgynevezett Melegvágó. Jenkins pedig nem tartozott a klinika betegei közé. Itt van előttem a beteglistájuk, és a ő neve nem szerepel rajta.

Harvey ereiben megfagyott a vér, csapdában érezte magát. Valamiért biztos volt benne, hogy a vonal túlsó végén Raymond Markey gonoszul mosolyog.

– Nos, ez igaz, de…

– Tehát, semmi ok az aggodalomra. Ha Jenkins is a klinika betege lett volna, nos, akkor valóban gondban lennék. Kénytelen lennék pontatlannak tartani a jelentéseit. És ha így állna a helyzet, a jelentés egyéb részelt is kétségbe lehetne vonni. Azt kellene föltételeznem, hogy léteznek egyéb valótlanságok is. Minden eddigi eredményt fölül kellene vizsgálnom, hiszen nem tudhatjuk, mi igaz belőlük. Elveszítené a támogatást.

Harveynak összeszorult a torka. A ma esti műsor. A riport a klinikáról, a gyilkosságokról…

…Bradley Jenkinsről.

Eszébe jutottak Bernstein hadnagy szaval.

– És miről fog beszélni Donald Parker? – kérdezte Max Sarától. – Az AIDS-gyógyszerről? A Melegvágóról? Jenkins szenátor fiáról? Hogy itt kezelték a klinikán?

És Sara válasza:

– Mindenről.

Raymond Markey egy ideig nem szólt, hagyta, hadd lebegjenek a szavai a levegőben, hogy aztán a falakba is beivódjanak.

Az a gazember már tud Jenkinsről, gondolta Harvey. *De honnan? És ez nekem eddig miért nem jutott az eszembe? Mi a fene folyik itt?*

Végül Raymond Markey törte meg a csendet.

– De természetesen mindketten tudjuk – mondta –, hogy Bradley Jenkinst nem kezelték a klinikán, tehát nincs miért aggódni. Ezek a gyilkosságok sajnálatos egybeesések. Viszonthallásra, Dr. Riker.

***

Raymond Markey letette a kagylót. Az asztalánál Sanders tiszteletes ült mosolyogva.

Micsoda hátborzongató mosoly, gondolta Raymond. Milyen őszintén vidám, barátságos, kedves. Egyáltalán nem félelmetes. Micsoda álarc! Megfoghatatlan, valóban – olyan megfoghatatlan, mint maga az ember. Markey ismerte Sanders történetét.

Nincstelen déli fiú. Farmer papa, aki egyszer csak eltűnt az éjszakában. Alkoholista mama.

Sanders kiszélhámoskodta, kiügyeskedte, kizsarolta magát a nyomorból, eltaposott mindenkit, aki az útjába került. Agyafúrt fickó. Tudta, mivel lehet hatni az emberekre és hogyan kell egyensúlyozni a hatalomban. Befolyása a szegényeknél és iskolázatlanoknál kezdődött, mostanra azonban elért Washington legfelsőbb köreibe is.

Köztük az enyémbe is, gondolta Markey.

– Ezzel megvolnánk – mondta, és fölállt.

Az egyik festmény üvege előtt megigazította piros nyakkendőjét. Raymond Markey mindig piros nyakkendőt hordott. Az évek folyamán ez szinte a névjegyévé vált. Piros nyakkendő és vastag szemüveg.

– Helyes – mondta Sanders. – Kiderített valami újat a forrása?

– Semmit. Csak amit már tudunk. Egy tévésztáb lófrál a klinika körül, de nagy a csend.

A tiszteletes komoly arccal csóválta a fejét.

– Nem jó jel. Lehet, hogy nyilvánosságra hozzák Michael Silverman betegségét.

– Gondolja, hogy az iménti hívás sem rettenti el őket?

Sanders elgondolkodott.

– Nem hiszem, hogy Riker beszélni merne Jenkins és a klinika kapcsolatáról – mondta. – De ha egyszer úgy döntöttek, hogy előhozakodnak Michael Silvermannel,

a maga beszélgetése Rikerrel nem fogja eltántorítani őket.

– Talán le kellene állnunk az egésszel – próbálkozott Raymond. – Már így is túlságosan messzire ment.

Sanders villámló szemekkel nézett rá.

– Vissza akar vonulni, Raymond?

– Nem, csak…

– Akarja, hogy az emlékezetébe idézzem, miért kívánta támogatni az én szent küldetésemet? Maga volt az, aki soha nem bízott Rikerben, aki sem személyes, sem szakmai okokból nem kedveli. És nálam van az a videofelvétel…

– Ne! – kiáltotta Markey. Egy pillanatra lehunyta a szemét, nehézkessé vált a lélegzete. Nyugodtabb hangon folytatta. – Továbbra is száz százalékig maga mögött állok, de azt el kell ismernie, hogy a konspiráció omladozik.

Sanders arcára visszatért a mosoly.

– Olyan csúnya szó ez a konspiráció – mondta. – Én inkább szent küldetésnek nevezném. Az Úr velünk van a mi küzdelmünkben.

Mintha a tévéműsorát hallanám, gondolta Markey undorodva. Sanders szent küldetése” az volt, hogy világgá kürtölje, közeledik az Armageddon. És mi más lenne a küszöbön álló apokalipszis bizonyítéka, mint az AIDS-járvány.

Az AIDS, harsogja Sanders tiszteletes a mikrofonba, *végső soron az egyiptomi csapások modern megfelelője. Isten könyörület nélkül lecsap az erkölcstelenekre. Igen, barátaim, isten a végső leszámolásra készül. Az Armageddonra. Isten olyan világos jelet küld nekünk, amelyet nem hagyhatunk figyelmen kívül. Azért küldte ránk ezt a gyógyíthatatlan járványt, hogy megtisztítsa a földet a perverz, hedonista csőcseléktől. És hamarosan*

elkövetkezik a végső küzdelem a jó és a rossz között. Ámen, dicsérjük az Urat. Készen állunk rá? Ki mártózik meg az Úr dicsőségében, és ki csatlakozik az AIDS által fertőzöttekhez a pokol füzében? Készülnünk kell a harcra, barátaim, és ehhez a Ti segítségetekre van szükségünk. Elérkezett az idő. hogy a romlatlan lelkek adakozzanak, és bőkezűen adakozzanak!

Sanders ezután bemutat néhány diát arról, hogyan eszi szét az emberi testet isten újkori pestise. Megbabonázott, elszörnyedt hívei borzadva bámulnak a képernyőre, miközben véghordozzák közöttük az adomány-gyűjtő kosárkákat. A pulpitusról Sanders elégedetten szemléli a zöldhasú bankók kupacának növekedését.

Na de ha az AIDS-et valahogy gyógyítani tudnák, ha az isteni csapás terjedésének valamiképpen gátat lehetne vetni… nos, akkor az

alapjaiban rázná meg Sanders tiszteletes Biblia-értelmezését.

A dologban az a furcsa, hogy Raymond meglátása szerint Sanders tényleg hitt abban, amit prédikált. Abban szakértő volt, hogyan kell egy „isteni csodát” megrendezni és imádott minél több pénzt összeharácsolni, de őszintén hitt abban, hogy szent küldetést teljesít. Amikor az AIDS-t a bibliai csapásokhoz hasonlította, közvetlen összefüggést vélt fölfedezni. Meg is kérdezte egyszer Raymondtól, miért olyan nehéz elhinni, hogy isten a huszadik században is ugyanúgy tud cselekedni, mint a bibliai időkben. Az emberek talán azt hiszik, hogy az évszázadok folyamán csökkent a hatalma?

– Ez nem változtat a helyzeten – jegyezte meg Markey. – Kezdjük elveszíteni a támogatóinkat.

– Téved, Raymond. Továbbra is kitartanak mellettünk.

– Hogy mondhat ilyet? Jenkins szenátor…

– Stephen jelenleg gyászol – szakította félbe Sanders. – Rettenetes érzés lehetett rájönni, hogy a fia erkölcstelen életet élt. Ha megnyugszik, újra csatlakozni fog hozzánk.

Raymond hitetlenkedve nézett rá.

– Ezt nem gondolhatja komolyan. Tudja, mit tett. Eladott minket.

– Igen, tudom. És nem is veszem jó néven. Viszont továbbra is befolyásos szenátor, nekünk pedig szükségünk van rá. Hívja föl, Raymond! Mondja meg neki, hogy várom a következő találkozónkra.

– És az mikor lesz?

Ernest Sanders vállat vont.

– Az attól függ – mondta. – Ha Michael Silverman bejelenti a betegségét, azonnal hívjon össze válságülést. Mindenkinek jelen kell lennie.

– Mindenkinek? De hiszen Silverman John Lowell veje.

– Sanders gúnyos mosolyra húzta a száját.

– Dr. Lowell miatt ne fájjon a feje. Vele én foglalkozom. – Fölállt, vette a kabátját és elindult az ajtó felé. – Végül is – emlékeztette Markey-t – John Lowell is közénk tartozik.

***

Harvey viharzott be Michael szobájába, teljes pánikban.

– Sara, hála az égnek, hogy megtaláltalak.

Sara Michael ágya szélén ücsörgött. Éppen a sajtókonferencián elmondandó szöveget vették át. Eldöntötték, hogy a lehető legrövidebbre fogják.

– Mi a baj? – kérdezte Sara.

– Hol van Donald Parker? – tudakolta Harvey.

– Bármelyik percben megérkezhet.

Mi történt?

Harvey-ből dőltek a szavak.

– Beszélned kell vele. Nem említheti Bradley Jenkins kapcsolatát a klinikával.

– Miért nem?

– Mert azzal mindent tönkretenne.

Harvey sebtében előadta a helyettes államtitkárral folytatott beszélgetést.

– Ha Markey rájön, hogy a jelentésekből kihagytam Bradley Jenkins nevét, búcsút mondhatok a klinikának. Az összes eredmény hitelességét megkérdőjelezik.

– Megtehetik? – kérdezte Michael.

– Markey minden tőle telhetőt el fog követni. Alig várja, hogy valamilyen ürüggyel elvegye tőlünk a pénzt. Ez kapóra jönne neki. Nem szabad megtudnia, hogy Bradley-t itt kezelték.

Sara bólintott.

– Amint Donald ideér, beszélek vele.

***

Cassandra a zavarodottság és a fájdalom ismerős állapotában ébredt. Az előbbi abból eredt, hogy nem tudta, hol van, az utóbbi pedig a masszív fejfájástól. A zavarodottság rendszerint csak néhány percig tartott, amíg az agya elég külső ingert befogott ahhoz, hogy rekonstruálja az előző este eseményeit. A fájdalom egy kicsit tovább kínozta.

– Harvey? – szólt ki az ágyból.

Semmi válasz.

Cassandra felnyögött. Mindkét kezével szorította a fejét, de a halántékára zúduló kalapácsütések csak nem akartak megszűnni. Nagy keservesen sikerült kinyitnia a szemét. Vakította az erős fény, jóllehet a függönyök össze voltak húzva és egyetlen lámpa sem égett. A szobában tulajdonképpen csaknem teljes sötétség uralkodott.

Ismét nyöszörögni kezdett.

Egy szállodai szobában találta magát, nem Harvey lakásában. Helyes kis szoba. Egy utazási prospektus minden bizonnyal „elegánsnak”, „kellemes hangulatúnak” nevezné. A távolban dudált egy autó, de Cassandrára úgy hatott, mintha rockegyüttes csapott volna a húrok közé valahol az agyában tartott koncerten.

– Shhh – szisszent föl hangosan.

A kezével a helyére húzta a fejét, és várt, hogy az idő összeragassza koponyájának szétcsúszott darabjait. Megpróbálta felidézni a történteket. Tárgyalás a Northeastern Airnél. Vajon megkapta a csekket? Még nem. A Northeastern marketingese, az a szökött ego-mániás, gondolkodási időt kért. Aztán elmentek inni a… a Plazába. Ez az, itt van. Miről beszélgettek? Fogalma sem volt. A marketing igazgató jóképű volt ugyan,

de emellett egy felfuvalkodott hólyag, rámenős, öntelt. Beképzelt pojáca. Amikor kinyitotta a száját, semmi értelmes nem jött ki belőle. Cassandra megpróbált visszaemlékezni, mit mondott, de csak az maradt meg benne, hogy „én, nekem, én, nekem, én, nekem.

És aztán?

Sima ügy. A hapsi fölvitte, megkefélte, aztán lelépett. Kezdett megvilágosodni a kép. A szex botrányos volt. A pasit jobban érdekelte, hogy mutat akció közben, mint amit csinált. Az a típus, aki inkább a tükröt nézi, mint a partnerét. Egyedül is elboldogult volna.

Cassandra föltápászkodott és körülnézett. Igen, olajra lépett, hála istennek. Hagyott valami üzenetet az asztalon. Cassandra óriási kínok között lehalászta és elolvasta.

Gratulálok. Tiéd a csekk.

Nem írta alá, csak a névkártyáját mellékelte.

Jézusom.

Átvetette a lábát az ágy szélén és megpróbált fölállni. A szoba kísértetiesen hasonlított az összes többihez, amelyben életében megfordult – tágas, gyönyörű, makulátlan, méregdrága bútorok, tiszta ágynemű, vastag törölközők. Cassandra Lowell a legjobbat érdemli. Olcsó szálloda szóba sem jöhet. Ha Cassandra Lowellt akarod megkefélni, szépséges környezetbe vidd. Luxushelyre. Végül is nem egy olcsó kurváról van szó.

Luxuskurváról.

A fürdőszoba felé támolygott. Letámaszkodott a zuhanyfülke mellé, megnyitotta a melegvizes csapot, megvárta, hogy a víz gőzölögve folyjon, és csak aztán lépett be alá. Hosszasan időzött alatta, hagyta, hadd áztassa a tűzforró sugár. Többször beszappanozta magát, majd lemosta a habot. Aztán lerogyott a francia-ágyra,

sírdogált egy kicsit, felöltözött és hazaindult.

Amikor néhány órával később megérkezett a Lowell-birtokra, fogott egy adag kukoricapelyhet és letelepedett a konyhaasztalhoz.

– Jó reggelt, drágám – köszönt John Lowell.

Cassandra fölemelte a fejét a tányérból. Apja szénfekete garbót viselt, haját gondosan megfésülte, arca majd kicsattant az egészségtől. Még mindig milyen jóképű, gondolta Cassandra, de felesége csaknem tíz évvel ezelőtti halála óta egyetlen nővel sem volt komoly kapcsolata. Nagy hiba, de Cassandra gyakran eltűnődött azon, vajon mit szólna hozzá, ha apja szeme egy másik nő miatt csillanna föl úgy, mint annak idején az anyja láttán.

Valószínűleg elviselhetetlen érzés lenne, vélte Cassandra. Ez nagyon rá vallana.

– Jó reggelt – felelte.

– Találkoztál Sarával?

– Nem. Kellett volna?

Apja vállat vont. – Fölhívtam a kórházat. Azt mondták, hogy Michael ma reggel eljött onnan. Telefonáltam a lakásukra, de csak az üzenetrögzítővel tudtam beszélni.

– Dr. Rikert nem próbáltad? – kérdezte Cassandra.

Dr. Lowell bólintott. – Nem hívott vissza. És szerintem nem is fog.

– Miért nem?

– Fogalmazzunk úgy, hogy Harvey Riker meg én nem vagyunk a legjobb barátok.

Cassandra lesütötte a szemét. Valami furcsát érzett, valamit, ami leginkább a szégyenlősségre hasonlított.

– Mindenesetre elég különös – folytatta Dr. Lowell.

– Micsoda?

– Michaelnek hepatitis B-je van, ami azt jelenti, hogy legjobb esetben is

legalább három hétig kórházban kell lennie. Vajon miért jött ki?

– Lehet, hogy átvitték egy másikba.

– Lehet – mondta Dr. Lowell meggyőződés nélkül.

Cassandrának eszébe jutott, milyen sietve távozott Harvey otthonról előző nap reggel, Eric telefonja után. Nem hallott sokat a beszélgetésből, de Harvey hangja elég idegesnek tűnt. Arra is emlékezett, hogy Michael nevét említette, mielőtt letette a kagylót és köszönés nélkül elrohant.

Csak nincs Michaelnek valami komoly baja?

– Mennem kell – mondta az apja. – Ha a húgod telefonál, mondd meg neki, hogy hívjon föl a rádiótelefonon. – Megpuszilta Cassandra arcát és az ajtó felé indult. Egy szóval sem kérdezte, hol és kivel töltötte az elmúlt öt éjszakát. Ha szexuális ügyekről volt szó, apja inkább hallgatott – úgy tett, mintha minden rendben lenne.

Cassandra Harvey-ra gondolt. Vajon miért kötött ki az ágyban azzal a neandervölgyi marketingessel (hogy a fenébe hívják?), mikor pedig olyan jól álltak a dolgok…

…túl jól?…

…Harvey-val.

Hát, c'est la vie. Lehet, hogy nem egymáshoz valók. Vagy lehet, hogy túl sokat ivott. Vagy az is lehet…

…Vagy az is lehet, hogy egy utolsó kurva vagy, Cassandra.

Lehunyta a szemét. Amikor hallotta apja távolodó kocsijának a hangját, fölpattant és a folyosón a dolgozószoba felé lopózott. Ideje elfelejteni a tegnap éjszakát. Vannak egyéb, sokkal fontosabb dolgok is.

Tudta, hogy amire készül, az csúnya dolog. Tudta, hogy apja dolgozószobája tiltott terület a számára, ezen kívül nincs joga ahhoz, hogy beleüsse az orrát a dolgaiba. Harvey szaval azonban – és talán a

tegnap éjszaka történtek helyrehozatalának igénye – egyre ott munkáltak benne: „*Furcsának tartom, hogy ugyanazon a napon, amikor apád kijelentette, hogy nem ismeri Sanderst személyesen, a dolgozószobájában vitatkoztak. Miért hazudott? Mit akart eltitkolni?*”

Hát ez az, gondolta Cassandra. Mit akart – vagy akar – eltitkolni? Lehet, hogy tényleg kapcsolatban áll Sanders tiszteletessel? Lehet, hogy tényleg van valami köze a klinika problémáihoz?

Odaért a dolgozószoba ajtajához, lenyomta a kilincset és belépett. A házban apja irodája volt a kedvenc helye. Tágas, magas a plafonja, mindenhol tölgyfa, könyvek ezrei – mint Henry Higgins szobája a *My Fair Ladyben* A hatalmas antik íróasztal mögé lopakodott és ki akarta húzta az egyik oldalsó fiókot. Nem nyílt. Még egyszer megpróbálta. Zárva. Hátradőlt a puha bőr forgószékben. Hova a

fenébe dughatta azt az átkozott kulcsot? Végigtapogatta a középső fiók alját. Ujjal valami hideg fémtárgyra tapintottak.

Bingó!

Megragadta az aprócska kulcsot és letépte a ragasztót. Kinyitotta a fiókot és kotorászni kezdett. A jobb oldali legalsó rekeszben ráakadt a személyes leveleket tartalmazó dossziéra. Ráérősen átfutotta az oldalakat. Az egyik levél igencsak fölkeltette az érdeklődését. Dr. Leonard Bronkowitztól a Columbia Presbyterian Kórház ügyvezetőjétől jött:

> Kedves John!
>
> Tudom, hogy nem fog örülni a hírnek, de az igazgatótanács a Sidney Pavilion támogatása mellett döntött. A tanács tagjainak többsége az ön igen

meggyőző ellenérvei ellenére is úgy érzi, hogy az AIDS nem kapja meg azt a figyelmet, amelyet megérdemelne. Jóllehet sokan egyetértenek azzal a véleményével, hogy a mérleg nyelve túlságosan kilendült a másik irányba, most, amikor a világ fölismerte a betegség súlyosságát, a tanács úgy véli, hogy Dr. Riker és Dr. Grey komoly haladást ért el a vírus elleni vakcina kifejlesztésében. Amellett, hogy ez a vakcina megmentheti az emberiséget, a kórháznak jelentős erkölcsi megbecsülést, így anyagi támogatást is hoz.

Tisztában vagyok vele, hogy e döntés hátráltatja az ön programját a Rákközpontban, de bízom

abban, hogy számíthatunk támogatására ebben az új és izgalmas erőfeszítésben.

Tisztelettel,
Leonard Bronkowitz, M.D.

Egy Washingtonból érkezett levél is ezzel a témával foglalkozott.

Tisztelt Dr. Lowell!
Az idei pénzügyi évben orvosi kutatásokra adható keret elosztása megtörtént. Sajnálattal kell közölnöm, hogy nem áll módunkban a Rákközpont új szárnyának építését támogatni. Elismerjük és nagyra becsüljük az ön munkájának fontosságát, de tagadhatatlan tény, hogy New York városa, közelebbről a Columbia

Presbyterian Orvostudományi Központ minden egyéb intézménynél több támogatást élvez, amelynek nagy részét a Központ Dr. Harvey Riker és Dr. Bruce Grey által vezetett AIDS-klinikája kapja.

Én személy szerint hiszek az ön munkájában és a döntést nagy csalódással vettem tudomásul, de minthogy ön korábban egészségügyi miniszteri beosztásban dolgozott, bizonyára tisztában van a döntéshozói folyamat hátterével. Úgy tűnik számomra, hogy jelenleg az AIDS „A hét betegsége”, „A hónap szenzációja”. Mindenkinek ez látszik lekötni a figyelmét.

Meggyőződésem, hogy amint az iránta mutatott érdeklődés csökkenni kezd – ami hamarosan várható –, a sajtó és az állampolgárok ésszerűbb hozzáállást fognak tanúsítani.

Ne veszítse el a reményt, hiszen tudnia kell, hogy kettőnkön kívül sokan éreznek így. Megtiszteltetés lenne számomra, ha következő washingtoni látogatása során fölhívna, hogy megvitassuk az orvostudomány mai helyzetét. Számos olyan téma létezik, amellyel kapcsolatban igen nagyra értékelem az ön véleményét.

Őszinte tisztelettel,
Raymond Markey, M.D.
Államtitkárhelyettes

Egészségügyi és Humánszolgáltatás

Cassandrával megfordult a világ. Igazából semmi megdöbbentő nem állt a két levélben. Tudta, hogy apja kezdettől fogva ellene volt a klinikának, keserűen panaszkodott a pénz „elfecsérlése” miatt. Azt azonban nem tudta, hogy a Sidney Pavilion működése ilyen sú-lyosan befolyásolja a Rákkutató Központét: vagy-vagy helyzet alakult ki – vagy az AIDS-klinika, vagy a Rákkutató Központ. Cassandra világosan látta, mennyit jelent a Központ az apjának, de vajon milyen messze hajlandó elmenni a támogatás megszerzéséért? Az biztos, hogy soha nem lenne képes…

A kocsifeljárón közeledő autó hangjára rezzent össze. Zajos dízelmotor. Apja Mercedese. Visszajött!

A francba. Azt hittem, egész napra

elment.

Visszatette a két levelet a dossziéba, az irattartót a legalsó fiókba, és be akarta zárni. Kintről hallotta a garázs távirányítós ajtajának zümmögését.

Hová tettem azt az átkozott kulcsot?

Szemel az íróasztal tetejét pásztázták. Semmi. Körülnézett a földön. Ott sem volt. A Mercedes beállt a garázsba. El kell tűnnie az irodából, mielőtt apja meglátja.

A franc essen bele, hol az a kulcs? Amikor egy másodperccel később észrevette a kulcslyukban, legszívesebben fölpofozta volna magát, amiért eddig erre nem gondolt. Ráfordította és kirántotta, éppen akkor, amikor apja leállította a motort és becsapta maga mögött a kocsi ajtaját.

Letépett egy csíkot az asztalon álló celluxos dobozról és visszaragasztotta a kulcsot a középső fiók aljára. Villámgyorsan mozgott, fölpattant az

asztal mellől, az ajtóhoz rohant, kinyitotta, majd jobbra fordult és elindult a folyosón.

Ha balra néz, látta volna a bejárati ajtóban álló apját, aki megütközve nézett utána.

***

Donald Parker sötétkék öltönyben, méltóságteljesen állt a folyosó végén. A híradós szakmában eltöltött negyven év alatt az összes kontinenst bejárta. Harry Trumantól kezdve George Bushig minden elnök beiktatásáról tudósított. Tanúja volt az első Holdraszállásnak, a Tét offenzívának, a pekingi mészárlásnak, a berlini fal lebontásának, a Sivatagi Vihar hadműveletnek. Interjút készített Gandhival, Malcom X-szel, Pol Póttal, Khomelnivel, Aminnal, Gorbacsovval, Husszeinnel. Kevés olyan dolga volt az életnek, amit ő ne ért volna el.

Ahogy Sara feléje bicegett, Donald Parker elkapta a lány tekintetét és rámosolygott. Sara szeme kéken ragyogott, szúrósan és áthatóan. A tökéletes riporter szemel.

– Szervusz, Sara.

– Szia, Donald. Megkaptad az irományaimat?

A férfi bólintott.

– Nem akármilyen történet, Sara. Lehet, hogy az év legnagyobb sztorija. Miért adod át?

– Túl közel kerültem hozzá – válaszolta.

– Személyes okok?

Sara bólintott.

– Van valami köze ahhoz, amit a műsor előtt a férjed bejelenteni készül?

– Most hadd mondjak csak annyit, hogy igen.

– Semmi gond – mondta Parker. – Vannak új fejlemények?

– Tegnap éjjel a kórház területén megöltek egy másik beteget, Riccardo

Martinot.

– Tessék?

– Leírtam a részleteket.

Parker elvette a papírlapot és elolvasta.

– Remek munka, Sara.

– És még valami.

– Igen?

– Jenkins szenátor fiáról nem tehetsz említést.

– Ezt nem értem.

Sara elmagyarázta. Parker figyelmesen végighallgatta, majd bólintott.

– Rendben – mondta végül. – Akkor ezt a részt kihagyom.

– Köszi, Donald. Igazán hálás vagyok.

– De tisztázzunk még valamit. Ez a Dr. Riker tényleg nem akar szerepelni?

– Nem. Dr. Riker szeretné megőrizni az anonimitását. Az asszisztense, Dr. Blake adja az interjút.

– Értem, akkor nekilátok. Kösz az

előkészítést, Sara. Nekem már alig maradt valami tennivalóm.

– Szívesen – mondta Sara, és távozni készült. – És örök hálám Bradley Jenkinsszel kapcsolatban.

Donald Parker nézte, ahogy Sara a botjára támaszkodva elsántikál.

Lenyűgöző lány, hihetetlen szépsége hihetetlen intelligenciát takar. Ragyogóan értett a munkájához, és Donald iránta érzett tisztelete napról napra nőtt.

De sajnos, gondolta a férfi, Sara őiránta érzett tisztelete viszont hamarosan próbára tétetik. A ma esti műsor után alaposan kiábrándul majd példaképéből. Mi több, dühöngeni fog. Donald Parker viszont túl régóta volt ebben a szakmában és kialakult egyfajta etikai rendszere. Mások kényelme és érdekel miatt nem volt hajlandó elhallgatni egyetlen fontos momentumot sem – akármilyen következményekkel is jár.

Bradley Jenkinst pedig biztos, hogy nem fogja kihagyni a sztoriból.

13

Cassandra olyat készült mondani, amit – tudta – később nagyon meg fog bánni.

Azért ment Harvey irodájába, hogy beszámoljon neki az apja íróasztalában talált levelekről. Ehelyett azonban valami egészen más bukott ki a száján.

– Mondanom kell neked valamit – kezdte.

– Igen?

Cassandra lehajtotta a fejét, nem mert Harvey szemébe nézni.

– Tegnap éjszaka egy másik férfival voltam.

Harvey-ba fájdalom hasított, szemel elkerekedtek.

– Az, öööö, a marketing igazgatóval?

Cassandra bólintott. – Értem – mondta Harvey rezzenéstelen arccal.

Visszament az asztalához, leült, és jegyzetelni kezdett az egyik dossziéba.

– Csak ennyit tudsz mondani? – kérdezte Cassandra.

– Mit akarsz hallani?

– Nem is zavar a dolog?

– Azt szeretnéd, ha zavarna?

– Ne válaszolj kérdéssel a kérdésemre.

– Nem tudom, mit akarsz tőlem Cassandra. Idejössz és közlöd, hogy mással voltál tegnap este. Milyen reakciót vártál?

– Nem tudom.

– Miért mondtad el?

– Hogyhogy miért?

– Soha nem tudtam volna meg – mondta Harvey. – Miért kellett bármit is mondanod?

Cassandra kinyitotta a száját, aztán várt, vállat vont, megint várt, végül tétován megszólalt.

– Őszinte akartam lenni veled.

– Nagyszerű, őszinte voltál. És most,

ha megbocsátasz, rengeteg dolgom van.

– Figyelj egy kicsit…

– Sajnálom, Cassandra. Komolyan. Azt hittem, boldogok vagyunk együtt. Azt hittem… nem tudom… azt hittem, ez más, mint a többi.

– Az is.

– Akkor nagyon eltérő fogalmaink vannak a másságról. Nincs szükségem újabb csalódásra. Túlságosan fájdalmas. Rossz hatással van a hangulatomra, a munkámra…

– Soha többet nem fog előfordulni. Esküszöm. Nem akartam fájdalmat okozni…

– Mit bánom én! Egyébként sem lett volna szabad hagynom, hogy idáig fajuljon a dolog. Hülye voltam, amikor azt hittem, hogy te… – Megrázta a fejét. – Viszlát, Cassandra. – Lesütötte a szemét és írni kezdett.

– Harv?

Harvey nem nézett föl. Ezúttal keményebb hangon ismételte. – Viszlát,

Cassandra.

Cassandra valami furcsán fájdalmasat érzett a szíve táján. Szeretett volna még mondani valamit, de Harvey fagyos arckifejezése elhallgattatta.

Megfordult és kiment a szobából.

***

– Michael öt perc múlva sajtókonferenciát tart.

Reece Porter abbahagyta Nike edzőcipőjének befűzését és fölnézett az edzőre.

– Mit mondasz?

Richie Crenshaw edző átvágott az öltözőn, átlépte a szétdobált cipőket, térdvédőket és a hosszú lábakat. A Knicks Seattle város Kingdome-jában volt, és szezon előtti edzőmérkőzésre készült a Supersonics ellen.

– Hallottad, nem? A *News Flash* elején Michael fog beszélni.

– Mi a fenéről? – tudakolta Reece.

– Dögöljek meg, ha tudom.

Jerome Holloway értetlen pillantást váltott Reece-szel.

– És az országos tévé fogja közvetíteni?

– Ahogy mondod – felelte Crenshaw.

– Ez nekem magas – mondta Reece. – Mi mondanivalója lehet Michaelnek, amit egy menő hírműsor fő műsoridőben, ráadásul élőben akar közvetíteni?

– Nyilván a hepatitisszel kapcsolatban.

Reece hitetlenkedve rázta a fejét.

– A SportsChannel vagy az ESPN esetleg harapna ilyesmire, de nem a CBS.

– Különben is – tette hozzá Jerome –, a sajtó már tud a hepatitiséről.

Crenshaw megrántotta a vállát.

– Fogalmam sincs, srácok. Kapcsold be a tévét, Jerome, és mindjárt kiderül.

Az újonc a készülékhez ballagott és megnyomta a gombot. Michael csapattársai és edzői abbahagyták, amivel éppen foglalatoskodtak és a képernyőre bámultak. Arcukon mit sem sejtő kíváncsiság látszott. Nem úgy Reece-én. Neki valami nagyon nem stimmelt. Egy sportoló, legyen akármilyen híres is, nem tesz élőben nyilatkozatot egy ilyen műsorban, hacsak nem valami nagy ügyről van szó. Eszméletlenül nagy ügyről. Valamiről, ami már túlmegy a sport keretein.

Reece Porter nézte, ahogy a Michael és Sara a pódiumhoz mennek. Rettenetesen rossz előérzete támadt.

***

George a harmadik sorozat száz fekvőtámasz közepén tartott, jókora izmai minden egyes lökésnél négyszeresére dagadtak, amikor

megütötte fülét egy riporter éneklő hangja: – Következő műsorunk, a *News F l a s h* legújabb adása példátlan eseményekről tudósít. Mi az összefüggés minden idők egyik legeredményesebb kosárlabdázója, Michael Silverman meglepetésszerű bejelentése, a Melegvágó és az AIDS-hisztérla között? Nézze meg a *News Flash*t, és értesülhet az óv szenzációjáról. A reklám után… Maradjanak velünk a CBS-én.

George megdermedt. Michael Silverman, Sara Lowell férje, John Lowell veje. Silverman ott volt aznap éjszaka azon a jótékonysági bálon, amikor George megölte Bradley Jenkinst. És most meglepetésszerű bejelentésre készül, élőben.

George kíváncsi volt, mi közlendője lehet Michael Silvermannek Amerika népe előtt. Nagyon kíváncsi.

Egy olyan ember nyilatkozata, mint Michael Silverman, persze még nem ad

okot az aggodalomra, de miről makogott még az a riporter? Valami összefüggésről a Melegvágóval. Na, az nyilván érdekes lesz. Aztán a végén, mit is mondott még – szenzációs hír az AIDS-ről? George megcsóválta a fejét. Ez nem lehet véletlen egybeesés. Ahhoz ez sok. Michael Silverman, a Melegvágó, az AIDS-hisztéria.

Valaki kibogozta a szálakat.

George-ot leginkább Michael Silverman bejelentése izgatta. A rendőrség már tudott a meggyilkolt áldozatok és az AIDS-klinika közötti kapcsolatról, tehát csak idő kérdése volt, mikor szivárog ki a sajtóhoz. De mi köze van ennek Sara Lowell férjéhez? Csak nincs valami kapcsolat Michael Silverman és a gyilkosságok között? És ha van, akkor milyen kapcsolat?

Ugyan, George! A te dolgod az, hogy eltedd őket láb alól, nem pedig az, hogy az okát firtasd.

Ez igaz, de jobb, ha az ember vigyáz magára. George kénytelen volt a szokásosnál nagyobb kockázatot vállalni. A Melegvágó fölkapott téma lett. Most, hogy ekkora érdeklődés mutatkozik iránta, a józan ész azt diktálja, hogy az önvédelem érdekében megtudjon valamit a gyilkosságok miértjéről is.

A fene egye meg, miért nem nézett jobban utána ennek az ügynek, mielőtt elvállalta?

Trehány munka, George. Nagyon amatőr.

Amint a reklám véget ért, George fölugrott a padlóról. Letelepedett az óriási ágy szélére és nézte, ahogy Michael és Sara a pódiumhoz megy. Sara Lowell egyszerűen gyönyörű volt. Észbontóan jól nézett ki. Michael láttán George-ot elöntötte az irigység.

Ez a szerencsés flótás minden este bebújik Sara Lowell mellé az ágyba.

George megrázta a fejét. Az élet

néha olyan igazságtalan.

***

– Megjöttem! – kiabálta Max Bernstein.

– A hálószobában vagyok – szólt ki neki Lenny. – Hoztál tejet?

– Aha. És egy karton Diet Coke-ot.

Lenny. kijött elé a folyosóra és gyengéden szájon csókolta. – Fáradt vagy?

– Mint a kutya. Na és veled mi a helyzet?

Lenny bólintott, és kivette a szatyrot Max hóna alól.

– Hót órát vártam a bíróságon egy olyan eset miatt, amit meg sem tárgyaltak.

– Hogyhogy?

– A kliensem elfelejtett megjelenni.

– Olajra lépett?

– Úgy tűnik.

Bernstein vállat vont.

– Mi, zsaruk, elkapjuk őket. Ti, jogászok, meg eleresztitek.

– Na ja, de nélkülünk nem élnél meg. Jut eszembe, rendeltem egy pizzát. Sejtettem, hogy nem lesz kedved elmenni vacsorázni.

– Jól sejtetted.

Lenny becipelte a holmit a konyhába.

– Dolgozol a hétvégén?

– Ml?

– Egy pillanatra hagyd abba a körömrágást és kegyeskedj rám figyelni. Dolgozol a hétvégén?

– Valószínű. Miért?

– A hétvégén enyém Melissa.

Melissa Lenny tizenkét éves lánya volt.

– Igyekszem majd fölbukkanni.

– Hálás lennék. Ja, kikölcsönöztem azt a filmet, amit meg akartál nézni.

Max fölemelte a kagylót és tárcsázott.

– Ma este nem megy. Mindjárt

kezdődik a *News Flash*.

– Teljesen kiment a fejemből. – Lenny kijött a konyhából. – Max?

– Mi van?

– Vedd ki a kezed a szádból, mielőtt lenyomom a torkodon.

– Bocs.

– És kit hívsz?

– A lakásomat.

– Micsoda pazarlás!

– Lenny, ne kezdd.

– Minek tartogatod azt az üres lakást már hat éve? Egy telefon meg egy üzenetrögzítő miatt?

– Nagyon jól tudod, hogy miért.

– Na persze. Félsz, hogy valaki rájön, hogy jesszusom, egy férfival élsz együtt. Tudod, mi vagy te? Egy buzi seggfej.

– Lenny…

– És inkább megtartod a kis legénylakásodat a Nyolcvanhetedik utcán… semmiért. Nem, te paranoid vagy. Nem lenne olcsóbb, ha

mindenkinek elmondanád, hogy nőtlen, homo pasik vagyunk, akik csak úgy együtt laknak? Mint a *Három férfi és egy mózeskosárban*.

– Mi a francról karattyolsz?

– *Három férfi és egy mózeskosár.* Emlékszel arra a filmre, nem? Tom Selleck, Ted Danson és Steve Guttenberg mind nőtlenek voltak, egy lakásban éltek és senki nem aggódott a szexuális életük miatt. Na és Oscar meg Félix a *Furcsa párban?* Murraynek, a zsarunak meg sem fordult a fejében, hogy együtt járnak.

Nem volt üzenet a rögzítőn. Max letette a kagylót.

– Te Lenny, micsoda egy sárkány vagy!

– És vágd körbe végre a bajuszodat. Úgy nézel ki, mint Gene Shalit.

– Házisárkány, házisárkány. Simont megetetted már?

– Igen, az előbb. Valamelyik nap nyolc aranyhalat burkolt be, most utána

küld még hatot. Megnézed?

– Inkább kihagyom.

Lenny vállat vont.

– A te kígyód.

Max két éve vette Simont, az ártatlan kis kígyót, hirtelen támadt ötlettől vezérelve. Akkoriban nagyon egyéni dolognak tartotta, hogy saját kígyója van. Egy problémát azonban elfelejtett számításba venni – halálosan rettegett a kígyóktól. Szerette Simont, órákig el tudta nézni, ahogy a ketrecében tekereg és fölkúszik a védőhálóra. Az viszont már meghaladta a bátorságát, hogy hozzáérjen – vagy akár csak a közelébe merészkedjék. De az még rosszabb volt, hogy Simon csak élő aranyhallal táplálkozott, amit villámgyorsan bekapott a szájába és egészben lenyelt. Tökéletesen látni lehetett a küszködő halacska körvonalait, ahogy végighaladt a kígyó testén.

Hajmeresztő.

Lenny szerencsére megkedvelte

Simont – ami azt illeti, elég furcsa módon nyilvánult meg a szeretete. Etetéskor elhívta a barátait, aztán fogadásokat kötöttek, hogy melyik hal marad utolsónak élve.

Még hajmeresztőbb.

Csengettek. Lenny ajtót nyitott, kifizette a pizzát és behozta a nappaliba. Max figyelte, és közben arra gondolt, mennyire megváltozott az élete, amikor hét évvel ezelőtt először nézett Lenny kedves szemeibe. 1984, az átmenet éve. A Soho névtelen szex-partijain, orgiáin, a bárokban töltött éjszakák, a Caligula korát idéző fürdők hancúrozásai fogyatkozni kezdtek az AIDS által kiváltott mérhetetlen félelem hatására. Max mindenben részt vett, jóllehet állandóan attól rettegett, hogy kiderül róla az igazság. Hány partnere volt? Nem tudta volna megmondani. Hányat ragadott el az AIDS-vírus? Ezt sem tudta volna összeszámolni. Sokan elmentek, és nem

maradt más belőlük, mint halvány, ködös emlékek. Vidám, élettől duzzadó fiatal férfiak, akiknek az élete váratlanul, borzalmas módon megszakadt. Meghaltak, és mindenki elfelejtette őket.

Miért vetettük bele magunkat a névtelen, arctalan szexbe? tűnődött Max. Pusztán a testi élvezet gyönyöre miatt, vagy ennél többről volt szó? Lázadni akartunk? Vagy csak a társadalom által hosszú éveken át ránk kényszerített szerepjátszás és bujkálás miatt fölgyülemlett feszültséget próbáltuk kiengedni magunkból? Mit kerestünk a testek végtelen tengerében? És ami a legfontosabb, mi elől próbáltunk menekülni?

Az elmúlt hét év alatt Bernstein húsznál többször járt AIDS-szűrésen – mindig álnév alatt, és mindegyik teszt negatív lett. Szerencsésnek tudhatta magát, mégis gyakran furdalta a lelkiismeret amiatt, hogy ő nem kapta

el a vírust. Mint egy auschwitzi túlélő, aki nem érti, hogyan maradhatott életben.

Lenny viszont konzervatív családban nőtt föl. Tizenkilenc éves korában feleségül vette gyerekkori szerelmét, aztán egy évvel később megszületett a kislányuk. Megpróbálta elfojtani és tagadni szexuális érdeklődésének igazi irányát, és ez egy ideig sikerült is neki. Házasságuk negyedik évére azonban egyértelművé vált Lenny és a felesége, Emily számára, hogy a heteroszexuális álarc örökre összetört és lehullott. Föltárták az igazságot a két család előtt, Lenny és Emily pedig barátokként váltak el.

Max bekapcsolta a televíziót. Szótlanul, kéz a kézben ültek a díványon.

Lenny Max vállára hajtotta a fejét.

– Tudod, Max, azt hiszem, én vagyok a legnagyszerűbb dolog az életedben.

– Igen, én is azt hiszem.

Aztán nézték, ahogy Michael és Sara a pódium felé tart.

***

– Apa? – szólt be a szobába Cassandra.

John Lowell nem válaszolt. Fátyolos szemekkel bámulta a régi fényképet.

– Mit nézel? – kérdezte lágyan Cassandra.

John Lowell nagyot sóhajtott, és gyengéden, mintha törékeny porcelán lenne, visszatette a képet a helyére.

– Semmit – felelte.

Cassandra átvágott a szobán. Ahogy sejtette, apja megint anyja fényképét nézte. Könnyek szöktek a szemébe.

– Nekem is szörnyen hiányzik – mondta.

– Nagyon szeretett téged, Cassandra. Azt akarta, hogy boldog légy.

Cassandra bólintott, kinyújtotta a

kezét és megérintette anyja képét.

– Sara telefonált az előbb.

– Hol volt mostanáig?

– Azt nem árulta el. Azt mondta, hogy a *News Flash*ből megtudjuk.

– A *News Flash*ből? Mit jelentsen ez?

– Nem tudom.

John Lowell feléje nyújtotta a kezét. Sok-sok év eltelt azóta, hogy apa és lánya utoljára megölelték egymást. Cassandra szorosan hozzábújt, beszívta apja puha gyapjúpulóverének illatát. Egy pillanatra elfeledkezett a fiókban talált levelekről. Elfeledkezett Sanders tiszteletes apja dolgozószobájából kiszűrődő hangjáról, még saját őrült gyanúja is megszűnt létezni. Ez a férfi az apja. Annyira jól érezte magát a karjaiban, mint egy kisgyerek, biztonságban, melegen, elégedetten, és mégis…

– Ti jelentitek nekem a világot – suttogta John Lowell. – Te és Sara.

Furcsa hiányérzet lepte meg mindkettőjüket. Meglepő erővel jelentkezett, mint a csillapíthatatlan éhség, amely evés közben egyre csak fokozódik. Egyikük sem szólalt meg, de mindketten tudták, hogy ugyanarra gondolnak. Nem tudták megmondani, hogyan olvasnak egymás gondolataiban, és a szobát belengő baljós komorság okát sem tudták megmagyarázni. Boldog, bensőséges pillanatnak kellett volna ennek lennie, de valami ott lapuit a sarokban, valami, ami ugrásra készen várta, hogy romboljon, pusztítson, mindent tönkretegyen.

Cassandra kibontakozott az ölelésből. Félszegen néztek egymásra, mintha kellemetlen titkot őriznének.

– Kezdődik a műsor.

– Igen – mondta az apja.

Kijöttek a szobából, de már nem fogták egymás kezét, még csak nem is értek egymáshoz. Az ölelés melegsége

mégis Cassandrával maradt, mint egy vállára borított kendő. Nézte, ahogy apja bekapcsolja a készüléket, és megrohanta a szeretet hulláma. Olyan kedves, érző szívű ember, gondolta, az egész életét mások gyógyításának szenteli. Soha nem lenne képes másoknak ártani. Soha. Cassandra ebben biztos volt. Tökéletesen biztos. Gyanakvása teljesen alaptalan. Néhány levél, meg a Sanders tiszteletessel folytatott beszélgetés végtére is nem jelenti azt, hogy apja bűnt követett el. Tulajdonképpen semmit nem jelent. Most már örült, hogy nem beszélt Harvey-nak a levelekről, és nem árulta el apja beléje vetett bizalmát.

Cassandra megkönnyebbülten, bizakodva hátradőlt, és megpróbált fittyet hányni a kétkedés dühödt hangjának, amely továbbra is makacsul visszhangzott tudatában.

***

A villanyégők stroboszkóp módjára működtek, azt a benyomást keltve, mintha Sara és Michael lassított felvételen mozognának. Egyszerre értek oda a pódiumhoz. Michael előrelépett, Sara megállt mögötte. Michael becsukta a szemét és lehajtotta a fejét. Aztán kiegyenesedett és szembenézett az újságírók hadával.

Sara Michaelt figyelte. Szürke öltönye és szolid kék nyakkendője borzasztóan csinosan állt rajta, de ez mégsem ő volt. Hiányoztak a vad színek, a sárga és zöld csíkok, a illa virágminta, a szívdöglesztő pöttyök – így olyan komor és… élettelen. Sápadt, hamuszínű, fáradt arca illett a ruhához.

Ingzsebéből elővett egy papírlapot. Széthajtogatta és tenyerével kisimította az asztal egyenes lapján. Rápillantott a szövegre, de nem is látta a szavakat. Félretolta a papírt, és lassan fölemelte a fejét. Aztán egy ideig csak állt

szótlanul.

Az erős lámpák szikrázó fényében Sara érezte a hallgatóság növekvő feszültségét. Mocorgás, suttogás kezdődött. Közelebb húzódott Michaelhez, megfogta a kezét és megszorította. Rémülten tapasztalta, milyen hideg. Aztán Michael valami nagyon furcsát művelt. Sara felé fordult és rámosolygott – nem erőltetett, vagy megjátszott mosoly volt, hanem igazi, gyönyörű Michael-mosoly. Sarát egyszerre töltötte el megnyugvással és riadalommal. A mosoly lassan elhalványult, ahogy visszafordult a mikrofonhoz.

– Tegnap – kezdte Michael – megtudtam, hogy AIDS-es vagyok.

Döbbent csönd. A sutyorgás abbamaradt, mintha kazettáról jönne, de most valaki hirtelen kikapcsolta volna a magnót.

– Befekszem arra a magánklinikára, amelyről a műsorban hallani fognak.

Ennyit szerettem volna mondani. Köszönöm.

Hátralépett, ismét rámosolygott Sarára és megfogta a kezét.

– Tűnjünk el innen!

A sajtó egy emberként rohanta meg kérdésekkel.

– Mióta homoszexuális, Michael?

– Sara, mikor tudta meg, hogy a férje meleg?

– A házasság csupán álca?

– Volt szexuális kapcsolata valamelyik csapattársával?

Michael minden kérdésre önkéntelenül megrezzent. Végül visszalépett a mikrofonhoz. Amikor a terem elcsendesett, Michael szó nélkül elfordult. Lehajolt és megcsókolta Sarát.

– Mint mondtam, tűnjünk el innen.

***

Harvey egyedül nézte a műsort.

Nem zavarta a magány. Így van ez jól. Cassandra kezdettől fogva hiba volt. Hova tette az eszét, hol élt, amikor abban a hitben ringatta magát, hogy egy ilyen nőt majd pont ő fog érdekelni? Különben is, ott van a klinika. Nem engedhet meg magának olyan kitérőket, amelyek elvonják a figyelmét és károsan befolyásolják a munkáját.

Megrázta a fejét. Ebből elég. Fontosabb dolga is van most annál, hogy szerelmi életének sikertelensége miatt búslakodjék. Elhessegette magától a Cassandrával kapcsolatos gondolatokat és a *News Flash*re összpontosított.

Donald Parker most is ragyogóan tette a dolgát, pusztán a tények közlésére szorítkozott, nem vitte bele személyes véleményét. Hogy a klinika anonimitása megmaradjon, nem közölték a Sidney Pavilion nevét és címét. Hála istennek. Harvey nagyon

jól el tudta képzelni, micsoda káoszt okozna, ha a lakosság megismerné a csodagyógyszer lelőhelyét. Egy lázadás ehhez képest kismiska lenne.

A riportban csak Eric neve hangzott el, megint csak hála istennek. A „kutatás vezetőjének” nevét nem említették. Tökéletes. Jobb nem is lehetne. Parker megadott egy telefonszámot és egy címet arra az esetre, ha valaki adományaival szeretné segíteni a klinikát. Javasolta, hogy levélben vagy táviratban kérjék a kongresszustól a „meg nem nevezett” AIDS-klinika további támogatását.

Donald Parker kék szemel szinte átfúrták a képernyőt és milliók otthonába nézett be. Harvey most megértette, miért Parkért tartják a legjobbnak a szakmában. Vehemens közvetlenségétől az ember elfelejtette, hogy csak tévét néz. Parker vendégnek számított, aki ott ül a szobában a család körében, nem pedig egy

stúdióban.

– Még megdöbbentőbb azonban – folytatta mély hangján Donald Parker – a klinika és az úgynevezett „Melegvágó” kapcsolata, aki két hónapja tartja rettegésben New York City homoszexuális közösségét. A „Melegvágót” azonban találóbb lenne AIDS-hóhérnak hívni. Nézzük a beszámolót.

Hangja innentől kezdve felvételről hallatszott.

– A rendőrség brutálisan meggyilkolt és megcsonkított fiatal férfiak holttestére bukkant. – Átvérzett lepedővel letakart testek fényképei jelentek meg a képernyőn, imitt-amott kilógott egy láb vagy kéz. – Sokáig mindenki azt hitte, hogy egy pszichopata tizedeli a meleg közösség tagjait. A napvilágra került új bizonyítékok fényében azonban megdőlt ez az elmélet, és helyébe egy minden eddiginél hátborzongatóbb

feltevés lépett.

Hatásszünet. – Az úgynevezett „Melegvágó” AIDS-es betegeket gyilkol. A gyilkosságok áldozatait egy közös szál fűzi össze – mindannyian annak a klinikának betegei voltak, amelyet mai műsorunkban bemutattunk.

Parker újabb hatásszünet után folytatta.

– Az első áldozat Scott Trian. – A képernyőn megjelent Trian mosolygós fényképe. – A huszonkilenc éves brókert a lakásán gyilkolták meg. Leírhatatlan módon megkínozták és megcsonkították, végül elvérzett.

Trian képét fölváltotta Bili Whithersoné.

– A „Melegvágó” következő célpontja William Whitherson, a First City Bank alelnöke volt. Húsznál is több késszúrás szabdalta Mr. Whitherson arcát, nyakát, mellkasát, ágyékát. A lakásán talált rá élettársa, Stuart Lebrinski, aki egy órával

korábban távozott otthonról. Mr. Whitherson testéből még szivárgott a vér, amikor Mr. Lebrinski hazatért a vásárlásból. – Bili Whitherson képe eltűnt…

…és megjelent Bradley Jenkins fényképe.

Harvey ereiben megfagyott a vér.

– Nem. Istenem, ez nem lehet igaz…

– A „Melegvágó”-ra Stephen Jenkins szenátor fiának, Bradley Jenkinsnek, az AIDS-klinika titkos betegének meggyilkolása után figyelt föl igazán a világ. Bradley testét Greenwich Village-ben, egy meleg bár mögött találták meg…

Harvey nem hallotta a folytatást.

– Nem – suttogta döbbenten. – Tudja ez az ember, mit csinált most?

***

Sanders tiszteletes a tudósítást nézte. Kellemetlen volt, nagyon kellemetlen,

de nem dühödött meg. A düh fölösleges érzelem, elhomályosítja az agyat, akadályozza a racionális gondolkodást.

Dixie fönt volt a hálószobában, eszméletlenül feküdt az ágyon. Kiütötte az a rengeteg bor, amit ledöntött.

Már megint. Három napja egyfolytában iszik. A tiszteletes ennek ellenére imádta. Lélegzetelállítóan gyönyörű nő volt – ezt még az ellenségei is elismerték. Ő volt a tiszteletes mindene, ezért méregdrága ajándékokkal halmozta el, és mindenből a legjobbat adta neki. Dixie mégis megvetette. Ez egyértelműen kiderült abból, ahogy ránézett, valahányszor összetalálkoztak a házban. Fia, Ernie junior jóképű fiatalemberré cseperedett, aki szintén az egyház szolgálatába szegődött. Be–téve tudta a Bibliát, szenvedélyesen tudott prédikálni, rengeteg pénzt keresett, és ugyancsak megvetette az

apját. A fia arcára kiülő undortól még egy vak is elpirulna, gondolta Sanders.

Még szerencse, hogy Dixie, Ernie, és a két lány, Sissy és Mary Ann mind imádták a tiszteletes pénzét.

A pénz hatalmat jelent, ez vitán felül áll. Sanders jól az eszébe véste apja aranyszabályát: akinél az arany van, az irányítja a világot. Az arany pedig Sandersnél volt. A hatalom. Az erő.

És ott volt a munkája. Az egyház. Milyen furcsa: az ember azzá válik, aminek mások tartják. Néhányan megmentőnek, prófétának, isten kiválasztottjának tekintették. Mások szélsőségesnek, olcsó szélhámosnak, bigott hipokritának.

És mi a valóság? Nos, az igazat megvallva, az Úr soha nem küldött neki jelet, pedig a műsorban ezzel kérkedett. Jézus soha nem jelent meg előtte álmában. Soha nem hallott rejtélyes hangot, és igazi csodát sem látott. És akkor mi van? Az emberek

hinni akarnak. Szükségük van valamire, és ő ezt megadja nekik. Szükségünk van ételre, levegőre, pihenésre, szórakozásra, és ugyanígy a hitre is szükségünk van. A baloldali liberálisoknak megvannak a maguk istenei – a szekularizmus, a tudományok, a média. A régi vágású amerikaiakat talán nem illeti meg ugyanez a jog? Kell nekik egy erős vezető, akit kétely és fenntartások nélkül követnek. A politikusok csalással, hazugsággal és szemfényvesztéssel alkotják meg a tökéletes vezető figuráját. Mi rossz van abban, ha egy pap ugyanezt teszi?

Ernest Sanderst nem zavarták azok, akik híveinek kihasználásával vádolták. Csak nézzék meg egy vasárnap délelőtt a templomban egybegyűlteket, a boldog, elragadtatott arcokat. Hogyan lehetne ennek árát szabni? Nézzék meg, hogy ragyog a tekintetük, amikor hozzájuk beszél,

figyelmük és bizalmuk egy pillanatra sem inog meg. Igen, nézzék csak meg ezeket a keményen gürcölő amerikaiakat, akik pusztán néhány percnyi vallásos révületre vágynak, akik szeretnének hinni abban, hogy az élet nem ér véget a földi taposómalom unalmas mindennapjaival, akik inkább bíznak istenben, mint az emberekben.

Ernest Sanderstől mindezt megkapják, sőt, jóval többet is. És való igaz, ez rengeteg pénzt hoz neki. Miért baj az? Ezrek, talán milliók köszönhetik neki a boldogságot, a lelki nyugalmat, igaz, isten nem mutatott neki égő csipkebokrot, és nem tette képessé arra, hogy a vízen járjon. Fölruházta viszont azzal az erővel, hogy szavaival hatni tudjon az emberekre, és talán éppen ez volt isten szándéka. Ebben az elgépesített, bürokratikus világban nem lenyűgöző csodák hiányoznak – pusztán a szó ereje, amellyel isten átadhatja üzenetét.

Lehetséges, gondolta Sanders, hogy szent harcot vív, és isten őt választotta ki az igazak vezetésére, hogy fölnyissa a szemüket, hogy az ígéret Földjére vezesse őket…

…és megszabadítsa a világot a hitehagyott csőcseléktől, megküzdjön a romlottakkal, akik az útjába állnak. Bármi áron.

A *News Flash* a végéhez közeledett. Sanders egy sóhaj kíséretében a telefonért nyúlt, és föltárcsázta Raymond Markey otthoni számát. – Halló?

– Nézte az adást? – kérdezte Sanders tiszteletes.

– Igen.

– Eléggé lehangoló – folytatta Sanders. – Hatalmas lesz a felzúdulás.

– Riker viszont a kezünkre játszott azzal, hogy Bradley Jenkinsről is beszéltek – mondta Markey. – Most megvan a bizonyíték arra, hogy hamisak a jelentései. Minden

eredményét kétségbe lehet vonni.

– Elképzelhető – felelte Sanders –, de ne építsen mindent erre. Fölhasználhatjuk, de nem biztos, hogy elegendő lesz. Helyesebb lenne más irányból is támadni.

Markey megköszörülte a torkát.

– Ha szükségesnek tartja…

– Feltétlenül. Most, hogy Riker Silverman ügyét is belevitte, nem látok más megoldást. Kapcsolatba lépek Silverman mostohaapjával.

– Én mit csináljak?

– Üljön föl egy gépre és repüljön New Yorkba. Személyesen kell beszélnie Harvey Rikerrel.

– Rendben. – Markey elhallgatott. – De van még valami.

– Igen?

– A Melegvágó gyilkosságai – nagyon különös.

– Tudom, mire gondol.

Markey megint várt egy kicsit, mielőtt megszólalt.

– Maga szerint ki áll a háttérben?

Ernest Sanders nagyon alaposan megfontolta a választ.

– Hogy őszinte legyek, Ray – mondta végül –, halvány sejtelmem sincs.

14

Másnap kora délelőtt Sara végigsántikált a CBS folyosóján és kopogtatás nélkül berontott Donald Parker irodájába. – Te szemét!

Donald fölnézett a munkájából. Ha meg is lepte a megszólításnak e keresetlen formája, nem mutatta.

– Már vártalak.

– Hazudtál.

– Sara…

– Azt mondtad, kihagyod Bradley Jenkinst a tudósításból.

– Sara, nagyon sajnálom, de egyszerűen nem lehetett.

– Miért nem?

– Mert riporter vagyok – mondta Parker. – Tudósítanom kellett egy esetről. A teljes esetről…

– Kímélj meg a moralizálástól.

– Figyelj, Sara. Elfogult vagy. Ebben az ügyben még nem vagy képes józanul ítélni.

– Miről beszélsz te itt tulajdonképpen?

Parker megigazította a nyakkendőjét.

– Egyszerű. Az ember nem hagyja ki egy sztori kulcs-fontosságú elemeit azért, hogy megvédje a barátját.

– De hiszen megmagyaráztam…

– Mit magyaráztál meg? Hogy a barátod, ez a Harvey Riker hazudott a kormánynak? Hogy meghamisította a jelentéseket?

– Nem hamisított meg semmit. Bradley Jenkinsnek joga volt titokban tartani a betegségét.

– Ugyan, Sara, ezt magad sem gondolod komolyan. Ha kihagyom Jenkinst a riportból, mi lett volna a kapcsolat a Melegvágó áldozatai között? Az a lényege az egésznek, hogy mindet Riker klinikáján kezelték. Bradley Jenkins nevét egyszerűen nem

lehetett kihagyni, igazam van?

Sara botjára támaszkodott.

– Nem vagy tisztában a következményekkel.

– Nem a mi dolgunk, hogy a következményekkel foglalkozzunk. Ezt te is nagyon jól tudod. Mi elmondjuk a híreket, aztán lesz, ami lesz. Személyes célok érdekében nem titkolhatunk el fontos információkat. Most fordítsuk meg a dolgot egy pillanatra. Ha te csinálnál egy sztorit, és én odamennék hozzád és megkérnélek, hogy a barátom védelme érdekében ne beszélj egy lényeges mozzanatról, ráadásul egy olyan barátom érdekében, aki valótlan tényeket közölt bizonyos dokumentumokban, te megtennéd?

– Én nem egy barátom védelmére kértelek. Én arra kértelek, hogy védd meg a klinikát. Hát nem érted? A riport miatt bezárhatják őket.

Parker megrázta a fejét. – Lehetetlen. A tegnapi műsor után a

lakosság ezt nem engedné. A klinika kutatóiból egy csapásra hősök lettek. Egész Amerika róluk beszél.

– Akkor is szólhattál volna.

– Lehet, hogy szólnom kellett volna, de nem volt rá idő. – Átvágott a szobán és megállt Sara előtt. – Megdöbbentett a férjed betegsége. Fogadd együttérzésemet. Rendkívüli bátorság kellett ahhoz, hogy ezt nyilvánosságra hozza.

Sara bólintott és távozni készült.

– Köszönöm, Donald – mondta kurtán. – És elnézést, hogy rád törtem.

***

Dr. Harvey Riker az asztalán fekvő jelentésre próbált koncentrálni, de ez hasztalan erőfeszítésnek bizonyult. A tegnap esti *News Flash* után az álom messzire elkerülte. Most, hogy az estéből reggel lett, agya még mindig ugyanazokon a kérdéseken és

kételyeken rágódott. Lehet, hogy súlyos hibát követett el, amikor hagyta elhangzani a riportot? Olyan remek ötletnek tűnt, kiváló húzásnak, hogy a klinika megerősödjék, csak éppen a Bradley Jenkins-faktort hagyta ki a számításból, pedig ez a faktor nagyon könnyen mindent romba dönthet.

Most mi lesz?

Az asztalon megszólalt az intercom.

– Igen?

– Dr. Raymond Markey szeretne beszólni önnel.

Harvey-nak görcsbe rándult a gyomra.

– Itt van? A klinikán?

– Igen, doktor úr.

Szentséges isten…

– Vezesse be.

Harvey hátradőlt a széken, és szinte fuldoklott a kétségbeeséstől. Várt, bámulta az ajtó fölötti óra kismutatóját. Csigalassúsággal haladt előre, mintha irdatlan súlyt akasztottak volna rá.

Markey már előtte is tudta. Az a szemét gazember már a műsor előtt is tudott Jenkinsről. De honnan?

– Dr. Riker?

Harvey gyanúsan széles mosolyra húzta a száját.

– Dr. Markey! Fáradjon be. Minek köszönhetem a látogatást?

– Nem is sejti?

Harvey rendületlenül mosolygott.

– Sejtenem kellene?

– Beszélnünk kell.

Harvey egy kicsit megzavarodott Markey hangjától. Arra számított, hogy nyugodt, magabiztos, hűvös lesz; ehelyett észrevehető feszültség rezgett benne. Az egészségügy és humánszolgáltatás államtitkárhelyette se kék csíkos öltönyt, szolid piros nyakkendőt és fekete cipőt viselt, amelyre bizony ráfért volna már egy kis suvickolás.

– Foglaljon helyet.

– Köszönöm. – Markey úgy zuhant

be a fotelba, mint aki egy hete nem aludt.

– Parancsol kávét?

– Nem. – Hátradőlt és keresztbe rakta a lábalt. – Dr. Riker, azonnal rá is térek jövetelem céljára. Láttam a klinikával foglalkozó tegnap esti műsort. Nagyon hasznosnak találtam… és nagyon nyugtalanítónak.

– Nyugtalanítónak? – ismételte Harvey ugyanazzal a bárgyú mosollyal, amely, úgy látszik, az arcára ragadt. Vajon meddig tudja még az idiótát játszani? Már nem sokáig, gondolta.

– Tegnap este újra elolvastam az eredményeikről szóló bizalmas jelentéseket – folytatta Markey. – igaz ugyan, hogy nem mondanak teljesen ellent az adásban elhangzottaknak, de, hogy is fejezzem ki magam, meglehetősen ködösnek tűnnek.

– Nem volt szándékos – védekezett Harvey, miközben agya vadul kereste a menekülés módját. – Tudja, Dr.

Markey, nem szerettem volna túlzottan optimistának tűnni, amíg nem tudom teljes dokumentációval alátámasztani a kijelentéseimet.

– A műsorból viszont arról értesültem…

– Pontosan erről van szó. Ezt a riporter mondta, nem én. Hiszen tudja, milyen a sajtó. Hajlamosak mindent a végletekig eltúlozni.

– Ezek szerint a tévériport nem a maga ötlete volt?

– Egyáltalán nem. Megkerestek. Azt mondták, kiszivárgott hozzájuk a klinikán folyó munka híre.

Harvey-nak végre eszébe jutott valami. Gyorsan bele is kapaszkodott. – Azt vettem ki a szavaikból, hogy Washingtonból származnak az értesüléseik. Mégpedig a maga irodájából.

Ez az, Harvey, hazudozz csak. Úgyis sarokba szorítalak.

Markey a plafonra emelte a

tekintetét, és Harvey vádjain gondolkodott. Aztán azt mondta:

– Nem lehet, hogy Michael Silvermantől vagy Sara Lowelltől származott az értesülés? Ha jól tudom, mindketten közeli barátai.

Harvey megrázta a fejét.

– Semmit sem tudtak a klinikáról tegnapig, amikor is Michaelről kiderült, hogy HIV-pozitív. Az a riporter a *News Flash*ben – Donald Parker – már egy hete tudott róla.

Markey kétkedve nézett rá. Előredőlt.

– Tegyük ezt félre egy kicsit – mondta. – Azt hiszem, legfőbb ideje, hogy abbahagyjuk a mellébeszélést és a dolgok szívébe ássunk.

Képzavar! szerette volna visítani Harvey. A pánik és az elkeseredettség apró üvegszilánkok módjára hasított belé.

– Hazudott nekünk, Dr. Riker. Meghamisította a jelentéseket.

– Meghamisítottam?

– Tudja nagyon jól, miről beszélek. Kezelte Bradley Jenkinst. Mégsem fordul elő a neve egyetlen jelentésben sem.

Harvey megköszörülte a torkát.

– A betegnek joga van ahhoz, hogy titokban tartsa a betegségét.

– De nem ebben az esetben. Vele kapcsolatban nincs esetleírás, nincsenek laboreredmények, nincs semmi.

– De…

– Maga semmit nem változott, Riker. Még mindig nem érti, hogy vannak szabályok, amiket be kell tartani.

– Ismerem a szabályokat.

– A jelek nem erre utalnak. Maga mindig is ilyen volt, mindig a legkönnyebb megoldást kereste.

– Nem a legkönnyebb megoldást – igazította ki Harvey, és közben igyekezett fékezni növekvő dühét és félelmét. – Azt a megoldást keresem,

amelyik a lehető legkevesebb bürokratikus időpocsékolással jár. Azt a megoldást keresem, amellyel a lehető legtöbb emberéletet lehet megmenteni. A legrövidebb idő alatt. – Elhallgatott, mert nem akarta folytatni, de képtelen volt abbahagyni. – Ezt maga is megértené, ha nem aktakukac lenne, hanem orvos.

Markey szemei tágra nyíltak a vastag lencsék mögött. Az egész arca két dühös szemmé változott.

– Maga nem tudja, kivel beszél.

– Dr. Markey, értse meg…

– Föl tudja fogni tetteinek súlyosságát? – vágott közbe Markey. – Kockára tette az összes támogatást. Bezárhatjuk a klinikát, és kétségbe vonhatjuk az összes eddig elért eredmény valódiságát.

Harvey dermedten meredt rá, egy ideig sem megszólalni, de még moccanni sem mert. Végül összeszedte magát.

– Jenkins szenátor kényszerített, hogy kihagyjam Bradley nevét a jelentésből – mondta, mert most már bármibe belekapaszkodott volna, hogy mentse a menthetőt. – Ha megpróbálnak minket bezárni, olyan botrány lesz, amilyet még életében nem látott.

– A szenátor nevét már meghurcolták – felelte Markey. – Egy kicsivel több már nem számít.

– Akkor mik a szándékai?

– Egyszerű a dolog. Van egy javaslatom.

Harvey zavarodottan nézett rá.

– Javaslata?

– Amit mondani fogok, nem képezheti vita tárgyát. Vagy elfogadja, vagy bezárjuk a klinikát. Magán múlik.

– Hallgatom.

– Maga meghamisította a jelentéseket, és mindketten tudjuk, hogy ez súlyos cselekedet. Az eredmények valótlanok. Akár teljesen figyelmen

kívül hagyhatjuk őket… vagy hozzájárulhatunk, hogy folytassa a kutatást.

– Nem értem.

– Michael Silverman a legújabb betegük. Jól mondom?

– És?

– A kezelése még a kezdeti stádiumban van?

– Igen. Kevesebb mint 24 órája kapja az SR1-et.

– Helyes. Figyelemmel fogjuk kísérni a javulását. Behozom a saját embereimet, akik mindent ellenőrizni fognak, ami Silvermannel történik. A kezelés minden egyes részletét dokumentálni fogják. Amikor HIV-negatívvá válik, ha egyáltalán lesz ilyen, újból vizsgálat alá vesszük a korábbi eredményeket és teszteljük a…

– Az évekig eltarthat!

– Erre akkor kellett volna gondolnia, amikor hamis jelentéseket küldött az EHM-nek – vágott vissza Markey.

Istenem, most mit csináljak? Csapdába estem…

– Nem hamisítottam meg az eredményeket – fortyant föl Harvey, szinte ordítva. – Csak arról az istenverte beteglistáról hagytam ki egy nevet. Egyetlen átkozott nevet.

– A lényegen ez mit sem változtat. Ha a jelentésnek akár csak egyetlen pontja is valótlan állítást közöl, akkor ugyanez a többivel is megeshet.

– De hát már hat beteget meggyógyítottunk!

– Akik közül már csak három van az élők sorában. És honnan tudjuk, hogy a róluk közölt eredmények megfelelnek a valóságnak?

– Vizsgálják meg őket, az isten verje meg magukat – üvöltötte Harvey. – Nem fogom hagyni, hogy ezt megússza. Nem érdekel, mibe kerül…

– Higgadjon le.

– A sajtóhoz fordulok!

Harvey biztos volt benne, hogy

félelem suhant át a másik arcán, de Markey csak mosolygott.

– Nem lenne bölcs dolog, Dr. Riker. Először is, azonnal leállítanám a támogatás folyósítását. Aztán kiteregetném a világ előtt, hogy meghamisította a jelentéseket, hogy nem engedett minket a betegek közelébe, hogy soha nem gyógyított meg senkit, továbbá bármit, ami közben eszembe jut. Az embereinknek se-meddig nem tart, hogy a sarlatán szerepében tüntessék föl. Mire végeznénk magával, még takarítóként sem kapna állást, egyetlen kórházban sem.

Harvey nem tudott mihez kezdeni az egyre elhatalmasodó pánikkal.

– A tények be fogják bizonyítani, hogy hazudik.

– Végül talán igen… ha tényleg nem hamisította meg a jelentéseket. De addigra vége lesz a huszadik századnak.

Harvey összetörve bámult rá. Tudta, hogy Markey felerészben csak blöfföl, hogy nem akarja a közvetlen konfrontációt, de volt némi igazság abban, amit mondott. Mindent tönkretehet. Ha Harvey-nak sikerül is bebizonyítania, hogy Markey hazudik, az hónapokig tartana. Esetleg évekig. És közben elapad a pénz. Késni fog a szérum.

Raymond Markey fölállt és elindult az ajtó felé.

– Holnap délután itt lesznek az embereim. Kérem, tájékoztassa erről a személyzetet.

***

Michael lassan tért eszméletre. Hallotta a tévét, egy férfi beszélt. Mintha a híradó lenne. Hunyorogva kinyitotta a szemét.

– Jó reggelt, gyönyörűségem – szólalt meg Sara.

Michael meglehetősen rozogának érezte magát. A szoba berendezési tárgyal táncoltak a szeme előtt. Megfordult, és megcsókolta Sarát, aki mellette feküdt. Egy könyvet tartott a kezében.

– Jó reggelt, nővérke. Jobb, ha eltűnik innen, mielőtt a feleségem meglátja.

– Nagyon vicces.

– Hány óra van?

– Mindjárt dél. Hogy érzed magad?

Michael kísérletet tett arra, hogy fölüljön.

– Mintha valami kisebbfajta állat földobta volna a talpát a gyomromban.

– Fujjj. Találd ki, mit olvasok.

– Mit?

Sara közelebb tartotta hozzá a könyvet. Michael meresztgette a szemét egy ideig, aztán hangosan fölolvasta a címet.

– *Utónévkönyv?* Én már kitaláltam egy nevet.

– Tényleg?

– Moahmar.

– És ha lány lesz?

– Ez lánynév. Szóval, mi a helyzet?

– Lássuk csak. Mi az utolsó dolog, amire emlékszel?

Michael elgondolkodott.

– Eric, a kis vámpír, vért vett tőlem.

– Hát, azóta nem sok minden történt.

Beszélgetésüket a televízió szakította félbe.

– CNN Híradó. Mai műsorunk azzal a továbbra is névtelenségbe burkolózó klinikával foglalkozik, ahol a nagy népszerűségnek örvendő kosárlabda-sztárt, Michael Silvermant kezelik. Washingtonban ma meleg aktivisták ezrei tüntettek, követelve, hogy az EGYI országszerte engedélyezze annak a kevéssé ismert hatóanyagnak a vizsgálatát, amelyet SR 1-nek neveznek. A *News Flash*ben tegnap este bemutatott riportot követően szakadatlanul érkeznek az adományok a

pénzügyi nehézségekkel küszködő intézményhez. Meg nem erősített híresztelések szerint a meg nem nevezett AIDS-klinika az SR1 nevű szérum-injekciókkal nagy reményekre jogosító eredményeket ért el az AIDS-Vírus elleni küzdelemben. Kapcsoljuk Dr. Eli Samuelst, a San Francisco-i Mallacy AIDS Központ munkatársát.

Most egy orvos tűnt föl a képernyőn, bal kezében fülhallgatót tartott. Alatta fehér kiírás jelent meg: „San Francisco, California”.

– Dr. Samuels, hogyan reagált az orvostársadalom a *News Flash* tegnap esti bejelentésére?

– óvatos az örömünk – válaszolta az orvos.

– Kifejtené ezt bővebben?

– Természetesen. A sajtó ugyan már kész lenne ünnepelni ennek az állítólagos csodagyógyszernek a fölfedezését, az orvostársadalom azonban kénytelen kétségbe vonni a

riport hitelességét. Ez a meg nem nevezett klinika eddig semmilyen eredményt nem tett közzé, nem publikálta az adatokat, nem jelentetett meg tanulmányt a *The New England journal of Medicine*-ben vagy hasonló folyóiratban. Ez rendkívül szokatlan.

– Csalásra gyanakszik?

– Én nem gyanakszom semmire, csupán az a véleményem, hogy a sajtó és az orvostársadalom igen felelőtlenül cselekedne, ha további bizonyítékok nélkül tényként fogadná el az említett állításokat.

– Köszönöm, doktor úr.

A műsorvezető megpördült a székével, hogy a kamerába nézhessen.

– Az előbbi témához kapcsolódva a New York Knicks kosaras szupersztárja, Michael Silverman tegnap este azzal a váratlan bejelentéssel rendítette meg a sportkedvelő nézőket, hogy AIDS-es. A klinika orvosai és a *News Flash*

tegnap esti riportja szerint Michael Silverman akkor fertőződött meg a vírussal, amikor több évvel ezelőtt a Bahamákon súlyos vízi balesetet szenvedett. Vannak azonban olyanok, aki kétségbe vonják a történetet és úgy gondolják, hogy a klinika megpróbálja eltitkolni Mr. Silverman igazi szexuális orientációját.

Újabb arc jelent meg a képernyőn. Michael teste megmerevedett.

– Nem lehet igaz – suttogta.

– Michael, mi van? Mi a baj?

Michael csak bámult a képernyőre.

Az arc nem sokat változott az elmúlt húsz év során. Egy kicsit megőszült a halántéka. Az áll és a nyak már nem olyan feszes. Az összbenyomás azonban teljesen más volt. Jól szabott zakó. Elegáns nyakkendő. Rendezett, tiszta frizura. Pontosan olyan, mint egy kedves, öreg nagybácsi.

A műsorvezető folytatta. – itt ül körünkben Mr. Martin Johnson a

nebraskai Lincolnból, a mostohaapa, aki fölnevelte Michael Silvermant. Mr. Johnson, köszönjük, hogy befáradt a stúdióba.

– Nagyon szívesen, Chuck.

– Mr. Johnson, mi a véleménye arról, hogy a mostohafia vérátömlesztés során kapta meg az AIDS-vírust?

Martin Johnson vállat vont. – Lehet, hogy úgy volt. Soha nem mondanék rosszat a fiúról, de…

– De?

– Hát, nekem az a véleményem, hogy sokkal nagyobb az eshetősége annak, hogy valamelyik barátjától szerezte be.

A műsorvezetőnek szinte csörgött a nyála.

– Ezek szerint Mr. Silverman homoszexuális?

– Hát, ezt így nem mondanám. Az jobb kifejezés, hogy biszexuális. Rengeteg férfival és nővel állt igen közeli kapcsolatban, értik, ugye. Korán

kezdte. De jobban szereti a férfiakat, ebben biztos vagyok.

Michael fölugrott az ágyból.

– Kapcsold ki!

Sara fölkapta a távirányítót és lenyomta a „Ki" gombot. A kép apró fényes ponttá változott, mielőtt eltűnt.

– Jól vagy?

Michael bólintott. – Rohadt, hazudós disznó. Tízéves korom óta a színét se láttam.

Sara lenyomott egy gombot Michael hordozható CD-lejátszóján. Bach lágyan belengte a szobát, de ezúttal nem érte el a kívánt hatást.

– Furcsa – jegyezte meg Sara. – Szerinted miért hazudott?

– Mert pszichopata, azért.

Sara megrázta a fejét.

– Ennél többről van szó.

– Hogy érted ezt?

– Igazából nem tudom. De van egy olyan érzésem, hogy nem magától jutott az eszébe.

– Az lehet – mondta Michael. – És most mit csinálunk?

– Kitalálunk valamit, ellentámadást indítunk, bebizonyítjuk, hogy ez a pojáca hazudott.

– Akármit csinálunk – vélte Michael –, lesznek olyanok, akik úgyis hisznek neki.

– Igen, lesznek olyanok, akik úgyis hisznek neki.

Michael megrázta a fejét.

– Ennyi év múltán, ennyi idő múltán, újra látni az arcát…

***

Az ország túlsó csücskében Jennifer Riker reszketni kezdett. Egyszerűen nem akart hinni a szemének. Mint egy csapnivaló horrorfilmben, Marty Johnson megint fölbukkant. Jennifer már azt hitte, örökre kitörölheti az emlékezetéből ezt az elvetemült alakot, és most tessék, megint itt van, föltépi a

régi, fájdalmas sebeket – a kis Michael testét beborító zúzódások, a monoklik képét, az agyrázkódásokat, a kórházban töltött napokat, a kisfiú arcán megjelenő döbbenetes félelmet.

Úgy látszik, ez az elállatiasodott gazember nem bír nyugton maradni.

Jennifer meg sem próbált gátat vetni fölháborodásának, hagyta, hadd dagadjon benne szabadon a düh. Remélte, hogy talán elhomályosítja a még fájdalmasabb tényt.

Michael AIDS-es.

Hitetlenkedve rázta a fejét. Szegény gyerek. Vajon hányszor mondta ezt Michaellel kapcsolatban? Ezerszer. Jóképű, intelligens, tíz emberre való tehetség van benne, a balszerencse mégis úgy jár a nyomában, mint egy hűséges kutya.

Jennifer a dohányzóasztalra pillantott. Most olvasta el százezredszerre Susan nevét a borítékon, és megint azon töprengett,

mit csináljon. Tegnap éjszaka eszébe jutott, hogy meg kellene próbálnia valahogy elérnie Susant, de aztán meggondolta magát. Bruce meghalt. Akármit is írt abban a levélben, az ezen a tényen nem változtat. Akkor meg mi értelme a sietségnek? itt lesz még az a levél, amikor Susan visszajön.

Most azonban már nem volt olyan biztos döntése helyességében. Valami nagyon nyugtalanította. Bruce öngyilkossága, a használaton kívüli kaliforniai postafiók címére föladott csomag, a gyilkosságok, az SR1, a boríték hátborzongató címzése:

FÖLBONTANDÓ HALÁLOM UTÁN

És most Michael.

Az ennyi rossz hír miatt érzett szomorúsága átalakult valami mássá, valamivé, ami sokkal mélyebb volt, mint a szomorúság. Nem tudta volna megmondani, miért, de félt. Nem, ennél sokkal többről volt szó. Állandósult

benne a jeges borzongás. Többször is rászólt magára, hogy ne legyen paranoid, ne lásson mindenben összeesküvést. De csak nem tudott szabadulni a kellemetlen érzéstől. Itt valami nagyon nem stimmelt, és ennek a valaminek köze van Bruce naplójához és a Susannak írt levélhez.

Jennifer hátradőlt, feje szédelgett a bizonytalanságtól.

***

Harvey fölvette a privát vonal telefonját. – Halló?

– Kérlek, bocsáss meg, egyetlen szerelmem! Hadd legyek a te rabszolgád.

Harvey becsukta a szemét és megdörzsölte.

– Cassandra, ez most igazán nem a legalkalmasabb pillanat.

Ideges csönd.

– Akkor… ne haragudj. Majd

később megint fölhívlak.

– Kérlek, ne.

– Mondtam, hogy ne haragudj. Nem tudom…

– Nem erről van szó – szakította félbe Harvey. – De egyszerűen nincs most időm senkire.

– Ezt jól elbaltáztam, igaz?

– Nem. Egyáltalán nem lett volna szabad megtörténnie.

– De hát olyan jó volt! Te magad is ezt mondtad.

– Cassandra…

– Megijedtem, Harvey. És olyankor hülyeségeket csinálok. Meghülyülök. Mindig… mindig elrontom azt, ami fontos nekem az életben, érted?

– Értem – mondta a férfi. Elhallgatott, vett egy nagy levegőt és folytatta. – Miért ne foghatnánk lassabbra az iramot, hm? Egyszerre csak egy lépés.

– Komolyan mondod?

Harvey elmosolyodott. – Aha.

– Hogyhogy meggondoltad magad?

– Eszembe jutott valami, amit egyszer Sara mondott rólad.

– A húgom?

– Azt mondta, hogy akkora szíved van, mint egy ház… függetlenül attól, hogy neked mi a véleményed saját magadról.

Csönd. – Sara ezt mondta? – kérdezte hitetlenkedve. – Rólam?

– Igen. Szerintem nagyon szeretné, ha ti ketten közelebb lennétek egymáshoz.

– Azt hiszem, teljesen beléd fogok szeretni, Harvey.

Harvey minden gondja ellenére kuncogni kezdett.

– Ahogy az előbb megegyeztünk, csak szép lassan.

– Nagyon szuper lesz.

– Légy jó, Cassandra!

– Te is, Harvey.

George fölvette a telefont. – jó napot – szólt bele.

– Jó napot.

– Már vártam a hívását – mondta George.

– Tudom. Elnézést.

– És várok a pénzre is, amivel tartozik.

Szünet.

– Tudom, George. Hamarosan meglesz. Ígérem.

– Plusz tíz lepedő.

– Mire?

– Késedelmi díj. Hetenként tíz lepedő.

Munkaadója nagyot sóhajtott.

– Rendben. Plusz tízezer dollár.

– Nagyszerű – mondta George elégedetten. – Újabb megbízást tartogat a számomra?

– Igen. Ez viszont egészen más lesz, és nem kifejezetten egyszerű.

– Folytassa.

– Nem látta véletlenül tegnap este a *News Flash*t? – tudakolta a hang.

– Dehogynem.

– Akkor mindjárt megérti, milyen nehéz lesz ez a mostani.

– Az az én dolgom – vetette közbe George. – Maga csak a pénzzel törődjön.

– Világos.

– Mikorra kéri a munkát? – kérdezte George.

– Ma estére.

– Nem hagy rá túl sok időt.

– Változott a helyzet – magyarázta a munkaadó. – Mindenképpen meg kell lennie még ma este.

– Semmi gond, de sokba fog kerülni.

– Kifizetem. Esküszöm.

George sóhajtott egyet.

– És, ki a ma esti szerencsés köcsög?

A vonal túlsó végéről George torokköszörülést hallott.

– Michael Silverman.

15

Dr. John Lowell az íróasztala másik oldalán ülő pufók férfira nézett. Megpróbálta leplezni az arcára kiülő mélységes megvetést, de tudta, hogy nincs sok értelme. Sanders tiszteletes látta rajta a gyűlöletet, de nem zavartatta magát.

– Köszönöm, hogy fogadott – kezdte Sanders. – igazán hálás vagyok, hogy rengeteg elfoglaltsága mellett rám is szakít időt.

– Csak egy óránk van – mondta Lowell türelmetlenül. – Mit akar?

Sanders fölállt, és járkálni kezdett a tágas dolgozó-szobában.

– Gyönyörű ez a szoba, John – kezdte, és arcáról egy másodpercre sem hervadt le a mosoly. – Ahányszor csak itt vagyok, mindig annyira…

annyira otthon érzem magam, igazán gyönyörű ez a szoba.

– Most ne ezzel foglalkozzon! A lányom bármikor megjöhet.

– És?

– Nem akarom, hogy itt lássa.

Sanders közelebb lépett és az asztalról fölemelt egy bekeretezett fényképet.

– Rendkívüli lányai vannak, John. A szelíd, szépséges Sara, és az…öööö… szex… – fölnézett és abbahagyta –, az… öööö… szoborszerű Cassandra. Maga ritka szerencsés ember. Tudja, John, a család a lényege mindennek. A mi országunk a család eszméjére épült. Ez az alap azonban most megrepedezett és omladozik. Nekünk jutott a nemes feladat, kedves John, hogy kijavítsuk a repedéseket és az alapnak Visszaadjuk hajdani erejét.

– Mit akar?

– Nagyon egyszerű. Szeretném, ha továbbra is segítene minket és a

hadjáratunkat. Azt akarom, hogy kiálljon és megtegye azt, amit tennie keli.

– Lenne szíves abbahagyni a mellébeszélést és a tárgyra térni?

Sanders hangja továbbra is rezzenéstelenül nyugodt maradt.

– Mondja csak, John, miért nem volt hajlandó részt venni a tegnap esti válságülésen?

– Elment az esze?

– Nem, John, nem hinném.

– Nem akarja, hogy gyógyítani tudják ezt a betegséget, igaz?

Sanders vidáman rámosolygott.

– Mondja csak, John, maga akart volna valamit tenni az egyiptomi csapások ellen? Megpróbált volna segíteni Jóbnak, akkor is, ha az Úr megtiltotta volna? Megmondta volna Ábrahámnak, hogy az Úr valójában nem akarja, hogy föláldozza Izsákot?

– Mi a fenéről…

– Ellenszegülne isten akaratának,

John? Támogatná Lucifert az Úr terveinek akadályozásában?

– Szálljon le végre a magas lóról…

– Tudjuk, hogy az AIDS a testnedvekkel terjed – vágott közbe Sanders –, ha valaki mégis az orvosok és fogorvosok kötelező szűrését merné javasolni, a liberálisok a faira másznának. Az alkotmányos jogokról papolnak. Nos, John, és mi a helyzet a mi alkotmányos jogainkkal? Mi a helyzet a mi egészséghez való jogunkkal? Azok az emberek nem törődnek velünk. Akkor mi miért törődjünk velük?

John Lowell egy pillanatig csak meredt maga elé.

– Maga és Markey azt mondták, hogy a klinika nem halad.

– Igen, tudom. Számunkra is a meglepetés erejével hatott, John. Dr. Riker jelentései soha nem utaltak arra, amit tegnap este a lánya műsorában hallottunk. Mi ugyanolyan döbbenten

hallgattuk, mint maga.

John a homlokát masszírozta. Sanders kenetteljes hanghordozása kezdett az idegeire menni.

– Soha nem csatlakoztam volna…

– Mihez, John?

– Tudja, hogy mihez.

Sanders ismét elmosolyodott.

– Tény az, hogy be kell fejeznünk, amit elkezdtünk. Mostantól keményebb feladat lesz. Szükségünk van a segítségére, John.

– Maga megháborodott. Az isten szereimére, hiszen azon a klinikán kezelik a vejemet!

Sanders méltóságteljesen bólintott, és hirtelen elkomorodott.

– Együttérzek magával és a lányával. Szörnyű lehetett így megtudni az igazságot Michael, öööö… – megint teátrális hatásszünet –, szexuális beállítottságáról.

John igyekezett kordában tartani az indulatait.

– Látta a riportot. Michael vérátömlesztés során kapta meg a vírust.

A mosoly visszatért.

– Talán igaza van, John. de nekem rettentően gyanúsnak tűnik. Vérátömlesztés a Bahamákon? El kell ismernie, hogy ezt bizony elég nehéz elhinni – különösen a Michael saját apja által tett kijelentés fényében.

– Mostohaapja – helyesbített John. – Rosszindulatú gazember, akit Michael gyerekkora óta nem látott.

– Ó, valóban? Milyen érdekes. Akkor vajon miért hazudott?

John egy ideig nem szólt semmit, majd résnyire szűkült a szeme. – Maga… – suttogta.

– Kérem?

– Maga szervezte be, igaz? Maga fizette le Johnsont, hogy ezt mondja.

– Én? Ugyan miért tennék ilyet?

– Hogy megossza a közvéleményt. Hogy befeketítse a klinikát.

– Na, na, hátrább az agarakkal, John. Nem szép dolog megalapozatlan vádaskodásokkal dobálózni.

– Takarodjon a házamból!

– De hiszen annyi megbeszélnivalónk van még, John…

– Takarodjon!

– …például a maga további részvétele a mi küzdelmünkben.

John Lowell fölállt.

– Jézusom, magának teljesen elment a józan esze. Ez a dolog már eddig is túl messzire ment. Most kell leállítanunk, mielőtt újabb emberek halnak meg.

– Nagyon sajnálom, John, de attól tartok, folytatódni fog – Benyúlt a zsebébe és előhúzott egy kazettát. – Ez talán segít, hogy visszataláljon az igazak útjára.

Lowell arcából kifutott a vér; nyomában krétafehér szín maradt. Visszaült a helyére.

– Mi van…?

– A kazettán? jó kérdés, John. Emlékszik a legelső találkozónkra, Raymond irodájában? Arra, amikor azt mondta, hogy *bármit* megtenne Riker és Grey klinikájának bezáratására, csakhogy a Rákkutató Központ megkapja a pénzt az új szárnyhoz? Emlékszik erre a találkozóra?

– Maga elvetemült gazember.

A mosoly szélesebb, vidámabb lett. A hatalom birtoklásának tudata mindig ezt a hatást váltotta ki Sandersből.

– Kíváncsi lennék, mit gondolna a szelíd, szépséges Sara az ő szeretett apucijáról, ha végighallgatná ezt a kazettát. Vagy mondjuk a sajtó.

– Az magának is betenné a kaput.

– Nem, nem osztom a véleményét, John. Tudja, ezt a szalagot megvágták. Csak a maga hangja hallható rajta.

– Mindent kiteregetnék.

– De nincs bizonyítéka, John. És nézzünk szembe a tényekkel! A maga vádjai csak az én helyzetemet

erősítenék a vallásos jobboldalnál. Olyan vezetőt látnának bennem, aki az üres beszédnél többre is hajlandó. Maga viszont tönkremenne – a Rákközponttal egyetemben.

John kinyitotta a száját, de végül egy szó sem jött ki rajta.

– Igen, John, az Úr útjai kifürkészhetetlenek. ó, de ne legyen dühös rám! Maga azt teszi, ami helyénvaló. Segít elpusztítani valamit, ami gonosz, következésképpen jót cselekszik a rákkutatással. Maga lesz az emberiség megmentője.

– Takarodjon.

– Van egy tervem, amelyet minden bizonnyal kielégítőnek fog találni – mindannyiunkon segít, a maga vejét is beleértve. A következő találkozónkon többet is megtudhat róla. Raymond majd értesíti. Addig is azt tanácsolom, hogy az itt elhangzottak maradjanak kettőnk között. Tudja, nem lenne szerencsés, ha illetéktelenek fülébe

jutna.

Kacsintott, megvillantott még egy utolsó mosolyt, aztán az ajtó felé indult.

– Végtére is, John, maga közénk tartozik.

Miután elment, John Lowell csak ült egyedül a dolgozószobában. Üres szemekkel bámult a könyvespolcokra, mérlegelte a lehetőségeit, öt perc telhetett így el, aztán fölállt, és kiment a szobából. Behúzta maga m">Jogött az ajtót.

Ekkor kinyílt égy szekrény ajtaja. Cassandra félretolta apja Burberry kabátját és kilépett. Még mindig remegett.

***

Max Bernstein hadnagy fürgén lépkedett a Sidney Pavilion harmadik emeleti folyosóján. Éppen be akart lépni a laboratóriumba, amikor

bentről, közvetlenül az ajtó mellől meghallotta Dr. Eric Blake hangját.

– Lehet, hogy Markey javaslata nem is olyan borzasztó – mondta Eric.

Rövid szünet következett, majd Harvey válasza:

– Hát nem érted, mit akar?

– Dehogynem értem, viszont akár a magunk javára is fordíthatnánk.

– Hogy a fenébe?

– Ha megtartja a szavát – fejtegette Eric –, a kormány kénytelen lesz még néhány évig támogatni a klinikát – legalábbis addig mindenképpen, amíg Michael prognózisát meg nem határozzák –, aztán ott vannak a nyilvános számlára befolyó pénzek. Ezalatt talán lesz időnk az SR1 tökéletesítésére…

– És két vagy három évvel kitolni a bevezetését – szakította félbe Harvey. – Markey azt akarja elérni, hogy mindent elölről kelljen kezdenünk.

– Ami azt illeti, rosszabbul is

elsülhetett volna. Be is zárathatott volna minket.

Max Harvey válaszát várta, de minthogy az egyre késett, belépett.

– Jó napot, doktor urak.

Mindketten egy mikroszkóp mellett álltak. Max hangjára az ajtó felé fordították a fejüket.

– Jó napot, hadnagy.

Max körülnézett a helyiségben.

– Merre jár ma reggel a vezető laboráns?

– Winston O'Connor? Kivett néhány nap szabadságot.

Max élénken bólintott, ujjal közben úgy forgattak egy ceruzát, mintha varázspálca lenne. Megkezdte szokásos körútját a laborban; találomra fölkapott, majd lerakott mindenféle tárgyakat.

– Nincsenek valami jó színben – jegyezte meg.

– Rossz napunk volt – felelte Harvey.

– Nocsak.

– Ma reggel Ray Markey tisztelt meg minket a látogatásával.

– A washingtoni ürge?

– Aha.

– És mi mondanivalója volt?

Harvey elmesélte a Dr. Raymond Markey-val folytatott csevegés részleteit. Max szorgalmasan bólogatott, szakadatlanul rótta a köröket, tekintete még véletlenül sem tévedt a beszélő közvetlen közelébe. Aki nem ismerte, azt hihette volna, hogy oda se bagózik.

Eric Blake-et azonban úgy vette szemügyre, mintha soha életében nem látta volna. Divatos cipő, méregdrága öltöny, monogramos ing, elegáns nyakkendő, hozzá illő nadrágtartó. Nem túl laza öltözék. És a viselkedése sem túl laza. Eric tulajdonképpen inkább hasonlított egy Wall Street-i tőzsdeügynökre, mint egy altruista orvosra.

Amikor Harvey befejezte a történetet, Max kézbe vett egy kémcsövet, megvizsgálta, majd közölte:

– Érdekes.

Eric kiragadta a kémcsövet a hadnagy kezei közül.

– Ha megbocsát… – mondta ingerülten. – Ezek fontos kísérletek.

– Elnézést. – Max irányt változtatott. A félig akaratlanul kihallgatott néhány mondatból azt a következtetést szűrte le, hogy Eric Blake semmi okot nem lát az aggodalomra Dr. Markey váratlan látogatása miatt. Ami azt illeti, egyáltalán nem izgatta magát. Megint csak érdekes.

Itt valami nem stimmel, Max. Nagyon nem stimmel. Gondolkozz már egy kicsit, az ég áldjon meg!

De semmi nem jutott az eszébe, bár valahol a tudata mélyén nagyon mocorgott valami.

– Akkor foglaljuk össze a

tudnivalókat – mondta. – Markey Michaelt akarja megtenni kísérleti nyúlnak, akin ellenőrizheti az SR1 hatását.

– Nagyjából így fest a helyzet.

Max ismét bólintott, körülbelül századszorra.

– Akkor Michaelt nem tudjuk a többi beteggel együtt elrejteni. De hát miért is tennénk?

Eric fölkapta a fejét.

– Elrejteni? Miről beszél?

– Ne kapd föl a vizet, Eric – csitította Harvey. – A hadnagy és én ezt már megbeszéltük. Úgy döntöttünk, hogy a gyógyult betegeket a rendőrség biztonságos helyre viszi, ahová nem ér el a Melegvágó keze.

– Hová?

Max elmosolyodott. – Titok.

– Még előttünk is?

– Igen.

– De hát mi szükség van erre? – kérdezte Eric. – Nem lenne elég

megerősíteni az itteni biztonsági intézkedéseket és hagyni őket, ahol vannak?

– De – mondta Harvey –, ezt a variációt viszont mind a ketten jobbnak tartjuk. Elég kényelmetlen lenne, ha itt nyüzsögne egy rakás rendőr. Ráadásul Martinót itt ölték meg, miközben én is az épületben voltam. Lehetetlen lenne garantálni a biztonságukat.

– És mi lesz a kezelésükkel? – kérdezte Eric.

– A hadnagy megígérte, hogy egy szakképzett orvos ellátja majd őket, szigorúan a mi utasításaink alapján. Így van, hadnagy?

– Pontosan. A maguk beleegyezése nélkül nem fogunk hozzájuk nyúlni.

– Én pedig félreérthetetlenül a hadnagy értésére adtam, hogy tilos bármilyen vizsgálatot végezni rajtuk, vagy bármilyen gyógyszert beadni nekik.

Eric egy szót sem szólt. Max

megköszörülte a torkát.

– Most, hogy ezt ilyen ügyesen megbeszéltük, hány beteg van még életben?

– Három – felelte Harvey. – És hogy a korábbi kérdésére is válaszoljak: nem, semmi okunk rá, hogy Michaelt is elrejtsük a gyilkos elől, hiszen ő még nem gyógyult meg. Azt azonban melegen javasolnám, hogy állítsunk további őröket a bejáratokhoz.

– Rendben – egyezett bele Max. – Hol van az a három beteg?

– Mind itt vannak.

– Remek. Átnézte már Dr. Grey privát dossziéit?

Harvey lassan bólintott. – És összeírta a hiányzókat?

– Tessék. – Harvey átadott Maxnak egy papírlapot. Max átfutotta a neveket. Megcsóválta a fejét, kivette a ceruzát a szájából, és áthúzott három nevet:

Krutzer, Theodore

Leander, Paul
~~Martino, Riccardo~~
Singer, Arnold
~~Trian, Scott~~
~~Whithorson, William~~

– Ebből már magam is kitalálom – mondta Max le-verten. – A három életben lévő HIV-negatív beteg Krutzer, Leander és Singer.

Harvey bólintott.

Max zsebre vágta a listát és az ajtó felé indult.

– Akkor készítsék fel őket a költözésre.

– Rendben. Eric, később visszajövök.

– Jó, menj csak.

Miután a másik két férfi elhagyta a labort, Eric Blake a saját privát szekrényéhez ment. Lehajolt, kinyitotta az alsó fiókot, és benyúlt a leghátuljába. Félretolt egy halom hanyagul bedobált papírlapot, kotorászott egy kicsit, aztán ujjal egy

meleg üvegre tapintottak.

Eric a biztonság kedvéért körülnézett, valóban nem látja-e senki, majd előhúzott egy vérrel teli kémcsövet.

***

Willie Monticelli rendőrőrmesternek még három éve volt a nyugdíjig. Huszonhét éve dolgozott a rendőrségnél, ebből több mint egy évtizedet a gyilkossági csoportnál húzott le. Sokak számára fenemód érdekes munkának tűnhetett az övé, pedig általában nem volt sokkal izgalmasabb annál, mintha a fű növését figyelte volna. Olyan érdekfeszítő feladatai voltak, mint a sehová nem vezető szálak lenyomozása, ellenségesen viselkedő emberek kihallgatása, akik ráadásul semmit nem tudtak, hosszadalmas jelentések összeeszkábálása, amelyeket az

égvilágon senki el nem olvasott, és ami mind közül a legrosszabb, bizonyos személyek szemmel tartása.

Jelen pillanatban Willie Montlcelli a megfigyelés második napjánál tartott. Az első nap a szokásos eredményt hozta – azaz semmit. X személy még véletlenül sem tett semmi olyat, amit akár a legnagyobb rossz-akarattal is gyanúsnak lehetett volna nevezni. A második nap viszont már más lapra tartozott.

A második napon X személy Washington. D.C.-be utazott.

Kora reggel Willie a La Guardla repülőtérre követte X személyt, aki jegyet váltott az American Airlines 105-ös washingtoni járatára. Willie hasonlóképpen cselekedett. Amikor a gép landolt a Dulles Nemzetközi Repülőtéren, X személy kocsit bérelt a Hertztől. Willie hasonlóképpen cselekedett. Most mindketten a Rockville Pike-on autóztak. Cél –

egyelőre ismeretlen. Willie könnyűszerrel követte az előtte haladó zöld Chevy Camarót. Ő volt a legjobb a szakmában, egyszerűen nem lehetett lerázni. Úgy ragadt rá bárkire, ahogy az izzadt comb ragad a kocsi ülésére.

Megrázta a fejét. Tikkes Bernstein már megint ráhibázott valamire. Ezt a Bernstein-gyereket akárki szökött holdkórosnak mondta volna, az már igaz, de ha belegondolt a rendőrségnél eltöltött három évtizedébe, el kellett ismernie, hogy Tikkes párját ritkította a gyilkosságisoknál. Ez a gyerek több, mint okos; elvégre is egy valag okos fickó van gyilkosságisoknál. Nem, gondolta Willie, Tikkest éppen a lököttsége emelte a többiek fölé. A kifordult, feje tetejére állított helyzetek Bernsteinnek nem jelentettek problémát. A gyerek úgy olvas a dilis agyakban, mint más egy nyitott könyvben.

X személy kocsija bekanyarodott,

megállt egy ellenőrző pontnál, aztán továbbhajtott. Willie leparkolt, és fölnézett a feliratra.

ORSZÁGOS EGÉSZSÉGÜGYI INTÉZET

***

Sara fürgén levetkőzött és fölült a hideg vizsgálóasztalra. Azzal múlatta az időt, hogy kétszer is elolvasta Dr. Carol Simpson falra aggatott orvosi diplomáit, majd összeszámolta a padlócsempéket, összesen kilencvennégy.

Carol Simpson bocsánatkérő mosoly kíséretében futott be.

– Elnézést – mentegetőzött. – Rémes ez a hót.

– Semmi gond.

– Hogy érzi magát?

– Jól.

Carol vett egy nagy levegőt, benntartotta, aztán kifújta.

– Nézze, Sara, két dolgot csinálhatok. Süröghetek maga kör heil, és megjátszhatom, hogy nem a földön élek és fogalmam sincs Michael betegségéről, vagy egyszerűen csak annyit mondok, hogy mélységesen elszomorít a dolog. Ha van valami, amiben segíthetek…

– Csak egyetlen dolog – mondta Sara. – Segítsen nekem, hogy Michael egy egészséges bébi apja legyen.

– Minden tőlem telhetőt el fogok követni, de meg kell mondanom valamit. Nem lesz egy könnyű terhesség. Normális körülmények között azt tanácsolnám, kerülje az idegeskedést, de a maga esetében ez lehetetlen. Így csak arra tudom kérni, hogy próbálja a minimálisra csökkenteni. Folytassa a régi, megszokott életmódját.

– Holnaptól megint dolgozom a műsorban – mondta Sara. – Most, hogy a kezelés kezd intenzívebbé válni, nem

éjszakázom többet a kórházban.

– Nagyon helyes.

– Doktor Simpson?

– Carol.

– Carol, mennyi az esélye annak, hogy ki tudom hordani?

Az orvos ismét nagyot sóhajtott, benntartotta a levegőt a tüdejében és fölfújta az arcát, majd lassan kiengedte.

– Nem tudom – szólalt meg végül. – A következő egy két hónap a kritikus időszak. Ha azon túljutunk, utána könnyebb lesz. Most pedig feküdjön szépen hanyatt és lazítson.

***

Harvey lényének minden sejtjéből halálos fáradtság sugárzott.

Azon ábrándozott, bárcsak elereszthetné magát, elfelejthetné ezt a helyet, akár csak néhány percre is, hogy feltöltse kimerülőben lévő

elemeit. De nem volt mód a menekülésre, mégpedig azért nem, mert nem is akarta, hogy legyen. A klinika túlságosan fontos ahhoz, hogy ilyen földi haszontalanságokra vesztegesse az idejét.

Kinyitotta az irodájába vezető ajtót. A szobában sötét volt. Egyetlen lámpa sem égett. Nem voltak ablakok, hogy beeresszék a kinti fényt. Meggyújtotta a villanyt.

– Zárd be az ajtót – utasította egy mély hang.

Harvey sóbálvánnyá dermedt, és Cassandrára meredt. Az íróasztala előtt állt, rövid fürdőköpenyben, amelynek fehérsége gyönyörűen hangsúlyozta combjainak sötét, mediterrán árnyalatát. Hosszú, fekete haja enyhén összeborzolódott, néhány göndör tincs előrehullott és eltakarta a szemét. Vad, csábítóan erotikus mosoly ült az arcán, amitől Harvey-nak még a lábujja is bizseregni kezdett.

– Azt mondtam, zárd be az ajtót.

Harvey nyelt egyet és engedelmeskedett.

Cassandra meglazította az övét, amitől a köpeny enyhén szétnyílt, és betekintést engedett az alatta rejtőző gyönyörűségekre.

Harvey megint nyelt egyet.

A köpeny lecsúszott a váltakról, le a földre. Cassandra csak fekete harisnyatartót és csipke melltartót viselt alatta.

– Már vártalak – dorombolta.

Cassandra leült az asztalra, lassan fekvő helyzetbe ereszkedett, miközben igéző tekintetét egy pillanatra sem vette le Harvey-ról. A hátára fordult, karját a feje fölé emelte és homorított. Aztán oldalra fordult, fejét a karjára fektette.

Ha lehet, most még csábosabban mosolygott.

Harvey pillantása szinte falta teste minden négyzet-centiméterét, minden gyönyörű domborulatát. Cassandra

teste elmondhatatlanul fantasztikus volt. Mérföldnyi hosszúságú lábak íveltek lapos hasához, homokórához hasonlatos csípőjéhez és derekához. Valamivel följebb dús, kerek keblek és puha vállak. Hihetetlen. Egyszerűen tökéletes.

Harvey-n erőt vett az ismerős, fékezhetetlen bizsergés. Ismét nyelni próbált, de teljesen kiszáradt a szája.

– Ha jól emlékszem, megegyeztünk, hogy lassítjuk az iramot – nyögte ki nagy nehezen.

Cassandra fölnevetett, hátradobta a fejét, és hívogató tekintettel kinyújtotta felé a karját.

– Minél lassabb, annál jobb.

***

Max a bérelt kisbusszal a George Washington hídon ment át New Jersey-be. A hátsó ülésen Theodore Krutzer, Paul Leander és Arnold Singer ült

szótlanul. Meglepően egészségesnek és nyugodtnak látszanak, gondolta Max.

Két éve mindhárom férfiról megállapították, hogy AIDS-es. Max nem is gyanította volna, ha nem tudja. Egyfolytában forgatta a fejét, hogy lopva egy-egy pillantást vethessen rájuk. Kiváló egészségük, jó hangulatuk annyira megrázó ellentétben állt Max azon ismerőseinek és szeretőinek állapotával, akik áldozatul estek a vírusnak. A fájó emlékek egyre csak az eset megoldásának fontosságát juttatták az eszébe.

Ahogy beértek New Jersey be, megszólalt Max csipogója. Befordult egy Gulf-kúthoz az 5-ös út mentén, és leparkolt egy nyilvános fülkénél.

– Telefonálnom kell – szólt hátra a három férfinak. Kiugrott a kocsiból és fölhívta a kapitányságot. – Max Bernstein – mondta.

– Tartsa a vonalat, hadnagy, Monticelli őrmester akar beszélni

magával. Kapcsolom.

Halk kattanás hallatszott.

– Tikkes?

– Igen, Willie, én vagyok. Honnan beszélsz?

– Bethesda, Maryland – felelte. – Találd ki, hogy ki az a jóvágású déli úriember, aki ma az Országos Egészségügyi intézetbe látogatott?

Max furcsa szorítást érzett a gyomorszája tájékán.

– Winston O'Connor.

– Bingó. Így hát alaposan utánanéztem. Az alabamai gyerekkorának meg a többi szarnak. Minden a legnagyobb rendben van vele. Semmi sötét folt. Semmi gyanús. Teljesen tiszta. Tökéletes.

– Túlságosan tökéletes?

– Aha. Nyilván tégla.

Max bólintott, csak úgy magának. – Kösz, Willie. Gyere haza. Nincs értelme tovább követni.

– Úgy lesz, Tikkes.

Amikor megérkeztek a rejtekhelyre, Max félrevonta Dr. Zry-t, legjobb (és legcsendesebb) orvosát.

– Lenne egy kis speciális munka a számodra.

– Nevezetesen? – kérdezte Dr. Zry.

– Mind a három betegtől vegyél vért – mondta Max.

– Azt hittem, azok a fickók a klinikán a telkedre kötötték, hogy ne…

– Én is emlékszem rá – szakította félbe Max. – Úgyhogy ez maradjon a kettőnk titka.

***

George délután ötkor lépett be a klinika alagsorába. Jóllehet az összes ismert bejárat körül zsaruk hemzsegtek, George-nak nem okozott problémát bejutni az épületbe. Az alagsorból ugyanis vezetett oda egy alagút. Ugyanezen az útvonalon kijutni sem lesz gond. Egész délután az épület

alaprajzát tanulmányozta és olyan tervet eszelt ki, amely egyszerűen nem bukhat meg.

Michael Silverman a harmadik emeleten fekszik egy különálló szobában, tíz méterre a lépcsőháztól és a lifttől. George még nem döntötte el, melyiken fog távozni, de inkább a lift felé hajlott. A harmadikon nincs több beteg, és este nyolc után nyilván az egész szint üres, hacsak nem pepecsel még valaki a folyosó másik végén lévő laborban.

Ideje ellenőrizni a tervet!

A zsebéből elővette az alaprajzot és nesztelenül széthajtogatta. Mutatóujját végigfuttatta a papíron, amíg oda nem ért a harmadik emeletig. Kacsintott. Michael szobája itt van, a labor amott, itt két üres szoba, a raktárszekrény jobbra, a gyógyszeres fülke balra. Ennyi. Semmit nem hagyott ki. Csak a nővért kell figyelni, megvárni, hogy kijöjjön Michael szobájából.

George összehajtotta az alaprajzot és begyömöszölte a nadrágzsebébe. Azon tűnődött, vajon Michael Silverman is meleg-e, vagy tényleg a vérátömlesztésnél kapta be a legyet. Á, biztos ő is homok. Sara Lowell meg a házasság csak álca.

Nekidőlt a téglafalnak és várt.

16

George az órájára nézett. 19:45.

A harmadik emeleten volt, akcióra készen. Már csak néhány perc.

A labor ajtaja melletti beugróban húzta meg magát. Látta, hogy Sara Lowell és Reece Porter kijönnek Michael szobájából. Tökéletes. Minden a tervnek megfelelően halad. Tíz perccel előttük távozott Dr. Harvey Riker. Michael Silverman most egyedül van a szobájában, feltehetően alszik.

George hegyezte a fülét, de nem hallott hangokat. Sara és Reece teljes csendben, szótlanul várták a liftet. Nem tudnak mit mondani egymásnak, vélte George.

Na, holnap majd lesz miről beszélgetni.

Egyre izgatottabbá vált, de fékezte magát. Minek kapkodni? Az semmi jóra nem vezetne.

Tudta, hogy még néhány percig várnia kell, amíg a nővér is benéz Silvermanhez. Amint távozott, George végiglejthet a folyosón és kezelésbe veheti Michaelt. És lám-lám! A türelem rózsát terem. Már nem kell sokáig egy helyben rostokolnia.

Michael szobája előtt föltűnt a nővér.

***

Körülbelül két perccel Reece és Sara távozása után Janice Matley belépett Michael szobájába. Fülét jóleső-én simogatta a CD-játszóból halkan áradó Mozart-vonósnégyes és a beteg ágya felől érkező szuszogás hangjainak elegye.

Hát, ez gyorsan ment, gondolta a nővér. Szegénykém, úgy alszik, mint

egy csecsemő. Nem elég neki ez a szörnyű vírus – közben még az egész világ figyelni akarja, tényleg meggyógyul-e. Ez egyszerűen felháborító. Szégyen, hogy egy ilyen kedves embert ilyen kegyetlenül sújt a sors.

Nagy szégyen.

Megnézte a kórlapot. A bejegyzés szerint Dr. Riker egy órája adott be neki egy SR1 – injekciót. Ezek szerint a következő négy órában nem kell fölébreszteni. Helyes. Isten a megmondhatója, milyen nagy szüksége van most szegény gyereknek a pihenésre. Janice az órájára nézett. Tíz perc múlva nyolc. Hajnali egyig lent lesz a földszinten. Aztán visszajön és beadja az injekciót.

Lehúzta a sötétítőt a szoba ajtaján és távozott. Éppen a lépcsőn készült lemenni, amikor valami miatt megállt. Nem tudta pontosan megmondani, mi volt az. Nem hallott zajt, nem jött

neszezés a labor irányából. Csak a plafon hunyorgó égői zümmögtek. A legidegesítőbb zajt ezek az átkozott lámpák produkálják. A Holdra már föl tudtak lőni embert, mérgelődött Janice, de nem képesek olyan égőt gyártani, amelyik nem ad olyan hangot, mint egy dühös darázs.

Tekintete végigpásztázta az üres folyosót, de semmi szokatlant nem vett észre. Értetlenkedve ingatta a fejét. Mi baja van tulajdonképpen? Semmi. Az égvilágon semmi. Mindenütt béke és csend honol. De lehet, hogy éppen ez a nagy csend zavarja. Talán a magány miatt van. Viszont ha valami ennyire csendes, ennyire nyugodt, az majdnem olyan, mintha valaki „csinálná”, mintha valaki olyan hangtalanul lapulna, hogy az a környezetére is átragad.

Janice úgy döntött, hogy egyelőre mégsem megy le a földszintre. Ehelyett elindult a folyosó túlsó vége, a labor felé.

Ez volt az, amire George nem számított.

A franc essen belé! Mit csinál ez a rohadt némber?

Nyugt, George. Csak nem félsz tőle?

Megláthat. A pokolba is, biztos, hogy észrevesz.

Akkor meg kell oldani a problémát, nem igaz?

Hm. Nem szeretett eltérni a tervtől, de most úgy látszik, a dagadt ápolónő miatt kivételesen kénytelen lesz.

Oké, nyugalom. Csak semmi pánik.

De hát egyenesen erre jön!

Hallotta a nővér lépteinek zaját. Tétován, mégis magabiztosan közeledett. George azon tűnődött, mit fog szólni a megbízója az öreg ápolónő halálához. Nem fog repesni az örömtől, annyi szent. Sőt, egyenesen ki fog borulni. De George-nak most nem volt ideje, hogy emiatt keseregjen. Sokkal fontosabb dolgok aggasztották. Be kell

jutnia Michael Silvermanhez, mielőtt az az istenverte orvos ideér.

A beugróban nekivetette a hátát a labor ajtajának, és várt. A léptek zajából ítélve az asszonyság már csak tíz lépésnyire volt. George benyúlt a zsebébe és kihalászta a tőrt. Az ápolónő egy méternyire megközelítette.

George izmai ugrásra készen megfeszültek.

***

Két emelettel lejjebb Sara Reece Porter mellett bicegett.

– Reece?

– Tessék?

– Szerinted milyen az állapota?

Reece Porter vállat vont. Rögtön azután, hogy Michael bejelentése elhangzott, Reece kirohant a Knicks öltözőjéből, taxival kiment a repülőtérre, várt nyolc órát a következő New York-i gépre, átrepült

az egész ország fölött, ráment a napja, hogy kiderítse Michael hollétét, ráakadt Sarára Dr. Simpson irodájában, majd engedélyt szerzett Harvey-tól, hogy bemenjen Michaelhez.

Átkozottul hosszú huszonnégy óra volt.

– Semmi különös – szólalt meg végül. – Leginkább fáradt lehet.

– Azt hiszem, az SR1 miatt – tette hozzá Sara. – Úgy örülök, hogy itt vagy, Reece. Olyan sokat jelentesz neki.

Reece megint megrántotta a vállát.

– És te hogy vagy?

– Jól.

– Aha. Biztos?

– Ezt meg hogy érted?

– Például a járásod. Mintha valaki lefagyasztotta volna a lábad.

Ez igaz is volt. Egész nap görcsölt a lába, a fájdalom borotvaéles fogakkal harapott belé egészen a csontig.

Minden lépés újabb kaland volt a kínok birodalmában.

– Majd helyrejön. Csak egy kis merevség.

– Várj meg itt – mondta Reece. – idehozom a kocsit.

– Tudok járni.

Reece megrázta a fejét.

– Esküszöm, Sara, ugyanolyan fárasztó tudsz lenni, mint Mikey. Várj meg itt és ne légy olyan átkozottul makacs. Ülj le oda.

Sara szerencsétlenül elmosolyodott és engedelmeskedett.

– A Százhatvanhetedik utcai parkolóban állok – folytatta Reece, de már el is indult. – Tíz perc múlva itt vagyok.

– Várlak.

Sara körülnézett. Az ajtóban két fegyveres biztonsági őr állt, a klinika bejáratánál pedig két civil ruhás rendőr ült egy kocsiban. Sara lába úgy lüktetett, mintha a szíve csúszott volna

le a bokája alatti részbe. Vízbe kell raknia, ha hazaér. Igen, vesz egy hosszú, forró fürdőt, keres egy jó könyvet, körbebástyázza magát takarókkal és párnákkal, aztán…

Aztán mit csinál?

Csak fekszik és idegeskedik, fejezte be a mondatot. Amikor megmondták neki, hogy Michael AIDS-es, igazából föl sem fogta. Az agya mintha sorompót emelt volna – illetve inkább egy szitaszerű valamit –, amely csak a tényeket engedte át magán, az érzelmeket és a következtetéseket azonban visszatartotta. De a szita lyukai sajnos tágulni kezdtek. Akkorára nyíltak, hogy a valóság beszivároghatott agya tudatos szintjére.

Sara már csinált néhány riportot az AIDS-ről. Látta, mivel jár, hogyan falja föl az embert elevenen belülről. Agyában minden rendszert nélkülözve kavarogni kezdtek a borzalmas képek.

Legyengült testek, a betegség

védtelen csatateréi: Kaposi-szarkóma: pneumocyst is carinil; lymphoblastos lymphoma; 40 fok fölötti láz: légúti fertőzések; összeomlott immunrendszer; mentális zavarok; olyan fokú delirium, amelyben a beteg úgy dadog, mint egy Alzheimer-kóros; minden lélegzetvétel elviselhetetlen küzdelem; folyadékkal annyira megtelt tüdő, hogy a bordák között csövet kell beszúrni, hogy legyen, ami elvezesse; a test az ember szeme láttára annyira legyengül, hogy a végén már enni sem tud; állandósuló kómák; csinos, fiatal arc, amely máról holnapra ijesztő koponyává soványodik; egészséges test, amely törékeny csonthalommá bomlik, foszladozik róla a bőr; mindent beborító fájdalmas és undorító sebek; hatalmas sebek a szájban, melyektől a nyelés fuldoklásba hal; kontrollját vesztett bélműködés; szűnni nem

akaró, csillapíthatatlan fájdalom; szemek, melyek már látják a Halált a sarokban, és türelmesen várják, hogy a Nagy Kaszás magának követelje a győzelmet…

És a betegségtől való félelem, a zavar, a megvetés. Az amerikaiak 25 százaléka még most is annyira tájékozatlan, hogy azt hiszi, pusztán azzal elkaphatja a vírust, ha vért ad.

Nem, az AIDS nem egy szép betegség, nincs benne semmi romantikus, semmi megható. Csak a fájdalom, a horror, a halál. A test és az agy szakadatlanul harcol, egyik betegség után a másikkal. Ha átestek az egyik csapáson, jön a következő, nincs idő fölépülni. Mint a legyengült bokszoló, aki kénytelen kiállni még egy újabb menetre a bajnokkal. Csakhogy az AIDS nem ad lehetőséget visszavágóra.

A végén te vesztesz.

Jól emlékezett, mit mondott Harvey

Michaelnek nem egészen egy órával ezelőtt Dr. Markey látogatásáról. De most, amikor az AIDS-vírus könyörtelenségére gondolt, mégsem tudta fölfogni a szavait. Valóban lehetséges az, hogy valaki megpróbálja megakadályozni a gyógyszer kifejlesztését? Valaki tényleg megkísérli visszaforgatni az idő kerekét, elvenni tíz-, vagy talán százezer embertársától a gyógyulás reményét? Ezt a kegyetlenséget képtelen volt megemészteni.

Akarhatja-e valaki olyan elkeseredetten életben tartani az AIDS-vírust, hogy ezért gyilkolni is képes legyen? Képtelenség.

Egyre erősödött benne a vágy, hogy újra beszéljen Michaellel, vagy legalább lássa, vethessen rá még egy utolsó pillantást, mielőtt hazamegy.

– Szia, Sara.

Fölnézett. Eric állt előtte. Jóllehet az elmúlt hatvan órából ötvenet munkával

töltött, frissnek és üdének látszott. Melegen rámosolygott Sarára.

– Nincs semmi baj?

Sara megrázta a fejét.

– Hazafelé? – kérdezte Eric.

– Igen. Csak Reece-t várom.

– Én is hazamegyek. Nem aludtam… már nem is emlékszem, mikor aludtam utoljára. De előbb föl kell mennem a laborba, hogy ezt becsúsztassam az ajtó alá.

– Valami fontos?

– Nem igazán. Csak egy üzenet Winston O'Connor-nak. Harvey mindenkivel beszélni akar holnap reggel.

– Én… öööö… én majd fölviszem helyetted.

Eric meglepetten nézett rá.

– Nem azt mondtad, hogy épp hazafelé készülsz?

– De. Illetve majd egy kicsit később. – Keményen rátámaszkodott a botjára, hogy föl tudjon állni. – Csak…

– Csak?

Sara enyhén megvonta a vállát.

– Szeretnék még egyszer benézni Michaelhez.

– Sara, Michael már biztosan alszik.

– Tudom. Nem akarom fölébreszteni. Csak… nem is tudom. Csak bekukkantok, hogy minden rendben van-e.

Eric feszülten elmosolyodott.

– Én megértelek, komolyan, de nem hiszem…

– Kérlek… – mondta Sara. – Nagyon fontos.

Eric habozott.

– Na jó, itt az üzenet. Ha Michael még ébren van, jó éjszakát kívánok neki.

– Megmondom. Köszönöm, Eric. – Azzal elvette tőle a papírlapot, adott egy puszit az arcára, és megnyomta a hívógombot. A lift néhány másodperccel később elindult vele a harmadik emeletre.

***

Janice Matley George edzőcipőjét látta meg először.

A labor bejárata elől kandikált ki. Fekete volt, legalábbis az a rész, ahol a lábujjak vannak. Ezeknél a mai gyerekeknél meg az őrült edzőcipőiknél ki tudhatja, milyen színű a cipő többi része? Az unokájának például egy olyan Nike Air Jordanja van, amin több a szín, mint a szivárványban.

Janice nyelt egyet.

– Ki van ott? – kiáltotta.

Hangja – és ettől ő lepődött meg a legjobban – riadalom nélkül, magabiztosan csengett.

– Azt kérdeztem, ki van ott?

Látta, hogy a láb előrelendül. Az edzőcipő teljesen fekete, állapította meg. Reebok, hogy pontosak legyünk. A cipőt egy férfi, egy hatalmas férfi

követte.

Teljesen feketébe volt öltözve. Fekete edzőcipő, fekete zokni, fekete pulóver, fekete nadrág. Pulóverének föltűrt ujja láttatni engedte Popeye-éhez hasonló izmos alkarját. A férfi kilépett a beugróból és rámosolygott Janice-re. A mosoly széles, ragyogó, de leginkább… érzéketlen volt. Nem terjedt ki az arc többi részére. Amikor Janice belenézett a sötét, üres szemekbe, jeges félelem markolt a szívébe.

És most már tudta.

– Jó estét – mondta a férfi. – Szép időnk van.

Janice-nek nem volt ideje válaszolni. George az egyik kezével megragadta a tarkóját, és maga felé rántotta. A másikkal kipattintotta a tőr húsz centis pengéjét. A karcsú kés hegye átfúrta magát Janice torkának puha részén és átvágta a légcsövet. A meleg vér vastag sugárban fröccsent

George arcába, amikor a tőr kilépett a nyak túlsó oldalán, néhány centire attól a ponttól, ahol a marok a koponyát tartotta.

Janice tekintete George-ába fúródott. Látta tükröződni saját, borzalomtól eltorzult arcát a gyilkos szemének hideg ürességében. A fejét markoló szorítás erősödött. Janice egy pillanatig még hörgött a torkát elöntő vértől, aztán befordultak a szemei. Az utolsó hang, amit hallott, a neoncsövek zümmögése volt, és az állatias, fuldokló gurgulázás, amely az ajkai közül tört elő.

George nézte a földre zuhanó testet. A torokból továbbra is kiállt a tőr. Kényelmesen elővette a zsebkendőjét és letörölte a vért az arcáról. Mocskos megoldás. Túl mocskos egy olyan profitól, mint ő. Körülötte mindent vér borított, de nem volt idő, hogy föltakarítsa. Igyekeznie kell.

Egy kelletlen sóhaj kíséretében

odavonszolta a testet egy takarítószekrényhez. Amint bent volt, keményen rángatni kezdte a tőrt, hogy kihúzza a torokból. A test engedett; cuppanós hangot hallatott. George összezárta a tőrt, zsebre rakta, és elindult Michael szobája felé.

Amikor az ajtóhoz ért, megpróbált belesni az ablakon, de a belátást elfedte a lehúzott sötétítőfüggöny. George lassan lenyomta a kilincset, és betolta az ajtót.

Mint előtte Janice Matley, George is hallotta Michael egyenletes lélegzését és a lejátszóból halkan áradó hegedűket. George a következő lépést fontolgatta, aztán döntött. Először is fölgyújtja a villanyt. Látni akarja, mit csinál. Na ja, az öreg nővérkét már biztosan nem zavarja a világosság, rajta kívül pedig senki más nincs az emeleten. Nem árt, ha van egy kis fény. Különben sem jár semmi kockázattal. Ha Silverman fölébredne – ami

egyébként nagyon valószínűtlen – George úgyis ráugrik, mielőtt megmukkanhatna.

Ujja megtalálta a kapcsolót, és fölkattintotta. A szoba azon nyomban erős fénybe borult, de Michael meg sem moccant. Mellkasa ugyanazzal a nyugodt, zavartalan tempóval emelkedett és süllyedt. Nincs ebben semmi meglepő. De abban a pillanatban, amikor George az ágy felé lépett, valami egészen hihetetlen dolog történt.

Hallotta, hogy nyílik a lift ajtaja.

***

A liftben Sara egy egészen ostoba dolgon morfondírozott. Melyik legyen az első: csúsztassa be az üzenetet a labor ajtaja alá, vagy előbb nézzen be Michael-hez? Ahogy a lift ajtaja kinyílt, úgy döntött, hogy először beteszi a papírt az ajtó alá. Tudta,

hogyha előbb Michael-hez megy, és csak aztán a laborhoz, visszafelé úgyis rábeszéli magát egy második „benézésre”.

Iszonyatosan fájt a lába. Megnézte az óráját. Reece még vagy öt percig nem ér vissza. Nagyszerű. Nagyon boldog volt, hogy a srác bejött a kórházba. Látta, hogy Michael is örült. Reece rengeteget jelentett neki. Különleges barátság fűzte őket össze, ami csakis a csapattársak…

Sara megdermedt. Tágra nyílt a szeme.

Szentséges isten…

A folyosóra meredt, a labor irányába. A fal úgy nézett ki, mintha egy gyerek piros festékkel összemázolta volna. Az anyaga viszont túl lágy volt ahhoz, hogy festék legyen, túl sötét, hogy ketchup, túl sűrű ahhoz, hogy véren kívül bármi egyéb lehessen.

Valaki elejtette volna a

kémcsöveket laborba menet?

És arra mi a magyarázat, hogy minden úszik a vértől?

Valaki megcsúszott, a kémcsövek kirepültek a kezéből, és…

És senki nem törölte föl? Okos vagy, Sara.

A torkában dobogott a szíve, amikor egy szó átverekedte magát a fejében uralkodó zűrzavaron és agya előterébe tolakodott.

Michael!

Megpördült, és sántikálva megindult Michael szobája felé. A rémülettől majdnem összecsuklott alatta a lába, amikor meglátta a sötétítőn keresztül kiszűrődő fényt.

Miért ég a villany Michael szobájában? Mi a…

A fény a másodperc töredékére egy alak árnyékát vetette a sötétítőre. Ez a rövid látomás olyan élesen ivódott bele Sara agyába, mint azok az árnyképek, amelyeket a gyerekek

vágnak ki rajzórán.

Egy férfi sziluettje volt.

Úgy érezte, fájós lába gyökeret eresztett a padlóba, de csak vonszolta maga után, mint valami élettelen tárgyat. Amikor végre odaért az ajtóhoz, megragadta a kilincset és gondolkodás nélkül benyitott. Fürkésző szemekkel lépett be.

Senki.

Agya vadul dolgozni kezdett. A szobában senki nem volt, leszámítva persze Michaelt. Michael az ágyban feküdt és aludt. De tényleg alszik? igen, a szeme zárva volt, de Sara ekkor meglátott valami nagyon furcsát, valami annyira szembeszökőt, és mégis olyan borzalmasat, hogy elakadt a szívverése. Nem kapott levegőt. Ha Michael csak alszik, akkor hogy lehet az, hogy az arca lefelé néz? Miért lóg a feje olyan furcsa szögben? És ami a legfontosabb, miért lóg ki félig az ágyból?

Sara háta mögött megszólalt egy hang.

– Jó éjszakát, Sara.

Sara megfordult, de arra már nem jutott ideje, hogy a férfi arcába nézzen.

17

Szerda, szeptember 25.

– Apa?

Dr. John Lowell odafordult idősebbik lányához.

– Tessék, Cassandra.

Cassandra idegesen megnyalta a száját.

– Hová mész?

– Üzleti útra. Estére itthon vagyok.

– Hová?

John Lowell letette az aktatáskáját.

– Miért érdekel annyira?

– Légy szíves, mondd meg!

– Washingtonba.

Cassandra lehunyta a szemét.

– Megint velük fogsz találkozni, ugye?

– Megint kikkel? – kérdezte az apja ingerültséggel és félelemmel vegyes hangon. – Kikre gondolsz?

– Például Sanders tiszteletesre.

Csönd. Aztán:

– Fogalmam sincs, miről beszélsz.

– Nagyon jól tudod, miről beszélek – mondta Cassandra. – itthon voltam, amikor három napja találkoztál vele. Elbújtam a szekrényedben.

John Lowell szemei elkerekedtek.

– Mit csináltál?

Cassandra közelebb lépett hozzá.

– Ennek véget kell vetni. El kell mondanod az igazságot, mielőtt, több vér folyik.

– Cassandra, te nem tudod, mi…

A lány elé állt.

– Ne hagyd magad tovább zsarolni.

John Lowell arca megkeményedett.

– Ebbe te ne szólj bele! Tudom, mit csinálok.

– Mennyi vért akarsz még kiontani? Hány embernek kell még meghalnia, mielőtt véget vetsz ennek?

– Állj félre az utamból. Sületlenségeket beszélsz.

– Apa…

– Mozdulj! – Lowell erősebben lökte meg, mint szerette volna. Cassandra a földre zuhant.

– Cassandra! – Odarohant hozzá. – Drágám, ne haragudj – kezdte. – Nem akartalak…

Cassandra szikrázó szemekkel fölült.

– Ne nyúlj hozzám!

Apja hátralépett, arca eltorzult a fájdalomtól és az aggodalomtól.

– Mennem kell, drágám. Kérlek, bízz bennem. Tudom, mit csinálok. Este, ha hazajöttem, megbeszéljük, jó? Csak bízzál bennem. Szeretlek.

Megfordult és kisietett az ajtón. Cassandra fölállt. Még mindig nem tudta biztosan, mit kellene tennie. Végül is az apjáról van szó – nem egy gonosz szörnyetegről. Lehet, hogy létezik valami ésszerű magyarázat. Ezen el kellene gondolkodnia.

Min, Cassandra? Mitől félsz

annyira?

Semmitől. Ma estig vár. Mielőtt elhamarkodott következtetéseket vonna le, meghallgatja, mint mond az apja…

Nem.

Fölkapta a táskáját és kiviharzott az ajtón. Legfőbb ideje, hogy elmondja valakinek, mielőtt túl késő. De nem Harvey-nak. Ő képtelen lenne objektívon megítélni.

Legfőbb ideje, hogy elmondja Sarának.

***

Olyan meleg van…

Michael megpróbált eszméletre térni. Nem volt könnyű feladat. Mintha leragadt volna a szeme. A feje szédületes sebességgel forgott. Valamit szorosan a szája köré tekertek, amitől alig kapott levegőt.

Mindenfelől hangos zsivajgást hallott. Nagyon hangosat. Autók.

Eszeveszett dudálás. Ordítozó emberek, akik mintha hot dogot árulnának egy baseball-meccsen. Üvöltő rockzene. Nevetés. Beszélgetés. Megpróbált a hangokra koncentrálni, kihámozni belőlük valami csekélyke értelmet, de nem ment. Néhányan angolul beszéltek, ez nem vitás, mások viszont egy olyan idegen nyelven, amit Michael ködös agya nem tudott hova tenni. Úgy hangzott, mintha kínai lenne, vagy valami ahhoz hasonló – csak sokkal líraibb, sokkal kellemesebb.

Mi a fene folyik itt?

Elgondolkodott, vajon nem álmodik-e, vajon nem alszik-e még. De hányszor álmodott ő hangokról, kép nélkül? Nem, ébren van. A szemei csukva vannak. Kemény fapadlón fekszik, a jobb fülén, ami ettől teljesen elzsibbadt. Sajgott az egész teste, mintha legalább egy hete feküdne így, ami nem is teljesen elképzelhetetlen.

Megpróbált fölülni, de kétszer is visszaesett a padlóra. Most jött rá, hogy a háta mögött egymáshoz bilincselték a kezelt, és fájdalmasan vágtak a lapockájába.

Egy újabb sikertelen kísérletet követően nagy nehezen mégis ülő helyzetbe küszködte magát. Hallotta, hogy a háttérben valaki erős akcentussal ezt kiabálja: „Supergirl! Supergirl! ismerkedjen meg a Supergirllel! Élete legszebb percei lesznek!” Michael végre a szemét is ki tudta nyitni. Újabb percbe került, amíg be tudta fogadni a környezetét. Apró szoba. Üres. Koszos. A falakról pattogzik a festék. A plafonról csupasz vezetékeken egy villanykörte lóg. Összecsukható szék, rongyos matrac, amitől a szobában penész, izzadtság, és vizelet szaga terjengett. Vérfoltok is voltak rajta.

Michael jobb lábát a szoba egyik falán végigfutó csőhöz láncolták. A

száját ragasztó-ízű szalaggal kötözték be. Szemel továbbra is a szobát pásztázták, amikor tekintete megakadt a plafonon.

Mi a…?

Jobban megnézte. Az ajtó mellett egy lyukból rudak álltak ki, amelyek dinamitra hasonlítottak. Michael nyelt egyet.

Hol az istenben vagyok?

Megpróbálta rekonstruálni az utolsó órákat, amelyekre még emlékezett. A klinikán volt. Harvey beadott neki egy SR1-injekciót. Reece és Sara meglátogatta. Már akkor elnyomta a buzgóság, amikor még a szobában voltak, végül elaludt. És aztán… semmi.

A szoba még a trópusi levegőnél is forróbb volt, párás és mozdulatlan. Michael testét verejték borította. Megpróbálta a vállába törölni az arcát, de átizzadt ingétől még nedvesebb lett. Megint körülhordozta tekintetét a

szobán. Ekkor észrevett a földön egy papírlapot.

Kedves Michael!

Üdvözöllek az élők sorában. Remélem, kellemes álmod volt, és kellemesen utaztál. Próbáld magad kényelembe helyezni. Kérlek, ne próbálj menekülni. Ha valami csoda folytán mégsem lennél itt, amikor visszajövök, elkapom azt a gyönyörű arádat, megkefélem, és aztán megölöm.

Üdvözlettel:

George

P.S.: Lent vannak az embereim, úgyhogy meg se próbálj kikiabálni az ablakon.

Ez valami rémálom, gondolta Michael. I*gen. Rémálom. Vagy az, vagy megőrültem.*

Nagy keservesen elmászott az ablakig. A lánc éppen odáig engedte. Fölemelte a fejét, az orrával föltolta a sötétítőt és kinézett. Eddig egyszerűen csak nem értette a helyzetet, most viszont teljesen összezavarodott. Az utcán milliónyi ember tolongott. Neonfények szabdalták az eget: **LIVE Sex Shows!**, meg **LIVE Nudes!** mindenfelé, mintha a vendégek azt hinnék, hogy hullákon kell szexmutatványokat előadni. Bárok ajtajában sötét bőrű, keleti férfiak álltak, és időnként kinyitották az ajtót, hogy megmutassák az asztalokon táncoló meztelen lányokat, remélve, hogy a látvány bevonzza a kuncsaftokat az intézménybe. Az utca közepén egy férfi ácsorgott három lány társaságában, akiken piros köpeny, kék csizma, és testre feszülő kezeslábas

volt, a mellrészén gigantikus „S” betűvel. A férfi egyfolytában ordítozott: „Supergirl! Supergirl! Supergirl! Töltsön egy éjszakát a Supergirllel! Elröpíti a holdra, meg vissza!”

Michael észrevett egy fiatal ázsiai fiút; egy hatvan körüli amerikai párhoz lépett, akik úgy festettek, mintha egy középnyugati farmról kerültek volna ide.

– Akar menni szexshow? – kérdezte a fiú tört angolsággal, és átadott a párnak néhány kártyát. – Nézni meg mindegyik pozíció. – A kártya különböző pontjaira mutogatott. – Nő felül. Két nő egy férfi. Hátulról. Amit akarni. Nézni, nagy cici. Banán is használni. Tetszeni. Akármit akarni. Velem jönni. Live show.

Mr. és Mrs. Old MacDonald úgy tanulmányozták a kártyákat, mint valami előnyös ingatlanszerződés másolatát, mohón bólintottak, majd

követték az ázsiai fiút.

Az utca tele volt, mindkét irányban hatalmas embertömeg hullámzott. Voltak egyéb neonreklámok is. Némelyik angolul, némelyik olyan írásjelekkel, amit Michael nem ismert. Azt tudta, hogy nem kínai vagy japán. Nem is héber vagy arab. Autókat nem látott, de azt hallotta, hogy a közelben lehetnek. A jobb oldalon asztalok álltak, rajtuk rogyásig órák, pólók, nadrágok, pulóverek, kazetták, minden. „LaCosteing három dollárért”, üvöltözte az egyik árus. Egy másik imigyen kiabált: „Egy dollárért megkapja kedvenc kazettáját! Öt dollárért hatot! itt az összes kedvencét megtalálja! George Michael. U2. Barbra Streisand. Itt bármit megkap!”

Mi ez a hely? Kinyílt mögötte az ajtó.

– Nicsak, nicsak, fölébredtünk?

Michael visszacsúszott a padlóra. Az ajtóban álló férfi hatalmas volt.

Nagyon izmosnak látszott, de nem olyan aránytalanul, mint általában a súlyemelők. A haja úgy volt hátranyalva, mint Pat Riley-nek, a Lakers volt edzőjének, az öltönye meg mintha egyenesen a GQ borítójáról származna.

– Isten hozott, Michael – kezdte a férfi. – Én George vagyok. Elolvastad a levelemet?

Michael bólintott.

– A te érdekedben volt rá szükség – folytatta George.

– A menekülés nagyon veszélyes lett volna. Tudod, én már nagyon sok embert megöltem. A feleséged már igazán nem számított volna.

Michael neki akart ugrani, de a lánc visszatartotta.

– Na, ne légy olyan heves, Michael. – George értett a megfélemlítéshez. Egy férfi feleségének megfenyegetése kedvenc taktikái közé tartozott. A birtoklási vágyhoz lehet köze, vélte

George, és semmi nem demoralizált jobban egy férfit, mint az a tudat, hogy a felesége egy másik férfival van – akár jószántából, akár máshogy.

George megragadta a sarokban álló széket, leült, és foglya felé hajolt.

– Zavarodottnak látszol, Michael. Hadd meséljem el, mi történt. – Hangja nyugodt, közömbös volt. George tudta, hogy a közömbösség gyakran ijesztőbb a leghangosabb üvöltésnél is. – Bangkokban vagyunk. Úgy van, a Távol-Keleten, csak te meg én, barátom. Ez az épület a Patpong Streeten van, a piroslámpás negyedben. Ebben a szobában rendszeresen tizenkét éves kurvák veszik kezelésbe a kuncsaftok farkát. Most képzeld el, Michael, hát nem undorító? Tizenkét évesek és máris strichelnek. Micsoda szégyen!

George méltóságteljesen ingatta a fejét.

– Én mondom neked, ez a világ a

szemünk láttára hullik szét, és senkit nem érdekel. Mi most tulajdonképpen egy topless bár fölött tanyázunk – de a lányokon alul sincs semmi, ha kifizeted az árát.

George eszelősen nevetett a saját viccén. Michael elképedve bámult rá.

– Ne légy olyan mérges, Mike. Szólíthatlak Mike-nak? Helyes. Később talán szakítunk egy kis időt városnézésre. Az Alvó Buddhát véleményem szerint feltétlenül látnod kell. A Királyi Palotát úgyszintén. Lehet, hogy hajókázni is elmegyünk a piacra. Na, mit szólsz hozzá?

Michael továbbra is döbbenten nézte.

– Előbb azonban beszéljünk az üzletről. Ha azt teszed, amit mondok, senkinek nem esik baja, és hamarosan te is szabad leszel. Lehet, hogy szórakozásra is szakítunk időt. Ha viszont nem vagy hajlandó az együttműködésre, gyorsan és

fájdalmasan meg foglak büntetni. – George ismét elmosolyodott. – Hadd adjak belőle egy kis ízelítőt.

George ökle figyelmeztetés nélkül előrevágódott. Olyan sebességgel repült, hogy szinte nem is látszott. Michael orrán landolt. Michael recsegő, ropogó hangot hallott, és tudta, hogy eltört az orra. Orrlyukaiból vér szivárgott.

– Érted, mire gondolok?

A fájdalom Michael egész arcát elborította. Minthogy a szája továbbra is le volt ragasztva, törött orrán keresztül kellett lélegeznie. *Mit akar?* szerette volna üvölteni, de a ragtapasz beléfojtotta a hangot.

– És hadd mondjak még valamit – folytatta George. – Sok elintéznivalóm van, úgyhogy nem ülhetek itt veled egész nap. Különben is, itt túl meleg van. Tudod, Michael, Bangkok mindig ilyen párás, de egy két nap múlva megszokod. Lényeg az, hogy a

megbízóm azt kérte, hogy helyezzelek minél nagyobb kényelembe, persze, a lehetőségekhez képest. Ezért szeretném meglazítani a láncaidat és levenni a szádról a ragtapaszt. De meg kell ígérned, hogy nem próbálkozol semmivel. Megígéred, Mike?

Michael bólintott.

– Nagyon jó. Ha kimész ebből a szobából, vagy csinálsz valami trükköt, az embereim kiszúrnak és Sara nagyon megbánja. Pedig Sara olyan törékeny kis virág-szál, nem, Michael? Biztos nem szeretnéd, ha elektródákat kötnék a klitoriszára, ugye? jól előkészíteném, aztán a fiúk végigmennének rajta.

Michael hevesen megrázta a fejét.

– Ezen kívül elég ügyesen bánok a robbanószerekkel. Ha a rendőrség valami csoda folytán megtalálna, és ki akarna szabadítani – itt elhallgatott, mosolygott egy sort, majd az ajtó fölötti dinamitrudak felé intett –, bumm-bumm! És Michael már el is

tűnt. Vér, húscafatok, visítás – nagyon csúnya lenne. Tudsz követni?

Újabb bólintás.

– Most leveszem a szádról a ragtapaszt. Ha kiabálsz, összetöröm az állkapcsod. Különben úgysem figyelne rád senki. Ezen az utcán állandóan kiabálnak. – George kinyújtotta a kezét és letépte a ragtapaszt.

Michael nagy levegőt vett. Némi küszködés után működésbe hozta a hangszálait. – Mit akar?

– Emiatt ne fájjon a fejed.

– Bármennyit hajlandó vagyok fizetni.

– Felejtsd el, Michael.

Michael megpróbált ültében kiegyenesedni. – Levenné a bilincset? – kérdezte. – iszonyatosan nyomja a hátam.

– Semmi akadálya, de a lánc marad. – George egy aprócska kulccsal kinyitotta a bilincset, az egy kattanással engedett. – Most jobb?

Michael bólintott. A csuklóját dörzsölgette, és közben végigmérte George-ot. A feje még mindig zúgott, látása továbbra is homályos maradt. George alig egy méterre ült tőle.

Most vagy soha, Mikey.

Michael később úgy gondolta, hogy a puszta félelem zavarta meg az agyát és képtelen volt racionálisan gondolkodni. Ez volt az egyetlen magyarázat arra, amit tett.

Michael rémülten érezte, hogy ujjal ökölbe záródnak. Tehetetlenül figyelte, ahogy ökle fölemelkedik és elindul George arca felé.

Az ütés szánalmas lassúsággal haladt előre. Az altatók, amikkel George telenyomta Michael testét, továbbra is keményen éreztették a hatásukat. George jobb karja könnyedén félretolta a közeledő öklöt.

– Bátor ember vagy, Michael Silverman – jegyezte meg George. – Mindamellett nagyon buta.

George keze ismét előrenyúlt, hüvelyk- és mutatóujja közé fogta Michael törött orrát. Michael fölsikoltott.

Aztán George tekerni kezdte.

Apró csontdarabok feszültek egymásnak, és olyan szörnyű, daráló hangot adtak, mintha valaki ezer méhecskén táncolna. George fokozta a nyomást. Ínszalagok és szövetek repedtek szót. Vér fröccsent a szélrózsa minden irányába. Michael szemei kitágultak, aztán lecsukódtak, elnehezedett a teste.

– Ha még egyszer ilyesmivel próbálkozol – közölte George –, Sara fizeti meg az árát. Világosan fejeztem ki magam?

Michael még csinált valami bólintás-félét, mielőtt elájult.

***

Cassandra a húgát nézte. Sara

ragyogó zöld szemel még mélyebbre látszottak süllyedni az arcába. Körülöttük sötét karikák rajzolódtak ki. Az életerőt az értetlenség és sokk üres tekintete váltotta föl. Három nap telt el azóta, hogy Michael szobájában leütötték – három depresszióval, szomorúsággal és félelemmel teli nap. Most azonban ezek az érzelmek mintha határozottabb valamivé keményedtek volna. Az elmúlt három nap folyamán Sara fájdalma átalakult valami erőteljesebb, valami… hasznosabb dologgá.

Haraggá. Nem, szenvedéllyé.

– Szia-szia, hugicám.

Cassandra szélesen mosolygott, túlságosan szélesen. Látszott rajta, hogy hamis, és Sara ezt azonnal észre is vette. – Mi a baj?

– Baj?

– Mondd csak el.

Cassandra arcáról nyomtalanul elpárolgott a mosoly, mintha soha ott

sem lett volna. Arckifejezése kemény, komoly lett. Leült Sara mellé az ágyra és megfogta a kezét.

Sara lenézett a kezükre, aztán föl a nővére szemébe.

– Miről van szó? – kérdezte gyengéden.

– Tudom, hogy nem én voltam a legjobb testvér a világon – mondta Cassandra.

– Én sem.

– De azért szeretlek.

Sara megszorította Cassandra jéghideg kezét.

– Én is szeretlek – mondta.

Cassandra szeméből potyogni kezdtek a könnyek.

– Azt hiszem, Apa belekeveredett ebbe a Melegvágó-ügybe.

Sara teste megmerevedett. – Mi?

Cassandra bólintott. – Azt hiszem, benne van valamiféle összeesküvésben, hogy elpusztítsák a klinikát.

– Miről beszélsz?

– A jótékonysági bál utáni délelőtt hallottam, hogy Sanders tiszteletessel veszekedett a dolgozószobájában.

– De hát Apa azt mondta, hogy nem is ismeri.

– Tudom. Harvey elmondta. Így aztán gyanakodni kezdtem. Átkutattam az asztalát, amikor nem volt otthon. Találtam két levelet, amikben azt írták neki, hogy azt a pénzt, amit a Rákközpont új szárnyához kórt, a Sidney Pavilion kapta. Az egyik valami Markey nevű embertől jött…

– Dr. Raymond Markey-tól?

– Igen. Államtitkár-helyettes, vagy ilyesmi.

– Egészségügy és Humánszolgáltatás.

– Az.

Sara nyelni próbált, de hirtelen kiszáradt a szája.

– Az még nem jelenti azt, hogy összejátszik Sandersszel.

– Én is ezt gondoltam… egészen aznap reggelig, amikor Michaelt elrabolták. Amikor Apa tudni akarta, biztosan nem leszek-e otthon aznap reggel, gyanút fogtam. Elbújtam a szekrényben. Megint Sanders tiszteletest várta.

Sara fölült az ágyban és egyenesen a nővére szemébe nézett.

– Mondj el mindent, amiről beszéltek, Cassandra! Mindent!

***

Az éjszakai Bangkok.

A thai helybéliek minden arra járó fehér bőrű embert megkörnyékeztek, olyan szexuális élvezetről suttogva a fülükbe, amitől egy pornósztár is elpirulna. George-nak azonban senki nem ment a közelébe. Egy-két thai személyesen ismerte; néhányan találkoztak már vele; sokan tudták a nevét; és mindenki félt tőle.

A hatalmas tömeg ellenére a helyiek szétváltak George előtt, hogy utat nyissanak neki, ész nélkül menekültek az útjából. Már elmúlt éjfél, de a Patpong csak most kezdett nyújtózkodni és készülődni az előtte álló éjszakára. George elment egy csoport japán üzletember mellett, akik egy stricivel úgy egyezkedtek az árakról és a feltételekről, mintha otthon ülnének Tokióban egy tárgyaláson.

Amikor George kiért a IV. Rama útra, leintett egy *tuk-tukot*, a thaiföldi taxit. Az autó és a robogó keresztezése. A tuk-tuknak megvoltak a maga előnyös tulajdonságai – szinte semmi üzemanyagot nem fogyasztott, kicsi volt, gyors és szellős. Viszont ripityára tört egy balesetben, szűk volt és nyitott.

A vezető a szokásos thai üdvözléssel köszöntötte George-ot.

Imádkozásra kulcsolta a kezét, fejét előrehajtotta, amíg orra a kezét nem érintette, és azt mondta:

– *Sawasdee, kap.*

George viszonozta az üdvözlést, de közel sem hajolt olyan mélyre, mint a sofőr.

– *Sawasdee.*

– Hová vihetem?

– *Wats.* – vakkantotta George.

A sofőr mosolygott és bólintott. George fölkapaszkodott a kék tuk-tukra. A vezető tovább mosolygott. Tipikus thai, gondolta George. Thaiföld, a mosolyok országa. Itt mindenki mosolyog. Akkor is, ha lopnak, csalnak, rabolnak, gyilkolnak, kurválkodnak. A mosoly nem maradhat el. George nagyon élvezte.

A Silóm Roadnál megálltak egy piros lámpa előtt. Odaordított hozzájuk egy hang.

– Hó, haver!

George jobbra pillantott.

– Igen, haver, te – kiabálta egy vörös arcú ausztrál, és George-ra mutogatott. – Hozzád beszélek. – A

pasas körülbelül ötven év körülinek látszott. Hat prostituált zsúfolódott be mellé a taxiba – fiatal thai lányok, nem többek tizenhárom, tizennégy évesnél, vihorásztak, és gyors, szakavatott kézzel simogatták a férfit.

George arcára kiült az undor.

– Mit akarsz?

– Látod, haver, így megy ez. Úgy látszik, többet markoltam, mint amennyit meg tudok fogni. Érted. Csak azt akarom kérdezni, nincs-e kedved felezni.

– Felezni?

– Te viszel hármat, és én is viszek hármat – hacsak nem akarunk nyolcszemélyest játszani. Egy kis orgiát. Nem vagyok ellene.

– Degenerált – köpte George.

– Hó, nem szép dolog ilyet mondani – méltatlankodott az ausztrál. – Főleg, hogy azt se tudom, mit jelent.

A férfi hisztérikusan fölkacagott. A fiatal nők (vagyis inkább gyerekek)

csatlakoztak hozzá. Az ausztrál még jobban röhögött, fölcsigázva a fölismeréstől, hogy a lányok olyan viccesnek találják. George viszont tudta, hogy a lányok egyetlen szót sem értenek angolul, leszámítva némi szexuális terminológiát.

– Menj a pokolba – szólt vissza George.

A lámpa zöldre váltott, a tuk-tuk pedig elindult a Charoen Roadon. Zajosan küzdötte magát végig a Chao Phraya folyó mentén. A *wat* thaiul templomot vagy kolostort jelent, és Bangkokban négyszáznál is több lélegzetelállító templom van. A thai építészet kulcsa a szín. Vörös, sárga, zöld, kék, de legfőképpen arany – mind a természet és az ember lenyűgöző kaleidoszkópját tükrözik a napfény ragyogásában.

A *Wat Po* ad otthont az Alvó Buddhának – ennek a gigászi szobornak, amely fél futballpályánál is

nagyobb területet foglal el. A *Wat Triamit* oltárán több mint öt tonna színaranyból öntött, ugyancsak roppant méretű Buddha trónol. A *Wat Arum,* a Hajnal temploma lebegni látszik a Chao Phraya folyó fölött, mintha az istenek tartanák, égbe szökő tornyai hegyes karmokkal egyenesen magát a mennyországot érintik.

De Bangkok leglátványosabb templomát a thai emberek egyszerűen csak *Wats*nak nevezték, jóllehet sokkal több volt, mint csupán templom. A turisták Királyi Palota néven ismerték, bár ennél is sokkal több volt. Jobban illett volna rá a Nagy Királyi Komplexum kifejezés. Minden, amit I. Ráma, a Chakri-dinasztla uralkodója a magáénak akart tudni, a palotáját övező falak között kapott helyet, beleértve a buddhizmus egyik legszentebb ereklyéjét – a Smaragd Buddhát. E tisztelettel vegyes ámulatot keltő, színekben és szépségben pompázó

helyen a Smaragd Buddha pusztán meghökkentő jelentéktelenségével tűnt ki. A szobor hetvenöt centiméter magas, zöld nefritkőből készült, és különösebben brilliáns kézművesmunka jegyeit sem lehet fölfedezni rajta. Néhány bahtért bármelyik thai utcai árusnál be lehetett szerezni a pontos másolatát.

– Megérkeztünk, főnök.

– Forduljon a másik oldalra!

– Igenis, főnök.

Éjszakánként fényszórók világították meg a Királyi Palota számtalan tornyát és pagodáját, egyszerre keltve lenyűgöző és kísérteties benyomást. Egy szóval: misztikus. Bangkok, mint a legcsábítóbb nők, páratlan szépségben ragyogott, de másik énjét mindig gondosan elrejtette, titkolta, távol a kíváncsi szemektől.

– Itt álljon meg!

– Igenis, főnök.

A tuk-tuk egy rándulással megállt.

George kifizette a sofőrt és átvágott a Chao Phraya folyó felé. A folyó mentén lépkedett, figyelte, ahogy a fából ácsolt rizs-bárkák lustán sodródnak a vízzel, mintha semmi különösebb úticéljuk nem lenne, rajtuk az emberek még mindig hatalmas szalmakalapot viseltek, bár a tűző nap már órákkal korábban lebukott a nyugati horizont mögött. A Chao Phraya nem pusztán a folyó szerepét töltötte be Bangkokban. A városnak ez jelentette az életet. Fölhasználták szállításra, rajta lebegtek a piacok, benne fürödtek az emberek. Évszázadok óta családok éltek azokban a kis kunyhókban, amelyek nem is a vízen lebegtek, hanem belemerültek.

A sötétségben egy hosszú, keskeny *szampan* közeledett a parthoz. A csónakot – igazából inkább kenut – a hátsó részből kormányozta egy sovány fiú. Elől egy félkarú, idősebb férfi ült. Orra alatt bajusznak aligha nevezhető

szőrcsomót simogatott.

Hajszálpontosan érkezett, mint mindig. George bemászott a szampanra, leült és összetette a két tenyerét. Tiszteletteljesen bólintott.

– *Sawasdee, kap.*

– *Sawasdee, kap.*

– Hogy megy az üzlet, Surakarn?

– Fürgén – mondta az öregember. – Ámbár le kellett állítanunk jól jövedelmező malaysiai működésünket. Túl sok zaklatás ért minket az állami rendőrség részéről. Attól tartok, már nem olyan fogékonyak az ajándékokra, mint annak idején.

– Én is így hallottam. – George ránézett Surakarn viharedzett arcára; bőre olyan törékenynek látszott, mint az apró, barna dohánylevelek. Az egykori thai bokszbajnok már hetven felé járhat, gondolta George, és több millió dollárt ér. Surakarn mégsem lassított az iramon, és látszólag semmit sem kezdett mérhetetlen vagyonával. Most

is egy szerény kunyhóban élt a Chao Phraya mentén, azt viszont nem bánta, hogy a technika csodái bemerészkednek hozzá. A kunyhó kívülről úgy festett, mintha egy vietnami háborús dokumentum-filmből került volna oda; bent viszont volt két hatalmas képernyőjű televízió, videók, hűtőszekrény, mosogatógép, automata mosógép és szárító, mikrohullámú sütő, központi légkondicionálás, minden, amit csak el lehet képzelni.

Surakarn mosolygott.

– Nagyon sokáig távol voltál, öreg barátom.

– Túlságosan sokáig – mondta George.

Surakarn megmaradt karjával a fiú felé intett, mire a szampan lassan elindult a Chao Phrayán. Surakarn másik karját huszonöt évvel ezelőtt vágta le egy Rangood nevű konkurrens csempész. Rangood azonban elkövette azt a hibát, hogy meghagyta Surakarn

életét. Amikor Surakarn elkapta, olyan hajmeresztő kínzásokat eszelt ki, amelyek fölülmúltak minden képzeletet. Rangood térden csúszva könyörgött a halálért, Surakarn azonban csak vérfagyasztó jajkiáltásait volt hajlandó meghallgatni, rimánkodását nem. Mire jónéhány hót elteltével Rangood szíve fölmondta a szolgálatot, agya már régen halott volt.

Surakarn tökéletesen megbízható volt. George ennek ellenére még neki sem beszélt Silverman elrablásáról. Ez túlságosan nagy ügy, túlságosan kockázatos ahhoz, hogy bárkiben is megbízzon. George a jól bevált, helyi bérgyilkosok szolgálatait sem vette igénybe, jóllehet a Michaelnek írt levélben ezt állította. Sőt, még azt az óvintézkedést is megtette, hogy álarcot húzott Michael arcára, amikor becsempészte a Mohó Lotyóba.

A Chao Phrayán ezen az estén csend honolt. Az időnként elhaladó csónakok

keltette hullámok lágy csapkodása fokozta a béke és nyugalom érzetét. A levegő tiszta volt, csak a fojtogató pára nehezítette a légzést, mégis mindig úgy tűnt, mintha szakadatlanul köd lebegne a város fölött.

– Itt semmi nem változik – jegyezte meg George.

Surakarn bólintott.

– Ez Bangkok.

– Szükségem lenne egy biztonságos telefonra.

– Természetesen. – Surakarn egy mikrofonnal egybeépített rádióra mutatott. – Egy rádiótelefonnal áll összeköttetésben, Hong Kong mellett az egyik hajómon.

– Értem.

– Úgy akarsz telefonálni, hogy ne lehessen lenyomozni. Ez olyan. – Surakarn a csónak túlsó vége felé indult. – Nem kell félned. Nem foglak kihallgatni.

George az órájára pillantott.

Felhívta a Hong Kong-i csempészhajó kapitányának számát, aki összekötötte az Egyesült Államokkal. Akárhogy is állítja Surakarn, a hívás mégis lenyomozható. A hatóságok, legalábbis elméletben, ki tudják deríteni, hogy a hívást egy Hong Kong-i rádiótelefonról bonyolították le. Persze lopott rádiótelefonról. Azt viszont csaknem lehetetlen megállapítani, hogy rádióösszeköttetés volt Bangkokkal. A legrosszabb esetben is hetekig tartana.

Egy kis idő elteltével George meghallotta az ismerős hangot.

– Halló.

– Tökéletes – mondta George. – Pontosan hívott.

– Nagyon rosszul hallom – mondta a hang.

– Nem számít. Nem fogunk sokáig beszélni.

– Az illető jól van?

– Remekül. Nagyszerűen érezzük magunkat. Átutalta a pénzt?

– Igen.

– Az egészet?

– Az utolsó centig – válaszolta a hang.

– Honnan szerezte?

– Az nem tartozik magára.

– Holnap reggel ellenőrzőm a számlámat, a biztonság kedvéért. Ha nincs ott a teljes összeg, a vendégemnek holnap délutánra kevesebb ujja lesz.

– A teljes összeg ott van. – A hang egy pillanatra elcsuklott, majd megkérdezte: – Miért kellett megölni a nővért?

– Kérem?

– A nővért! Miért ölte meg?

– Meglátott.

– Azt hittem, maga érti a dolgát. Hogy engedhette?

A szavak elevenbe vágtak, mert George tudta, hogy a megbízójának igaza van. Elszámította magát. Ez ritkaságszámba ment. De módfelett

zavaró.

– Rendkívüli eset volt.

– Jól figyeljen! Nem szeretném, ha hasonló „rendkívüli eset” történne Michael Sliver…

– Ne használjon neveket, maga idióta! Lehallgathatnak minket.

– Mi… öööö, elnézést.

A hang ma a szokottnál is feszültebben csengett, gondolta George, mintha annyira ideges lenne, hogy hamarosan vagy kifordul önmagából, vagy teljesen elveszti a fejét. George nem szerette, ha a hang ideges. Most komolyan tartott attól, hogy megbízója kezéből kezdenek kicsúszni a dolgok.

És ez nem jó. Nagyon nem jó.

– Azt hiszem, hálásnak kellene lennem – folytatta a hang. – Legalább Sa… öööö, a feleségét nem ölte meg.

– Sikerült mögéje lopóznom – felelte George szárazon. – Nem volt rá alkalma, hogy meglásson.

– Különben?

– Különben ő is távozott volna az élők sorából.

– Senkinek nem eshet bántódása az én utasításom nélkül. Senkinek, érti? Egyelőre őrizze… tudja, kit. Bánjon vele tisztességesen.

– Azt teszem, amit tennem kell.

– Nem. Figyeljen…

– Visz' hallásra… – mondta George.

– Várjon! Hogy tudom elérni?

– Sehogy. – George már eddig is túlságosan megbízott a munkaadójában, úgyhogy elég volt. Ideje átvenni az irányítást! – Tartsa magát a tervünkhöz. – Azzal kikapcsolta a rádiót. – Surakarn?

– Igen?

George mosolyogni próbált, de még mindig az iménti beszélgetés járt a fejében.

– Nagyszerűen érzem magam. Tegyünk egy kis kirándulást.

– Merre?

– Rengeteg pénzhez jutottam.

– Gratulálok.

– Mondd csak, Surakarn, az ember most is bármit megvehet Bangkokban?

Surakarn fogatlan mosolyra húzta a száját.

– Még mindig az idősebbeket kedveled?

George bólintott.

– A lány legyen legalább húszéves.

***

Jennifer Riker egész testében remegett. Az elmúlt három napban elolvasta az összes újságot, a televízióból értesült Michael elrablásáról, látta az egész ország fölháborodását. Jennifer azonban nemcsak fölháborodást érzett.

Félt.

Susan két nap múlva hazajön, de Jennifer most már tudta, hogy nem várhat addig. Három napja küszködött

a döntéssel, és arra jutott, hogy túl nagy a tét ahhoz, hogy ölbe tett kézzel üljön. Lehet, hogy tőle függ Michael élete.

De amikor a csomagért nyúlt, megint elbizonytalanodott. Végül is nincs bizonyíték arra, hogy ez a levél kapcsolatban áll a Melegvágóval vagy az emberrablással. Semmi bizonyíték. Ezek csak szokványos kórlapok és laborminták. Pont. Kész.

Akkor miért adta őket postára Bruce aznap, amikor öngyilkos lett? És miért öltek meg hármat a listán szereplő betegek közül – Triant, Whithersont és Martinot?

Véletlen egybeesés?

Nem.

Eleget töprengett. A Susannak írt levél, nos, az Susannak szólt, és Jennifer semmilyen körülmények között nem fogja fölbontani. De a csomag többi része nem személyes jellegű. A kórlapoknak ugyan nem szabad

illetéktelen kezekbe kerülni, de van egy ember, aki talán okosabb lesz tőlük, aki talán megfejti, miért küldte el őket Bruce egy alig használt postafiók címére azon a napon, amikor meghalt.

Jennifer fölemelte a kagylót és Harvey privát mellékét tárcsázta.

***

Elég a tespedésből.

Sara ledobta magáról a takarókat, fölállt és megkereste a botját. Vége a pihenésnek, a kényeztetésnek, a szánakozó pillantásoknak. Abba kell hagynia a sírást. Cselekednie kell. Rá kell jönnie, mi történt, és ki áll a háttérben.

Meg kell mentenie a férjét.

– Hová mész? – kérdezte Cassandra.

– Beszélek Maxszal és Harvey-val. A klinikán vannak.

– Várj egy kicsit – mondta

Cassandra ijedten. – Erről még senkinek nem beszélhetsz – még Maxnak vagy Harvey-nak sem. Apáról van szó.

Sara bólintott.

– Tudom. Addig senkinek nem szólok róla, amíg nem beszéltünk vele. Ma este. Nyolckor találkozunk otthon.

A testvérek megölelték egymást. Aztán Sara elindult a klinikára. Fél órával később már a harmadik emeleten állt, a labor ajtaja előtt.

– Mindenről tudni akarok – mondta.

Max és Harvey a labor ajtaja felé fordultak.

– Sara – kezdte Harvey –, mit keresel te itt? Neked…

– Itt kell lennem – szakította félbe Sara.

– Max és én mindent megteszünk, amit ember tehet – folytatta Harvey csendesen. – Miért nem mész haza pihenni? Szólni fogunk, ha valamit megtudunk.

– Ne atyáskodj felettem, Harvey.

– Nem atyáskodom. Csak az egészségedet féltem.

Sara továbbra is eltökélt pillantással méregette őket.

– Jól vagyok. Tudni akarom, mire jutottatok.

Harvey megint tiltakozni készült, de Max megelőzte.

– Akkor gyere ide és ülj le – mondta Max. – Nincs időnk vitatkozni.

Sara az asztalhoz bicegett és kihúzott egy széket.

– Szóval, haladtatok valamit?

– Egy keveset – mondta Max. – Először is átnéztük a meggyilkolt betegek dossziéját.

– Megtudtatok valamit?

– Lehet – mondta Max, és közben egyfolytában rázta a lábát. – De lehet, hogy nem. Majdnem ugyanabban a sorrendben ölték meg őket, ahogy ide befeküdtek. Trian és Whitherson a legelejétől fogva itt voltak, Mar-tinó

pedig néhány hónappal később jött. A másik három gyógyult beteg – Krutzer, Leander és Singer – kábé egy évvel később csatlakoztak.

– Ez jelent valamit?

Max habozott, ujjal a haját húzgálták.

– Nem tudom – mondta. – Lehet, hogy semmit nem jelent, de ezzel kapcsolatban valami nem hagy nyugodni.

– Bradley hogy illik bele a képbe? – kérdezte Sara. – Vagy… vagy Michael?

– Igazából sehogy. Az ő ügyük nem hasonlít a másik három áldozatéra, vagy ahhoz a hárméhoz, akik még élnek. Ami azt illeti, számomra az az egyetlen hasonlóság, hogy Bradley is, meg Michael is szigorúan bizalmas beteg volt.

Harvey csettintett az ujjával.

– De lehet, hogy ez a megfejtés. Lehet, hogy a gyilkos a híres betegeket

akarja eltenni láb alól, nem pusztán a gyógyultakat.

– Elképzelhető – vonta meg a vállát Max. – De akkor fölvetődik egy még nagyobb kérdés: miért ölt meg négy beteget, egy nővért, és valószínűleg egy orvost, Michaelt viszont nem?

Harvey bizonytalanul Sarára nézett.

– Ne vedd rossz néven, hogy ezt mondom – kezdte óvatosan –, de valójában nem tudjuk, életben van-e még Michael. Lehet, hogy a gyilkos csak eltüntette a testét.

– Annak nem lenne semmi értelme – válaszolta Max.

– Itt öli meg a klinikán, aztán kiviszi? Nagyon kockázatos.

Harvey éppen arra a tényre akart rámutatni, hogy Bradley Jenkins is hasonló sorsa jutott, de Sara előtt nem akarta erőltetni.

– Na jó, menjünk tovább.

Az asztalon megszólalt az intercom. Egy női hang szólt bele.

– Dr. Riker?

Harvey fölemelte a kagylót.

– Én vagyok.

– Mrs. Riker keresi a hatos vonalon – mondta a központos.

– Mondja meg neki, hogy hagyjon üzenetet.

– Azt állítja, hogy nagyon fontos.

– Na persze. Nyilván késett egy hetet a tartásdíj. Mondja meg neki, hogy majd visszahívom. – Harvey helyére tette a kagylót. – Semmi fontos. Folytassuk.

Sara bólintott, és keservesen küzdött a rátörő kétségbeesés ellen.

– Szerintetek hogy jött be a gyilkos a klinikára? És hogy ment ki?

– Valószínűleg egy titkos bejáraton – felelte Max. – Az alagsorban van egy kis alagút, ami két ajtóval odébb egy bérházba vezet. Valahogy megtalálta.

– Hogy?

– Fogalmam sincs – mondta Max.

– Valaki információkat szivárogtat

ki a klinikáról – vélte Sara. – És mi a helyzet az időzítéssel, Max? Markey bejelenti, hogy Michael lesz a kísérleti nyúl, és Michael rögtön utána eltűnik. A kettő összefügg.

Max gyorsított a szaladgálás iramán, fogai közben egy makacs körmön dolgoztak.

– Egyetértek.

– Álljunk csak meg egy percre – szólt közbe Harvey.

– Ez lehetetlen. Az ilyen jellegű információkhoz senki nem juthat hozzá, kivéve… – Elhallgatott.

Max megállt.

– Kivéve?

Harvey megrázta a fejét.

– Senki.

Mintegy végszóra, Winston O'Connor lépett be az ajtón.

– Együtt a csapat! – mondta erős délies kiejtéssel. – Mi folyik itt? Gyűlés?

– Hol a pokolban voltál eddig? –

kérdezte Harvey szinte üvöltve.

Winstonon zavarodottság látszott.

– Azért még nem kell leharapni a fejem, Harv. Na bumm, horgászni voltam. Kimentem a tóra a családi nyaralóba. Kifogtam a legnagyobb halat, amit…

– Nem olvasol újságot?

– Hát, nem nagyon. Ott még telefonunk sincs. – Elhallgatott, körülnézett. – Megtudhatnám, mi folyik itt?

Max a vezető laboránshoz lépett.

– Ugye, megbocsáttok egy pillanatra? – szólt Harvey-hoz és Sarához. – Szeretnék négyszemközt beszélni Winstonnal.

18

Bethesdában, Maryland államban, négy befolyásos férfi ült az Országos Egészségügyi intézet festői szépségű rezidenciájának egyik plüss irodájában. A négy közül egy az egyházi életben volt befolyásos; egy a politika birodalmában; kettő pedig az orvostársadalomban.

Csodálatos nap volt. Tisztán ragyogott az azúrkék ég. A gondosan ápolt zöld gyep virágoktól hemzsegett. Az egész terület a legelőkelőbb klubokra emlékeztetett.

A négy férfi azonban ügyet sem vetett irigylésre méltó környezetükre. Érvek hangzottak el. Vádak röpködtek. Ujjal mutogattak egymásra. És a végén semmit nem oldottak meg. Egyetlen férfi volt csak, aki nem hallatta a

szavát. Egyetlen férfi volt, aki nem kapcsolódott be a dühödt vitába. Egyetlen férfi – különben egyáltalán nem szófukar –, aki meg sem szólalt. De figyelt. És a végén döntött. Ahogy a találkozó véget ért, a férfi félrevonta Dr. John Lowellt, és három szót mondott neki: – Négyszemközt kell beszélnünk.

Dr. Lowell erre bólintott, és azt felelte:

– Előbb menjünk vissza New York-ba!

***

Max bezárta a labor ajtaját.

– És, hogy haraptak a halak?

– Elég jól – nyekeregte Winston erős délies kiejtésével. – Akkora sügért fogtam, hogy maga olyat még életében nem látott. Nem mértem le, de meglehetett egy jó…

– Nagyszerű. Gratulálok. Nem

hagynánk abba a játékot?

– Játékot? Nem értem, hadnagy.

Max meglepő fürgeséggel folytatta a járkálást.

– Lenne olyan kedves megosztani velem a titkot, hogy mit keresett Washingtonban három napja?

– Honnan tudja…

– Ezt most hagyjuk. Arra feleljen, amit kérdeztem!

Winston arckifejezése nyugodt maradt, de hangjából türelmetlenség érződött.

– Fogalmam sincs ugyan, mi köze hozzá, de hazafelé menet megálltam Washingtonban, hogy fölkeressem néhány barátomat. Most boldog?

– Alabamába menet?

– Pontosan.

– A nyaraló a tóparton, meg a többi.

– Aha.

– Kíváncsi lennék még valamire, Winston – Washington melyik részében járt?

Nem hiszem, hogy ez fontos lenne.

– Valóban nem az. Csak annyit szeretnék megtudni, mi dolga volt az Országos Egészségügyi intézetben.

Winston megpróbált kihallgatója szemébe nézni, de Max éppen háttal állt neki. – Rám állított valakit?

– Úgy van.

– Nos, ki kell ábrándítanom, kedves hadnagy, de nincs ebben semmi rendkívüli. Néhány régi kollégámat látogattam meg. Régebben ugyanis ott dolgoztam.

– Érdekes – jegyezte meg Max. – Hogy lehet az, hogy erről nem tesz említést az önéletrajzában? – Max benyúlt a kabátzsebébe, kihúzta a kezét, majd a nadrágzsebében kezdett kotorászni. – A fene essen belé, pedig nálam volt.

– Hadnagy…

– Á, megvan. – Max előhúzott egy gyűrött papírlapot, és fürgén széthajtogatta. – Ez az önéletrajz az

egyetemi évektől kezdve napjainkig öleli fel az életét. Pontosan mikor is dolgozott az OEI-nek?

Csönd. Aztán:

– Van egy barátom, aki az OEI-nek dolgozik, így jobb? Olyan nagy bűn ez? Nem akartam szóba hozni, mert tudtam, hogy ráharapna…

– Na lássuk csak! Kétféleképpen játszhatjuk – mondta Max, eleresztve a füle mellett Winston jobbnál-jobb magyarázatait. – Egy: megmondja nekem, amit hallani akarok. Kettő: folytatja a hazudozást, mire én letartóztatom.

– Milyen váddal?

– Első fokon gyilkosságért. Betörés és jogtalan behatolás. Testi sértés.

– Magának teljesen elment az a maradék esze is! És maga szerint kit öltem meg?

– Riccardo Martinot.

– Kit?

Max elmosolyodott.

– Azt a beteget, akivel a klinikán végeztek.

– Én egyik betegnek sem tudom a nevét. Harvey nyilván felvilágosította erről.

– Riccardo Martino neve néhány nappal ezelőtt elhangzott a *News Flash*ben.

– Nem emlékszem rá – mondta Winston egy legyintés kíséretében. – Különben sincs bizonyítéka ellenem.

Max előrehajolt. O'Connor arca nyugodtnak látszott, de Max látta rajta átvillanni a félelem ismerős árnyékát.

– Mérget merne rá venni, Winston?

– Hogy érti ezt?

– Van egy tanúnk, aki eskü alatt vallja, hogy maga a kórházban volt Martino halálának idején, bár maga azt állítja, hogy otthon ült.

– Na menjen a fenébe!

– Ugyanez a tanú azt is látta, hogy maga fejbevágta Dr. Rikert. Továbbá azt is tudjuk, hogy a laborban volt, és

Dr. Riker dossziéi között kutakodott.

– Csak blöfföl – vágott vissza a másik.

Milyen igaz, gondolta Max, de észrevette, hogy O'Connor hangja már távolról sem olyan magabiztos, mint volt. Max úgy döntött, hogy lök még rajta egy kicsit.

– És még valami. – Max megfordult, hogy háttal álljon Winstonnak. – Hagyja a francba a déli akcentust. Sértő.

– Mi a fenéről beszél?

Max megfordult, szemét a padlóra szögezte, fogai között egy ceruzát forgatott. Halvány mosoly suhant át az arcán. – Ha valaki húsz éve New York-ban él, kizárt, hogy ilyen erős déli akcentusa legyen.

Megint csönd.

– Tudjuk, hogy az OEI-nek dolgozik – folytatta Max. – Feltételezzük, hogy a CIA-nál kapott kiképzést. És azt is tudjuk, miben sántikál.

– Szart se tudnak. – A délies akcentus ezúttal enyhébb lett, kevésbé feltűnő. Winston ádámcsutkája folyamatosan föl-le ugrált, ahogy gazdája szaporán nyelt.

Max kivette szájából a ceruzát és megszemlélte.

– Tudja, jogom van hozzá, hogy berángassam a seggét a kapitányságra, gyilkosságért vádat emeljek, és bezárjam egy ketrecbe. Ha azt hiszi, hogy a CIA-s vagy OEI-s haverjai maga után nyúlnak, nagyon téved. Ez az ügy túl forró. Inkább hagyják, hogy maga bent rohadjon, de nem fogják elismerni, hogy az ő emberük.

– Fogalmam sincs, miről beszél – mondta Winston, de hangjából tisztán hallatszott az aggodalom.

– Akkor tegye meg, hogy végighallgatja a másik lehetőséget – folytatta Max. – Bizonyára érdekesnek fogja találni.

– Megmondtam már magának,

fogalmam sincs…

– Második variáció: elmondja, amit tud – szakította félbe Max. – Cserébe megígérem, hogy kettőnk között marad – senki más nem fog tudni róla. Washington sem. Gondolja végig! Maga dönt.

Fagyos csend következett, amit Max tört meg azzal, hogy elővette a bilincsét és egy műanyag kártyáról olvasni kezdett:

– Bármit mond, fölhasználható maga ellen. Joga van…

– Várjon, várjon.

Max fölnézett a kártyából.

– Mondani akart valamit?

Winston megvakarta az arcát.

– Honnan tudjam, hogy bízhatok magában?

– Sehonnan. De ha nem hajlandó velem együttműködni, magára húzom Martino meggyilkolását. Ezt vegye ígéretnek.

Egy rövid pillanatig Max és Winston

farkasszemet nézett. Winston volt az, aki végül elfordította a fejét.

– Mit akar tudni?

– Kinek dolgozik?

– Minden köztünk marad, igaz?

– Igaz. Kinek dolgozik?

Winston vett egy nagy levegőt, majd kieresztette.

– Nem tudom. A CIA kötelékében vagyok, de az Egészségügyi és Humánszolgáltatási Minisztériumnak teszek jelentést.

– Kinek?

Winston megrázta a fejét.

– Nevekről nem beszélek.

– Raymond Markey-nak?

– Megmondtam, hogy nevekről nem beszélek.

– Mi a feladata?

– Információgyűjtés a klinikáról.

– Miféle információ?

– Bármilyen.

– És hogy csinálja?

– Mit?

– Hogy gyűjt információt?

Winston vállat vont.

– Egyszerű. Szaglászok. Belenézek a privát dossziékba. Ami jön.

– Ezzel foglalatoskodott akkor is, amikor Harvey magára nyitotta az ajtót?

Winston nem válaszolt. A zsebéből elővett egy cigarettát és a szájába dugta.

– Van tüze?

Max megrázta a fejét.

– Nem dohányzom. Ártalmas.

– Na persze. Ceruzát rágcsálni viszont nem az.

– A klinikán volt aznap éjjel, amikor Martinot megölték?

– Erre inkább nem válaszolok.

– Akkor úgy veszem, hogy igen.

Winston O'Connor talált egy doboz gyufát az egyik Bunsen-égő mellett. Rágyújtott, és mélyen leszívta a füstöt, mintha a cigaretta oxigénmaszk lenne, és körülötte égne a ház.

– Vegye, ahogy akarja, hadnagy. De én nem öltem meg senkit.

– Miért kellettek az információk az OEI-nek?

– Nem szeretek találgatásokba bocsátkozni, hadnagy.

– Próbálja meg.

Újabb hatalmas szippantás.

– Úgy vélem, az OEI szemmel akarja tartani a klinika haladását. Hatalmas pénzük fekszik benne, Harv meg Bruce viszont nagyon szeretnek titkolózni.

Max egy pillanatra elgondolkodott.

– Oké, nézzük a következőt: három napja miért személyesen tett jelentést Washingtonban?

– A megbízóm aggódott.

– Mi miatt?

– Nem tetszett neki, hogy a tévé pozitív képet festett a klinikáról.

– Miért nem?

Winston megrántotta a vállát.

– Tudni akarta, mire készül Harvey

– mi lesz a következő lépése.

– Mit mondott neki?

– Az igazat. A dossziékba be tudok lesni, körbe tudok szaglászni, de mások gondolataiban egyelőre még nem tudok olvasni. Mondtam, hogy sejtelmem sincs.

– Mit mondott magának az OEI Michael Silverman elrablásáról?

– Az égvilágon semmit. Három napja beszéltem velük utoljára.

– Említették valaha is a Melegvágót?

– Soha.

– Maga szerint a megbízója áll a háttérben?

Winston elmosolyodott, mire a cigaretta megbillent a szájában. – Hülyének néz maga engem, hadnagy?

Vállrándítás.

– Milyen gyakran lesett be a privát dossziékba?

– Körülbelül hetente egyszer.

– Általában napközben vagy éjjel?

– Rendszerint éjszaka. Amikor úgy gondoltam, hogy senki nincs a közelben.

Max járkálás közben bólintott.

– Csakhogy azt nem tudhatta, hogy Michael van a harmadik emeleten, igaz, Winston?

– Mi?

Max feléje sétáit.

– Néhány órával Martino meggyilkolása előtt titokban új beteget költöztettek a folyosó végén lévő szobába – Michael Silvermant. Maga persze tudni szerette volna, ki az. Ezért aznap éjjel belekukkantott Harvey privát dossziéiba.

– Na várjunk csak!

– De elpuskázta a dolgot – folytatta Max. – Dr. Riker akkor véletlenül éppen a harmadik emeleten volt. Hallotta, hogy valaki van a laborban. Így kénytelen volt leütni.

– Na, na, na.

– Aztán lement a másodikra, megölte

Martinot…

– Senkit nem öltem meg! – szakította félbe O'Connor. – jó, beismerem. Én voltam a laborban aznap éjszaka. Kinyitottam az iratszekrényt és láttam Silverman nevét. Tudtam, hogy az OEI-s fiúkat érdekelni fogja, így mást is meg akartam tudni. Akkor tört rám Harvey. Azt hiszem, pánikba estem. A telkemre kötötték, hogy semmilyen körülmények között nem bukhatok le. Ezért amikor Harvey bejött a laborba, rásóztam egyet a tarkójára. De Martinot nem én öltem meg, esküszöm.

– Maga járatos a harcművészetben. – Ez inkább kijelentés volt, mint kérdés.

– Igen. És aztán?

– Aki Sarát nyakon vágta, az is járatos volt benne.

– Hohó, ez már sok, hadnagy. Egy ujjal sem nyúltam Sara Lowellhez. És ha már itt tartunk, a férjéhez sem, Janice-hez sem, meg ahhoz a

Martinohoz sem. Jesszusom, rettenetes, ami szegény Janice-szel történt. Nagyszerű asszony volt. – Winston a kezébe fogta a fejét. – Senkit nem bántottam, esküszöm. Csak információkkal láttam el a kormányt, akinek joga van tudni, mi megy itt. Nincs ebben semmi törvénytelen.

– Mit tud még?

– Semmit. Esküszöm.

Max abbahagyta a járkálást, a bólogatást viszont újrakezdte.

– Jobb, ha nem titkol el semmit. Különben…

Megpróbált félelmetesnek hangzani, de nagyon nyávogósra sikerült. A fene egye meg.

***

– Gyere, te veszett csődör! Ó, igen, ez az. Igen. Óóóó, óóóó. Nagyon jóóóó!

Michael igyekezett nem odafigyelni

a szomszéd szobában dolgozó prostituált visítozására, és számba vette a lehetőségeit.

Egy. Megpróbálhatja szétfeszíteni a lábára rakott láncot. A probléma abban rejlett, hogy az acél meglehetősen erősen tartotta magát: nem engedett.

Kettő. Segítségért kiabálhat az ablakból. De mi van, ha George vagy a haverjai meghallják?

Három…

Harmadik variáció nem volt. Fölállt és megnézte, meddig engedi a lánc. Az ablakig még elért, de az ajtóig már nem. George nyilván szándékosan intézte így. Az ajtó lapja rozoga, korhadt falapnak látszott, a zárat meg egy erősebb huzat is ketté bírná törni.

Visszaült a földre, orra fájdalmasan lüktetett. Lenn a topless bárban teljes gőzzel beindult az élet. A zene sokkal hangosabb volt, mint korábban, a basszusok Michael mellkasában vibráltak. A folyosón prostituáltak

mászkáltak klienseikkel. Michael hallotta, hogy az övével szomszédos mindkét szobában záródik az ajtó. Aztán egy nő sikoltozni kezdett:

– Gyere, te veszett csődör! Ó, igen, ez az. Igen. Óóóó, óóóó. Nagyon jóóóó!

A nő belevisított megjátszott orgazmusába. A férfi a maga igazijától nyögött.

A menetek soha nem tartottak tovább néhány percnél. Aztán az egész újra kezdődött. A prosti újabb pasit hozott föl. Ugyanaz a vihogás. Ugyanaz a megjátszott orgazmus. Ugyanaz a betanult szöveg, ugyanazon a hangon. Újra meg újra. Előadás előadás után. A nő gyönyörsikolyai egybefolytak, monotonon, érzelmek nélkül. Mintha egy robotot hallgatnék, gondolta Michael, vagy egy színésznőt, akinek túl jól sikerült megtanulnia a szövegét.

Na jó, gondoljuk át a helyzetet! Harvey közli, hogy Raymond Markey

a klinika kísérleti nyulának a szerepét osztotta rám. Aztán már csak annyit tudok, hogy itt ülök a Távol-Keleten egy pszichopatával. Tehát milyen következtetés vonható le mindebből? Csak egyféle:

Ki kell jutnom innen.

Görcsök szaggattak a gyomrába. Tudta, hogy vagy a hepatitistől, vagy az SR1 megvonásától, vagy… vagy valami más miatt.

Az AIDS-től.

– Gyere, te veszett csődör! Ó, igen, ez az…

A mocskos környezet a levegőt is megfertőzte, mindenből a tisztátalanság érzete áradt. Michaelnek a puszta lélegzéstől is hányingere támadt. A nők óráról órára, végtelenül ismétlődő sikolyai őrjítőkké váltak. Michael befogta a fülét, megpróbálta kirekeszteni a hangokat, de most közvetlenül az ajtaja elől érkeztek.

– Gyere, Frankie – dorombolta egy

nő erős ázsiai akcentussal.

– Szaladok, édesem. A francba, leöntöttem magam.

– Erre, Frankie! Tawnee-val jól fog érezni magad, meglátod.

– Lehet, hogy fordítva lesz, szépségem – hadarta a férfi, egy amerikai. Enyhén szólva részeg volt.

– Kezelésbe veszem te hatalmas farkad. Meglátod.

– Azt elhiszem. – A férfi erre-arra bukdácsolt, úgy csapódott a falnak, mint egy pingponglabda.

– Ez jó, Frankie?

– Aha, csodálatos.

– Bemenjünk szobába, Frankie?

– De még mennyire, hogy bemenjünk.

– Oké, de először pénz főnökembernek. Adsz majd nagy jattot Tawnee-nak, jó?

– Ezt majd a szobában megbeszéljük.

Michael megdermedt. Látta, hogy

lassan lenyomódik a kilincs.

– Nem, Frankie, nem erre – mondta a prostituált.

Az ajtó megrázkódott.

– Beragadt ez a kurva ajtó.

– Erre, Frankie. Látod, tábla mondja, „Tilos a belépés”.

– Ki nem szarja le, édesem. Idemegyünk. Te csak markolászd a tökömet.

– Nem, Frankie, rossz szoba. – Sürgetése türelmetlenebbé vált, de Frankie rá se rántott. – Ez főnökembernek szobája, Frankie. Mérges fog lenni. Erre gyere, Frankie!

Frankie nekivetette a vállát az ajtónak. A zár recsegve engedett. Michael szeme kitágult, ahogy az ajtó lassan kinyílt.

– Nem, Frankie, rossz szoba. – A kurva gyorsan átnyúlt a résen. Kikormányozta Frankie-t, visszakattintotta a zárat, megfogta az ajtó szélét és maga felé kezdte húzni.

Lopva rápillantott Michaelre, szemében félelem és szánakozás látszott. Aztán elfordult. Bezárult az ajtó, és Michael magára maradt.

– Gyere, Frankie – lelkesítette a nő a kliensét. – Megyünk szórakozni. Nagyon-nagyon jó fog lenni.

– Remélem is, szépségem. Csapjunk a lovak közé!

Aztán Michael hallotta, hogy nyílik, majd csukódik egy másik szoba ajtaja.

***

Frankie pénisze meg sem moccant.

– Mi baj, Frankie? – kérdezte Tawnee. – Nem tetszek neked?

Frankie lenézett. A kurva a heréit nyalogatta – méghozzá nagy szakértelemmel. Az erekció mégis késett. Marha furcsa. Frankie szexuális diszfunkciói általában egészen más természetűek voltak: az öreg Vezúv túlságosan korai kitörésére

emlékeztettek. Az, hogy nem képes használható, bámulatos erekciót produkálni, újdonság volt a számára.

Marha furcsa.

Nem az alkohol miatt, ámbátor annyit vedelt, amennyitől egy elefánt is kifeküdne. Frankie ezerszer kiütötte már magát eddigi pályafutása során. Százezerszer. De az ő kis „Suhanó Rakétájának” a múltban ez soha nem okozott gondot. Az öreg Haver rendszerint akkorára duzzadt, mint az Empire State Building New York-ban, és két szép egyforma darabra vágta a kiscsajokat. De ez most nem is a csaj hibája. Profi volt minden tekintetben, olyan lágyan járt a nyelve, mint egy cicáé a tejestányérban. Csodálatos. Megmászni a krémszínű kis pónikat, beleharapni a ropogós almás rétesbe, az anyjuk mindenit; ez az ő kedvenc foglalatossága.

De a kutya hirtelen megharapta, a darázs megcsípte, szomorú lett. Ezt

kapd ki! Elmúlt a vágy. És miért?

Mert imádta a kosárlabdát.

– Feküdj le, Frankie. Lazíts!

Engedelmeskedett, de az agya máshol járt. Néhány nappal ezelőtt az *International Herald Tribune*-ben olvasott Michael Silverman elrablásáról. Marha furcsa ügy. Valami AIDS-klinikán történt, otthon az USÁ-ban, a keleti parton.

Akkor meg mit keres Silverman egy thaiföldi bordélyban a padlóhoz láncolva?

Egyszerű. Frankie. Részeg vagy, mint a szamár. Ezt kapd ki: nem látsz a szemedtől, te kétfarkú macho állat. Csak képzelted az egészet! Mennyi ideig volt nyitva az ajtó, te tökfej, két másodpercig? Nem is láttad az ürgét.

Jó meglátás, egy dolgot leszámítva. Frankie nem szokott hallucinálni. Az ivástól kilazult. Az ivástól jól érezte magát. Az ivástól kifeküdt és összepisálta magát. Az ivástól azonban

nem szokott elrabolt áldozatokat a padlóhoz láncolva látni. Szólni keli a rendőrségnek, mégpedig azonnal. Hátha egy kis jutalom üti a markát.

– Hohó, virágszálam, lassíts egy kicsit – mondta.

Tawnee fölemelte a fejét. – Hogy csináljam, Frankie?

Frankie fölállt és fölrángatta a gatyáját. A cipzárt lassan húzta föl, nehogy a Nagy Kígyó beakadjon a fogak közé.

– Ne vedd sértésnek, drágaságom, de rohannom kell! Majd talán legközelebb.

– De Frankie…

– Itt van ötven ruppó. Megmondom a főnökembernek, hogy szuper voltál. Ne aggódj.

Rákacsintott, és kitántorgott a szobából.

Tawnee vállat vont és elrakta az ötvendollárost. Szegény ember, gondolta. Azért ez szomorú. Nem

kevés péniszt látott már életében, de az a valami a pasi gatyájában olyan volt, mint egy csecsemőé.

Milyen szomorú.

***

Sara néhány perccel nyolc előtt érkezett meg a családi birtokra. Cassandra a bejárati ajtóban várta.

– Szia – mondta Sara.

– Szia.

Ezzel vége is szakadt a beszélgetésnek.

Leültek a nappali két ellentétes oldalán és csendben vártak. Pillantásuk még véletlenül sem találkozott. Úgy ültek ott, mint két gimnazista, akiket magukra hagytak az első randevújukon. De legfőképpen fáradtnak látszottak. A kandallón álló óra hangosan ketyegett; ez volt az egyetlen hang a szobában. Sara belefogott egy klasszikus sanzonba, a lábával verte hozzá az

ütemet, de nagyon hamar abbahagyta.

– Sara?

– Tessék.

– Remélem, Michaelnek nem esett baja.

Sara bólintott, és halványan elmosolyodott.

– Persze, hogy nem.

Ekkor meghallották a Mercedes dízelmotorjának ismerős zúgását. Apjuk hazaért. Sara nagy nehezen föl-” kászálódott. Cassandra úgyszintén. Ahogy a folyosón az ősök festményei és a mesteri faborítás mellett a bejárati ajtó felé tartottak, belépett John Lowell.

Azonnal észrevette két lányát és megállt. Nem szólt hozzájuk, de nem is hátrált. Csak állt, arcára kiült a le-győzöttség.

Cassandra előrelépett.

– Elmondtam Sarának. Ne haragudj…

John fölemelte a kezét és

félbeszakította.

– Helyesen tetted – mondta.

– Mi folyik itt, Apa? – kérdezte Sara.

– Talán meg tudjuk magyarázni.

– *Tudjuk?* – ismételte Cassandra.

John lehajtotta fejét és félreállt az útból. Stephen Jenkins szenátor lépett be a házba.

A két héttel ezelőtti jótékonysági bái óta külseje radikális változáson ment át. Bradley apját alaposan megviselték az események. Szemei üres rémülettel néztek a világba.

A szenátor megpróbált mosolyogni.

– Üdvözletem, hölgyeim.

A lányok zavartan egymásra néztek.

– Apa – kezdte Sara. – Egy szót sem értek az egészből.

– Tudom, hogy nem érted, drágám – mondta John lágyan. – Mindjárt elmagyarázzuk. Menjünk be a dolgozószobámba.

***

Harvey szemei kivörösödtek, öt napja nem járt otthon, Cassandrát pedig a Michael elrablása napján történt irodai románc óta nem látta. Az álom a félig ébrenlét rendszertelen periódusaiban tört rá az íróasztalánál. Michaelt csak néhány perces időközre sikerült félretenni a gondolataiból, hogy a munkájára összpontosíthasson. De ezek a percek soha nem tartottak sokáig, és újra eszébe jutott Michael. Az új fejlemények viszont ennek ellenére fölvillanyozták. Az SR1-én végzett változtatás – tökéletesítés – meg fogja hozni a kívánt hatást, ebben teljesen biztos volt. Csak egy kicsit kell még hajtania magát, csak egy kicsit kell még kitartani.

Bárki, aki ismerte, vagy együtt dolgozott vele, tudta, hogy Harvey soha nem volt híján motivációnak. Mindenkinél jobban tisztában volt

munkája nehézségeivel. Ez a tudat hajtotta még akkor is, amikor mások – szinte mindenki más – föladta.

Búgni kezdett az intercom.

– Dr. Riker?

– Igen.

– Ismét Mrs. Riker van a vonalban. Emlékeztetni szeretné, hogy minél előbb hívja vissza. Azt mondja, nagyon sürgős!

Harvey fölsóhajtott. Sürgős. Jennifer valószínűleg az iránt érdeklődik, hogy van Sara és megtudtak-e már valamit Michaelről. Ilyesmire igazán nincs most ideje. Jennifer ráadásul még mindig fölkavarta, erre pedig végképp nincs szüksége.

– Jó, köszönöm. Majd visszahívom.

– Kívánja, hogy fölhívjam?

Harvey egy pillanatra elgondolkodott, majd úgy döntött, jobb túlesni a dolgon, mielőtt Jennifer megdühödik.

– Igen, nagyon megköszönném.

– Kapcsolom.

Néhány másodperc múlva Harvey hallotta, hogy kicseng a telefon.

19

Max Bernstein hadnagy az íróasztalánál ült és a Melegvágó-ügy legújabb fejleményein morfondírozott. Max persze soha nem ült igazából. Fölállt, járkált, leguggolt, több napos, kiszáradt zsemlékkel zsonglőrködött (igyekezett egyszerre négyet a levegőben tartani), és halálra idegesítette a környezetét.

Agyában újra meg újra lejátszotta a Winston O'Connorral folytatott beszélgetést, ami az első nagy áttörést jelentette. Nyilvánvalóvá vált, hogy az Országos Egészségügyi intézet melegen érdeklődik a Sidney Pavilion iránt. A kérdés az, hogy miért. O'Connor feltevése, hogy az OEI-t az izgatja, mire megy el a pénzük, nem hangzott túl meggyőzően. Miért éppen a Sidney

Pavilion ilyen fontos? Kell, hogy legyen valamilyen oka!

De mi?

Na jó, ezt tegyük félre egy kicsit. Nézzük Riccardo Martino meggyilkolását! Winston O'Connor azt állította, hogy semmi köze Martino halálához, Max pedig hitt neki. Furcsa módon éppen ez magyarázott meg valamit, ami Maxot azóta nem hagyta nyugodni, hogy megtalálták Martino holttestét.

Az időzítést.

Oké, rekonstruáljuk az eseményeket. Harvey Riker, néhány perccel azelőtt, hogy Winston O'Connor leütötte, még életben találta Riccardo Martinot. Martinot tehát azután ölték meg, hogy Rikert megtámadták. Ha így áll a dolog, a gyilkosnak előbb Harvey-t kellett kivonnia a forgalomból, aztán lemenni a másodikra megölni Martinót, majd olajra lépni – ez pedig nagyon valószínűtlennek tűnik. Akármilyen

hidegvérű a Melegvágó, nyilván rögtön azután lelécelt volna, hogy Harvey rajtakapta, Martino meg még élhetett volna egy napot.

Tehát mi a magyarázat?

Egyszerű. Az, aki megölte Martinot, nem ugyanaz, mint aki megtámadta Dr. Rikert.

Hát, ha nem Winston O'Connor küldte Martinot a másvilágra, akkor ki?

A Melegvágó.

És miért nem szurkálta össze úgy, mint a többit?

Hmmm. Jó kérdés.

Tetszik, Max? Van még ebből a típusból. Kire utazik az a pasas (vagy nő – ne legyünk elfogultak), aki fölbérelte a Melegvágót? A gyógyult betegekre, mint Trian, Whitherson és Martino? Vagy a bizalmas betegek kellenek neki, mint Jenkins és Michael? Vagy mind a kettő? És mi van a gyógyult betegek halálának

sorrendjével – a három legrégebbi beteg meghalt, a három későbbi még ól? Van ennek valami jelentősége, vagy csak egy rövidzárlatos idegpálya hozza vissza minduntalan ehhez a látszólag irreleváns kérdéshez?

És a legnagyobb kérdés, ami egyfolytában Max agyában járt: Kinek van haszna a gyilkosságokból?

Jó kérdés. Alapvető.

Az asztalon megszólalt a telefon. Max eleresztette a zsemléket. Meg sem fordult a fejében, hogy összeszedje őket, hanem egyből a kagyló után kapott.

– Itt Bernstein.

– Remek – szólt bele Willie Monticeill őrmester –, szóval még itt vagy.

Max érezte Willie hangsúlyából, hogy nem kis dolog miatt hívja. – Hol vagy?

– A földszinten. Egy bangkoki kapitányság van a vonalban.

Valamilyen kimondhatatlan nevű ezredes. Nem bírtam megjegyezni.

Bangkok! Max leült egy székre.

– Mit akar?

– Még a vonalban van, Tikkes. Ezt a saját füleddel kell hallanod.

– Nyögd már ki, mi van!

– Majd ő elmondja.

– Várj! A francba, melyik gombot nyomjam meg?

– A sárgát.

– Aha, megvan. Máris nyomom.

Kattanás. Az éter zúgása. Aztán: – Halló?

– Üdvözlöm, ezredes – mondta Max lassan, érthetően. – Max Bernstein hadnagy vagyok. A New York-i rendőrségtől. Kivel beszélek?

– Thaakavechikan ezredes vagyok. Bangkoki Különleges Egység.

– Thaka…

– Az ezredes is megteszi, hadnagy. Kaliforniában tanultam, így tudom, milyen nehezek a thai nevek az

amerikaiaknak.

– Köszönöm, ezredes. Ha jól értettem a kollégámat, hasznos információi vannak a számunkra.

– Azt hiszem. Úgy tudom, ön vezeti a nyomozást a Melegvágó gyilkosságai és Michael Silverman eltűnése ügyében.

– Igen.

– Nos, tudomásunkra jutott valami, ami esetleg önöket is érdekelheti. Hallott már egy bizonyos George Camronról?

– Nem.

– Profi bérgyilkos, Bangkokban lakik, bár rengeteget utazik. Érti a dolgát, és rendkívül veszélyes. Becsléseink szerint az elmúlt tíz évben száznál is több embert ölt meg.

– Jesszusom.

– Ha Camron Bangkokban tartózkodik, egy Mohó Lotyó nevű Patpong Street-i bárból irányítja a hadműveleteit. Az utóbbi napokban

sokat látták ott.

– Csak az utóbbi napokban?

– Igen. A forrásaink szerint George Camron ezen a héten érkezett Bangkokba.

– Érdekes – jegyezte meg Max.

– Lesz még érdekesebb is, Bernstein hadnagy.

– Valóban?

– Itt ül mellettem egy Frank Reed nevű amerikai állampolgár. Mr. Reed gyakori látogatója a Mohó Lotyó bárnak.

– Igen?

– Elöljáróban hadd mondjam el, hogy Mr. Reed saját bevallása szerint meglehetősen ittas állapotba került a bárban.

– Folytassa!

– A jelek szerint Mr. Reed szexuális aktusra készült egy prostituálttal a Mohó Lotyó emeletén. Véletlenül benyitott egy ajtón, és meglátott egy férfit, akit a bokájánál fogva a faihoz

láncoltak.

– Értem – mondta Max. Ujjal felváltva tépkedték a haját meg a bajuszát. – És ez nem számít normális jelenségnek? Korbácsok meg láncok egy bordélyban?

– Ó, dehogynem – értett vele egyet az ezredes. – Mr. Reed azonban azt állítja, hogy a férfi, akit megláncolva látott, Michael Silverman volt.

A szavak villámként hasítottak Maxba. – Micsoda?

– Azt állítja, hogy Michael Silvermant a Mohó Lotyóban tartják fogva.

– Ellenőrizték az állítását?

– Az nem olyan könnyű, mint gondolná – magyarázta az ezredes. – George Camron nem egyszerűen csak veszélyes, Bernstein hadnagy, hanem rendkívül okos és óvatos is. Ha Michael Silvermant a Mohó Lotyóban őrzi – és nem ez lenne az első eset, hogy Camron valakit ott tart – akkor

onnan csaknem lehetetlen kihozni. Camron valószínűleg az egész helyet telerakta robbanószerekkel, és a leghalványabb gyanú esetén sem habozna a levegőbe röpíteni.

– Nem lehet valahogy mégis kihozni?

– Túlságosan kockázatos, Bernstein hadnagy. Ha nem sikerül Camront azonnal megölnünk, vagy ha társai vannak, akkor biztosíthatom, hogy Mr. Silverman percei meg lennének számlálva. Mivel Mr. Silverman világszerte ismert híresség, így kormányunk nem nézne jó szemmel egy ilyen akciót. Ezért hívtam fel önt. Nem állítom száz százalékig, hogy Camron aláaknázta a helyet. Csak az eddigi módszerei alapján gondolom.

– Nagyon köszönöm. Willie, hallasz minket?

– Aha, Tikkes, itt vagyok.

– Foglalj nekem egy helyet a következő bangkoki gépre.

– Már megtörtént. A japán Airlines 006-os járatával mész, ami két óra múlva indul a Kennedyről. Tokióban átszállsz a JAL 491-re. Estére Bangkokban leszel. Csak az a baj, hogy fogalmam sincs, melyik osztály fogja fizetni.

– Ezen ráérek akkor tépelődni, ha visszajöttem. Ezredes, nincs ellenére, ha odamegyek?

– Nem, egyáltalán nincs, hadnagy, ha tudomásul veszi, hogy mi irányítjuk az akciót.

– Tudomásul vettem.

– Akkor semmi probléma. Közben minden tőlünk telhetőt megteszünk, hogy feltűnés nélkül szemmel tartsuk a Mohó Lotyót. Már amennyire ez lehetséges.

Max feltúrta a fiókját. Egy majonézes üveg alatt meg is találta az útlevelét. Egy használt szalvétával törölte tisztára. – Akkor indulok.

***

Mindannyian a dolgozószobában ültek.

John Lowell hatalmas tölgyfa íróasztala mögött, tőle egy kicsit hátrább, a jobb oldalon Jenkins szenátor. Szemben velük, az asztal másik oldalán Sara és Cassandra. Egy ideig szótlanul tanulmányozták egymást. Végül Sara törte meg a csendet.

– Életben van Michael?

John a szenátorra pillantott, majd visszafordult a lányához.

– Nem tudjuk, drágám.

– De az elrablásáról tudtok valamit?

– *Lehet,* hogy tudunk valamit róla – igazította ki Jenkins szenátor. – Nem állíthatjuk biztosan.

Sara a fejét ingatta. – Apa, mi folyik itt?

– Nem is tudom, tulajdonképpen hol kezdjem. – Dr. John Lowell fölállt, és

az orvosi könyvektől roskadozó polc felé indult. Végigfuttatta szemét a címeken, de nem olvasta el őket. – Ugye, tudjátok, mennyire a szívemen viselem a Rákközpont sorsát?

– Persze, hogy tudjuk – válaszolta Sara –, de mi köze ennek a…

– Minden, Sara – foglalta össze John röviden. Levett egy könyvet a polcról, megnézte a kötést, majd visszarakta. – Tudjátok, a szenvedély nagyon veszélyes valami, összeszűkül tőle a világ. Az ember megszállottá válik. Elvakul. Mindent megszállottsága tárgyának viszonylatából lát, és semmi mást nem hajlandó észrevenni. Nem tudja elfogadni, hogy veszített. Nem érti, mások miért nem osztják a lelkesedését. Ne értsetek félre. A szenvedély és a megszállottság helyes és szükséges dolgok. De amikor a végletekbe csapnak át, eltorzítják az ember látásmódját. A tudás utáni mérhetetlen vágy könnyen elbutíthat.

Sara és Cassandra értetlen pillantást váltott.

– Még mindig nem értjük.

John szomorúan elmosolyodott.

– Hamarosan megértitek. Nem könnyű nekem erről beszélni, ezért adjatok egy kis időt. Rá fogok térni a lényegre.

A lányok bólintottak.

– Annyira szerettem volna megépíttetni a Rákközpont új szárnyát, hogy már fizikai fájdalmat éreztem – folytatta. – Annyi emberen segített volna – olyan embereken, akik az emberiség legszörnyűbb betegségében szenvednek. Betegségek, járványok jönnek, mennek, de a rák marad. Azt gondoltam, hogy az új szárny és a további támogatás révén hatalmasat léphetünk előre a rák titkainak megfejtésében, és végül megtalálhatjuk a gyógyítás módját. Bármit megtettem volna, hogy megépüljön! Bármit.

Itt elhallgatott, szavai pedig

beivódtak a csendes hallgatóságba.

– Amikor megtagadták az építkezés további finanszírozását, azt hittem, megszakad a szívem. Azok az átkozott bolondok, dühöngtem. Hogy lehetnek ilyen ostobák? Próbáltam menteni a menthetőt. Minden hozzáférhető pénzt beleöltem, és igyekeztem még többet szerezni. De így sem volt elég. Szükségünk volt a támogatásra, de elvették tőlünk. Az új szárny meghalt. És miért? Hová került az a pénz? Az AIDS-kutatásba. Harvey és Bruce klinikájára. A meleg betegségre. A kábítószerek betegségéhez. Egy olyan betegséghez, amelyről továbbra is azt hiszem, hogy a normális heteroszexuális közösséget soha nem fogja komolyan sújtani.

Sara kinyitotta a száját, de John fölemelte a kezét és hallgatásra intette.

– Nem akarok vitába szállni veled, Sara. Tudom, hogy te másként érzel. Elégedjünk meg annyival, hogy én így

gondolom. Való igaz, van néhány nem kábítószerező heteroszexuális is, aki megkapta az AIDS-t, de a számuk elenyésző, különösen azokhoz képest, akik rákban halnak meg. Nekem ez a véleményem – jó vagy rossz, az most már mindegy.

Elkapta Sara tekintetét. Halvány mosoly jelent meg az arcán.

– Emlékszel arra, az *Átkozott jenkikre,* amit videón láttunk? Emlékszel, a fickó eladja a lelkét az ördögnek, csakhogy megkapja, amit akar? Én is ezt tettem. Akkor nem is voltam tudatában – vagy tudtam, csak nem érdekelt. Ki tudja ma már? Csak azt tudom, hogy egyezséget kötöttem az ördöggel, és nem volt visszaút.

– Mit műveltél? – kérdezte Sara fátyolos hangon.

– Emésztett a méreg. Keresni kezdtem a módját, akár legálisát, akár illegálisát, hogy a Rákközpont számára visszaszerezzem a pénzt a klinikától.

Raymond Markey – az államtitkárhelyettes…

– Tudom, ki az – szakította félbe Sara. Fagyos volt a hangja. – Folytasd!

John megköszörülte a torkát.

– Tehát Dr. Markey kapcsolatba lépett velem. Azt mondta, hogy vannak mások is, akik hozzám hasonlóan éreznek, akik úgy érzik, túl nagy hangsúlyt kap az AIDS, olyanok, akiknek nem tetszett a Sidney Pavilion működése.

– Kik?

John nagy levegőt vett.

– Sanders tiszteletes, hogy csak egyet említsek.

Sara rámeredt az apjára.

– Te összefogtál azzal a szélhámossal?

– Hallgass meg, Sara. Mindketten tisztában voltunk azzal, hogy mások a nézeteink – csak az ellenségünk közös. Sandersnek megvoltak a maga okai a klinika lejáratására, meg nekem is. Az

ő érvel engem nem érdekeltek. Csak az számított, hogy megkapjam a pénzt az új szárnyhoz – akkor is, ha ezért Sandersszel kell együttműködnöm.

– És ki csatlakozott még hozzátok?

– Én – szólalt meg Jenkins szenátor John mögül. – Én voltam az összeesküvés negyedik tagja.

– És magát mi vitte oda, szenátor?

– Furcsán fog hangzani – válaszolta halkan. – A szeretet.

– Tessék?

– Hadd magyarázzam meg – kezdte Jenkins szenátor fojtott hangon, mintha egy hosszú cső végéről beszélne. – jobboldali érzületem miatt könnyű préda voltam Sandersnek, de a politikának semmi köze ahhoz, amiért csatlakoztam.

– Akkor minek volt?

– Sara, maga tudósított politikai kampányokról, igaz?

– És?

– Magának nem kell magyaráznom,

hogy a politika furcsa játék. A legfurcsább. Akár tetszik, akár nem, a jelöltnek meg kell hoznia bizonyos kompromisszumokat, ha nyerni akar. Én a republikánus párt vezető szenátora vagyok. Szinte mindenben egyetértek a párt platformjával, de tudja mi történne, ha például ellenezném a halálbüntetést?

Sara keresztbe fonta karját a mellén.

– Elárulja?

– Végem lenne. Kész. Az összes eddigi munkám kárba veszne. Sintérnek sem választanának meg. Hadd mondjak egy jobb példát: jelenlegi elnökünk álláspontja az abortusszal kapcsolatban. Korábban az anya választásának szabadságát támogatta. Most viszont, érdekes módon, ellenzi ugyanezt. Komolyan azt hiszi, hogy megváltozott a véleménye? Természetesen szó sincs róla. Csak fölmérte a helyzetet. Tudta, hogy ha a választás joga mellett szóló

platformmal indul, a republikánusok soha nem jelölnék. És itt nem csak a republikánusokról van szó. A demokratákról is. Tényleg elhiszi, hogy minden liberális szenátor támogatja az abortuszt vagy az adócsökkentést? Természetesen nem. Csak újra akarják választatni magukat. Ahogy az imént mondtam, mindenki kénytelen kompromisszumot kötni. Értékrendszerünk és meggyőződéseink ellenére. Ez nem szükségképpen a politikusok hibája. Ez a rendszer hibája. Ha nem tartod be a játékszabályokat, nem választanak meg újra.

– Sajnálom, de a példamesétől sem lettem okosabb – mondta Sara.

– Ezzel csak azt akartam mondani, hogy nem lehet valakit olyan gyorsan és egyértelműen jobboldalinak vagy baloldalinak kikiáltani. Időnként mindannyian képmutatásra kényszerülünk. Időnként mindannyian

elkövetünk olyan dolgokat, amelyeket mások bűnnek tartanak. – Gyors pillantást vetett Cassandrára, majd folytatta. – A lényeg a következő: a közhiedelemmel ellentétben nem osztom Sanders tiszteletes minden nézetét.

– Akkor miért szövetkezett vele?

– A fiam miatt – felelte.

– Bradley miatt szövetkezett Sandersszel?

A szenátor bólintott. A szemében könnyek csillogtak, de a hangja nem remegett.

– Csak a fiamat szerettem volna megmenteni. Amikor megtudtam, hogy Sanders tönkre akar tenni egy AIDS-klinikát, sejtettem, hogy az a klinika közel járhat a szérum fölfedezéséhez. Így aztán kapcsolatba léptem Sandersszel, és közöltem vele, hogy csatlakoznék a meg nem nevezett klinika elleni „Szent Hadjáratához”. Sanders tárt karokkal fogadott.

Tulajdonképpen csak szerettem volna többet megtudni a klinikáról, hogy bejuttathassam Bradley-t.

– Amit meg is tett.

– Igen. Dr. Riker és Dr. Grey megígérték, hogy titokban tartják.

– Tehát – mondta Sara –, maga azért lépett be ebbe az őrült összeesküvésbe, hogy megmentse a fiát; apám a Rákközponton akart segíteni; Sanders tiszteletes pedig nem tudta volna megmagyarázni a híveinek, miképpen lehetséges az, hogy egy „isteni csapást” gyógyítani tudnak.

Mindkét férfi bólintott.

– Na és Markey államtitkárhelyettes úr hogy illik a képbe?

– Ezt pontosan nem tudom – kezdte John. – Markey régóta ismeri Harvey-t. Ki nem állhatja. Azt mondja, Harvey szereti megkerülni a szabályokat, de véleményem szerint nem csak erről van szó. Azt hiszem, Sanders zsarolja valamivel.

– Ráadásul – tette hozzá Jenkins – Markey Sanders befolyása révén kapta meg az állást az OEI-nél. Nyugodt, csendes hely. Markey nagyon meg van vele elégedve.

– Politikai fizetség?

Apja megköszörülte a torkát.

– Így is lehet nevezni.

Sara körül forgott a szoba. A körülötte lévő arcokat tanulmányozta. Apján és Jenkins szenátoron a zavar, a félelem és az aggodalom keveréke látszott, mint a gyerekeken, akik az iskolaigazgató irodája előtt várnak. Cassandra szótlanul ült, és szokatlan nyugtalansággal nézett a húgára.

– Tudjátok, mi a legfurcsább az egészben? – kérdezte John Lowell, szinte esedezve. – Szerintem Harvey Riker és Bruce Grey megértené, amit tettem.

Sara továbbra is mereven bámult rá.

– Ezt kétlem.

– Nem, Sara, azt hiszem, most

tévedsz. Harvey és Bruce ugyanúgy éreznek a saját klinikájukkal kapcsolatban, ahogy én a Rákközponttal. Csak én hagytam, hogy kicsússzon a kezeim közül. Hagytam, hogy az érzelmeim átvegyék az irányítást. És engem becsaptak. Sanders és Markey átvert. Elhitették velem, hogy Riker és Grey közelében sem járnak a szérum fölfedezésének.

Sara szaval nem adtak neki föloldozást. Nem bocsátott meg.

– Azt hiszem, elég időt pocsékoltunk önigazolásod végighallgatására, Apa. Mondd el, mit műveltél.

John előbb ismét Stephen Jenkinsre nézett, csak aztán szólalt meg.

– Nagyon keveset.

– Nagyon keveset? – kiabálta Sara. – A gyilkosságot te…

– Senkit nem öltünk meg – vágott közbe John. – Legalábbis senkinek nem hagytuk jóvá a halálos ítéletét.

Sara hitetlenkedve nézett rá.

– Jól hallom, amit mondasz? Senki halálos ítéletét „nem hagytátok jóvá”? Mi a pokolról beszólsz? Betegeket gyilkoltak meg. Megölték a szenátor saját édes-fiát. Azt akarod velem elhitetni, hogy a ti kis konspirációtoknak ehhez semmi köze?

– Nem – felelte John –, mi csupán azt mondjuk, hogy erről mi nem tudtunk. Először a *News Flash*ből értesültünk róla.

– És korábban nem is hallottatok róla?

– Úgy van.

Sara a fejét rázta.

– Akkor mondja meg nekem, szenátor, mivel magyarázza Bradley halálát?

– Amivel mindenki más – mondta Jenkins vontatottan. – Azt hittem, Bradley egy homofóbiás pszichopatának esett áldozatul. A riport előtt fogalmam sem volt arról, hogy a halála kapcsolatban áll a

Sidney Pavilionnal.

John egyetértően bólogatott.

– Mi mindössze annyit tettünk, hogy a támogatás megvonása érdekében megpróbáltunk nyomást gyakorolni Washingtonra. Meghamisítottuk a jelentéseket, hogy úgy tűnjék, a Sidney Pavilion illegálisan vágja zsebre a pénzt.

Sara majdnem elmosolyodott.

– Tehát, miközben Raymond Markey Harvey-t vádolta az eredmények kozmetikázásával, ti voltatok azok, akik tényleg megmásították a jelentéseket.

– Igen – ismerte be az apja. – A *News Flash* riportja majdnem romba döntötte a klinikát. Mivel kiderült, hogy Bradley is a klinika betege volt, Harvey-t meg lehetett vádolni bizonyos tények szándékos eltitkolásával. Markey elvben azonnal megvonhatta volna tőlük a támogatást.

– És miért nem tette?

– Mert a valós világban élünk, nem pedig az álmainkban. El tudod képzelni a felzúdulást, ha Markey a műsor után mégis bezáratja a klinikát? A sajtó, a tévé, a rádió megette volna ebédre. Széles körű nyomozás indult volna, és ezt egyikünk sem akarta.

– Szóval – vágott közbe Sara – akkor kitaláltátok: azzal késleltetitek a klinika haladását, hogy Michaelt használjátok kísérleti nyúlnak.

– Sanders találta ki – igazította ki John –, és őszintén szólva remek ötlet volt. Michael megkapja a kezelést, közben pedig Sanders kiagyalhatott volna valami más módszert a klinika bezárására.

– Akkor hol rontottátok el? – kérdezte Sara. – Ha Sanders elérte, ami akart, miért kellett Michaelt elraboltatnia?

– Éppen erről van szó, drágám. Nem tudjuk. Markey és Sanders megesküdtek, hogy semmi közük nincs

sem a Melegvágóhoz, sem Michael elrablásához. Sanders azt mondja, őt ugyanúgy elszomorították az események, mint minket.

– És te ezt elhiszed neki?

– Nem tudom, mit higgyek. Most jövök Washingtonból, ahol alaposan megmondtam neki a magamét. De továbbra is azt hajtogatja, hogy nincs benne a keze. Sőt, azt állítja, hogy a Melegvágó meg a többi valójában még jót is tett a klinikának.

Sara újból megrázta a fejét.

– De hát nem érted? A gyógyult betegek nélkül nincs bizonyíték arra, hogy az SR1 bevált. Azzal, hogy a gyógyult betegeket elteszi az útból, a Melegvágó a ti malmotokra hajtja a vizet.

Egyik férfi sem válaszolt.

– Lerántod a leplet erről az összeesküvésről? – kérdezte Sara.

– Ha az olyan egyszerű lenne – válaszolta John.

– Igen, ez olyan egyszerű – mondta Sara fagyosan. – Csak nem kellene annyira aggódnod magatok miatt.

– Sara – folytatta John. – Tudom, hogy haragszol rám. Tudom, hogy az egyik éned meg is gyűlölt most emiatt. Fordított helyzetben én is így éreznék. Hidd el, tanultam a leckéből. Már nem érdekel a személyes jó hírem. De ha most nyíltan bevallom a világnak, mit tettem, azzal romba döntöm a Rákközpontot is. Az ilyen intézmények manapság nem élik túl a botrányokat, és ezt te is tudod. A hajléktalanok menedékhelyéről éppen te csináltál riportot. Egyetlen ember indiszkréciója miatt kellett bezárni őket. Sajnálom, Sara. Nem tehetem kockára a Rákközpontot. Túlságosan fontos.

Sara csak bámult rá.

– Tehát semmit nem fogsz csinálni, ugye, Apa?

– Ezt nem mondtam.

– Nincs is rá szükség. – Sara

megragadta a botját és fölállt. A szótlan Cassandra követte. – Mindent el fogok követni, hogy kiderítsem ennek a disznóságnak a hátterét. És nem érdekel, ha közben belebukik az apám, fél Washington, és az az átkozott Rákközpont.

Azzal kiviharzott a szobából.

***

Jennifer a harmadik csengetésre vette föl a kagylót.

– Halló.

– Szervusz, Jen.

Azonnal fölismerte Harvey hangját.

– Szervusz, Harvey. Hogy vagy?

– Voltam már jobban is.

– El tudom képzelni. Sara hogy bírja?

– Ahogy várható volt.

– Add át neki az üdvözletem, jó?

– Persze. Mi újság Los Angelesben?

– Minden rendben.

– És te jól vagy?

– Igen.

Csönd.

Harvey megköszörülte a torkát.

– Nézd, Jen, igazán nem akarlak sürgetni…

– Van nálam egy csomag Bruce-tól – szakította félbe Jennifer.

– Tessék?

– Aznap, amikor meghalt – folytatta lassan –, Bruce föladott magának egy csomagot a régi Los Angeles-i postafiókja címére.

– Kinyitottad?

– Igen. Kórlapok meg dossziék vannak benne.

– Mennyi?

– Hat.

– Ott van most nálad?

– Igen.

– Fölolvasnád a neveket?

Jennifer fölemelte a dossziékat.

– Krutzer, Leander, Martino, Singer, Trian és Whitherson. Megint csönd.

Aztán suttogás:

– Jézusom.

– Harvey, mi bajod?

– Semmi – mondta, de remegett a hangja. – Van még a csomagban valami más is?

– Vérminták. Mindegyik beteg nevére két ampulla, A és B címkével.

Harvey egy pillanatra elgondolkodott.

– Nagyon figyelj, Jen. Még ma el kell küldened nekem az egész csomagot. Expressz ajánlva.

– Van ennek valami köze Michael elrablásához?

– Addig nem tudom, amíg nem láttam az egész csomagot. Jen, azonnal el kell küldened azt a csomagot, érted?

– Elmúlt hat óra. Bezárt a posta.

Harvey az órájára nézett, tudatosult benne az idő, és hangosan átkozta magát.

– Korábban is hívtalak már – tette hozzá Jennifer.

– Tudom. Az én hibám.

– Holnap reggel expressz ajánlva föladom.

– Köszönöm, Jen.

– Fölhívsz, ha megtudsz valamit?

– Persze. – Harvey egy ideig nem szólt. – Remélem, boldog vagy, Jen. Tudod, még mindig sokat jelentesz nekem.

– Te is sokat jelentesz nekem.

Jennifer letette a kagylót. Félt attól, ami esetleg még elhangzik. Aztán kézbe vette a „Susan” föliratú borítékot, és hosszasan meredt rá.

20

Sara feje zsongott a zavarodottságtól és a méregtől, ahogy a 83-as kapitányság számát tárcsázta.

– Rendőrség.

– Max Bernstein hadnagyot keresem.

– Igen, kapcsolom a melléket.

Az apja. Stephen Jenkins. Raymond Markey. És Ernest Sanders. Egy szentségtelen szövetség, amelyik nem átallott…

…mit?

Nem tudta. És most mihez kezdjen? Mi legyen a következő lépés? Nem tudta. De azt tudta, hogy valamit tennie kell, bármit, mielőtt teljesen elveszti az eszét. Max majd megmondja. Lesz ötlete arra, hogyan folytassák.

Fontolóra vette, hogy nyíltan nekiszegezi a kérdést Sandersnek és

Markey-nak, de ezt végül elvetette. Ha azok a gazemberek a saját cinkosaik előtt is letagadtak mindent, akkor neki bizonyára semmi újat nem fognak mondani – és ami még valószínűbb, ezzel figyelmeztetné őket a küszöbön álló veszélyre, sőt, belehajszolná őket az eddigieknél is gyalázatosabb cselekedetekbe.

Az előbbi hang szólt bele a kagylóba. – Sajnálom, hölgyem – mondta. – Bernstein hadnagy nincs bent.

– Nem tudna neki jelezni a csipogóján? – próbálkozott Sara. – Nagyon fontos.

– Sajnos, nem. Hivatalos rendőrségi ügyben jár el, és nem lehet elérni.

Nem lehet elérni?

– Nem tudja véletlenül, hol van?

– Nem mondhatom meg, hölgyem. Nem adhatok felvilágosítást a hollétéről.

– De nekem mindenképpen

beszélnem kell vele!

– Ez most lehetetlen. Hagyjon egy üzenetet, és Bernstein hadnagy föl fogja hívni, amint visszaérkezett.

Sara megvakarta a fejét. Merre járhat Max, hogy a csipogóján sem tudják elérni?

– Kérem, mondja meg neki, hogy sürgősen hívja föl Sara Lowellt. Nagyon fontos. Ha nem vagyok otthon, keressen a klinikán.

– A klinikán. Rendben, Ms. Lowell. Megmondom neki.

– Köszönöm. – Letette a kagylót és a következő lépésen töprengett.

***

Narita repülőtér.

Max boldogan szállt ki a japán Airlines Boing 747-300-asból, amely az elmúlt tizennégy órában New Yorkból megállás nélkül röpítette Tokióba, megnézte az indulásokat,

kiderítette, hogy csatlakozása egy közeli kaputól indul, aztán arrafelé vette az útját.

El kellett ismernie, hogy kényelmesen utazott; a kiszolgálást egyenesen utolérhetetlennek találta. De tizennégy órára bezárva lenni egy fémcsőbe, kilencezer méterrel a föld felett akkor is megviseli az ember idegeit, ha közben levetítenek két filmet és háromszor adnak enni.

A kapu felé tartva kinézett a padlótól a plafonig tartó üvegen. Egy tucatnál is több JAL Boeing 747-300-ast látott, mindegyik a saját kapujánál állt. Mindegyiket egy-egy mozgatható alagút kötötte össze a repülőtér épületével, mint valami gigantikus köldökzsinór, amelyet előbb el kell vágni ahhoz, hogy a gép útjára indulhasson.

Max egyáltalán nem volt olyan fáradt, mint a többi utas. Gondolatai ugyan szakadatlanul akörül forogtak,

hogyan szabadítsa ki Michaelt, mégis sikerült vagy hat órát aludnia. Ránézett az órájára, és konstatálta, hogy Thaiföld egzotikus fővárosába, Bangkokba csatlakozó járat indulásáig még körülbelül egy órája van. Addig még elintézhet néhány fontos dolgot.

Követte a „Tengerentúli telefonok” irányát mutató sárga jelzést, tárgyalt a központossal, majd bement az egyik apró fülkébe és fölemelte a kagylót. Másodperceken belül kapcsolták a kórt számot. Egy kicsengés után fölvették.

– Halló?

Sara idegességében szinte beleordított. New Yorkban már késő re járt az idő, majdnem hajnali kettő volt, de Sara Lowell nagyon is éber volt. Max ezen nem lepődött meg. Fontolgatta, mit is mondjon, aztán eldöntötte, olyan ködös lesz, amennyire emberileg csak lehetséges.

– Sara?

– Max? Hol a pokolban vagy? Egész

nap a kapitányságot hívogattam.

– Bocs’. El kellett utaznom.

– Hol vagy?

– Tokióban.

– Hol?

– Hát, a szó technikai értelmében nem Tokióban vagyok. A Narita reptéren rostokolok. Vagy másfél órányira van a belvárostól.

– Nem érdekel a földrajz – szólt közbe Sara. – Mit keresel te Tokióban?

Max föltekerte a vezetéket a karjára.

– Bangkokba készülök.

Rövid szünet.

– Miért?

– Van ott egy kis elintéznivalóm.

– Kapcsolatban van Michaellel?

Csak ködösen, Max. Ne kelts benne hiú reményeket!

– Elképzelhető. Nézd, pontosan nem tudom, miről van szó. Csak lenyomozok valamit.

– Mit nyomozol le?

– Ne játszd a riportert, nincs időm.

Fölhívlak, ha valami kiderül.

– Meddig leszel ott?

Jó kérdés.

– Szeretnék hazajönni rögtön utána. Van valami újság?

– Nem is kevés.

– Csupa fűi vagyok.

Sara beszámolt az apjával és Jenkins szenátorral folytatott beszélgetésről. Max szó nélkül hallgatta. A szájába tömte a telefon zsinórját, és azt rágcsálta. Gumiíze volt. A szomszéd fűikében álló japán nő rosszallóan nézett rá. Max bocsánatkérően mosolygott és eleresztette a zsinórt.

Amikor Sara a végére ért, Max elmesélte, mit tudott meg Winston O'Connortól.

– Most már tudjuk, honnan szerezték a belső információkat – vonta le a következtetést Sara.

– Na ja – mondta Max. – De még így is maradt egy rakás dolog, ami nem

világos.

– Mint például?

– Például, miért tenne ilyet Sanders? Mi haszna van a gyilkosságokból?

– Eltünteti a bizonyítékokat – válaszolta Sara. – Ha nincsenek gyógyult betegek, gyógyszer sincs.

Max megrázta a fejét.

– Ezt sokkal egyszerűbben is megoldhatta volna. Ahogy apád mondta, a Melegvágó miatti figyelem megerősítette a klinika helyzetét. Több adomány, több támogatás a sajtó részéről – még Markey sem merte bezáratni őket.

– Akkor te mit hozol ki belőle? – tudakolta Sara.

Max gondolkodott. A gyilkosságok áldozatairól. Az AIDS-klinikáról. A washingtoni összeesküvésről, és Winston O'Connor szerepéről.

A Melegvágóról. George Camronról, aki valami bordélyban tartja fogva Michaelt.

– Nem tudom – mondta végül –, de most mennem kell. Hívlak, amint megtudtam valamit.

Letette a kagylót, mielőtt Sara tiltakozhatott volna, megkereste a reptéri gyógyszertárat, és vett egy doboz borotvakrémet meg egy eldobható borotvát. Bevette magát a mosdóba és bevizezte az arcát. Tíz perccel később nyomtalanul eltűnt a bajusza.

***

Bangkok, Don Muang repülőtér.

Ahogy Max a lépcsőkön lemenve kijutott a thaiföldi éjszakába, először a pára csapta meg – ragacsos volt, mintha valamilyen szirup cseppjei hullottak volna a levegőből. Már elég késő volt, majdnem tizenegy, de Max frissnek érezte magát. Nem akart késlekedni.

A bangkoki járat hajszálpontos mása

volt annak, amelyik New Yorkból Tokióba vitte. Ugyanaz a méret, ugyanaz az üléselrendezés, ugyanaz a belső dekoráció, ugyanaz a torz hangszóró, úgyhogy Max meg nem tudta volna mondani, mikor beszélt a kapitány japánul, és mikor angolul. Egy kicsit meglepte, milyen kevés utas ül a turistaosztályon. Meg is számolta a helyeket: 100 a turistán, 128 a komforton, 32 az első osztályon. Az első osztály egyszerűen hihetetlen volt. A kényelmes, állítható ülésekről Maxnak apja kedvenc tévéfotelja jutott az eszébe, amelyen lábtartó is volt. Don Perignont és beluga kaviárt szolgáltak föl. Mindegyik utas kapott egy japán esőkabátot. Milyen kedves. Na persze, ha az ember megközelítőleg 5000 dollárt perkál le egy retúrért New Yorkból Bangkokba, akkor jobb, ha kedvesek hozzá.

Max a turistaosztályon utazott, ami majdnem 1500 dollárba került.

Jócskán meghaladta Max egész éves pénzügyi keretét. Minthogy nem volt idő a rendőrségtől pénzt kunyerálni, Lennyhez fordult. Lenny nem keresett rosszul – illetve halálra kereste magát. Végül is ő az egyik legjobb New York-i büntetőjogász. A sors furcsa fintora. Max anyja mindig azt szerette volna, ha a fiából jóképű ügyvéd válik. Ehelyett most egy ilyennel ól együtt.

Az anyja valószínűleg nem egészen így képzelte.

Max a gép hátsó részében ült, de repülés közben legalább egymilliószor körbejárta az utasteret. Világ életében izgatták az egyes osztályokat elválasztó függönyök, amelyektől a gép a modern társadalom mikrokozmoszává vált. Én kevesebbet fizettem nálad, ergo csóró seggfej vagyok, nem méltó arra, hogy meglássalak, vagy veled egy levegőt szívjak. És próbáld meg csak úgy, a móka kedvéért az első osztályon igénybe venni a klotyót, ha a turistán

utazol! A stewardessek úgy támadnak, mint a muzulmán szélsőségesek. Az olvasólámpák megint csak fejtörést okoztak. Hogy lehet, hogy soha nincsenek rendesen beállítva? A fény vagy túlságosan balra vagy jobbra ment, esetleg túlságosan eléd vagy mögéd, hogy pontosan a fejed búbját világítsa meg. És vajon ki találta föl a fülhallgató néven ismertté vált középkori kínzóeszközt? Olyan érzés, mintha valaki hegyes csipeszekkel bökdösné az ember dobhártyáját.

Amikor Max kiért a várócsarnokba, észrevett egy táblát, amin a neve állt. Odament a táblát tartó férfihoz, aki ázsiai mércével egyszerűen gigantikus méretű lehetett. Száznyolcvan centinél is magasabb volt, és iszonyúan sovány. Tökéletesen mozdulatlanul állt, csak a szemeit forgatta, mintha tartalékolná az energiáját.

– Ezredes?

– Igen.

– Max Bernstein vagyok.

A thaiföldi rámeredt. – Maga rendőrhadnagy?

Max rosszat sejtve bólintott.

– Bocsásson meg, de valaki idősebbre számítottam.

Max az arcához nyúlt, hogy megigazítsa a bajuszát.

Megállt a keze a levegőben, amikor rájött, hogy leborotválta. – Pontosan ezért szoktam bajuszt viselni. Öregít.

– Hogy mondja?

– Nem érdekes. Hol beszélgethetünk?

– Jöjjön! Kint vár ránk egy kocsi.

– Hol van Frank Reed?

– Mr. Reed a kocsiban vár minket. Útközben mindent megbeszélhetünk.

Az ezredes előrement. Könnyedén, fölösleges mozdulatok nélkül lépkedett. Kinyitotta a kocsi ajtaját, és mindketten beszálltak a hátsó ülésre. Ahogy a New York-i rendőrségi járművekben, a légkondicionálás itt

sem működött. Max nem fecsérelte az időt.

– Maga Frank Reed?

– Ja. – A férfi kinyújtotta a kezét. – Szólítson Frankie-nek.

Max a lehető legrövidebb ideig rázta a férfi kezét és folytatta. – Mr. Reed, kérem, írja le pontosan azt a helyet, ahol Michael Silvermant látta.

– Semmi az egész. Maga tényleg New York-i zsaru?

– Igen.

– Nahát! Úgy néz ki, mint egy ötödikes.

– Négyéves koromban mentem el zsarunak. Beszéljen arról az emeletről.

– Szóval, Silvermant az első emeleten tartják – kezdte Frankie. – Legalább tíz szoba van ott. Különben tök olyan, mint valami ledurrant motel. Az ő szobája a bal oldali sarokból nyílik, a folyosó végén. Van rajta egy „Belépni tilos!” tábla. Nem akartam hinni a szememnek. Benyitottam, és

láss csodát! Ott volt benn. Marha furcsa, mi? Láttam Silvermant tavaly a Gardenben a Bulls ellen. Fantasztikus…

– Le tudná rajzolni?

– A „Belépni tilos!” táblát? Persze.

– Nem, az emelet alaprajzát.

– Ja, azt is, persze.

– És azt mondja, hogy a földhöz volt láncolva?

– Nagyon úgy nézett ki – felelte Frankie. – Csak rövid ideig láttam.

– Hadnagy – szólt közbe Thaakavechikan ezredes –, van valami ötlete?

Max bólintott, ujjaival a haját tekergette.

– George Camron ismeri a maga legjobb embereit, igaz?

– Igen.

– Engem viszont nem. Mindenesetre a gépen leborotváltam a bajuszom.

– Értem.

– Egyedül akarok bemenni.

– Mikor?

– Amint Camron kijön a bárból. Michael nagyon beteg. Azonnal el kell hoznunk onnan.

Az ezredes bólintott.

– Mondja el, hogy tervezi a dolgot.

***

Dr. Eric Blake alaposan szemügyre vette magát a tükörben. Mint mindig, most is minden a helyén volt. Ha valakinek jellemeznie kellett Ericet, soha nem a jóképű, vagy csúnya, vagy a jellegtelen szót használták. Általában rendezettnek mondták. Tisztának. Makulátlannak. Minden egyes hajszál a maga helyén, cipőfűzők megkötve, gombok begombolva. Eric inge sosem lógott ki, a zoknija színben mindig ment a nadrágjához, arca frissen volt borotválva. Eric most is nyugodtnak, érzéketlennek, összeszedettnek látszott. Viszont belül, a méltóságteljes ábrázat

mögött – nos, ott egészen más volt a helyzet.

Borzalmasan fájt a feje. Akkorára fokozódott a nyomás, hogy biztosra vette, hamarosan átszakítja a homlokát. Hirtelen minden széthullani látszott és Eric nem tudta, mit tegyen.

Tedd, amit kell…

Céltudatosan igyekezett a labor felé. Tudta, hogy Harvey a másodikon van, Kiel Davisnek adja be az SR1-et. Aztán vizitre megy. Egy ideig nem jön fel a harmadik emeletre.

Biztonságban van.

Átvágott a szobán és kulcsával kinyitotta a privát dossziékat tartalmazó szekrényt. Most is a legalsó fiókot húzta ki, és elővette a vérmintákat, óvatosan az asztalra tette, majd vizsgálódva megszemlélte őket.

Még semmi.

Sóhajtott. Nos, ez várható volt. Eltart egy ideig, míg meglesz az eredmény, inkább csak remélte, hogy

már most látni fog valamit. Türelemmel kell lennie.

Enyhén remegő kezekkel elrakta a mintát a fiókba, bezárta a szekrényt, és visszament dolgozni.

***

Max és T. ezredes (ő kérte, hogy így szólítsák) egy taxiban ült a IV. Rama utcán, nem messze a Patpongtól. A rádió recsegésén keresztül egy hang karattyolt Max számára érthetetlen nyelven. T. ezredes fölvette az adót, és visszakarattyolt valami ugyancsak érthetetlent.

– Camron kijött a bárból – magyarázta az ezredes. – Beszállt egy tuk-tukba. A miénkbe.

– Tuk-tukba?

– Olyan taxiféle.

Max bólintott.

– Akkor ütött az idő.

– Mindenhová tuk-tukokat küldök,

ahol kiszáll. Megpróbáljuk húzni vele az időt, ha azelőtt érkezne vissza, hogy maguk kijönnek, de nem garantálhatok semmit.

– Értem.

– Jelezzen, ha a szobában robbanószer van.

– Fölhúzom, aztán leengedem a sötétítőt – mondta Max. – Ha látják a jelet, ne próbálják megállítani. Még az egész kócerájt a levegőbe röpíti.

Az ezredes bólintott.

– Megjegyezte az alaprajzot?

– Igen.

– Akkor sok szerencsét.

– Köszönöm. – Max gyomrában növekedni kezdett egy gombóc. – Egy utolsó kérdés.

– Igen?

– Hogy kell megismerkedni egy prostituálttal?

Az ezredes elmosolyodott.

– Üljön le a bárban és tartson föl egy tízdollárost. A többi már megy

magától.

***

Sara későn ébredt. Vakon oldalra nyújtotta a kezét, kereste Michaelt, de amikor csak a párnát markolta meg, eszébe jutott minden. Visszahúzta a kezét és készülődni kezdett, hogy bemenjen Harvey-hoz a klinikára.

Egy órával később halkan bekopogott az iroda ajtaján és bedugta a fejét.

– Bejöhetek?

Harvey fölnézett a papírokból. Fáradtan rámosolygott és levette az olvasószemüvegét. – Hát persze.

– Nem akarok zavarni.

– Nem – mondta Harvey –, nem zavarsz. Úgyis rámfér a pihenés.

– Mikor aludtál utoljára? – érdeklődött Sara.

– Nézzük csak. Milyen évet is írunk?

– Szörnyen nézel ki.

Harvey bólintott, és továbbra is mosolygott.

– Te is voltál már jobb színben.

Sara az asztal előtt álló székhez sántikált és leült. Tekintete azonnal arra a plakátra siklott, amely Harvey mögött díszelgett. Michael. Kosarat dobó képe furcsán megnyugtató hatással volt rá. Sara megigazította a szemüvegét, és egy ideig csak nézte a levegőben úszó alakot. Aztán azt mondta:

– El kell mondanom neked valamit. Apámról és Sanders tiszteletesről.

Harvey hátradőlt a székében.

– Igen?

– Nem fogsz örülni neki.

– Amikor apádról és Sandersről van szó, ritkán fordul elő velem. Mi történt, Sara?

Sara mindent elmondott neki. Harvey szája mozdulatlan maradt, a gesztusai viszont már más lapra tartoztak. Teljesen megváltoztak.

Tenyere lassan ökölbe zárult, olyan szorosan, hogy a csontoknál egészen el-fehéredett a bőr. Arca vörösbe váltott, vonásait eltorzította a düh.

– Gazemberek! – üvöltötte végül. – Elvetemült, bigott gazemberek!

Sara nem fűzött hozzá kommentárt.

Harvey fölállt, dühe minden másodperccel tovább fokozódott.

– Hogy lehettem ilyen hülye? Tudtam, mégsem csináltam semmit. Markey természetesen nekik dolgozik. Az a tetves disznó! – Megrázta a fejét. – Sandersen és Jenkinsen nem csodálkozom – de apádtól nem vártam, Sara. És még orvosnak nevezi magát. Gyógyítónak. Mégis összeállt velük. Miféle ember az ilyen?

Sara halkan válaszolt. – Nem tudom.

– Ezért megfizetnek. Meg fogja tudni a világ, hogy mit műveitek. – Megrogytak a vállai, és megint erőt vett rajta a fáradtság. – Ez egy végtelen harc, Sara. Soha nem ér véget.

Bigottak, homofóbiások, naiv emberek. Néha magam is elgondolkodom, sikerül-e valaha is megszabadítani a földet az AIDS-től.

Visszabotorkált a székéhez és belerogyott. Száz-nyolcvan fokkal elfordította maga alatt, és a bátyja fényképére meredt.

– Emlékszel arra az időre, amikor az AIDS elindult?

– Igen.

– Szó volt arról, hogy a fertőzötteket koncentrációs táborokba zárják, emlékszel? Még az is szóba került, hogy az összes ismert homoszexuálist karanténba csukják. Náci taktika, Sara. Így kezdődött. Most már nem sokat hallani róla, de a melegekre leselkedő veszély bizonyos értelemben sokkal nagyobb, mint volt.

– Miért mondod ezt?

– Az olyanok, mint Jerry Falwell meg Ernest Sanders kifinomultabbakká váltak. Ugyanaz a céljuk, csak máshogy

közelítik meg. És megy nekik. Az emberek beveszik. Egyfolytában azt halljuk, hogy az AIDS soha nem fog járványszerűen terjedni a heteroszexuális közösségben. Köztiszteletben álló orvosok, mint az apád is, ezt naponta ki merik ejteni a szájukon. De a nagyobb kérdés nem az, hogy milyen hatásai lesznek az AIDS-nek a heteroszexuálisokra, hanem hogy egyesek miért védik olyan vehemensen az álláspontjukat.

– Nem értem.

Harvey hangjából egyszerre áradt szenvedély és fájdalom.

– Most fogadjuk el egy perce, hogy ez igaz. Egyébként nem az. De pusztán a vita kedvéért tételezzük fel, hogy apádnak igaza van, és az AIDS csak a homoszexuálisokat és az intravénás kábítósokat fogja járványszerűen tizedelni. És akkor mi van? Ha az apád meg a bandája nem tesznek különbséget ember meg ember között,

ahogy állítják, mit számít, hogy a lakosság melyik rétegét gyilkolja a vírus? Ha kiderülne, hogy az AIDS csak az öt és tizenkét óv közötti kislányokat öli meg, merne azzal előállni valaki, hogy „Nem kell aggódni, minket ez nem érint”? Ugye, hogy nem? Ezeket az embereket a homofóbia hajtja, Sara. Ennek a csatának soha nem lesz vége. A zene megváltozott, de a nóta ugyanaz.

– És mit tudunk tenni?

– A tíz körmünkkel is küzdünk és visszavágunk. Mindent bevetünk ellenük. Elmegyünk a sajtóhoz, a rádióhoz, a tévéhez.

– De ettől pánikba eshetnek! Ha náluk van Michael…

Harvey bólintott.

– Értem, mire gondolsz. Bernstein hadnagynak elmondtad már?

– Igen.

– És mit mondott?

– Hogy semmit ne csináljak, amíg

vissza nem jön.

– Hova ment?

– Bangkokba.

– Mit keres ott?

– Azt mondta, hogy le akar nyomozni valamit.

– Jézusom, remélem, talál valamit. Ránk férne már egy kis pihenő. – Előredőlt. – És addig mit csináljunk? Üljünk ölbe tett kézzel, és hagyjuk a gyilkost szabadon mászkálni?

– Max szerint nem Sanders áll a gyilkosságok vagy az emberrablás hátterében.

– Akkor ki?

– Azt nem tudja. Csak azt mondta, hogy ezt kétli.

– És te, Sara? Te is kételkedsz benne?

– Azt hiszem, igen.

– Én viszont nem – mondta Harvey. – Sanders elrabolta Michaelt, hogy keresztbe tegyen a klinikának. Világos. Markey tudta, hogy én vagyok az

egyetlen, aki Michael esetén dolgozik…

– Meg Eric.

Zavarodottság suhant át Harvey arcán.

– Nem, Sara, most a beteggel való fizikai kapcsolatra gondolok. Az összes SR1-injekciót én adtam be Michaelnek. Mindig én vettem tőle vért. Én…

– Eric is vett tőle vért.

Harvey megütközve nézett rá.

– Mikor?

– Nem tudom. Egy vagy két nappal azelőtt, hogy elrabolták.

– Biztos vagy benne?

– Persze. Én is ott voltam. Miért, baj?

Harvey megrázta a fejét.

– Nem, csak furcsa – mondta lassan. – Szigorúan meghagytam, hogy rajtam kívül senki nem vehet vért Michaeltől, és nem adhat neki semmilyen gyógyszert.

– Lehet, hogy nem tudta – vélte Sara. – Vagy esetleg elfelejtette.

– Lehet – mondta Harvey, de nem túl meggyőzően.

– Megkérdezed tőle?

– Meg fogom kérdezni – felelte. – Amint visszajön. – Harvey fölnézett és igyekezett bátorítóan mosolyogni.

– Ne nézz így rám, Sara. Nincs semmi baj.

***

– Hé, Joe, akarsz élő szex show? Borsólövő verseny, hm? Nem rossz, joe. Borsólövő verseny?

– Borsólövő verseny? – ismételte Max.

– Aha, bizony, Joe. Tetszik borsólövő verseny. Lány céloz és lő. Szerinted mivel lő, hm, Joe?

Max, aki pedig nem volt újonc a szexuális huncutságokban, nem volt biztos abban, jól sejti-e, miről beszél a

thai srác. De abban sem volt biztos, hogy kíváncsi rá. Évekkel ezelőtt, még mielőtt Lennyvel megismerkedett volna, néhány barátjával egy hetet Amszterdam vöröslámpás negyedében töltött. Láttak olyan attrakciót, amelyben egy nő, testének egy bizonyos részével, mindenféle tárgyakat lövöldözött szót a teremben. Ami igaz, az igaz, Max szexuális ízlését sokan bizarrnak tartanák, az említett műsorban viszont semmi erotikusát nem talált, függetlenül attól, hogy az ember melyik nemet részesíti előnyben. Olyan volt, mintha egy mulatságos kutya trükkjeit vagy produkcióját nézte volna az ember.

– Mit mondasz, Joe? Akarsz szép nőt? Megforgatja fejed.

Az érdekes látvány lenne.

– Melyik fejet?

– Mi van, Joe?

– Nem érdekes. Nem, köszönöm.

Átfurakodott a szexárusok tömegén,

és csak a Mohó Lotyó rózsaszín neonfényét figyelte. Az ajtóban két férfi állt. Az alacsonyabbik széles mosollyal és szívélyes kézfogással üdvözölte; a nagyobbik fenyegető pillantást vetett rá. Tom és Jerry.

– Jó estét – üvöltötte az alacsonyabbik, hogy túlharsogja a hangos diszkózenét. – Fáradjon beljebb! itt mindent megtalál. Nincs belépő.

– Köszönöm.

Max bepréselte magát a sumobirkózó méretű kidobóember mellett és belépett a Mohó Lotyóba. A belső dekoráció valamelyik hatvanas évekbeli szerelmes filmből kerülhetett ide. Nagyon ócska. *Mod Squad* dekor. Pszichedelikus, sokszínű fények.

A zene szigorúan a *Szombat esti láz* volt. Az énekes torka szakadtából visított. A gyors ütemű zene ellenére a topless lányok (azért nem nevezhetők meztelennek, mert volt rajtuk egy fél

zsebkendőnyi bugyi) lassan táncoltak, állandóan ugyanazokat a lépéseket lejtették. Max belebámult az arcukba, de egyik sem nézett vissza. Mindegyiken unott kifejezés – halott, vak szemek, amelyek csak akkor csillantak föl, ha valaki pénzt dugott a bugyijukba.

Valahol itt van Michael…

– Rázd, bébi! – ordította egy részeg.

A lány elmosolyodott és engedelmeskedett. 100 thai bahtot (négy dollár) kapott a fáradságáért. Közelebb hajolt a férfihoz, hogy a csizmájába is rakjon valamit, de az csak legyintett.

A közönség teljesen vegyes volt. Kíváncsi turisták, házaspárok. Thaiföldiek, japánok, amerikaiak, németek, ausztrálok – fölajzott Egyesült Nemzetek. Az egyik sarokban a tömeg egy olyan szexuális mutatványnak tapsolt, amely túltett minden képzeleten és meghazudtolta a

fizika törvényeit. Két meztelen nő állt négykézláb, egy ázsiai és egy fekete. Jesszusom, ez hihetetlen – banánokat lőttek ki a vaginájukból. Banánokat! Egy férfi megjelölte a helyet, ahol földet értek, lemérte a megtett távolságot, mintha a diszkoszvetésnél segédkezne az olimpián. Egy másik férfi újratöltötte a vaginákat, mintha a két nő eleven rakétakilövő-állomás lenne. A tömeg éljenzésétől kísérve banán banánt követett.

Max elfordult.

Michael a kőzetben van…

Leült a bárpult mellé egy székre, amelyik körbe-körbe forgott. Max határozottan élvezte, és mint egy rossz gyerek a vacsoránál, őrülten forogni kezdett. Két másodperc sem telt el, amikor egy thai lány lépett oda hozzá, a klasszikus amerikai kurvaviseletben. Pánt nélküli felsőrész, szatén sort, amelynek nemcsak hogy nem volt semennyi szára, de még jó. mélyre be

is vágott. A kurvák életkora változó volt, de ez úgy nézett ki, mint aki csak most nőtt olyan magasra, hogy elérje mami sminkkészletét az asztalon.

– Szia – köszönt a lány.

Nem lehetett több tizenöt évesnél, bőre sima, gyönyörű volt. Meglepően üde és bájos benyomást keltett, az a baba-típus volt, amelyik sok férfinak tetszik.

– Szia.

A lány szélesen, ragyogóan, de valahogy ravaszul mosolygott.

– Veszel nekem egy ital?

– Miért is ne? Mit innál?

– Te mit?

– Vodka jéggel.

– Én is azt, légy szíves.

Max intett a csaposnak és leadta a rendelést. A számla tizenkét dollárra rúgott – az övé öt dollár, a lányé hét. Mielőtt Max tiltakozni tudott volna, a csapos egy táblázatra mutatott.

„Sör – S3, Rövid – S5,

Háziasszonyok itala – S7.”

Háziasszony?

– Hogy hívnak? – érdeklődött a lány.

– Max.

– Szép név. Amerikában laksz, Max?

Max csavargatni kezdte a haját.

– Igen.

– Szép hely, nem?

– Nekem tetszik.

– Miért mozogsz mindig, Max?

– Mi úgy mondjuk, hogy be vagyok sózva.

– Miért vagy mindig besózva, Max?

– Nem tudom.

– Bangkokban üzleten vagy, vagy turistának?

Max mosolygott, és megpróbálta beleélni magát a kalandéhes szoknyavadász szerepébe. Nem ment.

– Egy kicsi mind a kettőből, ha érted, mire gondolok.

– Idétlenül kacsintott.

Jézusom.

A lány parányi keze utat talált Max lábai közé.

– Tetszem neked, Max? – Úgy nyalogatta a levegőt, mintha fagyi lenne, és előrehajolt. Belebámult Max szemébe, aki végül elfordította a fejét.

– Nagyon.

– Mennyi örömöt akarsz, Max?

– Száz dollárnyi értékűt – felelte –, kezdésnek.

A lány bólintott.

– Mit szeretsz?

Max megköszörülte a torkát.

– A Kínzókamrát.

A lány megmerevedett.

– Voltál már itt, Max?

– Nem. Egy barátom mesélt róla.

A lány ismét bólintott, ezúttal szakemberként.

– Kínzókamra drága.

– Van pénzem.

Újabb bólintás. Keze már csak egy milliméterre volt az érzékenyebb részektől. Hosszú, vörösre lakkozott

körmei gyengéden karmolták a nadrág anyagát. Max meglepő módon valami kellemeset érzett. A simogatás nagyon lágy, nagyon megnyugtató volt. Ijesztően jólesett – enyhén furcsa egy olyan férfinál, akinek a hímnemű izomkolosszusoktól jött meg a kedve. Nem mintha Max még soha nem lett volna nővel. Volt. Csak jobban szerette a férfiakat.

A lány elvette a kezét.

– Fizess annak férfinak, ott, Max, és fölmegyünk emeletre. Sok móka lesz együtt. Széttépem régi világodat.

Max bólintott, és eltűnődött, ez vajon jobb-e, mintha megforgatják az ember fejét. Kemény döntés.

Leharapott egy kis darab bőrt az egyik ujja végéről, aztán úgy tett, ahogy mondták. A fiatal strici úgy festett, mint egy váltósúlyú birkózó – kicsi, izmos, egy deka felesleg nélkül.

– Mennyi kínzást akarsz?

– Sokat.

– Biztos, hogy a Kínzókamra kell neked? – kérdezte a strici. – Nagyon drága. Nagyon veszélyes.

– Biztos. Mennyi?

– 200 dolcsi a belépő. De ha a vörös falat is használni akarod, az több. Sokkal több. Majd szóljál, oké?

Vörös fal?

Néhány perces tárgyalás után kiegyeztek 175 dollárban.

Max kifizette a pénzt. A Thai lány azonnal megjelent mellette, és fölvezette az emeletre, miközben a szokásos dumát hintette arról, milyen nagyszerűen fogják magukat érezni, és micsoda remek egy pasas Max.

– Hogy hívnak? – szakította félbe Max.

– Bambi.

Hagyományos thai név.

– Hány éves vagy?

– Elég éves.

– Mihez?

Megint a fagyi-nyalogatás.

– Boldoggá tenni téged.

– Miért csinálod ezt, Bambi?

– Mit?

Fönt az erőszakos meleg még elviselhetetlenebb volt. Egy sötét folyosóra jutottak, a falakról pattogzott a festék, a lámpát mintha nem is ismerték volna errefelé. Max hátán végigfutott a hideg, ahogy elmentek a „Belépni tilos!” felirattal ellátott ajtó mellett.

– Miért vagy prostituált?

A lány ránézett.

– Miért?

– Csak kérdezem. Olyan intelligensnek látszol…

Egy röpke pillanatra a mosoly eltűnt, és látni engedte a mögötte rejtőztify hideg gyűlöletet.

– El akarsz vinni innen, Max? – Enyhe megvetés bujkált a hangjában. De aztán elmúlt. Mintha a gyertya lángja csak megremegett volna, a mosoly visszatért, és még

ragyogóbbnak látszott.

– Gyere – mondta. – Én leszek álmod. Aztán boldogan hazamész, oké?

Kinyitotta az ajtót. Maxot legelőször a szag csapta meg. Bent hatalmas adag cseresznyeillatú légfrissítőt fújtak szét, hogy elnyomja a… a tisztátalanság orrfacsaró bűzét. A mocsok a szoba minden négyzetmilliméterébe beette magát, mintha az ott lefolytatott tevékenységek csótányok ezreinek formájában befészkelték volna magukat a repedésekbe. Max megborzongott.

Mitől érzi magát ilyen kényelmetlenül? tűnődött. Elég törökfürdőben járt, részt vett kőkemény orgiákon, ez a hely mégis rendkívül nyomasztóan hatott rá. Volt benne valami… valami leplezetlenül embertelen.

Ami a berendezést illeti, nos, a Kínzókamránál jobb nevet nem is adhattak volna neki. Az egyik falon mű-falloszok lógtak, rengeteg, minden

képzeletet fölülmúló alakban és méretben. Némelyik nem is hasonlított arra, amit helyettesíteni próbált. A bal oldalon mindenféle korbácsok, láncok, bilincsek, kötelek, kényszerzubbonyok, bőrmaszkok, és egyéb eszközök sorakoztak. És pontosan szemben, egy vörösre festett falon… Max közelebb lépett, hogy jobban lássa.

– Jézusom.

A vörös fal.

Visszafordult Bambihoz, aki a sarokban kuporgott. A mosoly továbbra is ott virított az arcán, de a szemében páni félelem ült.

– A vörös fal sok pénz, Max. – Szünet. – Akarod?

Max még egyszer odanézett, mert nem akart hinni a szemének. Kábítópisztoly. Egy rendőrségi kábítópisztoly. Akkora feszültséget képes előállítani, hogy az ember teste görcsökben fetreng tőle.

– Van, aki ezt használja rajtad?

A lány egy ideig nem válaszolt, csak mosolygott.

– Rajtam nem. Más lányokon.

Max letette a kábítópisztolyt és fölemelt egy… jézus Mária… egy másik elektromos kábítópisztolyt, amilyet a marhavágóhídon használnak. A perverzitás egy dolog, de ez már tiszta szadizmus. Hallott már ilyen szerszámokról, hallott olyan férfiakról, akik élvezték, ha a mellbimbóba, sőt, a klitoriszba áramot vezethettek, de igazából mindig csak fantazmagóriának tartotta.

– Néha – mondta Bambi – nekem kell használni.

– Mi?

– Rajtuk – folytatta.

Max a pisztolyra meredt, és elképzelte, hogy az ő ágyékának nyomják neki. Megfeszültek az izmai, és furcsa érzés hasított a gyomrába. Hitetlenkedve bámult a polcra. Kampók. Éles, hegyes csipeszek. A

középkorból itt felejtett kínzószerszámok. Hányinger környékezte. *Kínzószoba?* Nagyon találó.

– Mit akarsz, Max?

– Megkötözlek.

– Fogod használni a… a vörös fal?

– Nem.

A lány szemmel láthatóan megkönnyebbült. Vetkőzni kezdett, de Max rászólt. – Ne vedd le a ruhád.

– Nem meztelenül akarsz?

Max nemet intett a fejével. – Feküdj az ágyra – mondta, és megpróbált kéjes pillantást vetni a lányra.

Bambi furcsán mustrálta, de engedelmeskedett. Max kiválóan értett ahhoz, hogy kell megkötözni valakit. Három különféle módon összekötözte a lány kezét és lábát, úgy, hogy ne tudjon kiszabadulni, de azért a kötél se vágjon a húsába. Nem akart fájdalmat okozni.

– Nyisd ki a szádat – parancsolta.

A fiatal prostituált kinyitotta a

száját. Nagyon meglepődött, amikor csak egy rongydarab került bele. Max a kötéllel többször is körbetekerte a fejét.

– Tudsz lélegezni? – kérdezte.

A lány bólintott.

Búcsúzóul szeretett volna még néhány örök érvényű bölcsességet mondani, de tudta, hogy ebben a helyzetben ez borzasztó sekélyesen hatna. Így hát csak előrehajolt, és gyengéden homlokon csókolta a lányt.

– Viszlát.

Az ajtóhoz ment. Bambi a tekintetével követte. Max kinyitotta az ajtót, és kilesett a résen. A folyosó üresen kongott. Kisurrant, és lopva megindult a szoba felé, ahol Frank Reed szerint Michael sínylődött. Amikor odaért, megmarkolta a kilincset. Lenyomta, és keményen meglökte az ajtót.

Nyikorogva engedett, és Max belépett.

George szorosan a fülére tapasztotta a kagylót.

– Akkor azonnal végzek Michael Silvermannel – mondta.

– Várjon! – kiabálta a hang. – Azért kapja a pénzt, hogy megsemmisítse a bangkoki raktárat és…

– Meglesz az is – szakította félbe George –, de Silver-mannek előbb meg kell halnia. Fölöslegessé vált, és nem hagyhatom futni. Túl sokat tud.

– Várjon egy kicsit! Világosan megmondtam…

George letette a kagylót. A *szampan* lágyan ringatózott a Chao Phraya nyugodt vizén, de George-ra ez sem hatott igazán megnyugtatóan. Ennek az ügynek a kapcsán most először támadtak komoly aggodalmai. A megbízója állandóan meggondolja magát, és ami még rosszabb, titkolózik előtte. Most hirtelen azt akarja, hogy állítsa le az akciót, semmisítse meg a klinika adatbankját és vigye haza

Michael Silvermant. Ebben nincs semmi ráció, hacsak…

– hacsak nem történt valami baj. Nagyon nagy baj.

Lehetséges, hogy ő, George Camron, hibát követett el?

Lehetetlen.

– Köszönöm, Surakarn. Nagyra értékelem a segítségedet.

– Nincs mit, kedves barátom.

George kiszállt a partra a csónakból. Fenséges csendben magasodott előtte a Királyi Palota sziluettje. George elindult a tuk-tukok felé.

– Elvihetem valahová, uram? – kérdezte egy kopasz sofőr.

George már-már odalépett hozzá, amikor hirtelen mégis az ellenkező irányba fordult. Jobb félni, mint megijedni. Gyalogszerrel tett meg néhány utcányi távot, aztán a Lak Muangon leintett egy taxit és bemászott a hátsó ülésre.

– Patpong.

A taxis bólintott és elindult.

A tuk-tukoknál a kopasz sofőr a szájához emelte a rádiót. – Ezredes?

– Mondja!

– George Camron elment mellettünk és fogott egy taxit. Perceken belül odaér.

Az ezredes leeresztette a rádiót és Bernstein jelére várt.

***

Michael ködös tekintettel nézett föl.

– Max?

Max intett Michaelnek, hogy maradjon csendben, és fürkésző pillantással föltérképezte a szobát.

– Nem beszólt Camron robbanószerekről? – kérdezte.

Michael hangját alig lehetett hallani.

– Mögötted. A plafonban.

Max megfordult, fölnézett és meglátta az összekötözött dinamitrudakat.

– A francba – bukott ki belőle hangosan.

Leengedte, majd fölhúzta a sötétítőfüggönyt, jelezve az ezredesnek és az embereinek, hogy tartsák magukat távol.

– Kiviszünk innen.

Michael megpróbálta Max arcára fókuszálni a tekintetét, de szemizmai nem engedelmeskedtek. Haja izzadtan tapadt a homlokához. Alsó ajka úgy remegett, mintha láz gyötörné.

– Minden rendben lesz, Michael. Hazamegyünk.

– Haza.

Max fölállt egy székre és megvizsgálta a dinamitrudakat. Aztán leugrott és Michael elé térdelt. Csizmájából előhúzott egy hosszú fogú fűrészt, és nekiesett a Michael bokájára bilincselt láncnak. Az acél vastag és erős volt, amitől veszélyesen lassan haladt a munka. A szoba levegője az elviselhetetlenségig

fölforrósodott, mint egy túlfűtött szauna. Max alig kapott levegőt.

– Végig itt voltál?

Michael bólintott.

Max tovább fűrészeit. Egy szinttel lejjebb George Camron belépett a Mohó Lotyóba.

***

T. ezredes két dologra lett figyelmes szinte ugyanabban a pillanatban. Látta, hogy Bernstein hadnagy a megbeszéltek szerint jelzi, hogy Michael Silverman szobájában tényleg van robbanószer, és látta, hogy George kifizeti a taxit.

– Föltartóztassuk, ezredes?

– Látta, hogy a hadnagy jelzett. Túl kockázatos.

– Akkor mit csináljuk?

– Mit csináljunk? – ismételte az ezredes.

– A parancsát várjuk.

Az ezredes azonban tudta, hogy nem

tehet semmit. Ha megpróbálják föltartóztatni George Camront, az egész épület a levegőbe repül. Bernstein hadnagy csak magára számíthat. Az ezredes és az emberei tehetetlenül figyelték, ahogy George beleveszett a Mohó Lotyóban tolongó tömegbe.

***

Michael soha nem tapasztalt még ehhez fogható kimerültséget. Úgy érezte magát, mintha egy ellenséges ufó kiszívta volna belőle minden energiáját, csupán teste üres burkát hagyva meg neki. Végtagjai ólomdarabokká váltak, lehetetlen volt megmozdítani őket. Az orrát gyötrő fájdalom elmúlt ugyan, helyébe viszont ugyanolyan nyomasztó zsibbadás lépett. Orrjáratait eltömte a duzzanat, amitől minden lélegzetvételre tüzes kések döftek belé.

George egy kis darab kenyérben

szabta meg napi élelmiszeradagját. Vízből nagylelkűen valamicskével többet engedélyezett, ami csak a teljes kiszáradás megakadályozására volt elegendő. A plafon mintha lejjebb ereszkedett volna, a falak összezárulni látszottak. Kezdett rátörni a delirium. Michael üvölteni szeretett volna, addig üvölteni, amíg minden össze nem dől és többé egy hang sem hagyhatja el a torkát.

És akkor belépett Max.

Michael először hallucinációnak vélte. A szoba álomszerű lebegése most sem múlt el. Fejéből furcsa hangok törtek elő – Max fűrésze monotonon rágja a láncot, a bomba egyhangúan ketyeg, tik-tak, tik-tak, tik-tak, bár tudta, hogy a tiktakolás az ő fejéből jön. Tik-tak, tik-tak, tik-tak, tik-tak…

Bumm!

– Max?

– Mindjárt kész, Michael. Tarts ki.

– Sara…

– Jól van.

– A gyerekünk…

– Ő is jól van. Nemsokára velük leszel.

Michael Maxra emelte a tekintetét. Csontos arc. Hosszú orr. Simára borotvált arc. – Nincs bajuszod.

Max feszülten elmosolyodott.

– Leborotváltam. Mindjárt kész, Michael. Mindjárt…

– Mindjárt… – ismételte Michael.

– Kész! – A lánc kettévált. – Michael, föl tudsz állni?

– Persze. – Michael térdre állt, de észvesztőén forogni kezdett vele a világ.

– Támaszkodj a vállamra – sürgette Max. – igyekeznünk kell.

Michael nagy nehezen talpra állt. Reszketett a lába, de sikerült lépnie egyet.

– Nagyon jó. Mindjárt otthon leszünk.

Michael bólintott. Max lépett még egyet. Hirtelen azonban megállt, amikor érezte, hogy valami hideg tárgy ér a nyakához. Odanézett.

Egy tőr pengéje pihent a torkán.

Mielőtt bármit is tehetett volna, egy hatalmas bicepsz fonta át a homlokát. Hátrafeszítette a fejét, és egy betonkemény mellkashoz szorította. Max moccanni sem bírt. George megigazította a pengét. Az éles hegy most a garatot fenyegette, és majdnem átszúrta a bőrt.

– Helló, fiúk! – mondta George. – Mi a pálya?

21

Dr. Eric Blake fölnézett az órára.

Eljött az idő.

Gombócot érzett a torkában, de sikerült lenyelnie, összerakta a papírokat az asztalán, szépen egymás mellé helyezte a ceruzákat és fölállt. Belenézett a tükörbe, megigazította nyakkendője csomóját, majd két kézzel végigsimított a haján. Aztán sokáig tanulmányozta az arcát. Ma egészen másmilyennek látszott. Egészen megváltozott; mintha rá lennének írva a gondolatai.

Minden, amiért dolgoztam, amit el akartam érni…

Mindennek vége?

Elővett egy gondosan összehajtogatott zsebkendőt, megtörölte vele a homlokát, és a labor

felé vette az útját.

– Jó reggelt, Dr. Blake.

– Jó reggelt.

Eric megpróbált visszaemlékezni az ápolónő nevére, de nem ment. Azt tudta, hogy ő a személyzet legfiatalabb és legkevésbé gyakorlott tagja. Csak a nemrégiben fölvett betegekkel foglalkozhatott, és velük kapcsolatban is csak a leghétköznapibb feladatokat láthatta el. Csupán egyetlen nővérnek volt szabad bejárása az összes beteghez.

Janice Matiey-nek.

A név még le sem ülepedett Eric agyában, máris félretolta a gondolataiból. Nincs értelme ezen rágódni. Aki meghalt, az meghalt. Többé nem jön vissza. Nem támad föl.

Kész, vége.

Eric belépett a liftbe és megnyomta a gombot. Szemei a falat pásztázták; kerestek valamit, amivel elvonhatná a figyelmét. Tekintete végül a

liftkezelőség igazgatójának aláírásán állapodott meg. Megpróbálta kibetűzni a nevet, de a kézírás gyalázatosan trehány volt – inkább EKG-leletre emlékeztetett, semmint kézírásra. Az igazgatónak, szögezte le magában Eric, orvosnak kellett volna mennie.

Egy perccel később már a labor ajtaja előtt állt. Most, hogy elérkezett a pillanat, egyik énje szerette volna még húzni az időt, de a másik bekergette a szobába, az iratszekrényéhez. Eric elővette a kulcsát, kinyitotta a zárat, kihúzta a legalsó fiókot és hátranyúlt. Ujjal rákulcsolódtak a keresett tárgyra. Nagy levegőt vett, kihúzta és megnézte.

Csönd.

Eric arcán semmiféle érzelem nem látszott. Az üveget visszatette a fiók hátuljába, majd gondosan betolta. Kulcsra zárta a szekrényt, fölemelte a telefont és tárcsázott egy számot. Bethesda, Maryland. A vonal másik végén a harmadik csengetésre vették

föl a kagylót.

Eric megköszörülte a torkát.

– Dr. Raymond Markey-t legyen szíves.

***

Ezt elbasztam. Én. George Camron…

Nem akarta elhinni, de hát a bizonyíték ott volt a kezében, illetve a mellkasán. Megtalálták Silvermant. A francba, őt is megtalálták. Pedig még a megbízója sem tudta, hová dugta Silvermant.

George rezzenéstelenül tartotta a kést. Amikor a férfi nyelt egyet, George érezte, hogy a tőr megremeg a kezében. Agya vadul kereste a választ megannyi kérdésre, de semmi nem jutott az eszébe.

Ezt elbaszta. Nagyon csúnyán. De hogy? Hol?

Szedd össze magad, George.

Mutasd meg, hogy te vagy az erősebb.

A belső hangra hallgatva George mosolyt erőltetett az arcára. Biztos volt benne, hogy most a tökéletes magabiztosság látszatát kelti.

– Nos, uraim – kezdte, de közben sem a mosoly, sem a szorítás keménységéből nem engedett –, hogy vagyunk? Szép napunk van, nem gondolják?

Max nagy nehezen vállat vont.

– Nekem egy kicsit túl meleg, George.

Ez a fickó tudja a nevét!

– Sajnálattal hallom – válaszolta George. Minden lélekjelenlétét össze kellett szednie, hogy a hangja ne árulja el megdöbbenését Egy izzadságcsepp csörgött végig a nyakán, be az inge alá. – Bemutatkozna, mielőtt levágom ezt a formás kis fejét?

– Max Bernstein hadnagy. New York-i rendőrség. Letartóztatom…

– Na de hadnagy! – Egy zsaru! Pedig

úgy néz ki, mint egy szaros egyetemista. George nem akart hinni a fűiének. Egy szaros kölyköt küldtek George Camron nyakára. Hihetetlen.

– Föl kell olvasnom a jogait – folytatta Max.

– Ha megmozdul, búcsút mondhat az életének. – A kés pengéjét továbbra is Max torkának szegezte, de a fejét elengedte, és benyúlt a zsebébe. Egy távirányítós tévékapcsolóra emlékeztető valamit húzott elő. Odadugta Max orra alá.

– Tudja, mi ez? – kérdezte George.

Max megnézte a tárgyat.

– Tévét fogunk nézni?

– Maga nagyon vicces fiú, hadnagy – mondta George, de nagyon nem tetszett neki Bernstein viselkedése. Egy kést szegeznek a nyakának, és neki még van kedve viccelődni.

Ez tud valamit, George! Lemaradtál valamiről…

– Ez a gomb itt… – George a

nyomaték kedvéért rátette a hüvelykujját – felrobbantja azt a pici adag dinamitot ott fönn. Nagyon zajos esemény, ha jól tudom. Bumm-bumm!

Ez, úgy látszik, megrendítette a hadnagyot. Hirtelen elsápadt.

– Dinamit?

George a távirányítóval intett.

– Ott fönt, barátom.

Max pillantása követte a mozdulatot.

Jézusom.

George kezdte magát jobban érezni. *Most már nem vagy olyan magabiztos, mi, öreg?*

– Bizony, bizony. Nem kis mennyiség. Egész Szingapúrig repülünk majd. Úgyhogy melegen ajánlom, hogy ne próbálkozzon semmivel.

Max olyan rémült tekintettel nézett körül, mintha a gyors menekülés útját keresné.

– Kár a gőzért, Camron – mondta végül, de a hangjából eltűnt az iménti

hősködés. – Vesztett. A bár körül van véve.

– Akkor nincs más választásom – közölte George megjátszott sajnálkozással. – Ezek szerint repülünk.

– Azzal magának is befellegzik.

– Na és aztán.

– Várjon! – ordította Max. A penge hegye átszúrta a bőrét, apró sebet vágott rajta. Max nyakából szivárogni kezdett a vér.

– Mire? – tudakolta George.

Max lehunyta a szemét. Nem szerette, ha vér folyt, főleg azt nem, ha a sajátja.

– Van egy ötletem – mondta.

– Igen?

– Cseréljünk.

– Mit cseréljünk?

Max egy pillanatig gondolkodott.

– Információt szabadságra. Elejtem maga ellen a vádakat, ha tanúskodik az ellen, aki fölbérelte.

George pánikba esett. Szinte semmit nem tudott a megbízójáról – se a nevét, se a címét, semmit. A franc essen bele! Tudta, hogy sokkal alaposabban utána kellett volna néznie ennek az új megbízónak. Miért nem nyomozta le, ahogy szokta? Mekkora ostobaság! És újabb végzetes hiba.

Mi a fene ütött belé?

Persze, megjátszhatja magát. Húzhatja az időt. Kitalálhat egy nevet. George azonban realista volt. Ki van zárva, hogy a thaiföldiek békén hagyják – főleg nem egy ilyen epizód után. Ez nem Amerika. Itt nem úgy működnek a dolgok.

– Nem egyezkedem – felelte George lassan. George egy tapasztalt sebész szakavatottságával húzta végig a pengét Max sebén. A szivárgásból csordogálás lett. Egy terv – egy brilliáns, nagyszerű terv – körvonalai kezdtek kibontakozni az agyában. Arcára visszatért a magabiztos mosoly.

– De nekem is van egy ötletem – kezdte.

– Nocsak.

– Én szépen kisétálok innen. Cserébe garantálom, hogy senkinek nem esik bántódása.

Max megrázta a fejét. – A bár körül van véve…

– Amiatt ne aggódjon – vágott közbe George. – ismerem a járást. Maguk öt percet várnak. Ha előbb hagyják el a szobát, fölrobbantom a bombát. Az öt perc lejárta után azt csinálnak, amit akarnak.

– Max – szakította félbe Michael. George megjelenése óta most szólalt meg először. – Ne hallgass rá! Hazudik.

Max bólintott, de bizonytalannak látszott.

– Miért bíznánk magában?

– A szavamat adom – válaszolta George.

– Max…

– Akkor megegyeztünk – mondta Max –, egy feltétellel.

– Max, hallgass rám. Ne…

– Van jobb ötleted, Michael? A kése itt van a torkomon.

Michael csak meredt rá.

– Ne higgy neki!

– Mi más választásunk van? Hm?

George-nak tetszett ez a beszéd.

– Megy az idő. Mi a feltétele?

– Elmond nekünk néhány dolgot, mielőtt elmegy.

– Nem.

– Akkor nincs üzlet – jelentette ki Max.

– Nálam van a kés és a detonátor…

– Amíg nem beszél, nincs üzlet. Csak információt akarok, George. Én nem magát akarom sittre vágni.

George fontolóra vette a lehetőségeket. A megbízója végül is teljesen félrevitte a dolgokat. George többé nem tartozik neki titoktartással. Miért ne beszélne? Kisebb a

valószínűsége annak, hogy a zsaru megpróbálkozik valamivel, ha megkapja, amit akar.

Bernstein hadnagy egyébként úgy sem él már sokáig. És Michael Silverman sem.

– Kérdezzen!

– Ki bérelte föl?

– Fogalmam sincs. Névtelen telefonokat kaptam.

– Mi volt a gyilkosságok célja?

– A céljuk?

– Miért egy AIDS-klinika betegeit vette célba?

– Azt sem tudom.

– Ugyan, George, ezzel nem fog sokra menni.

– Én megrendelésre teszek el láb alól embereket – magyarázta George. – Minél kevesebbet tudok, annál jobb.

– Valamit csak hallott?

– Semmit.

– Akkor miért rendezte úgy, hogy mindenki sorozatgyilkosra

gyanakodjék?

– Ez volt az utasítás – mondta George. – Mindegyiket össze kellett szabdalnom, teljesen egyformán – olyan véresen, amennyire csak lehet.

– Miért vitte Bradley Jenkinst a meleg bár mögé?

George vállat vont.

– Csak azt csináltam, amire kértek. – Ahogy beszólt, George agyában kikristályosodott a terv. Amint kiér az utcára, fölrobbantja a bombát, Silverman és a zsaru távoznak az élők sorából, ő pedig a nagy zűrzavarban olajra lép. – Engem ezért fizetnek, hadnagy – bár a honorárium néha késik egy kicsit. Egészen tegnapig azt hittem, hogy palira vettek…

– Maga ölte meg Dr. Bruce Grey-t, és maga intézte úgy, hogy öngyilkosságnak látsszék?

– Igen.

– Miért?

– Ez volt a parancs.

– Az összes többi áldozatot megcsonkította? – kérdezte Max.

– Igen.

– Többszöri késszúrással?

– Igen.

– És mindenkit így ölt meg?

George türelmetlenül fölsóhajtott.

– Dr. Grey-t kivéve mindenkit összekaszaboltam.

– És Riccardo Martinot?

– Soha nem hallottam róla.

A kérdések sora most először szakadt meg. Max egy ideig hallgatott. Aztán: – Miért rabolta el Michaelt?

George a szemelt forgatta.

– Honnan a francból tudjam? Reggel jött egy hívás, hogy még aznap lépjek le Michael Silvermannal. Így is történt. Egy haveromat megkentem a vámon, fölraktam Silvermant egy tehergépre, és iderepültünk. Nem szeretem önmagamat ismételni, hadnagy, tehát utoljára mondom – nem tudom, és nem is érdekel, miért rendelték meg tőlem

ezeket a melókat.

– Mi volt az utolsó utasítás?

– Hogy robbantsam föl az épületet és engedjem el Michaelt.

– Milyen épületet?

– Egy raktárt.

Michael megszólalt.

– A klinika adatbankját – mondta. – Harvey összes laboreredménye megsemmisülne.

– Én most megyek – közölte George –, de mielőtt megteszem, hadd hívjam föl a figyelmüket arra a tényre, hogy a hüvelykujjamat a detonátoron pihentetem. Ha öt percig nem bírnak megmaradni a seggükön, megnyomom a gombot. És ha valakit a nyakamra küldenek, akkor jobban teszi az illető, ha azonnal végez velem. Különben megcsúszik az ujjam. Világosan fejeztem ki magam?

Max bólintott.

– Helyes. Akkor most elengedem, öt percig ne mozduljanak.

George ellökte magától Maxot, aki megbotlott és elesett. Föltérdelt és megfordult.

– Még egy utolsó kérdés – mondta Max.

– Nincs több kérdés, hadnagy. Isten velük. És ne felejtsék el – fölemelte a detonátort –, bummm.

– Csak még egy.

George tett egy lépést az ajtó felé.

– Viszlát.

Max benyúlt a csizmájába és elővette a pisztolyát. Első alkalommal történt meg, hogy szolgálatban ilyesmit művelt, és maga is meglepődött, milyen simán ment a mozdulat.

– Szíveskedne fölemelni a kezét?

George meglepetten nézett rá.

– Maga viccel, hadnagy?

– Tegye a kezét a feje fölé. Most rögtön.

George fölnevetett.

– Csak rajta. Lőjön. A mennyekbe röpítem ezt az egész kócerájt.

– Nagyon téved.

– És miért?

Max elmosolyodott.

– Mert ezt elszúrta, George. Már megint.

George arcáról lehervadt a mosoly. – Mit beszól?

– Mielőtt ideért, hatástalanítottam a bombát.

George-nak leesett az álla.

– Nagyon trehány munkát végzett, George. Nincs gyújtózsinór, nincs semmi. Egy hülye is két másodperc alatt szétszedte volna. Pancser munka.

George megrázta a fejét.

– A thaiföldiek már rég itt volnának, ha ez igaz lenne.

– Ők erről nem tudnak – mondta Max. – Nem akartam, hogy tudjanak róla.

– Miért nem?

– Ha berontanak ide – folytatta Max –, valakinek biztos baja esett volna. És az nagy valószínűséggel maga lett

volna. Előbb szerettem volna megtudni egy-két dolgot.

– Hazudik.

– Akkor mire vár? Nyomja meg azt a gombot. Amint megteszi, elpuskázza az utolsó lehetőségét az életbenmaradásra. Akárhogy is nézzük, vesztett. – Max célzott. – Na, rajta. Most már semmi szükségem magára. Nyomja meg a gombot.

Kész, vége. Ezt elbasztam. Kőkeményen…

George agya vadul járt, bármilyen szalmaszálba belekapaszkodott volna.

– Ha megadom magam – kezdte óvatosan –, kiadnak az Egyesült Államoknak?

– Igen.

Még van remény. Az amcsiknak kell valaki, aki tanúskodik a megbízó ellen. Nem ez lenne az első eset, hogy a nagy halért cserébe futni hagyják a kicsit…

– Rendben… – mondta George. – Fogja. – Azzal Max felé nyújtotta a

detonátort.

– Az most már senkit nem érdekel, George. Vegye elő a kést és dobja a földre. Aztán emelje a kezét a feje fölé.

Max fölhúzta a sötétítőt. A zsaruk másodperceken belül elárasztották a szobát. Kattant a bilincs George csuklóján, majd lerángatták a földszintre. Max azon nyomban odarohant a detonátorhoz. Óvatosan emelte föl, mintha drága kristálypohár lenne.

– Max? – szólalt meg Michael.

– Hm?

– Fogalmad sincs, hogy működik egy bomba, ugye?

Max nem nézett rá.

– Halvány gőzöm sincs.

22

Harvey újabb napfelkeltét nézett végig a klinika ablakából. Éjszaka sikerült néhány órát szundítania a díványon, de irtózatos fejfájással ébredt. Hogy miért, azt nem tudta. Nyilván az idegesség miatt. A türelem, ami pedig az ő szakmájában alapvető fontosságúnak számított, soha nem tartozott az erényei közé. És a tét most csillagászati magasságokba emelkedett. Ma valami fontos fog történni, ezt biztosan érezte. Nagyon fontos.

Lesz valami Bruce csomagjában.

Már csak idő kérdése, mikor ér ide. Megpróbálta féken tartani az izgatottságát és nyugtalanságát. Szakadatlanul azt mondogatta magának, hogy a csomagban semmi fontos nem

lehet. Bruce egy csomó ok miatt föladhatta magának. Például azért, mert…

Harvey keményen törte a fejét, de semmi olyan nem jutott az eszébe, ami ne tűnt volna fontosnak.

Masszírozni kezdte a halántékát, és megpróbált lehiggadni, de valami nem hagyta nyugodni, valami, ami még a csomagnál is lényegesebb lehet. Nem akart erre gondolni, még a lehetőséget sem akarta számba venni. Pedig a tények félreérthetetlenek voltak. Eric Blake vért vett Michaeltől, pedig világosan megmondta neki, hogy ne nyúljon hozzá. Akkor meg miért csinálta? Eric mindig szigorúan tartotta magát a protokollhoz, soha nem szegte meg a szabályokat. Miért szakított a megbeszélt gyakorlattal, amikor vért vett Michaeltől?

Ijesztő kérdések. És a válaszok még ijesztőbbek lehetnek. Harvey az órájára nézett. Ericnek nemsokára itt

kell lennie. Neki fogja szegezni a kérdést.

Megszólalt az intercom.

– Csomagja érkezett, Dr. Riker.

– Küldje be!

Az UPS-sofőr belépett a szobába. Harvey reszkető kezekkel aláírta az átvételi elismervényt, kulcsra zárta az ajtót a sofőr mögött, és az asztalhoz vitte a csomagot. Valami reszketett a gyomrában. Légzése nehézkessé vált.

Fölbontotta a csomagot és tanulmányozni kezdte a tartalmát.

***

– Fáradt vagy? – kérdezte Max.

Michael fölnézett a hordágyról. Néhány órával ezelőtt még George Camron foglya volt. Most viszont Max-szal és egy thaiföldi orvossal egy thai gép elszeparált hátsó részében valahol a Csendes-óceán fölött repül.

– Inkább ideges.

– Megértelek. – Max a szájába dugta elmaradhatatlan ceruzáját és rágcsálni kezdte. – De bizonyos szempontból jobb, hogy Sara nem volt otthon. Nem olyan dolog ez, amit telefonon meg lehet beszélni.

Michael ülő helyzetbe küzdötte magát.

– Hatalmasat blöfföltél ott a bárban.

– Volt más választásom? – kérdezte Max. – Ha elengedem Camront, gondolkodás nélkül a levegőbe röpít minket.

– Tudom, de akkor is…

– Egyébként nem volt nagy blöff. Választania kellett a halál két fajtája között.

– Hogy érted?

– George soha nem gondolta volna, hogy pisztolyt rántok – magyarázta. – Nem is számított rá. Amikor mégis ez történt, nem tudott mit tenni. Ha megnyomja a gombot, meghal – szóval vagy fölrobban, vagy én lövöm le.

George Camronnak még nem állt szándékában meghalni. Ilyen egyszerű ez.

Michael bólintott. – Hogy van a nyakad?

Max megérintette a torkát betekerő kötést.

– Nem nagy seb – mondta. – De azért furcsa.

– Elmondod, mi történt, amíg nem voltam otthon? – kérdezte Michael.

– Megpróbálom.

Max járkálni kezdett a szűk folyosón. Mindent elmesélt, amit a Melegvágó-ügyről tudni lehetett. Michael le nem vette róla a szemét. Arcán akkor sem látszott semmiféle érzelem, amikor apósa és a washingtoni összeesküvés kapcsolatára terelődött a szó.

– És szerinted ki áll a háttérben? – kérdezte Michael.

– Nem tudom.

– Nem Sanders bandája? Ők

látszanak a legkézenfekvőbb gyanúsítottaknak.

Max feje úgy járt előre-hátra, mint az óra ingája.

– Igen is, meg nem is – mondta. Szerintem nem a banda, úgy egészében, vagy Sanders tiszteletes. Ha Sanders ölni is képes, csakhogy bezárassa a klinikát, nem lett volna értelme vállalni ezt a sok nyűgöt – csak néhány orvost kellett volna eltenni láb alól, vagy fölrobbantani a klinikát.

– Hogy érted azt, hogy „a banda, úgy egészében”?

– Hát, lehet, hogy közülük csinálta valaki – Markey, Jenkins, vagy az apósod, a saját szakállára.

– Milyen motivációjuk lenne?

– Nem tudom.

– Mondtál valamit a gyilkosságok sorrendjéről…

Max bólintott. – Valószínűleg semmi jelentősége, de mindig ide lyukadok ki. Hat gyógyult beteg volt. t Elővett egy

darab papírt és írni kezdett:

Trian, S.
Whitherson, W.
Martino, R.
Krutzer, L.
Leander, P.
Singer, A.

– És Bradley Jenkins? – emlékeztette Michael.

– Ő nem gyógyult meg, úgyhogy egy időre nyugodtan elfelejthetjük. – Max a listára mutatott. – Ebben a sorrendben kerültek a klinikára. Trian, Whitherson, Martino – a Melegvágó áldozatai – Krutzer, Leander és Singer előtt egy, másfél évvel korábban feküdtek be. Whitherson volt a legelső beteg.

– Akkor rossz a sorrend – mondta Michael. – Először Triant ölték meg.

– Igaz – értett egyet Max –, de az igazi kérdés ez: hogy lehet, hogy

először az első három gyógyult beteget ölték meg, és nem a második hármat?

Michael egy pillanatra elgondolkodott.

– Ha lett volna elég idő, biztos rájuk is sor kerül – vélte. – Lehet, hogy George-nak nem volt rá alkalma, mielőtt elvitted őket a klinikáról.

– Elképzelhető. George főnöke ezt viszont nyilván előre látta. Azt mondta George-nak, hogy a gyilkosságoknak azt a benyomást kell kelteniük, hogy sorozat-gyilkos műve. Ezt szándékosan olyan egyértelművé tette, hogy csak a hülye nem jött volna rá, hogy a klinika gyógyult betegeit veszi célba. Miért? Tudnia kellett, hogy előbb-utóbb úgyis rájövünk, és nem lesz ideje mind a hatot megöletni, leszámítva persze azt az esetet, hogy…

– Hogy soha nem szándékozott mind a hatot megöletni – fejezte be Michael.

– Pontosan.

– De mi a különbség az első három,

és az utolsó három gyógyult beteg között?

– Érdekes kérdésfelvetés. Vizsgáljuk meg.

A következő óra azzal telt, hogy Max átnézte a Harvey dossziét. Michael a hordágyról figyelte.

– Érdekes – jegyezte meg Max egy óra elteltével.

– Micsoda?

– Triant, Whithersont, és Martinot Bruce Grey vette föl.

– És ez lényeges?

Max megvonta a vállát és lapozott. – Még valami.

– Ml?

– A haverod, Eric Blake azután lépett be a klinikára, hogy Triant, Whithersont és Martinot befektették, de még Krutzer, Leander és Singer színre lépése előtt.

– Ez nekem nem mond semmit.

– Nekem sem. Egyelőre.

– Ki vette föl a másik hármat –

Krutzert, Leandert és Singert?

Max belepillantott a dossziéba. – Haryey.

– Mind a hármat?

– Igen.

– Eric nem vett föl senkit?

– Nem. Ő csak asszisztált.

– Egyéb?

Max továbbra is a dossziékat lapozgatta.

– Nézzük, hogy osztották föl egymás között a vérvizsgálatokat.

– Rendben.

– Lássuk csak… Triant, Whithersont és Martinot eredetileg Bruce vizsgálta. Elméletben ez azt jelenti, hogy később Harvey tesztelte, hogy HIV-pozitívból HIV-negatívak lettek-e.

– És így volt?

Max néhány percig ismét lapozott.

– Aha, így volt. A későbbi HIV-teszteket Harvey csinálta. Most nézzük meg, Bruce tesztelte-e a Harvey által fölvett betegeket. – Tovább kotorászott

a papírok között. Amikor végzett, letette a dossziét.

– Na?

Max feléje fordult.

– Ahogy megbeszélték, Bruce Grey futtatta le a vizsgálatokat. Még Eric is csinált néhányat Krutzeren és Leanderen, a biztonság kedvéért.

– Szóval minden stimmel.

Max bólintott.

– Úgy tűnik. – Fölkapta az összerágott ceruzát és lefirkantott egy gyors táblázatot:

Beteg	Első HIV-teszt	Későbbi HIV-teszt
Trian, S.	Grey	Riker
Whitherson, W.	Grey	Riker
Martino, R.	Grey	Riker
*Krutzer, T.	Riker	

Grey
*Leander, P. Riker
Grey
*Singer, A. Riker
Grey

*Eric Blake csatlakozása után fölvett betegek.

– Akkor mi a gond? – kérdezte Michael.

– Semmi. Menjünk tovább.

Michael fölült. Dr. Sombat, a thai orvos árgus szemekkel figyelte.

– És mi a helyzet Sanders meg a többiek motivációjával?

Max, aki továbbra is a tesztek rotációjával volt elfoglalva, egy másik lapra fölírta az újabb neveket:

Az Egészségügy és Humánszolgáltatási Minisztérium helyettes államtitkára, Raymond

Markey Stephen Jenkins szenátor Dr. John Lowell.

Dr. Sombat fölállt és odalépett hozzájuk.

– Bocsássanak meg – mondta –, de Mr. Silvermannek pihennie keli. Az utóbbi napokban erősen legyengült.

– Semmi bajom – közölte Michael.

– Nem, igaza van, Michael. – Max mosolygott. – Pihenj egy kicsit, iszonyú rondán nézel ki.

– Egy kicsit ideges vagyok.

A thai orvos elővett egy injekcióstűt.

– Ez majd segít. Kérem, feküdjön le.

Miközben Michael elaludt, Max az előtte lévő papíron szereplő három nevet bámulta.

Markey, Jenkins, és Lowell.

Úgy hangzik, mint valami New York-i ügyvédi iroda.

***

Sara a botjára támaszkodva bebicegett az ajtón. Visszatekercselte az üzenetrögzítő kazettáját, hallgatta a recsegő hangot, és várta, hogy a szalag elinduljon. Az első két hívó letette. A harmadik Harvey volt.

– Sara, Harvey vagyok. Hívj föl a klinikán, amint tudsz! Öööö… elég fontos. Szia.

Sara már a kagylóért nyúlt, amikor csöngeni kezdett a telefon. – Halló?

– Halló, Sara? Jennifer Riker vagyok.

– Szervusz, Jennifer. Hogy vagy?

– Kösz, jól. – Szünet. – Sara, hallottál már valamit…?

– Még semmit – felelte gyorsan Sara.

– Bárcsak tudnék segíteni!

– Minden rendben lesz.

– Remélem, kiderül valami abból a csomagból, amit Harvey-nak küldtem.

– Milyen csomagból?

– Nem hívott föl Harvey?

– A rögzítőn hagyott üzenetet, de még nem volt időm visszahívni. Milyen csomag, Jennifer?

– Bruce föladott magának egy csomagot a kaliforniai postafiókja címére. Aznap, amikor meghalt. Lehet, hogy nincs semmi jelentősége…

– Miféle csomagot?

– Mindenféle dossziék meg vérminták voltak benne. Ma kellett odaérnie Harvey-hoz.

– Köszönöm, hogy fölhívtál, Jennifer. Igazán nem akarlak sürgetni…

– Értem én. Sok szerencsét, Sara.

Sara letette és gyorsan a klinika számát tárcsázta.

– Dr. Rikert keresem. Sara Lowell vagyok.

– A doktor úr viziten van, Ms. Lowell. Jelezzek neki?

– Csak mondja meg, hogy elindultam a klinikára.

– Természetesen, Ms. Lowell.

Viszont hallásra.

Sara fölkapta a botját és az ajtó felé indult.

***

New York, JFK repülőtér.

Willie Monticelli őrmester fölmutatta az igazolványát, beszállt a gépbe és a hátsó, elszeparált részbe ment.

– Helló, Tikkes.

– Szia, Willie.

– Itt a mentő Silvermanért – mondta.

– Kiszagolt már valamit a sajtó? – érdeklődött Max.

– Még nem. Majd itt a pályán kiosonunk vele. Olyan sötét van, mint a pokolban. Senki nem fogja meglátni.

– Megtaláltad Sarát?

– A klinikán van.

– Beszéltéi vele?

Willie megrázta a fejét. – Azt mondtad, hogy ne.

Max járkálni kezdett.

– Jó, rendben. Én elmegyek Michaellel és az orvossal.

– Én nem tenném, Tikkes.

– Hogy hogy?

– Telefonáltak a megyei halottkém irodájából. Ralph Edmund azt mondja, hogy megvan az a létfontosságú információ, amit Riccardo Martinoval kapcsolatban kórtól. Azt is mondta, hogy te *mindenképpen* látni akarod majd. A halottasházban vár.

Max érezte, hogy végighullámzik rajta az izgalom ismerős érzése. Ha Martino tesztjével kapcsolatban beigazolódik a gyanúja…

– Az orvos majd elkíséri Michaelt a kórházba – mondta Max sietve. – Willie, mint egy őrült, úgy hajts a halottasházba.

Willie elvigyorodott. – Na végre.

***

– Tessék, asszonyom.

– Köszönöm. – Susan Grey kifizette a taxit. Hosszú (túlságosan hosszú) távollét után ő és Tommy fia végre otthon vannak. Otthon. A városban. Tömérdek ember között. Az életben. Susannak mindez rettentően hiányzott, ezért is jöttek haza két nappal hamarabb. Eleinte kellemes, sőt, jótékony hatású volt az erdőben bóklászni. De aztán mindkettőjüket kezdte megviselni. Tommyval együtt eljutottak arra a pontra, hogy a régi jó civilizáció után vágyakoztak. Igen, az amerikai civilizáció. Elektromos áram. Melegvíz. Borotvált férfiak. Szőrtelenített lábú nők. Televízió. A megszokott tévésorozatok.

A Michelob Light-reklám. A *Cosmopolitan* számai. Szupermarket. Normális étel.

De az elvonulás bevált. Minthogy semmi egyéb dolguk nem akadt, kénytelenek voltak szembenézni a

problémáikkal, megbeszélni Bruce öngyilkosságát, értelmet találni az életüknek. Még nem volt minden tökéletes, de legalább jó úton jártak a normális élet felé. Tommy már nem őt vádolta apja haláláért, és ez nagyon nagy eredmény.

Bárcsak én se vádolnám magam…

Tommy fölkapta anyja bőröndjét.

– Majd én hozom, Mami – mondta. Mosolya, amely annyira az apjáé volt, belehasított Susan szívébe.

– Köszönöm, édesem.

Tommy az ajtóhoz cipelte a bőröndöt és lenyomta a kilincset.

Miért, Bruce? Egyáltalán nem voltál egy öngyilkos típus. Miért dobtad el az életet? Miért hagytad apa nélkül a fiadat?

Susan már egymilliószor föltette magának ezeket a kérdéseket, de nem talált választ. Úgy gondolta, hogy sohasem fogja megtudni, aztán egy napon már nem kérdezi meg magától,

és folyik tovább az élet.

Miért…?

Beléptek a lakásba.

– Jennifer? – kiabálta Susan.

– Susan? Te vagy az?

– Egy kicsit korábban jöttünk haza – szólt vissza Susan. – Az erdő kezdett az idegeinkre menni. Mi újság a civilizált világban?

Jennifer nem válaszolt. Kijött a konyhából és rájuk nézett. Susant megdöbbentette nővére változása. Arca hamuszürke, szemelt sötét karikák szegélyezték; olyanok voltak, mintha napok óta le sem hunyta volna őket. Teste törékenynek, tartása megtörtnek látszott.

Bal kezében egy fehót borítékot tartott. – Jen…?

Jennifer átadta Susannak a borítékot.

– Ez – kezdte –, neked jött.

Susan elvette a levelet. A szájába harapott, hogy elfojtsa sikoltását, amikor fölismerte a kézírást.

23

A laborban ölöm meg mind a kettőt.

Bárcsak lenne valami más megoldás! Nem vagyok gyilkos. Nem találok benne örömet. Gyűlölöm. Félek tőle. De mi más választásom maradt?

Semmilyen.

Állandóan remeg a kezem. Minden kisiklott.

Olyan egyszerű és pontos volt a terv. De túllőttem a célon. Túl sokat akartam markolni. Michaelt mindenképpen bele kellett vonni, de számolnom kellett volna az esetleges problémákkal. Most sarokba vagyok szorítva, és egyetlen dolog maradt, amit tehetek.

Újra ölni.

Szédülök, de tudom, hogy meg kell

lennie. Nincs visszaút. Folytatnom kell. Két újabb életet – egy orvosét és egy gyönyörű nőét – kell föláldoznom. Aztán minden rendbe jön. Minden visszatér a régi kerékvágásba.

Koncentrálnom kell. Nem szabad elfelejtenem, miért csinálom ezt. Ki kell irtanom magamból a szentimentalizmust. Nagyon nehéz, de ezt most nekem magamnak kell megtennem. Most nincs George Camron, aki helyettem elvégezné. Az én telkemen fog száradni egy ártatlan ember, egy ártatlan nő és a méhében hordott magzat élete.

Elég volt!

A jövőre kell gondolnom, a célomra, az álmomra. És Sara Lowellnek is így lesz a legjobb. Ha Sara Lowell meghal, többé nem érez fájdalmat. Ebben vigasztalódom. Sara Lowell erős nő, sok akadályt leküzdött már életében. De soha olyan fájdalmat nem tapasztalt, mint

amilyen most vár rá.

Soha nem akartam ártatlan embereket gyilkolni. De meg kellett tennem:

Bruce Grey…

Janice Matley…

Michael Silverman…

És most újabb két név.

Ha mindketten a laborban lesznek.

***

Sara kopogtatott.

– Tessék! – szólt ki Harvey.

Sara kinyitotta az ajtót és belépett az irodába. Harvey ismét fáradt mosollyal fogadta.

– Szia, Sara. Jelentkezett már Bernstein hadnagy?

– Még nem. Megkaptam az üzenetedet a rögzítőn.

– Helyes.

– Ha jól sejtem, Bruce csomagja miatt kerestél.

Harvey bólintott.

– Ezek szerint beszéltéi Jenniferrel.

– Egy órája – válaszolta Sara. – Megkaptad?

– Ma reggel jött meg.

– És?

Harvey nagyot sóhajtott.

– Még semmit nem tudok, Sara. órák óta a dossziékat tanulmányozom, de továbbra sem tudom, mire véljem.

– Megnézhetem?

– Természetesen. – Azzal fölemelt az asztalról egy csomag dossziét és átadta. – Ezek voltak Bruce csomagjában. Hat darab.

– A hat gyógyult beteg?

Harvey bólintott. – Ezen kívül volt még hat műanyag doboz, mindegyikben két-két ampulla, a betegek vérével. Az egyikre egy A, a másikra egy B van írva.

Sara szeme végigfutott Trian, majd Whitherson dossziéján. – Mit jelent ez az utolsó bekezdés?

– A „DNS. A vs. B”? Én sem értem.

Sara megnézte minden dosszié utolsó oldalát.

– Ugyanez áll mindegyik végén.

– Igen. Nem tudom, miért. Nagyon különös. Feltételezem, hogy az A és a 6 az ampullákat jelenti.

Sara hátradőlt és lehunyta a szemét. DNS. Hirtelen elemi erővel tért vissza egy emlék. Előrehajolt, és szinte kiabálva mondta:

– Emlékszel a Betsy Jackson-féle gyilkosságra?

– Amikor a férfi a hentesbárddal megölte a feleségét?

Sara bólintott.

– Az esetre a DNS-teszt miatt az egész ország odafigyelt. A helyszínen B negatív vért találtak – Betsy Jackson férjének, Kevinnek is B negatív vére volt. Kevin Jackson ügyvédei viszont azt állították, hogy sok ember van, aki B negatív, ezért ez nem bizonyítók.

– Most már emlékszem – mondta

Harvey. – A DNS-teszt pedig bebizonyította, hogy a helyszínen talált vér pontosan megegyezik Kevin Jacksonéval?

– Igen. Amikor Jackson ügyvédje kétségbe vonta a teszt megbízhatóságát, a vád bebizonyította, hogy a DNS-teszt 99,7 százalékban pontos.

– És mi köze ennek Bruce Grey-hez?

– Tegyük föl – folytatta Sara –. hogy Bruce össze akarta hasonlítani egy beteg vérmintáit, hogy egyeznek-e.

– Miért?

– Azt nem tudom – mondta Sara. – Valami okból kifolyólag talán oka volt föltételezni, hogy az A jelű ampullában lévő vér nem egyezik a B jelűben lévővel. Lehet, hogy arra gondolt, valaki kicserélte…

– Hóó, lassabban, Sara. Neked is, és Bernstein hadnagynak is elmondtam, hogy mindig ketten futtattuk le a vérvizsgálatokat. A vérmintákkal nem lehetett probléma.

– De számításba kell venni még valamit – mondta Sara. – Eric a tudtod nélkül vett vért Michaeltől.

– Tehát?

– Tehát máskor is megtehette. És Bruce is megtehette.

– Mi célból?

– Azt nem tudom, de ennek valahogy köze lehet az egészhez. Először is, Bruce vérmintákat ad föl magának, a DNS-tesztre vonatkozó utalással. Aztán Eric vért vesz Michaeltől, a te határozott utasításod ellenére.

– És? Csak nem azt akarod mondani, hogy Eric valamiképpen benne van ebben az egészben?

– Semmit nem akarok mondani – felelte Sara. – Ezt csak úgy tudhatjuk meg, ha a vérmintákon lefuttatjuk a DNS-tesztet. Most hol vannak?

– A vérminták? A laborban.

– Van Ericnek kulcsa a laborhoz?

– Persze.

Sara jeges borzongást érzett. Hangja

mintha nagyon távolról jött volna.

– Itt van most Eric a klinikán?

– Igen.

– Találkoztál vele?

– Igen, nem sokkal ezelőtt. Miért?

Sara nyelt egyet.

– Megkérdezted, miért vett vért Michaeltől a te beleegyezésed nélkül?

– Azt mondta, hogy a diagnózishoz kellett, csak ezért.

– És te hittél neki?

Harvey ránézett.

– Miért ne hittem volna?

– Korábban is csinált már ilyet?

Csend.

– Nem – felelte Harvey vontatottan. – Még soha.

Sara fölállt.

– A laborba keli mennünk.

– Miért?

– Lehet, hogy Eric ott van és épp most semmisíti meg a bizonyítékokat.

– Bizonyítékokat? Sara, miről beszélsz?

– A vérmintákról – felelte türelmetlenül. – Miért adta volna őket postára Bruce, ha nem lennének fontosak? Harvey, figyelj rám: valaki azért ölte meg Bruce-t, hogy megszerezze azt a csomagot.

Harvey szólásra nyitotta a száját, aztán becsukta.

– Az isten verje meg! – Fölállt és az ajtóhoz rohant.

– Mi van? – kérdezte Sara döbbenten.

Harvey megállt, megfordult, és közölte vele az iszonytató tényt.

– Eric a laborban van.

***

Ralph Edmund egy hulla mellett állt és éppen szuvlakit falatozott, amikor Max bezuhant a halottasházba.

– Willie azt mondja, hogy beszélni akarsz velem.

Ralph fölnézett. A szósz kifolyt a

pitéből, le kesztyűs kezére, onnan meg a nadrágjára.

– Dobj ide egy szalvétát, jó, Tikkes?

– Hol vannak?

Ralph a könyökével mutatta az irány, és közben igyekezett visszatartani az áradó szuvlakit.

– Ott lent. Az alsó fiókban. Csipkedd magad, mielőtt ez a szar ráfolyik ennek a fickónak a beleire!

Max fölkapott egy rakás szalvétát és odavitte őket Raiph-hoz, de igyekezett nem ránézni az asztalon fekvő mozdulatlan alakra. Max nem bírta a hullákat, és idelent minden óvatlan pillantás kellemetlen meglepetéseket tartogatott. Egy karambol arc nélküli áldozata. Egy hajléktalan, akit összerágtak a patkányok. Egy csecsemő, aki kiesett a negyedikről.

– Nesze, fogd meg egy kicsit! – Ralph Edmund átadta a szuvlakit Maxnak, és elvette a szalvétákat.

– Nézd, Ralph…

– Várj egy cseppet! – Ralph letörölte a kezét és a nadrágját, kesztyűt cseréit, és visszakérte a szuviakit.

– Na, koszi.

Max, miközben továbbra is megpróbálta távol tartani tekintetét az asztaltól, megkérdezte:

– Willie azt mondja, hogy megvannak Riccardo Martinó tesztjeinek eredményei.

Ralph megint bekapott egy falatot és bólintott.

– Amikor először kérted őket, nem értettem a jelentőségüket. Egyértelmű volt, hogy Martino nem az AIDS-szel kapcsolatos valamibe halt bele.

– Tudom.

– Úgy értem, az AIDS-nek az égvilágon semmi köze nem volt a hálái okához. De aztán valamelyik este láttam a riportot a tévében – azt, amelyik arról szólt, hogy Martino meg még néhány AIDS-es HIV-negatív lett

– és arra gondoltam: ez a Tikkes töri valamiben a fejét.

– Ralph, egy perc időm sincs. HIV-negatív volt Marti-nő, igen vagy nem?

Ralph elmosolyodott. – Nem.

– Biztos vagy ebben?

– Olyan biztos, mint Martino HIV-pozitívja. A biztonság kedvéért két Western biotot és két ELISÁt futtattam le rajta. Ha Martino kigyógyult az AIDS-ből, akkor a tesztjeiből ez nemigen derűi ki. Csináltam egy T-sejtvizsgálatot is, és a szám veszélyesen alacsony.

– Tehát azt mondod…

– Riccardo Martino AIDS-es volt.

Max érezte, hogy menten összerogynak alatta a lábal.

– Hol egy telefon?

– Ott.

Max odavágtatott, fölkapta a kagylót, és a rejtekhely szÁt mát tárcsázta. Várta, hogy Dr. Zry fölvegye.

Zry fölvette.

– Halló?

– Megvannak már a HIV-teszt eredmények Krutzer-től, Leandertől és Singertől? – kérdezte Max.

– Igen, minden egyezik.

– Mind a három beteg meggyógyult.

– Aha. HIV-negatívok.

– Biztos vagy benne?

– Persze, hogy biztos. Krutzer, Leander és Singer kigyógyultak az AIDS-ből. Ez valami csoda, Tikkes.

– Szerinted milyen állapotban vannak?

– Egészségesebbek már nem is lehetnének. Csak az SR1 néhány mellékhatása érződik még.

Max letette, vadul száguldott az agya. Foszlányok röpködtek erre-arra, és Max végre most először volt képes utánuk nyúlni, megfogni, rendszerezni, és egymáshoz illeszteni őket. Az első három gyógyult beteg. A vizsgálatok. Grey betegei. Riker betegei. Eric. Sanders. Sara apja. A szenátor.

Markey. A vérvizsgálatok, azok az istenverte vérvizsgálatok. Martino HIV-pozitív. Krutzer, Leander, Singer HIV-negatív.

A vérvizsgálatok.

Gondolatban végigpörgette az anamnézisokat. Aztán elővette azt a táblázatot, amelyet a repülőgépen csinált:

Beteg	Első HIV-teszt	Későbbi HIV-teszt
Trian, S.	Grey	Riker
Whitherson, W.	Grey	Riker
Martino, R.	Grey	Riker
*Krutzer, T.	Riker widt	Grey
*Leander, P.	Riker	Grey
*Singer, A.	Riker	

Grey

*Eric Blake csatlakozása után fölvett betegek.

Letette. Úgy érezte magát, mint akinek egy szélsebesen forgó asztalon fekvő könyvet kellene olvasnia. Michael mint Markey kísérleti nyula. Az az este, amikor Michaelt elrabolták. Sara és Reece találkozik Eric Blake-kel. Sara fölmegy az emeletre. Fölvisz valamit Eric helyett. Majdnem mindent elront George-nak és a megbízójának. És George Camron azt mondta, hogy a honoráriuma késett, hogy csak mostanában kapta meg…

– Jaj, ne…

Hideg, sötét félelem futott végig rajta sűrű hullámokban.

Ralph továbbra is a fejét tömte.

– Ez a Melegvágó-ügy egyre őrültebb és őrültebb fordulatokat vesz, mi, Tikkes?

Max lassan ingatta a fejét.

– Nem, Ralph – kezdte. – Most végre kezd összeállni a kép.

Ralph beletömte a szájába a maradék szuvlakit és lenyalogatta az ujjait.

– Tudod már, ki ölte meg ezeket a palikat, Tikkes?

Max bólintott és a kijárat felé rohant.

– Most már igen.

***

Sara lába lüktetett a fájdalomtól, ahogy a száguldó Harvey után bicegett. Vadul zakatolt a szíve, mintha egy madár beszorult volna a mellkasába, de inkább a félelem volt az oka, mint a kimerültség. Harvey-ra pillantott. Arcán eltökéltség látszott, határozott, rezzenéstelen szemekkel nézett előre, szája egyetlen vonallá vékonyodott, keze ökölbe szorult.

– Beszéltei Ericnek a csomagról? – kérdezte.

Harvey először habozott, aztán bólintott.

– Most épp néhány kísérletet kell előkészítenie.

Szavai nyomán mindketten fokozták az iramot. Sara igyekezett mellette maradni, sántítása furcsa, egy lábon való ugrálássá változott.

Harvey lefékezett a labor előtt.

– Jól vagy? – kérdezte.

– Igen.

Harvey bólintott, és a kilincs felé nyúlt. Lenyomta.

– Zárva – állapította meg.

– Ez normálisnak számít?

– Ha Eric bent van, akkor nem.

Harvey keresgélni kezdte a kulcsait. Amikor megtalálta, beillesztette a zárba. Egy pillanattal később az ajtó boldogtalan nyikorgással föltárult.

– Eric? – szólt be Harvey.

Semmi válasz. A sötétítő lehúzva, a

neonok eloltva. A laborban teljes sötétség honolt.

Harvey fölkattintotta a lámpákat. A helyiséget azon nyomban megtöltötte a neonfény. A sarokban álló asztalhoz lépett.

– Úristen!

– Mi az?

– Eltűntek a vérminták, ide raktam őket az asztalra.

– Benézett az asztal alá, a polcok mögé. Semmi. – Nézz körül a hűtőkamrában – mondta. – Addig én szétnézek a szekrényében.

– Azt hittem, elzárjátok a privát dossziékat.

– Így is van. De én most szétrúgom az egészet.

Sara elsántikált a laborasztalok, a Bunsen-égők, a kémcsöves állványok, a faira függesztett periódusos rendszer táblája és az állítható magasságú székek, a megszámolhatatlan mennyiségű diagram és papírfecni

mellett. A labor inkább egy nyolcadik osztályos kémiaszertárra emlékeztetett, mint egy ultramodern kutató-központra. Ennek ellenére áradt belőle a szakmai hozzáértés. Minden makulátlanul tiszta volt. A mikroszkópok és a különféle eszközök a legfejlettebb technika jelenlétéről árulkodtak.

Amikor odaért a hűtőkamra ajtajához, egy pillanatra megfordult. Harvey egy fémvonalzóval feszegette Eric privát szekrényének felső fiókját. Sara hallotta, hogy nyögdécsel az erőlködéstől. Visszafordult az ajtóhoz. Remélte, hogy a vérminták a hűtőkamrában lesznek. Remélte, hogyÉriekéi kapcsolatos gyanúja megalapozatlannak bizonyul, hogy Eric semmit rosszat nem tett, hogy Eric még mindig a barátjuk…

Az ajtó fogantyúja hidegen sütötte a kezét. Rákulcsolta az ujjait és megrántotta. Az engedett, és Sarát azonnal megcsapta a jeges levegő.

Tarkóján az izgalomtól égnek meredtek a pihék. Hátrahúzta az ajtót, belépett a nyílásba és belesett.

Vett egy nagy levegőt, de moccanni sem bírt.

A sikoltás ott volt a torkában, de csak egy furcsa, fölismerhetetlen hang – valamiféle morgás – talált magának utat az ajkai között. Meredt előre, kitágult szemekkel.

Eric Blake véres holtteste kitekeredve feküdt előtte a földön.

Egy teljes perc telt el, mielőtt elfordult a halott testtől és Harvey-t kereste tekintetével. Harvey egy pisztolyt szegezett rá. Sem meglepetés, sem pánik nem látszott az arcán, csupán kimerültség, szomorúság, legyőzöttség – egy olyan ember arca, akinek munkába menet defektet kapott a kocsija. Szaggatottan lélegzett, bezárta maga mögött a labor ajtaját és mosolyogni próbáit.

– Nem volt időm elvinni – közölte

magyarázatképpen.

24

Susan Grey lábai elgyengültek. Csak bámult Bruce ismerős kézírásával papírra vetett nevére.

– Nézd meg a másik oldalt – mondta Jennifer kongó hangon.

Sara megfordította a borítékot.

FELBONTANDÓ HALÁLOM UTÁN

Erőtlenül a díványra zuhant, tekintete szinte rátapadt a borítékra.

– Újabb búcsúlevél?

– Nem tudom.

– Mami…

– Gyere velem, Tommy – mondta Jennifer, és kivezette a gyereket a nappaliból. – Nézzünk szét a konyhában!

Amikor magára maradt, Susan megint megnézte a boríték első oldalát.

SUSAN

Halott férje hatalmas nyomtatott nagybetűkkel írta rá a nevét. Az ismerős kézírás láttán Susan szívébe belenyilallt a fájdalom. Rá tudott nézni Bruce fényképére, meg tudta hallgatni a hangját kazettán, sőt, a közös videófelvételek végignézése sem okozott elviselhetetlen fájdalmat. A kézírásban viszont volt valami személyes, valami annyira egyéni, annyira hátborzongató, hogy egy pillanatra el kellett fordítania a fejét.

Susan hátradobta a szeméből hosszú barna haját, és reszkető kezekkel fölszakította a borítékot. Több sűrűn teleírt oldal hullott ki belőle a földre. Susan előrehajolt, összeszedte és széthajtotta őket. Ahogy olvasni kezdte a sorokat, szemei egyre tágabbra

nyíltak.

Kedves Susan!

Ha ezt a levelet olvasod, akkor beigazolódott a gyanúm. Az elmúlt két hétben egyre abban reménykedtem, hogy pusztán csak paranoid vagyok, vagy akár teljesen elvesztettem a józan eszem. Nagyon szerettem volna, ha nincs igazam. Még az sem biztos, hogy elküldöm neked ezt a levelet, mert akár tetszik, akár nem, ezzel veszélybe sodorlak. Valaki ölni is képes lesz azért, hogy megszerezze ezt a csomagot. Valaki már megölt két embert (és most, hogy halott vagyok, hármat) amiatt, ami a klinikán történik.

Örülnék, ha épkézláb

tanácsot tudnék adni, mihez kezdj azzal, amit itt leírok, de nem tudok. Valószínűleg az OEI-hez kellett volna fordulnom, vagy a sajtóhoz, és megmutatni nekik a bizonyítékaimat, de féltem a következményektől. Azt hittem, egyedül is képes leszek megbirkózni a feladattal. Mint kiderült, tévedtem. De ha a sajtó révén fölfedtem volna az igazságot, az ellenségeink kezére játszottam volna. Azoknak a fanatikusoknak a kezére, akik el akarják venni az AIDS-kutatásra szánt pénzt. A döntést most neked kell meghoznod.

Hol történt a hiba? Nem tudom. Mikor kezdtem gyanakodni? Erre sem könnyű válaszolni. Azt

hiszem, az első haláleset, vagyis Scott Trian meggyilkolása után, de valószínűbb, hogy akkor, amikor Bili Whithersont hasonló körülmények között ölték meg. A gyilkosságok időzítése nagyon furcsa egybeesésnek tűnt. Harvey és Eric nem osztották a véleményemet. ők attól féltek, hogy valaki a gyógyult betegeinket vette célba. Nekem viszont föltűnt valami különös – Trian és Whitherson állapota az utóbbi időben egyre rosszabbodott. Mindnyájan azt hittük, hogy az SR1 mellékhatásai jelentkeznek. Akármi volt is Scott és Bili baja, még a korai szakaszban tartott, de mi van akkor, ha valahogy az AIDS-szel állt

kapcsolatban?

Most, hogy mindkettőjüket eltemették, ennek kiderítésére már nincs mód. Fölvetettem Harvey-nak a kérdést, de ő csak a vállát vonogatta, ami egyáltalán nem vallott rá. Nem hagytam annyiban a dolgot, de minél többet beszéltem róla, Harvey annál ellenségesebb lett. „Végül is kinek az oldalán állsz?” kérdezte. „Ha azt hiszed, hogy nem használ a kúra, menj, és vizsgáid meg Krutzert, Leandert és Singert.”

Meg is tettem. Megkönnyebbülten láttam, hogy továbbra – is HIV-negatívok voltak. Viszont ők nem kapták a kezelést olyan régóta, mint Trian vagy Whitherson. Ez nem hagyott

nyugodni. Elhatároztam, hogy megint beszélek Harvey-val, de meggondoltam magam. Nagyon ideges volt a kilátásba helyezett költségvetési elvonások miatt. A kutatási támogatásokat elosztó bizottság tagjai kiéhezett keselyűkként készültek lecsapni ránk. A támogatások megszerzéséért folyó verseny hihetetlenül kegyetlen. A végén már többet foglalkoztunk a költségvetéssel, mint a betegek gyógyításával – ez szomorú, de így volt.

Úgy döntöttem, hogy Harvey tudta nélkül vért veszek Riccardo Martinotól (a csomagban megtalálod a kórlapját). Aztán

megvizsgáltam a vérét. Amikor a Western biot és az ELISA eredményei megjöttek, majdnem elájultam. Martino HIV-pozitív volt. AIDS-es. Pánikba estem és a szörnyű hírrel rohanni kezdtem Harvey irodája felé. De valami megállított. Harvey elvakult megszállottsága mindig aggodalommal töltött el, de most szó szerint féltem tőle. Bármelyik percben megvonhatták tőlünk a támogatást, és tudtam, hogy Harvey bármit megtenne a kutatás folytatása érdekében. De vajon milyen messzire ment el?

Higgadtan bementem hozzá az irodába és megkérdeztem, mikorra tervezi Martino újabb

tesztjét. Közölte, hogy másnapra meglesz az eredmény. Amikor másnap fölébredtem, ész nélkül rohantam a laborba. Kikerestem Marti-nő kódját és megnéztem az eredményt. Képzelheted a megdöbbenésemet, amikor mind a Western biot, mind az ELISA azt mutatta, hogy Martino HIV-negatív, nem pedig HIV-pozitív.

Hogyan lehetséges ez? Lehet, hogy egyikünk tesztje téves? Tényleg hat az SR1? Végleges, vagy csak átmeneti gyógyulást hoz? És hogy illik a képbe Scott Trian és Bill Whitherson meggyilkolása? Azért ölték meg őket, mert valaki romba akarja dönteni a klinikát? A véletlenek szörnyű egybeesése? Vagy

valami másról van szó?

Másrészt viszont Krutzert, Leandert és Singert én magam vizsgáltam meg, és mindegyiküket gyógyultnak találtam. Ez vitán fölül állt. Tehát mivel gyanúsíthatom Harvey-t? Meghamisította néhány beteg eredményét, másokét viszont nem? Ennek nem sok értelme lett volna. Egyébként is, a vizsgálatok nagy részét Winston O'Connor csinálta. Néha Eric. Maga Harvey csak nagyon ritkán.

Eltartott egy ideig, Susan, de végül rájöttem. Harvey bűnének bizonyítékai a csomagban vannak.

A gépem hamarosan leszáll, úgyhogy lassan be kell fejeznem. Lehet, hogy érzelgősen hangzik, de nem

tudom, mi vár rám, ha földet érek. Ezért nem bocsátkozom hosszadalmas magyarázkodásba, hanem inkább megkérnélek valamire. Elküldöm neked a betegekről vezetett naplóimat. A bangkoki adatbankunkból elhoztam a vérmintákat. A klinika szabályainak megfelelően Eric Blake vagy Winston O'Connor a vizsgálatok után minden mintát oda küldött. Látni fogod, hogy minden beteghez két minta tartozik, egy A és egy B jelű.

Az A mintát akkor vettük a betegtől, amikor befeküdt hozzánk (vagyis HIV-pozitív). A B-t pedig akkor, amikor meggyógyult (vagyis HIV-negatív). Kérj meg valakit, hogy csináljon DNS-

tesztet a két vérmintán. Ha nem egyeznek, világossá válik, mi történt.

A gép leszállt. Nem tudom, egyedül dolgozik-e Harvey, vagy segít neki valaki. Nem tudom elképzelni, hogy ő mészárolta le Triant és Whithersont, ezért feltételezem, hogy cinkosai vannak. Biztos vagyok benne, hogy én leszek a következő. Ma éjszaka megpróbálok elbújni valahol. Holnap reggel bemegyek a klinikára és magyarázatot követelek tőle.

Ott a sok ember miatt biztonságban fogom magam érezni. Mivel most olvasod ezt a levelet, nyilván elszúrtam valahol. Szeretném, ha tudnád, hogy

szeretlek téged, Susan, és nagyon sajnálom, hogy annyi fájdalmat okoztam neked. Kérlek, mondd meg Tommynak, hogy az apja mindig szeretni fogja, és valamiképpen mindig vele lesz.

Isten veled, Susan.

Bruce

Susan nem mozdult. Nagyon sokáig csak ült a díványon. Nem kellett még egyszer elolvasnia a levelet.

– Susan?

Susan a nővére felé fordult.

– Bruce egy csomagot említett – mondta.

– Tegnap elküldtem Harvey-nak. Azt mondta, fontos lehet.

Susan kiegyenesedett.

– Tud erről rajtad kívül valaki?

– Csak Sara. Nemrég beszéltem vele. Bement Harvey-hoz a klinikára.

***

– Igazán sajnálom, Sara – mondta Harvey, és a pisztolyt a bal kezéből átvette a jobba, – Soha nem akartalak bántani.

Sara hitetlenkedve, elborzadva bámult rá. – Te?

– Igen.

– Meggyilkoltad a saját betegeidet?

– Nem gyilkoltam meg őket – helyesbített. – Föláldoztam őket. Nem vagyok szörnyeteg, Sara.

Sara a mögötte fekvő holttestre mutatott.

– Ezt Ericnek mondd!

Harvey fáradtan elmosolyodott.

– Te ezt nem értheted.

Sara nem szólt semmit.

– Kezdettől fogva iszonyatos nagy volt a küzdelem – folytatta. – Befolyásos emberek akartak eltaposni minket. El sem tudod képzelni, min

mentünk keresztül, hogy megkapjuk a támogatást, amivel elindulhatunk.

Sara, amikor végre megtalálta a hangját, csak ennyit bírt kinyögni: – Megölted a saját betegeidet?

– Nemsokára úgyis meghaltak volna.

– Mitől?

– Az AIDS-től.

Csönd. – Azt hittem, meggyógyultak.

– Nem. – Harvey szomorúan mosolygott. – Kérlek, Sara. Nagyon régóta ismersz. Nem vagyok gonosz. Szeretném, ha megértenéd, mielőtt…

– Mielőtt?

– Nagyon sajnálom. Szeretném, ha lenne más megoldás, de nincs. Amint Jennifer beszélt neked a csomagról, én már nem tehettem semmit. Őt nem lesz nehéz meggyőzni arról, hogy Bruce iratainak semmi köze nincs a Melegvágóhoz. Te viszont ragaszkodnál a DNS-teszthez.

– Meg fogsz ölni. Ez nem volt kérdés a számomra.

– Téged is föl kell áldozni, igen.

– És megölöd a gyerekemet.

Harvey szempillája megrebbent. – Ne hidd, hogy örömmel teszem! Tudod, Sara, az AIDS nem olyan betegség, mint a többi. Az egyik pillanatban az egész világ erre figyel. A másikban már senki nem törődik vele. Rajta keli tartanom a világ figyelmét.

– Az SR1 hatástalan, igaz? Soha nem gyógyult meg tőle senki. Az egész hazugság volt.

– Az állatkísérletekben tökéletesen bevált – mondta Harvey. – Ezt még az ÉGYI is elismerte. A baj az, hogy embereken valamiért nem hat. De csak idő kérdése, amíg…

– Akkor Michael halálra van ítélve.

Harvey a fejét ingatta.

– Olyan közel vagyok már hozzá, Sara, olyan istenverte közel. Már csak egy kis időre lenne szükségem, hogy tökéletesítsem. De el akarták venni a támogatást. Sanders és a bandája tett

volna róla. Itt álltunk volna pénz nélkül. Ki kellett találnom valamit, Sara. Vissza kellett szereznem valahogy azt a pénzt.

– Ezért meghamisítottad az eredményeket.

– Nem volt nehéz – mondta. – Triantől, Whithersontól és Martinotól én vettem vért. Csak ki kellett cserélni a kémcsöveket, valaki olyannak a vérét vizsgáltatni, aki HIV-negatív volt. Tökéletesen ment.

– Akkor miért ölted meg őket?

– Mert a halálukon voltak – mondta. – Az SR1-től a betegség egy időre remisszióba került, de a kezelés végül csak meggyorsította a leépülésüket. Állapotuk rosszabbodását nem lehetett a végtelenségig a szérum mellékhatásaival magyarázni. Meg kellett szabadulnom a bizonyítéktól. Az AIDS-vírus egy két hónapon belül úgyis végzett volna velük.

– Szóval megöletted őket.

Harvey tagadóan rázta a fejét. – Nem „megölettem” őket. George csak fölgyorsította az elkerülhetetlent.

– Ezt nem tudom elhinni.

– Értük tettem, Sara, nem magamért.

– Értük? – ismételte Sara elképedve. – Elvetted életük utolsó drága hónapjait – értük?

– Nem akartam, hogy hiába haljanak meg. Azt akartam, hogy a haláluk jelentsen valamit, hogy segítse az AIDS elleni harcot.

– Mi a fenéről beszélsz te itt?

Harvey szemei csillogtak.

– A közvélemény figyelméről, Sara. A sajtó nem foglalkozik túl sokáig egy orvosi felfedezéssel, de ha belép a képbe egy Melegvágó, akkor az egész ország erről beszél. Gondolj csak vissza a *News Flash* riportjára. Parker többet beszélt a gyilkosságokról, mint az AIDS gyógyításáról. A gyilkosságok úgy fölzaklatták az embereket, hogy arra még Sanders is büszke lett volna.

Az adás óta rekordnagyságú adományok folynak be hozzánk, de nemcsak azért, mert közei járunk a szérum fölfedezéséhez, hanem mert az emberek fölháborodtak a gyilkosságok miatt.

Sara megmarkolta a botját.

– Te őrült gazember!

– Nem, Sara, én csak racionálisan gondolkodom. Én a hasznosság szempontjából nézem a dolgot. Trian, Whitherson és Martino borzalmas, igen fájdalmas halálnak nézett elébe. Ehelyett gyorsan, fájdalom nélkül távoztak az élők sorából, miközben hozzájárultak a szérum tökéletesítéséhez.

– A csonkítást és a kínzást te könyörületes halálnak mered nevezni?

Harvey arcáról eltűnt a mosoly.

– Annak nem lett volna szabad megtörténnie – mondta sietve. – Az George műve volt. Amint tudomást szereztem róla, megtiltottam neki. Ez

hiba volt.

– És Bruce meg Janice? Újabb hiba?

– Soha nem akartam ártani nekik. Bruce rájött az igazságra. Muszáj volt elhallgattatni. Janice-t George ölte meg, amikor összetalálkoztak Michael szobája előtt. Nem volt mit tenni. Mindenkinél jobban gyászolom őket. Éjszakánként miattuk nem tudok aludni. De félre keli tennem a fájdalmat. Amikor a célra gondolok, Sara, amikor látom a lehetőséget az AIDS gyógyítására, akkor rájövök, mennyire nem számít egy-két élet. Itt nem néhány száz ember életének megmentéséről van szó. Százezrek, talán milliók életéről.

Sara fölháborodott pillantással nézte.

– Tehát fogyóeszköznek tekintetted őket.

– Tudom, hogy kegyetlenül hangzik, de így van.

– A cél szentesíti az eszközt?

– Amikor valami annyira fontos, mint az AIDS elleni vakcina, akkor a cél természetesen szentesíti az eszközt. Te nem áldoznál föl egyetlen életet milliók megmentéséért? Ha visszamehetnél az időben, nem ölnéd meg Hitlert, hogy megmentsd hatmillió zsidó életét?

– Ártatlan áldozatokat ne hasonlíts össze Hitlerrel!

– Nem ez a lényeg, és ezt te is tudod. Itt életről-halálról van szó. Néha az ártatlanoknak keli szenvedniük, ilyen az élet. De olyan nagy ár ez, ha kiirthatjuk az AIDS-et? Nem áldozná föl magát bármelyik jóérzésű ember, ha ezzel megmentheti százezrek életét?

– Bradley Jenkinst miért ölted meg? Ő nem tartozott a gyógyult betegek közé.

– De haldoklott, és őszintén szólva rettegtem az apja reakciójától, ha a kezelés alatt hal meg. Az végzetes lehetett volna a klinika számára.

– És ezért inkább „föláldoztad”?

– Nem csak ezért. – Harvey elhallgatott, és nagyot sóhajtott. Megpróbált újra mosolyt erőltetni az arcára, de nem sikerűit. – Bradley volt a Melegvágó harmadik áldozata, emlékszel? Az első kettőre, Scott Trianre és Bili Whithersonra a sajtó oda sem figyelt. Miért? Mert senkit sem érdekeit. Triant és Whithersont senki nem ismerte. Két buzi a sok közül. De amikor a Melegvágó meggyilkolta az Egyesült Államok egyik szenátorának a fiát, amikor Bradley véres testét megtalálták egy meleg bár mögött, a sajtó egy emberként hördült föl. Te riporter vagy, Sara. Gondolj csak bele! Mikor figyelt föl a sajtó az esetre? Csak Bradley halála után. Mindenki aggódni kezdett. Nekem nem maradt más dolgom, mint hogy tudassam a világgal a gyilkosságok és a klinika közötti kapcsolatot.

– Itt léptem én a képbe.

– Igen.

– És be is dőltem neked.

– Segítettéi a klinika finanszírozásában.

– Ericet miért ölted meg?

– Eric is gyanút fogott. Sőt, még bizonyítéka is volt: a Michaeltől levett vér. Megpróbáltam a lelkére beszélni. Megpróbáltam elmagyarázni neki, miért volt erre szükség. De Eric nem volt hajlandó megérteni. Már kapcsolatba lépett Markey-val, és mindent ki akart teregetni. Meg kellett állítanom, mielőtt Markey visszahívja.

Sara zavarodottan ingatta a fejét.

– Mi köze ehhez. Michael vérének?

Harvey közelebb lépett. Kihúzott egy széket, fáradtan lerogyott rá, és Sara felé fordult.

– Egyszerű – mondta. – Michael nem volt AIDS-es.

Sara arcából kifutott a vér. Alig kapott levegőt.

– Mi?

– Szerepcsere, Sara. Gondolj csak bele! Hogy Trian, Whitherson és Martino gyógyultnak látsszék, az ő HIV-pozitív vérüket kicseréltem egészséges vérre. Michael esetében pont fordítva jártam el – az ő egészséges, HIV-negatív vérét kicseréltem valakiével, aki HIV-pozitív volt. A teszt azt mutatta ki, hogy AIDS-es, pedig nem az.

– És a tünetei? A gyomorgörcsök és a besárgult bőr?

– Ó, Michaelnek tényleg hepatitise van – mondta. – Tudod, milyen könnyű valakit hepatitisszel megfertőzni? Csak bele kell szúrni egy fertőzött fecskendőt. Emlékszel, hogy néhány hónapja bejött hozzám influenzával? Az az injekció, amit akkor adtam neki… a tű fertőzött volt.

– Te szemét disznó…

– Aztán csak ki kellett várnom, jelentkeznek-e a tünetek. Ha nem

történik semmi – ez is előfordul néha – kitalálok valami mást, amitől betegnek érzi magát, és ami összefüggésbe hozható az AIDS-szel. És Michael ugyan nem meleg, nem is kábítószeres, a Bahamákon kapott vérátömlesztése viszont megfelelő indokot szolgáltatott ahhoz, hogy ebből a szempontból is megvizsgáljuk.

A szavak bombazáporként hullottak minden irányból. Nem lehetett ellenük védekezni.

– Hogy tehettél ilyet? – sikította Sara. – Mire volt ez jó? Miért…

– – kellett mindenkinek azt hinnie, hogy AIDS-es? – fejezte be helyette Harvey. – Hát nem egyértelmű?

Sara hangszálai fölmondták a szolgálatot. Csak a fejét tudta rázni, tehetetlenül.

– Emlékszel arra, amikor kiderült, hogy Michael HIV-pozitív? – kérdezte Harvey. – Azt mondtam Michaelnek, hogy ha felelősségteljesen

gondolkodik, ezt nyilvánosságra hozza. Ha tőle hallják, az emberek milliói talán fölfogják végre a betegség súlyosságát, mert addig a legtöbben meg voltak róla győződve, hogy az AIDS csak a melegeket sújtja. Egy olyan egészséges, jóképű és népszerű sztár, mint Michael, ráirányította a világ figyelmét erre a tragédiára. A világ szemében ő volt a mesebeli herceg. Számomra ő volt Rock Hudson és Ryan White. Egyedül a neve évekre megoldotta volna az összes anyagi problémánkat.

Sara növekvő dühében még szorosabban markolta a botját.

– A barátod volt.

– De hát nem érted? igazam volt, Sara. Michael mindezt elérte, még többet is. Az, hogy nem homoszexuális, hogy a gyönyörű és híres Sara Lowell férje, csak lendített az ügyön – bár Sanders megpróbálta bemocskolni a hírét, amikor előrángatta Michael

mostohaapját.

– Te alávaló, utolsó gazember! – üvöltötte Sara. – És aztán mit terveztél? „Meggyógyítod”, téged pedig szentté avatnak?

– Nem engem – felelte Harvey. – Semmi nem miattam történt. Minden a klinika miatt volt. Minden az AIDS-szérum tökéletesítését szolgálta.

– Hogy voltál képes erre? – sziszegte Sara. – Michael szeretett téged.

Harvey furcsán nézett rá.

– Én is szeretem, inkább levágtam volna a karomat, minthogy ártsak Michaelnek, ezt te is tudod. De mit ért volna? Szükségem volt olyasvalakire, mint Michael. És gondold csak végig, Sara. Mi áldozat volt ebben? Nem volt AIDS-es. A korán felismert hepatitis nem túl veszélyes. Az élete soha nem lett volna igazán veszélyben. Igaz, a kosárlabdából egy időre kiesett volna, de akkor mi van? Úgysem játszhatott

már sokáig. De ha nem így lett volna, mit számít ez ahhoz képest, amit cserébe kapunk?

– Te őrült!

– Nem akarsz megérteni.

– Nem érdekei! Kikaparom a szemed! Szétverem a botomat a fejeden!

Harvey fölemelte a pisztolyt.

– Sara…

– Apámnak igaza volt.

– Mi?

– Pontosan olyan vagy, mint ő! Elvakít a megszállottság. Nincs kedvem végighallgatni, hogy öltéi meg embereket, hogy tettéi tönkre életeket. Tudni akarom, hol van a férjem!

Harvey arcára árnyék ereszkedett.

– Az elrablása eredetileg nem volt benne a tervben. Azt hittem, egy vagy két hónapig itt tarthatom a klinikán, aztán hazamehet, és csak kezelésre jár be. Viszonylag normális életet élhetett volna. Úgy egy év múlva, amikor az

AIDS elleni szérum valósággá válik, csináltam volna egy HIV-tesztet, és gyógyultnak nyilvánítom. De valaki közbeszólt.

– Ki?

– Sanders és társai.

– Mi közük van nekik Michaelhez?

– A *News Flash* után Markey bejött a klinikára. Emlékszel. A kormány bizonyítékot akart, hogy az SR1 hat. Kitalálták, hogy Michaelen próbálják ki, és a legelejétől figyelemmel kísérik az állapotát. Emlékszel, milyen ideges voltam? Azt üvöltöztem, hogy a kormány ezzel akarja fékezni a munkát, pedig…

– Attól féltei, hogy rájönnek a csalásra.

Harvey bólintott.

– Elég lett volna egyetlen HIV-teszt, és minden eddigi munkám összeomlik. Markey már másnap ide akarta küldeni az embereit. Mi mást tehettem volna? Meg kellett szabadulnom Michaeltől.

Fölhívtam George-ot.

– Hol van most?

Harvey nem válaszolt a kérdésre. Mereven bámult a pisztolyra.

– Meg keli halnod, Sara. Sajnálom.

– És most mi a terv, Harvey? Hogy magyarázod meg a halálomat? Vagy Ericét?

– Nem lesz nehéz. Téged Eric ölt meg, mert rájöttél az igazságra, ő meg elmenekült. Eltűnt.

– Milyen igazságra jöttem rá?

– Hogy Eric áll a Melegvágó-ügy hátterében. Először is kiteregetem a Sanders-féle összeesküvést. Cassandrát annyira ki fogja borítani a halálod, hogy készségesen segít. Onnantól kezdve nem lesz nehéz meggyőzni a sajtót, hogy Eric is ennek a bandának dolgozott. Rá fognak harapni, és úgy fog tűnni, hogy a kormány pikkelt a klinikára. Dávid és Góliát. Dőlni fog a pénz.

Harvey kibiztosította a fegyvert.

– A rendőrség Ericet fogja keresni. Az sem érdekel, ha megtalálják. Nyilván mindenki azt fogja hinni, hogy Sandersék ölték meg, nehogy eljárjon a szája. A sajtó imádja az ilyen történeteket.

Sara leírhatatlan tekintettel meredt rá.

– Ezt soha nem fogod tudni bizonyítani.

– Nem is kell. Elég a gyanú.

– Max rá fog jönni.

– Túlbecsülöd a képességeit, Sara. Nincs bizonyíték. Martinonak ciánt adtam be. A Bruce csomagjában lévő vérmintákat megsemmisítettem. Senki nem tudja rámbizonyítani a gyilkosságokat – rajtad kívül.

Sara agyán száz meg száz kérdés cikázott át, de megint csak ugyanaz bukott ki belőle.

– Hol van Michael?

Harvey megint közelebb lépett.

– Amikor kiderült, hogy Bernstein

hadnagy tud George-ról, rájöttem, hogy csak idő kérdésre, mikor bukik le. Be kellett fejeznem az ügyet. Ezért szóltam George-nak, hogy gyújtsa föl a bangkoki raktárat – ezt is rá lehet kenni a jobboldali konspirációra.

Őrült, széles mosolya visszatért.

– Látod, Sara, milyen furcsa? Mindenki azt hiszi, hogy a betegeimet ugyanazok a fasiszták ölték meg, akik engem akartak megakadályozni abban, hogy bebizonyítsam az AIDS-szérum létezését. Pedig valójában épp az ellenkezője történt – a gyilkosságok miatt lehetetlen bebizonyítani, hogy *nincs* szérum.

Sara mélyen Harvey szemébe nézett.

– Mi történt Michaellel?

A mosoly ismét eltűnt Harvey arcáról. A padlót bámulta.

– Meghalt, Sara. George megölte. Könyörögtem neki, hogy ne tegye, hogy hagyja elmenni, de letette a…

Hirtelen kopogtatás hallatszott az

ajtó felől.

– Dr. Riker?

Egy nővér.

Harvey Sarához fordult, arcára kiült a pánik.

– Ha kiabálsz, őt is megölöm.

Az ápolónő újra bekopogott. – Dr. Riker?

– Egy kísérlet közepén vagyok – szólt ki Harvey remegő hangon. – Fontos?

– Igen, doktor úr.

– Várjon egy kicsit.

Harvey visszafordult Sarához, akinek hatalmas, zöld szemeiben könnyek csillogtak. Nyoma sem volt már a megdöbbenésnek vagy az iszonyatnak – csak megvetés és gyűlölet lángolt bennük.

– Menj be a hűtőkamrába – suttogta.

– Te ölted meg Michaelt.

Harvey a pisztolyra nézett, majd Sarára.

– Ne akard, hogy a nővért is

megöljem.

Sara tudta, hogy ez nem üres fenyegetőzés.

– Dobd a botot a földre és befelé. Mozgás.

Sara eleresztette a botot és lassan behátrált a hűtőkamrába. Lába nekiütődött valaminek, iszonyodva jutott eszébe, hogy Eric Blake teste az.

– A kamra hangszigetelt, úgyhogy ne is próbálj sikoltozni – mondta Harvey. – Kérlek, ne kívánd még több ártatlan ember halálát. Így is elegen haltak meg.

Ahogy Harvey bezárta az ajtót és ráfordította a reteszt, Sarát körülzárta a hideg. Harvey eközben átvágott a szobán, kinyitotta a labor ajtaját és kilépett a folyosóra. Gondosan bezárta maga mögött az ajtót.

– Mit óhajt? – kérdezte a nővértől.

– Michael Silverman – kezdte a nővér izgatottan. – itt van!

– Micsoda?

– Épp most jött meg Bangkokból.

***

Vijjogtak a szirénák.

– Taposs már bele, Willie.

– Jézusom, Tikkes, nem repülhetek át a többi kocsin.

– Akkor menj föl a járdára.

– Nesze. – Willie egy ceruzát nyomott a kezébe.

– Mi ez?

– Ceruza. Szopogasd és közben meséid el, mi az ábra.

– Tökkelütött hülye voltam, ez az ábra. – Max a kocsi padlójára hajította a ceruzát. – Annyit rágódtam azon, ki akarhatja tönkretenni a klinikát, hogy nem láttam a fától az erdőt.

– Mi van?

– A gyilkosságok nem ártottak a klinikának, hanem segítették.

– Miket beszélsz? – csodálkozott Willie.

– Most kaptam meg a laboreredményeket. Riccardo Martino HIV-pozitív volt. Krutzer, Leander és Singer meg HIV-negatív.

– Beszélj emberi nyelven.

– Martino AIDS-es volt. A másik három nem.

– Azt hittem, Martino rendbejött ettől a csodagyógyszertől.

– Az SR1 nem csodagyógyszer. Nem vált be. Harvey Riker találta ki az egészet.

– A klinika vezetője?

Max bólintott.

– Először az asszisztensére, Eric Blake-re gyanakodtam.

– És mitől gondoltad meg magad?

– Történt valami aznap este, amikor Michaelt elrabolták. Sara éppen hazafelé készült, amikor összefutott Eric Blake-kel, aki a laborba akart bevinni valamilyen papírt. Sara azt mondta, hogy ő majd föl viszi helyette, Blake pedig hagyta.

– És?

– Ha Eric Blake áll az emberrablás mögött, nem hagyja, hogy Sara visszamenjen. Ragaszkodott volna hozzá, hogy neki magának kell elintézni.

– Ezt nem igazán értem – ez a Riker nevű fickó úgy csinált, mintha fölfedezte volna a gyógyszert?

– Pontosan.

– De hisz nem is ő csinálta az összes tesztet. Nem azt mondtad, hogy a másik két doki is vett vért a betegektől?

– De. Viszont nézd meg a váltásokat. Trian, Whitherson és Martino a három meggyilkolt áldozat. Mindet Bruce Grey vette föl. Magyarul Bruce Grey megcsinálta a vérvizsgálatot, megállapította, hogy AIDS-esek, és befektette őket. Aztán jött Riker. Amikor azt nézték, hogy meggyógyultak-e, ő vett tőlük vért. Nyilván valaki másnak a vérét küldte a laborba – *olyan valakiét, aki nem is*

látott még AIDS-vírust. Amikor a labor megcsinálta a vizsgálatot, az eredmény persze negatív lett. Tehát meggyógyult. „Csoda” történt.

– Én még mindig nem értem, Tikkes. Néhány betegnél Bruce Grey csinálta az ellenőrző tesztet, nem? És nem azt mondtad, hogy csak azok gyógyultak meg, akiket Dr. Zry is megnézett?

Max elmosolyodott.

– Krutzer, Leander és Singer nem gyógyult meg – mondta –, mivel soha nem is voltak AIDS-esek.

– Ml?

– Mind a hármat Harvey Riker vette föl. Tehát mit csinált? Már a legelején kicserélte a kémcsöveket – csak akkor a HIV-negatív vér helyett olyan valakiét küldte a laborba, aki keményen AIDS-es volt.

– Az anyja istenit! – kiáltotta Willie. – Szóval azt hitték magukról, hogy AIDS-esek, pedig szó se volt róla?

– Na látod, érted te. Harvey aztán

nyilván belőtte őket néhány enyhe influenza-vírussal, hogy tényleg betegnek érezzék magukat. Amikor eljött az ideje, Bruce Grey megcsinálta a teszteket. És mit ad isten? Negatívak lettek. Tehát ők is „meggyógyultak”.

– Hihhhetetlen! Mikor kezdted sejteni?

– Amikor George Camron arról siránkozott, hogy későn kapta meg a zsozsót. Akkor nem is figyeltem föl rá, de aztán elgondolkodtam – miből fizették ki aztán olyan hirtelen? Hogy szerzett a főnöke olyan gyorsan olyan sok pénzt? Aztán eszembe jutott az eredeti kérdés – kinek van haszna az egészből? Ki kapta a jó sajtót? Kinek kellett annyira a támogatás?

– A klinikának.

Max bólintott. – A *News Flash* után az adományok egyenesen a klinika számlájára folytak be.

– Riker meg ebből fizette ki Camront?

– Persze. Camron azt állítja, hogy nem ölte meg Martinot. Jött a következő kérdés: ki tudta a legegyszerűbben kinyírni Riccardo Martinot? Riker szerint ő volt az utolsó, aki még életben látta. Nyilván ő fecskendezett be neki egy adag ciánt, mielőtt O'Connor fejen kólintotta.

– És indítékod is van?

Max egy pillanatra elgondolkodott.

– Az indíték önzetlen, ámbár meglehetősen elferdült elmére vall. Riker azt hitte, gyógyítani tudja az AIDS-et. Kétségbeesetten küzdött a támogatásért, de az első év után rájöhetett, hogy hacsak nem történik valami, elveszik tőlük a pénzt. Akkor ötlötte ki: előáll a csoda-gyógyszerrel. De azzal is tisztában volt, hogy Trian, Whitherson és Martino nem állná ki egy alaposabb vizsgálat próbáját, és végül meg fognak halni. Olyan betegeket kellett keresnie, akiket bátran mutogathat, akik akkor is HIV-

negatívok, ha a kormány vizsgálja őket. Ekkor fektette be Krutzert, Leandert és Singert.

Willie kikerült egy buszt.

– Szép kis elmélet, Tikkes. Bizonyíték van?

– Lesz. Riker ezek után már csak a bangkoki raktár miatt aggódott. Eric Blake vagy Winston O'Connor az összes eredményt becsomagolta és Bangkokba küldte. Ha Riker ezt megpróbálta volna megakadályozni, az gyanús lett volna. De emiatt nem is fájt a feje. Úgy tervezte, hogy abban a pillanatban megsemmisíti az adatbankot, amint valaki kiszagolja az igazságot.

– És éppen ebben sántikált, csakhogy te előbb fülelted le Camront.

Max bólintott.

– T ezredes emberei éjjel-nappal őrzik a házat. Ha megnéznénk a mintákat, kiderülne, hogy a befekvéskor levett vér egyszerűen nem

lehet azé, akit gyógyultnak nyilvánítottak. Riker pontosan ezért akarta, hogy a raktár Bangkokban legyen. Jó messze volt, ráadásul George Camron vadászterülete. Markey-nak és a kormánynak elég sokáig eltartott volna, amíg megtalálják. Ha viszont komolyra fordul az ügy, George bármikor közbeléphet.

– Eset megoldva.

– Remélem.

– Szerinted tudja Riker, hogy lebukott?

– Kétlem.

– Akkor meg nyugi! Mindjárt ott vagyunk.

– Nem érted.

– Mit?

Max lehajolt és megkereste a ceruzát.

– Sara egyedül van vele.

***

Nagyon hideg volt.

Sara átfonta magát a karjaival, de nem használt. A jeges levegő a csontjáig hatolt. Lenézett, köhögött. Eric teste kicsavarodva feküdt. Szemei zárva voltak, torkán golyó ütötte seb. Michael vajon hogy halt meg? Megkínozták, vagy gyors, könnyű halála volt? Sara megpróbálta visszatartani a könnyeit, és igyekezett józanul gondolkodni. Meg nem született gyermekük érdekében ki kell jutnia innen!

Megnyomta az ajtót, de az meg se moccant. A köhögés állandósult, hevesen rázta testét. A hideg betelepedett a tüdejébe. Megint egy fertőzés? Reszketett a szája. Gyengének, fáradtnak érezte magát. Fejét a térdére fektette, összekucorodott, tekintete vadul cikázott a szűk helyiségben. A polcokat kódjelekkel ellátott kémcsövek

töltötték meg. Az egyiken a 87m332 feliratú címke állt. A másikon a 98k003. Az üvegeken vegyjelek: $NaOH$, SO_2, H_2SO_4, H_3PO_4, HCL és $CHCl_3$

Michael. Az ő szegény, drága Michaelje. Halott. Miért? Miért?

A hűtőkamra nagyon kicsi volt. A falak és a plafon közeledni, rá záródni látszottak. Sara még jobban összehúzta magát, lehajtotta a fejét, és csendesen sírdogált. Soha nem érzett még ilyen magányt, ilyen reménytelenséget. A hideg egyre elviselhetetlenebbé vált. Érzéketlenné váltak az ujjai. Egy Blue Öyster Cult számra koncentrált, hogy ébren tartsa magát:

„Mindent megéltünk,
Mindent elvesztettünk,
Az évszakok nem félnek a Nagy Kaszástól,
Sem a széltől, sem a naptól, sem a téltől.
Legyünk mi is

évszakok…”

De érezte, hogy lebegni kezd a teste.

Tarts ki, Sara! Tarts ki!

De mi értelme van? Harvey hamarosan visszajön és mindennek vége. Az ő Michaelje halott.

Szemei lassan lecsukódtak.

25

Michael még mindig nem tért magához, amikor a hordágyat begurították harmadik emeleti szobájába. Dr. Sombat szép sorjában mindenről tájékoztatta Harvey-t.

– A maguk Bernstein hadnagya bátor ember – mondta a thai orvos. – ő mentette meg Mr. Silverman életét.

– Kézre került az az ember, aki elrabolta Michaelt? – érdeklődött Harvey.

– Igen. Őrizetbe vették.

– Mondott… mondott már valamit? Ami megmagyarázza a történteket?

– Ne haragudjon, Dr. Riker, de erről nincs tudomásom.

Harvey bólintott.

– Hol van most Bernstein hadnagy?

– Sürgős ügyben elhívták – felelte

Dr. Sombat. – Monticelli őrmesterrel együtt távozott. Ha már nincs szüksége rám, visszamennék a repülőtérre.

– Igen, menjen csak. Hálásan köszönöm a segítségét.

– Nagyon szívesen. Hogy jutok vissza a Kennedy repülőtérre?

– Szóljon a portán, hogy hívjanak egy taxit. Még egyszer köszönöm.

Kezet fogtak, és Dr. Sombat távozott, egyedül hagyva Harvey-t Michaellel a csendes, sötét szobában.

– Michael?

Semmi válasz. Harvey látta, hogy Michaelnek eltört az orra. És rengeteget fogyott.

– Ne haragudj, Michael.

Harvey a tehetetlenül fekvő barátra nézett. Egy könnycsepp futott végig az arcán. Lehajolt, és lágyan homlokon csókolta Michaelt. Aztán indulni készült.

– Harv?

Visszafordult. Michael megtört

szemekkel nézett rá a sötétségen keresztül.

– Itt vagyok, Michael. Újra velünk vagy.

Michael alig hallhatóan suttogott.

– Sara?

– Egy perccel azelőtt ment el, hogy téged behoztak. Hagytam neki egy üzenetet a rögzítőn.

– Gyenge… gyenge vagyok.

– Tudom. Próbálj egy kicsit pihenni. Ha Sara megjött, fölébresztelek.

Michael bólintani próbált. – Max elkapta a gyilkost.

– Tudom – felelte Harvey, és visszament az ágyhoz. Megölelte a barátját. – Most aludj, Michael. Minden rendbe fog jönni. Hozzak neked valamit?

Michael megrázta a fejét és lehunyta szemét. Harvey lábujjhegyen kilopakodott a szobából. Aztán végigment a folyosón, kulcsával kinyitotta az ajtót és belépett a laborba.

– Nagyon sajnálom, Michael – mondta hangosan. De nem volt senki, aki meghallhatta volna.

A zsebéből elővette a pisztolyt, a csövére rátekert egy törölközőt, hevenyészett hangtompító gyanánt, igazából nem számít. A hűtőkamra hangszigeteit, csak be kell zárni az ajtaját. Ericet is ott lőtte le, és senki nem hallott semmit.

Átvágott a laboron. Hogy fogja kivinni innen a hullákat? Tapasztalatból tudta, milyen nehéz tud lenni egy élettelen test. Be kell rakni őket egy műanyagzsákba. Aztán szól a nővéreknek, hogy este ő fog vigyázni Michael-re, és senki nem teheti be a lábát a harmadik emeletre, semmilyen körülmények között sem. Majd akkor bevonszolja a hullákat a liftbe, lemegy az alagsorba, azon az alagúton kiviszi őket, amit George is használt, aztán irány a csomagtartó.

Na és utána?

Azt még nem tudta. Valami súlyosat rákött a lábukra és bedobja őket a folyóba. Nem így csinálják a filmekben is? óvatosnak kell lennie. Kesztyűt húzni. Kitakarítani a labor minden zegét-zugát. Azt, ugye, mégsem szeretnénk, ha a rendőrség hosszú szőke hajszálakat találna a hűtőkamrában? Hát persze, hogy nem.

Odaért a hűtőkamra ajtajához, és rátapasztotta a fülét. Hideg. Mégis, mi a fenét várt? És egyáltalán miért tette oda a fülét? Talán azt hitte, hogy hali valamit egy ilyen vastag ajtó mögül?

Idióta.

Ne húzd az időt, Harv! Csipkedd magad! Sarának meg kell halnia. Nem tudná befogni a száját. Gondolj azokra a fiúkra, akiket egymás után ragad el az AIDS! Gondolj azokra a százezrekre, talán milliókra, akiket borzalmas haláltól menthetsz meg! A cél lebegjen a szemed előtt!

Egy AIDS nélküli világ.

Harvey bólintott. Kinyújtotta a kezét és leemelte a reteszt. Aztán kinyitotta az ajtót és ráfogta a fegyvert Sarára.

***

Három emelettel lejjebb Cassandra megvillantott egy mosolyt a biztonsági őr előtt.

Megpróbált könnyedén szökellni, ragyogóbban mosolyogni, de nem ment. Jobb kezében, egy zacskóban, a kínai étteremben vásárolt finomságok lapultak. Pácolt lótuszgyökér, pirított babcsíra, moo-shu sertéshús, csirke Tsao tábornok módra (a kínai tábornokok főzőcskéznek?) és brokkolis marhahús, azokban a helyes kis fehér dobozokban, amelyeket a kínai éttermek használnak. A zacskó alján legalább 850 zacskó édes-savanyú mártás és szójaszósz hevert, na meg az a félelmetesen erős mustár, ami a festéket is lemarná a falról.

Aztán persze nem maradhattak el a szokásos jövendőmondó-sütik, és a narancs. Valami megfejthetetlen okból a kínaiak mindig adnak egy narancsot desszertnek.

Cassandra Harvey irodája felé tartott a folyosón. Nem sokat látta az elmúlt néhány napban, és szörnyen hiányzott neki. Valószínűleg nem is aludt, meg nem is evett rendesen. Michael rejtélyes elrablása, a Melegvágó, most meg apja washingtoni cselszövése – ennyi bőven elég, hogy az embert az őrületbe kergesse.

Cassandra tehát úgy vélte, itt az ideje egy újabb meglepetésszerű látogatásnak. A folyosó végén bekopogott Harvey ajtaján. – Hahó!

Semmi válasz.

– Harv?

Megint semmi.

Belesett az ajtón, de az iroda üres volt.

A portásnő talán tudja, merre lehet. Cassandra visszament a haliba, a portásfülkéhez. Cassandra mosolygott, a nő visszamosolygott rá, és fölemelt ujjával intett neki, hogy várjon.

– Sajnálom – mondta a telefonba –, de nem tudom, hol van Sara Lowell. Talán már elment. Igen, Mrs. Riker, tudom, hogy életbevágó, de… igen, megértem, hogy nagyon fontos. Odacsipogjak Dr. Rikernek? Ne? jó, jó. Nem fogok, nyugodjon meg.

Cassandra előrehajolt. – Sarát keresik?

A portásnő a tenyerével letakarta a kagylót.

– Jennifer Riker az, Dr. Riker volt felesége. Egyfolytában valami életbevágó dologról csacsog.

– Beszélek vele.

Cassandra átvette a kagylót. – Halló?

Jennifer izgatott hangja hallatszott. – Kivel beszélek?

– Cassandra Lowell vagyok, Jennifer. Sara nővére. Találkoztunk néhány éve egy…

– Emlékszem – vágott közbe Jennifer. – Hol van Sara?

– – Nem tudom. Én is csak most értem ide.

– Keresse meg, Cassandra. Nagyon nagy veszélyben van.

Cassandra szorosabban nyomta a kagylót a füléhez.

– Miről beszél?

– A levélről – magyarázta Jennifer.

– Milyen levélről?

– Amit Bruce írt.

***

Willie Monticelli őrmester jobbra indexelt, és a Százhetvennyolcadik utcánál lekanyarodott a Henry Hudson Parkway-ről. Végigszáguldott a Fort Washington Avenue-n, elment a Hood Park mellett, és a Százhatvanhetedik

utcánál balra fordult. A Broadway-n éles jobb kanyart csinált, elporzott a kórházi épületek és a Babaklinika mellett, majd balra rántotta a kormányt.

Tíz másodperccel később a járőrkocsi megérkezett a Sidney Pavilion bejárata elé. Willie fölhajtott a járdára, csikorogva fékezett, centiméterekre a bejárat lépcsőinek betonfala előtt. A kocsi még meg sem állt, amikor Max kiugrott. Willie szorosan a sarkában. Föltartott igazolvánnyal rontottak föl a lépcsőn. A biztonsági őrök a rendőrségi igazolványok láttán sietve félreálltak az útból, mielőtt a kétszemélyes gőzmozdony maga alá gyűri őket.

– Itt vannak már a rendőrök? – kérdezte Max futtában.

– Még nem! – kiabálta az egyik őr a távolban eltűnő hadnagy után.

Max úgy vette az ajtókat, mint egy menekülő cowboy a vadnyugati kocsmában. A portásfülke előtt

fékezett.

– Hol van Sara Lowell? – kérdezte.

A portásnő meglepetten nézett föl.

– És, ha szabad érdeklődnöm, maga kicsoda?

Max a nő orra alá dugta az igazolványát.

– Bernstein hadnagy, New York-i rendőrség. Hol van Sara Lowell?

– A hölgy ma igazán nagy népszerűségnek örvend.

– Mit jelentsen ez?

– Ez azt jelenti, hadnagy, hogy nem maga az első, aki ilyen lélekszakadva szeretne vele beszélni.

– Még ki?

– Az imént telefonált Jennifer Riker, és Ms. Lowellt kereste. Azt mondta, hogy igen nagyon fontos.

– Dr. Riker felesége?

– Volt felesége – helyesbített a portásnő. – Ms. Lowellt sehol sem találtam, így Mrs. Riker a nővérével beszélt.

– Cassandrával? Ő hol van?

A portásnő vállat vont.

– Azt én nem tudom, kérem. Beszélt Mrs. Rikerrel, elfehéredett, és szó nélkül elrohant. Még arra sem vette a fáradságot, hogy letegye a kagylót.

– Merre ment?

– Beszállt a liftbe és fölment. A harmadik emeleten állt meg.

Max a lift felé fordult.

– Willie?

Az őrmester már a liftnél állt, és szélesre tárta az ajtót.

– Mindig egy lépéssel előtted, Tikkes.

– Akkor nyomás!

***

Harvey szorosan magához szorította a pisztolyt, ahogy lassan kinyitotta az ajtót.

Számolt azzal a lehetőséggel, hogy Sara Lowell támadásba lendül, amikor

kinyílik az ajtó. De amikor benézett a hideg helyiségbe, látta, hogy fölöslegesen aggódott.

Sara a sarokban hevert. Csukva volt a szeme, feje furcsa szögben lógott. Egyébként is sápadt arca ijesztően fehér, színtelen lett. Reszkető szája elvékonyodott, megkékült. Ahogy ott kuporgott a sarokban, szánalmasan kicsinek és védtelennek látszott, mint egy csapdába esett, sebzett állat.

– Sara?

Semmi válasz. Nehézkesen, egyenetlenül lélegzett. Válla előreesett, karja élettelenül lógott mellette.

– Sara?

Még mindig semmi. Csukva maradt a szeme. Torkából hörgésszerű hang hallatszott, mintha valami elzárta volna a légutakat. Harvey egyik énje azt kívánta, bárcsak eszméletlen maradna, másik énje viszont azt akarta, hogy magához térjen. Legyen csak magánál, amikor megöli, hogy vádló, gyűlölettel

teli szemekkel meredhessen rá, amikor meghúzza a ravaszt. Tudta, hogy ez a kép örök életére elkíséri. Így fog bűnhődni a tettéért.

Harvey biztos távolságot tartott, arra a valószínűtlen esetre, ha Sara föléledne és megpróbálná meglepni.

Onnan, ahol áll, bőven lesz ideje fölemelni a pisztolyt és tüzelni, ha Sara ki akarna menekülni. Még Michael sem lenne képes olyan gyorsan kirohanni onnan.

Egy ideig azt fontolgatta, hogy inkább a nála lévő kést használja. Ez mindenesetre csendesebb lenne. De nem, maradjunk a pisztolynál. Ez személytelenebb. Távolabbról is használható. Leszúrni valakit, fültől fülig elvágni a torkát, vagy beledöfni a szívébe… erre csak bizonyos típusú emberek képesek.

Harvey nem bírta tovább nézni Sara szánalmas, görnyedt alakját.

Tekintetét a felső polcon katonás

rendben sorakozó kémcsövekre emelte. Elolvasta a címkéket. Annyira együtt élt a munkájával, hogy fejből tudta az összes beteg kódját, és a kamrában lévő vegyszerek sorrendjét.

A 87m332, az Ezra Piatt. A 98k003 Kiel Davis. A következő, igen, ez az, 39k10, Kevin Fraine…

– Sara?

Még mindig semmi. Egyenetlen légzése szaggatott kapkodássá változott. Harvey érezte, hogy könnyek szöknek a szemébe, de mint ahogy akkor, amikor Bruce halálát megrendelte, most is visszaparancsolta őket. Pillantása egy sorral lejjebb, a vegyszerekre esett.

NaOH, SO_2, $H2_SO_4$, a kővetkező H_3PO_4, aztán…

…hol van a HCl?…

Sara élettelen karja úgy csapódott előre, mintha rugó mozgatná. Harvey felé lendült, aki fölemelte a fegyvert. Sara kezében megcsillant a HCl-t

tartalmazó üveg. Harvey szeme tágra nyílt a rémülettől.

HCl. Sósav!

Védekezésre nem volt idő. A folyadék átrepült a szobán és Harvey arcára csapódott.

Fölüvöltött.

A sav kegyetlenül belemart a bőrébe. Betemette az arcát, szétette a húst, megtámadta a szaruhártyát és a pupillákat, széttépte a szem fehérjét. Elborította a fájdalom, de a bőrt szaggató kín semmi volt ahhoz képest, amit a szemeiben érzett. Ezernyi éles, lángoló tüske szurkálta szemgolyóinak lágy zseléjét.

Kezeit az arcához kapta, ujjal a szemére tapadtak, remélve, hogy ettől enyhül a fájdalom. Hallotta saját bőrének és szemének sistergését, érezte saját húsának égett szagát.

Sara, miközben talpra küzdötte magát, látta, hogy Harvey kezéből kiesik a pisztoly, és becsúszik a polc

alá. Először arra gondolt, hogy ki kellene halászni alóla, de aztán elvetette az ötletet. Valószínűleg túl sokáig tartana, és időt adna Harvey-nak, hogy összeszedje magát. Jobb lesz inkább futni.

Még egy lépést sem tett, amikor Harvey-nak végre sikerült kinyögnie valamit, az első szavakat azóta, hogy a sav az arcába loccsant. Halkan, alig hallhatóan indult, aztán minden szótagnál hangosabb lett. Ugyanazokat a szavakat ismételgette újra meg újra, mintha valami ének lenne:

– Meg kell halnod, Sara! Meg kell halnod!

***

A lift őrjítő lassúsággal vánszorgott. Harminc másodpercig kellett nyomni az ajtózáró gombot, hogy az csikorogva engedelmeskedjék, és végre becsukódjék. Egy zökkenéssel elindult

fölfelé.

– Te a másodikon nézel szét – mondta Max Willie-nek. – Én fölmegyek a harmadikra. Kiabálj, ha látsz valamit.

– Rendben.

A lift megállt a másodikon. Még ki sem nyílt az ajtó, amikor Max és Willie hosszú, állati üvöltést hallott.

– Harmadik! – kiabálta Max.

Willie szakadatlanul nyomkodta a harmadik emelet gombját, de a lift észjárása lassúnak bizonyult, és nem volt hajlandó siettetni magát holmi emberi üvöltésektől. Az ajtó lassan kinyílt a másodikon, és úgy is maradt.

Maxon erőt vett a türelmetlenség. Kirohant az ajtón.

– A lépcsőn megyek. Gyere utánam a lifttel!

Willie előhúzta a revolverét a tokból.

– Értettem.

***

– Meg kell halnod, Sara…

Sara nem pazarolta az idejét. Nem létező erejét összeszedve átlépett Eric testén, félrelökte Harvey-t és a labor ajtaja felé botorkált. A félelem ellenére is csak lassan bírt mozogni. A hidegtől elgémberedtek a lábai és összeszűkült a tüdeje. Annyi energiát kivett belőle karjának hirtelen lendítése és Harvey félretolása, hogy komolyan attól félt, nem fog sikerülni.

Muszáj! A kicsi…

Néhány perccel korábban már-már föladta. Egy hideg szobába bezárva, nincs menekülés, nincs remény az utolsó percben megérkező fölmentő seregre… nincs Michael. Az az igazság, hogy szinte örült is a végnek. Semmi nem maradt. A lelke összetört. Michael meghalt. Mi értelme az életnek, ha nincs Michael?

Kezdte elveszteni az eszméletét.

Közeledett a delirium, és ennek is örült. Bármi jobb volt, mint a valóság. Csak lebegni és lebegni, nem gondolni Michaelre, csak lebegni, nézelődni, gondolatban lejátszani a kedvenc számait. Szinte hallotta, hogy Buck Dharma a Nagy Kaszás látogatásáról énekei:

„Tudta, hogy nincs tovább,
Az ajtó kinyílt, és bejött a szét,
A gyertya pislákolt és kialudt…”

Sara körülnézett, látta a polcokon a kémcsöveket, az ezüstös eszközöket; addig bámulta őket, amíg már nem látott a kimerültségtől, szemei kezdtek lecsukódni… *„lebbent a függöny, és megjelent ő…”*

– *I*gen, mindenféle kémcsövek és ampullák és üvegek…

…„azt mondta, ’Ne félj, gyere velem’…”

…sok-sok üveg, mindenféle méret, rejtélyes kódok rájuk írva.

…„és a lány nem érzett félelmet…”

Sara az általános iskolai kémiaórák óta nem vett a kezébe kémcsövet, istenem, mennyire utálta azt a tárgyat! Mintha a periódusos rendszeren kívül mással nem is foglalkoztak volna. Alig emlékezett belőle valamire, mint ahogy a spanyolból sem, amit négy évig nyüstölt és azóta sem használt. Még rémlett egy-két szó. Hola, az szia…

…„és a lány odafutott hozzá…”

…az adios meg viszlát. Buenos dias, jó napot. Ugyanennyi maradt kémiából is. H_2O, az a víz. CO_2, a széndioxid, HCl…

….„és repülni kezdtek…”

…HCl, az hidrogén-klorid.

Sósav!

Harvey elkínzott hangja szállt utána.

– Meg kell halnod, Sara! Meg kell

halnod…

Sara hátrapillantott. Harvey talpra állt. Kezeit elvette az arcától, és kivett egy kést a zsebéből. Arcát vörös foltok borították.

Sara megpróbált gyorsabban bicegni. Mögötte Harvey az ajtó felé vetette magát. Úgy mozgott, mint egy őrült – nem érdekelte, mi kerül az útjába. És mint az őrültek, ő is gyors volt.

– Meg keli halnod, Sara! Meg keli…

Sara összeszedte maradék erejét. Szemét a kilincsre szögezte. Még néhány másodperc. Még néhány lépés, mindjárt odaér, mindjárt…

Kinyújtotta a kezét. Ujjal megérintették a kilincset. Harvey most már közvetlenül mögötte volt, alig néhány méternyire. Valamiben megbotlott és elvágódott, alig néhány centiméternyire Sarától. Sara lenyomta a kilincset.

Az ajtó zárva volt.

Majdnem elsírta magát. Ujjai gyorsan a reteszre siklottak…

– Meg kell halnod, Sara…

…és elfordította jobbra. Hallotta, hogy a zár nyelve kicsúszik a zárból. Megint a kilincs feié nyúlt.

Ekkor megérezte, hogy hideg ujjak kulcsolódnak a bokájára.

– Meg kell halnod, Sara. Meg keli halnod, Sara.

Sara sikoltozni kezdett, igyekezett kiszabadítani a rossz lábát, de Harvey szorítása nem engedett. Hirtelen nagyot rántott rajta, és Sara lezuhant mellé a padlóra. Belehasított a lábába a fájdalom. Kétségbeesetten rúgkapált, de Harvey nem is zavartatta magát az ütésektől. Többé nem érzett fájdalmat, átlépett az épelméjűség határán. Olyan lett, mint egy rombolásra beprogramozott robot; senki és semmi nem állíthatta le. El kell hallgattatnia Sarát. Meg keli mentenie a klinikát. Már semmi más nem számít.

Megrántotta Sara bokáját, és maga felé húzta. Sara ujjal kétségbeesetten kerestek valamit, amiben megkapaszkodhatna, de csak a síkos csempét találták.

…meg kell halnod…

Harvey megmarkolta Sara haját, fejét lenyomta, miközben saját magát föltornázta. A kést feje fölé emelte.

Sara ökölbe szorította a kezét és ütött. Harvey ágyékát találta el. Harvey fölüvöltött, és összegörnyedve zuhant hátra.

Sara kínkeservesen fölállt. Lenyomta a kilincset. Az ajtó kinyílt. Harvey fölsikoltott.

– NEE!

Harvey lökésétől Sara kizuhant a folyosóra.

Aztán valaki megszólalt:

– Vége, Harv. Dobd el!

Mindketten megmerevedtek.

A hang, gondolta Sara… de az nem lehet.

Könnyben úszó tekintete elsiklott Harvey mellett. Végigsiklott a folyosón, amíg el nem ért arra a helyre, ahonnan a hang jött.

– Michael!…

***

Harvey késsel a kezében a hang irányába fordult. A sósav szétmarta a jobb szemét, de a ballal még érzékelte az alakokat. Tőle körülbelül három méternyire egy férfi állt. Michael volt az. És mögötte egy másik alak… Harvey hunyorgott, megpróbálta kivenni az arcot…

Meggyötört hangon ejtette ki a nevet. – Cassandra…

Cassandra elfordult. Szeméből záporoztak a könnyek.

– Dobd el a kést – mondta Michael. – Vége.

A sarkon berepült a képbe Bernstein hadnagy. Monticelli őrmester csőre

töltött pisztollyal a kezében követte. Harvey fejére célzott.

De Harvey már elengedte a kést.

Nincs értelme folytatni. Sara meggyilkolása már nem használna az AIDS ügyének, mert Michael is tudja az igazságot. Cassandra is. Csakúgy, mint Bernstein hadnagy, és a másik rendőr. Mindannyiukat nem tudja megölni. Többé nem tudja eltitkolni az igazságot.

Most mit tegyen?

Testéből elszállt minden erő. A fegyveres rendőr ellökte és durván hasra fordította. Nem lett volna rá szükség. Harvey nem tanúsított ellenállást. Megmaradt szemével látta, hogy Michael fölkapja Sarát. Nagyon sokáig ölelték egymást.

Megbilincselték, és fölrángatták a földről. Cassandra továbbra sem bírt ránézni. Milyen kár! igazán kedvelte. Lehet, hogy szerette is. De hogyan tudta volna megértetni vele, hogy az ő,

Harvey személyes boldogsága nem számít? Hogyan tudta volna megértetni vele, hogy eszközzé, értékes tárggyá vált az AIDS ellen folytatott háborúban? Magánélete megszűnt létezni. Csak Harvey, az orvos, a kutató számított; Harvey, a férfi, mindig fölösleges volt.

Szeme még mindig égett a fájdalomtól, de nem gondolt rá többet. A lehetőségeit latolgatta. Szerez egy ügyvédet, egy olyan ügyvédet, aki elég sokáig el tudja húzni az ügyet. Csak néhány hónap szabadság kell, hogy tökélyre fejlessze az SR1-et…

– Akármit mond, az fölhasználható ön ellen – mondta a rendőr. – joga van…

…még ha börtönbe is kell mennie, mit számít? A börtönben is dolgozhat a szérumon, levelezhet a kinti világban élő kutatókkal. Egyszer valahol olvasott egy orvosról, aki ezt csinálta, ő azért még segíthet a világnak a

tudásával, hozzájárulhat a gyógyszer fölfedezéséhez.

De először is, egy ügyvédet kell szerezni. Egy okos, jó ügyvédet.

Igen, ez az. Ezt fogja tenni.

Pontosan ezt fogja tenni.

EPILÓGUS

Csütörtök, április 9.

Lenny belépett a 87-es körzet kapitányságára. Mosolyogva haladt el a szokásos megvető tekintetek és gúnyos megjegyzések mellett.

Amikor megérkezett oda, ahová készült, azt mondta:

– Vedd ki szádból azt a ceruzát.

Max Bernstein hadnagy fölpillantott. – Szia, Len.

– Indulhatunk Sarához és Samhez?

– Hadd fejezzem még ezt be.

– Mi az?

– Papírmunka. Mostanában csak ez jut.

– Ne bánkódj – vigasztalta Lenny. – Valakinek ezt is meg kell csinálnia.

Max az új bajuszát kezdte tekergetni.

– Az nem baj, de miért pont nekem?

– Hát, a nagyság átka.

– Senki nem szól hozzám – panaszkodott Max. – Nekem csak a szar jut.

– Nem könnyű a hősök élete.

– Ez egyáltalán nem olyan vicces, Lenny.

– Most már visszaszívnád, amit mondtál, ugye?

Max felidézte a hét hónappal ezelőtti sajtókonferenciát. A világ minden részéről összesereglettek az újságírók és a riporterek, hogy tudósítsanak a Melegvágó lefüleléséről és az SR1 bukásának szenzációjáról. Max a szokásos „csapatmunka volt” szövegen kívül semmi különösebb nyilatkozatot nem tervezett. A szája azonban más véleményen volt.

Az egyik riporter megkérdezte:

– Milyen érzés hősnek lenni, hadnagy?

– Egyszerűen örülök, hogy lezártuk az ügyet.

– Tudja, hogy példakép lett? A

szülők önt állítják a gyerekeik elé követendő példaként.

– Ezt kétlem.

– Ne legyen olyan szerény, hadnagy. Ön szerint ez az eset azt példázza, milyen messzire hajlandó elmenni a meleg közösség az amerikai társadalom megtévesztésében?

– Nem értem a kérdést.

– Gondolja, hogy egy felforgató homoszexuális csoport ily módon kívánt pénzt szerezni az AIDS-kutatásokra?

– Minden kétséget kizáróan megállapítottuk, hogy Dr. Riker egyedül tervelte ki a bűntényeket – közölte Max. Aztán hozzátette: – Továbbá, minthogy én vagyok az e hétre esedékes hős, elmondom, hogy egészen véletlenül én magam is…

…és akkor megmondta.

– Nos? – kérdezte Lenny. – Megbántad, hogy előjöttéi a szekrényből?

Max vállat vont.

– Nem tudom.

– Nagyon sok jót tettéi vele.

– Megfeneklett a karrierem.

Lenny elmosolyodott.

– Nincsen rózsa tövis nélkül. Adj nekik egy kis időt!

– Van még néhány ilyen megnyugtató bölcsesség a tarsolyodban?

– Nincs. De ne felejtsd el, hogy jogilag a rendőrség semmit nem tehet ellened.

– Csak azt, hogy rámsózzák az összes szart. Az Álarcos Gyilkost nekem kellett volna megkapnom, ehelyett odaadták valaki másnak. Nekem csak a piti homokos ügyek jutnak, mert – hogy a kapitány szavaival éljek – ez az én „szakterületem”.

– Az egy homofóbiás vadállat – jegyezte meg Lenny.

– Bemenjünk az irodájába, hogy személyesen közölhesd vele?

Max elvigyorodott. – Most inkább ne.

– Ne aggódj! El fognak fogadni. Higgy nekem! Az ilyesmi lassan megy.

Max kivette a ceruzát a szájából.

– Ezt erősen kétlem.

– Hó, Tikkes!

Max Willie Monticelli felé fordult. Azóta nem találkoztak, hogy hét hónapja nemzeti meleg hőst csinált magából.

– Üdv, Willie. Ezer éve nem láttalak.

Willie nem tudta, mit mondjon.

– Ki ez? A barátod, vagy ilyesmi?

– Lenny, ez itt Willie Monticelli őrmester. Willie, ez itt Lenny Werner.

– Már sokat hallottam magáról, őrmester.

A közeiben tartózkodó zsaruk humorosnak szánt megjegyzéseket eresztettek meg.

– Miféléket? – kérdezte Willie gyanakvóan.

– Hogy maga remek zsaru – mondta Lenny.

Willie megrántotta a vállát. – Csinálom a dolgom.

– Mit tehetek érted, Willie? – tudakolta Max.

Egy hang szólalt meg a sarokban.

– Vigyázz, mit válaszolsz, Willie! Lehet, hogy többet kapsz, mint amennyit akartál.

– Fogd be a pofád, Owens! – kiabált vissza Willie.

Max ujjal idegesen babrálták az ingét. – Na mi van?

– Ezt hallgasd meg – felelte Willie. – Engem jelöltek ki melléd az Álarcos Gyilkos ügyében. Úgy látszik, a polgármester nem túl boldog azzal, amit Owens meg a haverjai eddig fölmutattak. Fel akarja ajánlani a lehetőséget.

– Te viccelsz!

– Nézd, Tikkes, meg kell mondanom valamit. – Willie az övénél fogva

följebb rángatta a nadrágját. – Hogy őszinte legyek, nem rajongok a köcsögökért. De elég zsarut láttam már életemben. Van, amelyik normális, van, amelyik a kurvákat csípi, és igen, vannak homokok is. Te jobban szeretsz mogyorókkal játszani, mint dudákkal – amíg nem az enyéimet nézed ki magadnak, engem hidegen hagy a dolog. Csak oldjuk meg az ügyet, világos?

Lenny rámosolygott Maxra. – Látod? Ez már valami.

***

– Levélosztás!

A fegyőr bedobta a leveleket a rácson.

– Ez a magáé, Dr AIDS. Levelet kapott.

Harvey fölszedte a borítékot a földről. Nagyot dobbant a szíve, amikor látta, hogy Washingtonban

adták fel. Gyorsan fölszakította a ragasztást.

Tisztelt Dr. Riker!

Az Országos Egészségügyi intézetben szakembereink tanulmányozták az ön által küldött kórlapokat és dokumentumokat. Jóllehet nagyra értékelünk minden erőfeszítést, ami előre mozdítja az AIDS elleni vakcina kifejlesztését, be kell vallanunk, hogy önt többé nem tekintjük szavahihető tudósnak.

A továbbiakban ki kell térnem azokra az abszurd és megalapozatlan vádaskodásokra, amelyeket bizalmas levelében ellenem intézett. Határozottan

visszautasítom az „összeesküvés” bármilyen vádját, és meglátásom szerint mind a kormány, mind az AIDS ellenes mozgalom érdekeit az szolgálná a legjobban, ha ön a jövőben tartózkodna az efféle kijelentésektől. Ezért úgy vélem, meg kell kísérelnünk mindkettőnk számára elfogadható megoldást találni.

Én a magam részéről örömmel tájékoztatom az OEI tevékenységéről és továbbítom a javaslatait a tanácshoz. Minden rendelkezésemre álló eszközzel szorgalmazni fogom, hogy kényszerű távolléte alatt eljussanak önhöz az AIDS-kutatással kapcsolatos hírek.

Ön a jövőben nem tesz említést az ellenem fölhozott abszurd és megalapozatlan vádakról. A levelében említett férfiak és én többé nem tartunk igényt egymás társaságára.

Már nem dolgozunk együtt azon közös cél érdekében, amelyet ön „gonosznak” minősített, és tegyenek ők bármit is a maguk hatáskörében, az engem nem érint. Megszolgáltam az adósságomat annak a férfinak, akit ön „kenetteljes pojácaként” aposztrofált, így a jövőben vele sem kommunikálok.

Köszönöm a figyelmét. Követésre méltónak tartom, hogy börtönbüntetését töltő honfitársaink között akad olyan, aki ezen idő alatt is

megpróbálja magát hasznossá tenni, és az emberi társadalom javát kívánja szolgálni.

Kívánom önnek a legjobbakat.

Tisztelettel:

Raymond Markey, M.D.
Államtitkárhelyettes
Egészségügy és Humánszolgáltatási Minisztérium

Harvey gondosan eltette a levelet és hátradőlt.

Ekkor vette észre a földön az előző napi *New York Herald* hátsó oldalát.

Tegnap annyira lefoglalta az új összetétel kidolgozása, hogy bele sem pillantott az újságba. Csak most vette észre az óriási főcímet.

SILVERMAN KETTŐS

GYŐZELME
Diadalmas visszatérés és apai örömök egyetlen este!

Harvey közelebb hajolt a cikkhez.

(New York) – Az idei szezonban először csendültek föl klasszikus zene hangjai a New York Knicks öltözőjében. Mindenki számára kellemes hangok voltak ezek.

– Látták, mit csinált odakinn? – kiáltotta a közeli barát és csapattárs, Reece Porter a mérkőzés után. – Mike minden kétséget kizáróan visszatért!

Hosszan tartó betegsége után Michael Silverman, a New York Knicks veterán csapatkapitánya diadalmas

visszatérésének tapsolhatott a Madison Sqaure Garden közönsége. Silverman vezetésével a Knicks 123:107 arányban letarolta a Chicago Bullst.

– Most, az újrajátszások előtt, igazán nagy szükségünk van rá – közölte Richie Crenshaw edző. – Rettenetes húzóerőt jelent a csapatnak.

– Senki nem hitte volna, hogy képes lesz visszajönni – tette hozzá Jerome Holloway, „Az év újonca” címért jó eséllyel induló csapattárs. – De ma este mindenkinek megmutatta.

Ezzel azonban még nem ért véget a tegnapi este Michael Silverman számára. Közvetlenül a mérkőzés után Silverman

ugyanis arról értesült, hogy felesége, a News Flash *népszerű háziasszonya, Sara Lowell már a szülőszobában van. Silvermant a Knicks egész csapata elkísérte a kórházba.*

– Mindnyájan úgy járkáltunk, mint egy rakás ideges, izgatott apa – mondta nevetve Porter.

Éjjel 11.08-kor véget értek a feszült várakozás percei. Könnyben úszó szemekkel megjelent Michael Silverman és bejelentette, hogy Sara életet adott első gyermeküknek, egy egészséges, 3 kiló öt dekás kisfiúnak, aki a Sam nevet kapta.

Harvey letette az újságot és elmosolyodott.

Ez nagyszerű.

Aztán belemélyedt a papírjaiba, és megpróbált rájönni, hogy a T-sejt receptora miért nem a várt módon reagál.

Talán, ha megváltoztatná az összetételt…

VÉGE.